
Totul a început cu parola de la Wi-Fi...
de la fereastra mea
NETFLIX
UN FILM NETFLIX
Ariana Godoy
LEDA EDGE

DE CÂND SE ȘTIE, RAQUEL A FOST ÎNDRĂGOSTITĂ PÂNĂ peste urechi de Ares, vecinul ei misterios și sexy. Îl urmărește pe ascuns de la fereastră și, spre dezamăgirea ei, n-a schimbat niciodată vreo vorbă cu el. Ceea ce Raquel însă nu știe e că totul e pe cale să se schimbe...

Ares începe să se intersecteze cu vecina sa chiar și în cele mai neașteptate locuri și, curând, descoperă că, în realitate, aceasta nu e tânăra inocentă pe care o crede el.

Acum, Raquel are un singur țel: să-l facă pe Ares să se îndrăgostească de ea. Însă pentru asta nu e pregătită să piardă totul și, cu atât mai puțin, pe sine însăși...

Succesul internațional al Arianei Godoy pe Wattpad este un captivant joc al seducției, care te va prinde în mreje și nu-ți va mai da drumul până la final.

ALEGEREA PERFECTĂ PENTRU FANII SERIEI **AFTER**!

Covert art © Netflix 2022. Used with permission.

ISBN: 978-606-95192-7-1

www.edituracorint.ro

LEDA EDGE romance

Redactare: Shauki Al-Gareeb, Liviu Szőke
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu

ARIANA GODOY
A TRAVÉS DE MI VENTANA
Copyright © 2019 Ariana Godoy
The author is represented by Wattpad.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin
LEDA EDGE, un imprint al CORINT BOOKS,
str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.
www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GODOY, ARIANA
De la fereastra mea / Ariana Godoy; trad. din lb. spaniolă de Elena-Anca Coman. - București: Leda Edge, 2022
ISBN 978-606-95192-7-1

I. Coman, Elena-Anca (trad.)

821.134.2

1

PAROLA DE LA WI-FI

TOTUL A ÎNCEPUT CU PAROLA DE LA WI-FI.

Da, pare ceva simplu şi lipsit de importanţă, dar nu este. În prezent, parola de la Wi-Fi-ul tău este mai preţioasă decât multe alte lucruri pe care le ai. Internetul în sine creează suficientă dependenţă. Adaugă-i conexiune wireless şi ai o sursă de dependenţă permanentă sub acoperişul casei tale. Cunosc persoane care preferă să nu iasă din casă decât să-şi piardă preţioasa conexiune wireless.

Pentru a susţine importanţa Wi-Fi-ului, vreau să vă povestesc ce-am păţit cu vecinii mei din spate: familia Hidalgo. Cu toate că mama a emigrat din Mexic în Statele Unite când era însărcinată cu mine, zbătându-se de când a sosit în acest sat mic din Carolina de Nord, nu i-a fost greu să socializeze cu toţi vecinii noştri, cu excepţia familiei Hidalgo. De ce? Ei bine, sunt oameni înstăriţi, obtuzi şi destul de nesuferiţi. Ne-am salutat cu ei de cel mult trei ori.

Nucleul lor familial este alcătuit din *doña* Sofía Hidalgo, soţul ei Juan şi cei trei copii ai lor, Artemis, Ares şi Apolo. Părinţii lor aveau o obsesie pentru mitologia greacă. Nu-mi imaginez cum se descurcă sărmanii băieţi la şcoală, căci sigur nu sunt singura

care le-a observat numele deosebite. Cum de știu atâtea despre ei dacă nici măcar nu ne vorbim? Păi, motivul are nume și prenume: Ares Hidalgo.

Oftez și inimi imaginare plutesc în jur.

Deși Ares nu merge la aceeași școală ca mine, ci la o prestigioasă școală privată, mi-am făcut un program ca să-l văd; să spunem că am o obsesie cam nesănătoasă pentru el.

Ares este iubirea mea platonică de când l-am văzut prima oară jucându-se cu o minge de fotbal în curtea lui din spate pe când aveam doar opt ani. Totuși, obsesia mea s-a diminuat cu trecerea anilor, pentru că n-am schimbat niciodată vreo vorbă cu el, nici măcar o simplă privire. Cred că nu mi-a observat niciodată prezența, deși îl „hărțuiesc" ușor; cu accent pe ușor, nu există motiv de alarmare.

În fine, puțina legătură cu vecinii mei urmează să se schimbe, deoarece se pare că Wi-Fi-ul nu este doar esențial, ci are și capacitatea de a uni lumi diferite.

Imagine Dragons răsună prin toată camera mea mică în timp ce cânt și-mi scot pantofii. Tocmai m-am întors de la jobul meu de vară și sunt epuizată; se presupune că, având optsprezece ani, ar trebui să fiu plină de energie, dar nu este așa. După părerea mamei, ea e mult mai plină de energie decât mine, și are dreptate. Îmi întind brațele, căscând. Rocky, câinele meu, un lup siberian, mă imită lângă mine. Se spune că majoritatea câinilor seamănă cu stăpânii lor; ei bine, Rocky este reincarnarea mea câinească, și jur că uneori face aceleași gesturi ca mine. Plimbându-mi privirea prin cameră, ochii îmi cad asupra posterelor cu mesaje optimiste de pe pereții mei; visul meu este să mă fac psiholog și să-i pot ajuta pe oameni, și sper să obțin o bursă.

Mă îndrept spre fereastra camerei mele, cu intenția de a contempla apusul. Este momentul meu preferat din zi; îmi

place la nebunie să privesc în tăcere cum soarele dispare la orizont şi lasă luna cea frumoasă să-şi facă apariţia. De parcă ar avea un ritual secret, un punct în care şi-au promis să nu se întâlnească niciodată, dar să împartă cerul maiestuos. Camera mea este la etajul doi, aşa că am o priveliște minunată.

Totuşi, când dau perdeaua la o parte, nu tocmai apusul este ceea ce mă uimeşte, ci persoana care stă în curtea din spate a vecinilor mei: Apolo Hidalgo. A trecut mult timp de când am văzut vreun membru al acelei familii în curte şi nu-i pot învinovăţi, deoarece casa lor se află la câţiva metri de gardul care separă curţile noastre.

Apolo este mezinul dintre cei trei fraţi, are cincisprezece ani şi, din câte am auzit, este un băiat drăguţ, însă nu pot spune acelaşi lucru şi despre fraţii lui mai mari. Fără îndoială, gena frumuseţii este prezentă în acea familie, cei trei fraţi fiind foarte chipeşi, şi chiar şi tatăl lor arată bine. Apolo are părul castaniu-deschis şi un chip frumos care denotă inocenţă, iar ochii lui sunt de culoarea mierii, la fel ca ai tatălui său.

Sprijinindu-mi coatele de fereastră, îl privesc fix. Observ că ţine în poală un laptop şi pare că scrie ceva în grabă.

Unde-ţi sunt bunele maniere, Raquel?

Vocea mamei îmi apare în minte certându-mă. Ar trebui să-l salut?

Bineînţeles, este viitorul tău cumnat.

Îmi dreg glasul şi îmi pregătesc cel mai frumos zâmbet.

— Bună ziua, vecine! strig, dând din mână în chip de salut.

Apolo îşi ridică privirea şi faţa lui micuţă se măreşte de uimire.

— Oh!

Se ridică brusc, iar laptopul îi cade pe jos.

— La naiba! blestemă, luându-l şi cercetându-l imediat.

— A păţit ceva? întreb, referindu-mă la laptopul lui, care pare scump.

Apolo oftează uşurat.

— Nu, este în regulă.

— Sunt Raquel, ve...

Îmi zâmbeşte amabil.

— Ştiu cine eşti, suntem vecini de-o viaţă.

Bineînţeles că ştie cine sunt. *Ce bleagă eşti, Raquel!*

— Desigur, şoptesc ruşinată.

— Trebuie să plec. Îşi ia scaunul, apoi adaugă: Auzi, mulţumesc că ne-ai dat parola de la Wi-Fi-ul tău, nu vom avea internet câteva zile pentru că ne instalează un nou server. Eşti foarte amabilă că împarţi cu noi internetul tău!

Rămân stană de piatră.

— Împart internetul? Despre ce vorbeşti?

— Împarţi Wi-Fi-ul tău cu noi, de-aia sunt aici, în curte, semnalul nu ajunge până în casă.

— Ce? Dar eu nu v-am dat parola...

De-abia reuşesc să vorbesc din cauza confuziei. Apolo se încruntă.

— Ares mi-a spus că tu i-ai dat parola.

Inima mi se zbate în piept când aud numele acela.

— N-am schimbat niciodată vreo vorbă cu fratele tău.

Crede-mă că mi-aş aminti cu lux de amănunte dacă aş fi făcut-o.

Apolo pare că-şi dă seama că nu sunt la curent cu chestiunea şi obrajii i se înroşesc.

— Îmi pare rău, Ares mi-a spus că tu i-ai dat parola, de-aia sunt aici; scuză-mă, serios!

Dau din cap.

— Stai liniştit, nu e vina ta!

— Dar, dacă tu nu i-ai dat parola, atunci cum de o are? Tocmai am navigat conectat la semnalul tău.

Mă scarpin în cap.

— Nu ştiu.

— Bine, nu se va mai întâmpla, te rog încă o dată să mă ierţi!

Cu capul plecat, dispare printre copacii din curtea lui.

Rămân pe gânduri privind locul unde a stat Apolo. Ce-a fost asta? Cum de are Ares parola de la Wi-Fi-ul meu? Asta devine un mister poliţienesc, ba chiar îmi pot imagina titlul: *Misterul parolei de la Wi-Fi.* Îmi scutur capul de ideile mele nebuneşti.

Închid fereastra şi mă reazem de ea. Parola mea este ruşinoasă şi Apolo o ştie. Ce ruşine! Cum a ajuns la Ares? Habar n-am. Ares nu este numai cel mai chipeş dintre cei trei fraţi, ci şi cel mai introvertit şi mai ursuz.

— Raquel! Cina e gata!

— Vin, mamă!

Situaţia nu va rămâne aşa. Voi cerceta cum a obţinut Ares parola mea. Va fi propria investigaţie CSI. Cine ştie, poate-mi voi cumpăra nişte ochelari întunecaţi ca să par un detectiv profesionist.

— Raquel!

— Vin!

Proiectul Parola de la Wi-Fi: activat!

2

VECINUL CEL NESUFERIT

URĂSC SĂ FIU DERANJATĂ CÂND DORM, ESTE UNUL DINTRE puţinele lucruri pe care nu le suport. În general, sunt o persoană liniştită şi paşnică, dar, dacă mă trezeşti, îmi vei vedea latura cea mai întunecată. Aşa că, atunci când mă trezeşte o melodie necunoscută, nu pot evita să mormăi enervată. Mă foiesc în pat, acoperindu-mi capul cu perna, dar răul este deja făcut şi nu reuşesc să adorm din nou. Iritată, arunc perna într-o parte şi mă ridic în capul oaselor, murmurând înjurături. De unde naiba vine sunetul acela?

Gem supărată, căci este miezul nopţii. Cine poate face zgomot la ora asta? Nici măcar nu este weekend. După ce mă îndrept ca un zombi spre fereastra mea, briza răcoroasă ce se strecoară printre draperiile mele îmi provoacă fiori. Sunt obişnuită să dorm cu fereastra deschisă pentru că n-am avut niciodată probleme cu zgomotele nopţii. Se pare că asta s-a schimbat. Recunosc melodia care răsună: „Rayando El Sol" de Maná. Scărpinându-mi capul, dau la o parte draperiile ca să caut sursa acesteia. Rămân încremenită când văd pe cineva aşezat pe micul scaun din curtea familiei Hidalgo, dar de data asta nu este Apolo. Inima mi-o ia razna în piept când îmi dau seama că este nici mai mult, nici mai puţin decât Ares.

Mi-ar lipsi cuvinte și suflare ca să-l descriu pe Ares. Este cel mai chipeș băiat pe care l-am văzut în viața mea, și crede-mă că am văzut destui. Este înalt, atletic, cu niște picioare perfect definite și un posterior de mori. Chipul său are un aspect de zeu grec, cu pometi aristocratici și un nas minunat. Buzele sale sunt cărnoase și par umede tot timpul. Buza lui superioară formează un arc precum cel din partea de sus a unei inimi desenate, iar buza inferioară are un piercing aproape imperceptibil. Ochii lui mă lasă fără suflare de fiecare dată când îi văd; sunt de un albastru profund, cu o sclipire de verde impresionant. Părul lui este negru ca pana corbului, în contrast cu pielea albă și catifelată, și-i cade neglijent pe frunte și pe urechi. Pe brațul stâng are un tatuaj cu un dragon plin de curbe, care pare făcut de un profesionist și e bine realizat. Totul la Ares denotă mister și pericol, ceea ce ar trebui să mă îndepărteze de el, dar, în schimb, mă atrage cu o forță care-mi taie respirația. Poartă pantaloni scurți, tenișI Converse și un tricou negru care i se potrivește cu părul. Îl observ cu o adorație mută în timp ce tastează ceva pe laptop, mușcându-și buza de jos. Ce sexy!

Și atunci se întâmplă. Ares ridică privirea și mă vede. Ochii aceia albaștri frumoși îi întâlnesc pe ai mei, iar lumea mea se oprește. Noi doi nu ne-am privit niciodată atât de fix. Fără să vreau, roșesc imediat, dar nu-mi pot îndepărta privirea.

Ares își arcuiește o sprânceană, cu ochii lui reci ca gheața.

— Ai nevoie de ceva?

Vocea lui este lipsită de orice emoție. Înghit în sec, străduindu-mă să-mi recapăt vocea. Privirea lui mă paralizează. Cum poate cineva atât de tânăr să intimideze în asemenea măsură?

— Eu... Bună! aproape că mă bâlbâi.

El nu spune nimic, doar se uită la mine, făcându-mă să devin şi mai agitată.

— Eu... Ăăă, muzica ta m-a trezit.

Vorbesc cu Ares. Doamne, nu leşina, Raquel! Respiră!

— Ai auzul fin, camera ta este destul de retrasă.

Asta-i tot? Nu-mi cere scuze că m-a trezit? Ochii lui se întorc la laptop şi continuă să scrie. Eu strâmb din buze, iritată. După câteva minute, el observă că nu mă mişc şi se uită din nou la mine, arcuindu-şi o sprânceană.

— Ai nevoie de ceva? repetă cu un aer enervat.

Asta-mi dă curaj ca să vorbesc.

— Da, de fapt, voiam să vorbesc cu tine.

El îmi face un semn să continui.

— Îmi foloseşti Wi-Fi-ul?

— Da.

Nici măcar nu şovăie să-mi răspundă.

— Fără permisiunea mea?

— Da.

Doamne, neruşinarea lui este exasperantă!

— N-ar trebui să faci asta.

— Ştiu.

El ridică din umeri, dovedindu-mi cât de puţin îi pasă.

— Cum ai obţinut parola mea?

— Am cunoştinţe bune de informatică.

— Vrei să spui că ai obţinut-o într-un mod fraudulos.

— Da, a trebuit să-ţi accesez calculatorul.

— Şi o spui aşa, foarte liniştit.

— Sinceritatea este una dintre calităţile mele.

Îmi încleştez mandibula.

— Eşti un...

El îmi aşteaptă insulta, dar ochii aceia îmi afectează mintea şi nu mă pot gândi la nimic creativ, aşa că merg pe tradiţionalul:

— Eşti un idiot!

Buzele sale se curbează în sus într-un mic zâmbet.

— Ce insultă! Am crezut că vei fi mai creativă, mai ales după ce ţi-am descoperit parola.

Mi se încing obrajii, şi tot ce-mi pot imagina este cât sunt de roşie. El îmi ştie parola, iubirea mea frustrată de când eram mică îmi ştie parola ridicolă de la Wi-Fi.

— Se presupune că nimeni nu trebuie s-o ştie.

Las capul în jos.

Ares îşi închide laptopul şi se concentrează asupra mea, amuzat.

— Ştiu multe lucruri despre tine pe care n-ar trebui să le ştiu, Raquel.

Auzindu-mi numele rostit de el mă face să simt fluturi în stomac. Încerc să mă arăt sfidătoare.

— A, da? Ca, de exemplu?

— Ca acele pagini pe care le accesezi când toată lumea doarme.

Gura mi se deschide de uimire, dar o închid repede. Of, Doamne! Mi-a văzut istoricul de căutări, nu mai pot de ruşine! Am accesat mai multe pagini porno din curiozitate, doar din curiozitate.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Ares zâmbeşte.

— Ba ştii.

Nu-mi place încotro se îndreaptă această conversaţie.

— În fine, nu despre asta e vorba! Nu-mi mai folosi Wi-Fi-ul şi nu mai face zgomot!

Ares se ridică din micul scaun.

— Sau ce?

— Sau... o să te spun.

Ares izbucnește în râs, iar râsul său este răgușit și sexy.

— O să mă spui lui mami a ta? zice pe un ton sarcastic.

— Da, sau mamei tale.

Mă simt sigură pe mine la balcon, dar cred că n-aș fi la fel de curajoasă dacă am fi față în față. El își vâră mâinile în buzunarele pantalonilor săi scurți.

— Îți voi folosi în continuare Wi-Fi-ul și nu mă vei putea împiedica.

— Bineînțeles că pot!

Sfidarea din ochii noștri este copleșitoare.

— Nu poți să faci nimic. Dacă-i spui mamei mele, voi nega și ea mă va crede pe mine. Dacă îi spui mamei tale, îi voi arăta paginile pe care le accesezi când nu te vede nimeni.

— Mă șantajezi?

El își mângâie bărbia, de parcă ar cumpăni.

— Eu nu l-aș numi șantaj, ci mai degrabă „a ajunge la un acord". Eu obțin ce-mi doresc, iar tu, în schimb, tăcerea mea.

— Tăcerea ta este o informație pe care ai obținut-o prin mijloace nedemne, asta nu e corect.

Ares ridică din umeri.

— N-ai auzit că viața nu e corectă?

Strâng din dinți, enervată. El este insuportabil, dar arată foarte frumos în lumina lunii.

— Dacă nu mai ai nimic de zis, mă întorc la laptopul meu, făceam ceva important.

Se întoarce cu spatele, își ia laptopul și se așază pe scaun.

Rămân cu privirea ațintită asupra lui ca o proastă. Nu știu dacă fac asta pentru că este un idiot sau din cauză că sentimentele pe care le aveam pentru el când eram mică nu au dispărut complet. În orice caz, trebuie să mă întorc înăuntru, întrucât frigul nopții nu este deloc plăcut. Închid fereastra și, învinsă,

mă bag în așternuturile mele calde. Pe noptieră îmi vibrează iPhone-ul și îl iau mirată. Cine ar putea să-mi trimită mesaj la ora asta?

Deschid mesajul și icnesc uimită.

De la: Număr necunoscut
Noapte bună, vrăjitoareo!
Cu respect,
Ares

Mormăi frustrată. Pe cine face el vrăjitoare? Și de unde naiba are numărul meu de telefon? Se pare că situația cu Ares nu este nici pe departe încheiată, dar se înșală amarnic dacă are senzația c-o să rămân cu mâinile-n sân.

Te-ai pus cu vecina care nu trebuie!

3

ANTRENAMENTUL DE FOTBAL

— Ce?

Daniela, cea mai bună prietenă a mea din copilărie, aproape că-mi scuipă în faţă sucul. Ne aflăm în cea mai populară cafenea din sat.

— Da, exact ce-ai auzit, oftez, jucându-mă cu paiul din sucul meu de portocale.

Daniela zâmbeşte larg, ca şi cum ar fi câştigat la loterie. Părul ei negru îi cade de-o parte şi de alta a feţei; are un păr care, chiar dacă nu-l piepteni, tot arată bine. Ce invidie! Din aceea constructivă, desigur.

Daniela mi-a fost alături de când mă ştiu; prietenia noastră a început la grădiniţă, când mi-a vârât un creion în ureche. Da, a fost un început cam neconvenţional pentru o prietenie de-o viaţă, dar aşa suntem noi, puţin convenţionale şi zurlii. Într-un fel, ne adaptăm una la alta într-un mod perfect şi sincronizat. Dacă asta nu este o prietenie veşnică, atunci nu ştiu ce este.

Dani îşi menţine zâmbetul acela prostesc pe chip.

— De ce pari atât de descurajată în privinţa asta? Vorbim despre Ares, iubirea ta frustrată de când aveai şapte ani sau cam aşa.

— Ţi-am zis deja cum m-a tratat.

— Dar te-a tratat, Raquel, a vorbit cu tine, ţi-a observat prezenţa pe lumea asta. E un început, e mult mai bine decât doar să-l priveşti de la distanţă ca o hărţuitoare.

— Eu nu-l hărţuiesc!

Dani îşi dă ochii peste cap.

— Serios? Vei încerca să negi asta în faţa mea, care te-am văzut urmărindu-l din umbră?

— Fireşte că nu, e pură coincidenţă că îl văd în depărtare când mă plimb prin sat.

— Plimbându-te prin sat sau ascunzându-te în spatele unui copac?

— În fine, zic, punând capăt subiectului, pentru că nu-i în interesul meu. Se presupune că trebuie să mă ajuţi. Trebuie să găsesc o modalitate pentru a evita să-mi folosească Wi-Fi-ul; nu vreau să aibă câştig de cauză.

— De ce nu schimbi parola?

— Ca să-mi acceseze din nou calculatorul? Nu, mulţumesc!

Dani îşi scoate fondul de ten compact şi se uită în oglindă, aranjându-şi părul.

— Adevărul e că nu ştiu ce să spun, fată dragă. Ce-ar fi să-i cerem ajutorul lui Andrés?

— Glumeşti? Şi, pentru ultima oară, Dani, este André, fără „s".

— Nu contează.

Îşi scoate rujul şi începe să-şi vopsească buzele cu un roşu destul de ţipător.

— El se pricepe la chestii de informatică, nu? Doar nu degeaba e tocilarul clasei.

— Chiar trebuie să faci asta aici? Nu suntem la tine acasă, comentez, deşi ştiu că-mi răcesc gura degeaba. Şi da, presupun

că el se pricepe la chestii de-astea, doar el a ajutat-o pe Francis cu proiectul său de la informatică.

— Iată! Dani își pune în geantă fondul de ten și se ridică, apoi adaugă: Vezi cum mereu îți găsesc soluții?

Deschid gura să vorbesc, dar ea continuă:

— Mai mult, știi care e sfatul meu pentru asta?

— Să depășesc momentul?

— Da, îți pierzi timpul, sincer.

— Dar el e atât de... perfect! oftez.

Dani îmi ignoră declarația.

— Am nevoie la toaletă, revin.

Se întoarce și se îndepărtează, atrăgând privirile unor băieți când trece pe lângă mesele lor. Dani are un talent deosebit pentru a se aranja, și o ajută și faptul că are un corp zvelt și că este înaltă. Pot spune că cea mai bună prietenă a mea este una dintre fetele atrăgătoare din liceul meu.

Mă joc cu paiul, terminându-mi sucul de portocale. E o căldură infernală, dar mă desfăt cu el. Nu vreau să se termine vara pentru că asta înseamnă cursuri și, ca să fiu sinceră, ultimul an de liceu mă sperie puțin.

Ares îmi invadează din nou mintea și-mi îngădui să-mi amintesc vocea lui, împreună cu acel zâmbet arogant de noaptea trecută. Știam că nu are cea mai frumoasă personalitate din lume, iar când l-am observat mi-am dat seama de cât este de rece și de meticulos când face lucrurile. Ca și cum ar fi un robot, incapabil să simtă. O parte din mine speră să mă înșel și ca, în realitate, el să fie blând pe dinăuntru sau ceva de genul.

Alarma telefonului meu sună și o verific: antrenament de fotbal. Un zâmbet îmi apare pe buze. E de domeniul public că în fiecare marți și joi, la cinci după-amiaza, echipa de la liceul

lui Ares are antrenament de fotbal pe un teren de sport public în apropierea cartierului meu.

Îmi pun telefonul în geantă şi plătesc nota. Mă reazem de peretele din faţa toaletei ca să o aştept pe Dani şi îmi mişc nerăbdătoare picioarele până când prietena mea cea mai bună binevoieşte să iasă.

Dani ridică o sprânceană.

— Credeam că vom lua cina aici.

— Antrenament de fotbal.

— Îmi spui că mă părăseşti aici ca să te duci să vezi o grămadă de băieţi frumoşi şi atrăgători probabil la bustul gol? mă întreabă, dar ştiu că glumeşte.

— Vrei să vii?

— Nu, nu mă interesează să urmăresc băieţi de la distanţă. Sunt mai mult pe acţiune cu acei băieţi şi o ştii deja.

Îmi face cu ochiul.

— Nu-mi mai flutura experienţa ta! mă prefac eu rănită.

— Nu mai fi virgină!

Scoate limba la mine.

— Poate că nu mai sunt.

Scot şi eu limba la ea.

— Da, sigur, nu-ţi mai păstra virginitatea pentru acea dragoste platonică a ta.

— Dani! Nu păstrez nimic pentru el.

Ea îşi abate privirea.

— Sigur, sigur, du-te! Doamne fereşte să pierzi ocazia de a-l vedea fără cămaşă din cauza mea!

— El nu-şi dă niciodată jos cămaşa, murmur.

Dani râde.

— Uite în ce hal te-a adus, fată rea.

— Dani!

— Gata, tac. Du-te, luăm cina în altă zi, nu-ţi face griji!

Cu obrajii în flăcări, ies din cafenea şi mă îndrept spre terenul de sport. Dani e nebună, mereu vorbeşte aşa ca să mă simt stingherită. Chiar dacă nu am experienţă cu băieţii, ştiu ce e de ştiut despre sex. Cu toate acestea, nu pot să vorbesc despre asta fără să roşesc puţin.

După ce ajung la terenul de sport, îmi cumpăr un milkshake de ananas, preferatul meu, îmi pun ochelarii închişi la culoare, îmi apuc gluga jachetei ca să-mi acopăr părul şi mă aşez în tribune în faţa terenului de fotbal, să mă bucur de privelişte. Eu şi alte patru fete suntem singurele din acel loc.

Băieţii umplu terenul, făcându-şi întinderile de rutină. Deşi aceasta este echipa de fotbal a prestigiosului liceu la care studiază Ares, sunt obligaţi să se antreneze aici pe timpul verii. Ares aleargă în jurul terenului şi poartă pantaloni scurţi negri şi un tricou verde cu numărul 05 pe spate. Părul lui negru se mişcă împreună cu vântul în timp ce aleargă. Îl observ ca fraiera şi uit de interacţiunea noastră de azi-noapte.

E un drăguţ!

Când antrenamentul se încheie, un tunet puternic bubuie din cer şi, pe neaşteptate, începe să plouă. Picături reci de ploaie cad peste mine; blestem în sinea mea şi îmi strâng gluga jachetei deasupra capului. Alerg în jos prin tribune şi trec repede prin parcare. Băieţii se pregătesc să iasă, aşa că risc să mă vadă Ares. În graba mea să ies de acolo, mă izbesc zgomotos de cineva.

— Au!

Îmi ating nasul, ridicând privirea. Este unul dintre băieţii din echipă, un brunet înalt cu ochi deschişi la culoare, care pare desprins dintr-un serial TV.

— Eşti bine?

Încuviinţez dând din cap şi trec pe lângă el, ca să-mi continui drumul. Şi atunci se întâmplă: aud vocea iubirii mele frustrate de-o viaţă.

— De ce stai aici, în ploaie? îl aud pe Ares că-l întreabă pe brunetul din spatele meu.

— Am dat peste o fată foarte ciudată, care purta ochelari de soare pe ploaia asta.

Ciudată e bunică-ta! îmi spun în sinea mea şi încerc să aud răspunsul lui Ares prin ploaie, dar deja m-am îndepărtat. A fost cât pe ce s-o păţesc.

Merg cât pot de repede şi oftez uşurată când văd ieşirea de pe teren. O iau la dreapta ca să-mi continui drumul până acasă. Ploaia este puternică, dar nu văd nimic unde să mă pot adăposti, nici măcar o staţie de autobuz. Aud voci şi, din instinct, intru pe o străduţă. Cu spatele lipit de zid, îndrăznesc să arunc o privire pe stradă.

Ares vorbeşte cu nişte băieţi din echipă. Toţi au umbrele, desigur.

Ar fi trebuit să verific prognoza meteo!

— Sigur nu vrei să vii cu noi? întreabă insistent brunetul peste care am dat mai devreme.

Ares clatină din cap.

— Nu, am treabă acasă.

Prietenii lui se îndepărtează şi Ares rămâne pironit acolo, în ploaie, parcă aşteptând ceva. Îmi mijesc ochii; ce aşteaptă?

Ares decide să se mişte şi, spre surprinderea mea, nu o ia spre casa lui, ci în sens invers. I-a minţit pe prietenii lui? Curiozitatea mă face să iau o decizie proastă: să-l urmăresc.

E din ce în ce mai întunecat afară şi ne îndepărtăm de centrul satului, adâncindu-ne pe străzi mai solitare. Asta e o idee proastă. Ce naiba fac? Nu l-am urmărit niciodată până acum,

dar mă interesează să știu de ce și-a minţit prietenii, deși, sinceră să fiu, asta nu e problema mea.

Ares păşeşte hotărât, ca și cum ar ști exact unde merge. Trecem un mic pod din lemn și briza răcoroasă a nopții își face simțită prezența, în timp ce norii întunecați înghit ce-a mai rămas din lumina soarelui. Mă cuprind cu braţele și îmi umezesc buzele. Unde are de gând să se ducă pe bezna asta?

Deja nu mai pot să văd șoseaua, doar un drum de țară care ne duce în pădure. Confuzia mea creşte și mai mult, deoarece știu că în acest loc nu există nimic altceva decât copaci și întuneric. Ares sare un gard mic al locului pe care mă aştept cel mai puțin să-l văd: cimitirul satului.

Ce naiba? Nici măcar nu știam că pe aici se poate ajunge la cimitirul satului. Și ce caută el aici? O, nu! Imaginația îmi zburdă din nou ca nebuna: el este un vampir și vine aici ca să cugete dacă să-și omoare sau nu următoarea victimă. Sau, și mai rău, știe că îl urmăresc și m-a adus până aici ca să-mi sugă sângele până mă va secătui.

Nu, nu, nu, eu nu pot să mor virgină!

Șovăind, sar micul gard. Nu-mi vine să cred că-l urmăresc în cimitir. S-o ia naiba de curiozitate!

E puțin spus că cimitirul arată oribil de întunecat – norii negri care încă ascund un cer semiobscur, împreună cu micile fulgere care luminează mormintele, mă fac să mă simt într-un film de groază.

Ca o proastă ce sunt, îmi urmăresc dragostea platonică printre morminte și copaci uscați care sunt mișcați de vânt. Probabil că el vine să viziteze pe cineva, dar, din câte-mi amintesc, în familia lui Ares nu există morți. Crede-mă, într-un sătuc afli totul și toată lumea știe tot.

Ares începe să meargă mai repede și mă străduiesc să-l ajung din urmă, menținând o distanță prudentă. Intrăm într-o

zonă cu mausolee, ce par mici case pentru acele persoane care nu mai sunt printre noi. Ares virează şi mă grăbesc să-l urmez, dar, când iau colţul, nu mai este.

La naiba!

Păstrându-mi calmul, traversez acel mic drum printre mausolee, dar nu-l văd nicăieri. Înghit în sec şi simt cum inima îmi bate ca nebuna în piept. Nişte fulgere urmate de un tunet mă fac să sar speriată. Ştiam eu că asta este o idee foarte proastă. Cum de mi-a trecut prin minte să-l urmăresc la cimitir în timp ce apune soarele? Mă întorc, încercând să urmez micile drumuri dintre morminte pe unde am intrat. Trebuie să ies de aici înainte ca unul dintre aceste suflete să decidă să vină după mine.

Uite ce păţesc dacă sunt curioasă, o merit! Alt fulger, alt tunet, iar deja sărmana mea inimă este în pragul infarctului. Trec prin faţa unui cavou şi aud zgomote ciudate.

La naiba, la naiba, la naiba!

N-am să rămân să aflu cine este sau ce este. Mă grăbesc aproape alergând, dar, bineînţeles, fiindcă sunt neîndemânatică atunci când sunt speriată, mă împiedic de rădăcina unui copac şi cad în patru labe. Mă aşez pe partea din spate a coapselor, scuturându-mi mâinile, când îl simt: ceva sau cineva în spatele meu, o umbră ce se reflectă pe drum în faţa mea, o umbră fără formă.

Şi ţip, atât de tare, încât îmi arde gâtul după aceea. Mă ridic repede, panicată, şi mă întorc pentru a începe să mă rog în apărarea mea, iar atunci îl văd pe el.

Ares.

4

CIMITIRUL

ARES SE AFLĂ AICI, ÎN FAŢA MEA, CU PULOVERUL SĂU ALBASTRU-ÎNCHIS al echipei de fotbal, care ascunde tricoul verde cu care l-am văzut la antrenament, cu o umbrelă deasupra capului şi mâna liberă în buzunarul pantalonilor săi scurţi negri. Arată precum ceea ce este: un băiat bogat, sportiv şi cu clasă.

El pare liniştit, de parcă nu m-ar fi speriat adineaori atât de tare, încât era să leşin. E prima oară când îl am aşa în faţa mea, iar înălţimea lui mă intimidează şi privirea lui mă străbate – este intensă şi mă îngheaţă.

— M-ai speriat! îl acuz cu mâna la piept.

El nu spune nimic, ci doar mă observă în tăcere.

Trec câteva secunde ce mi se par ani, până când un zâmbet ironic îşi face apariţia pe buzele sale cărnoase.

— O meriţi.

— De ce?

— Ştii tu de ce.

Îmi întoarce spatele şi începe să meargă spre mausolee. Oh, nu, sub nicio formă nu voi rămâne singură aici!

— Stai!

Îl urmez grăbită, iar el mă ignoră, dar nici nu pare să-l deranjeze faptul că mă ţin după el ca un căţeluş rătăcit.

Ares ajunge într-un luminiş şi se aşază pe un mormânt, punându-şi umbrela alături. Eu rămân acolo încremenită, uitându-mă la el ca o idioată. Îşi scoate din buzunar un pachet de ţigări şi bricheta. Nu mă surprinde, ştiu că are acest obicei. Ce fel de urmăritoare aş fi dacă n-aş şti asta?

Aprinde o ţigară şi trage din ea, pentru a lăsa apoi fumul alb să-i iasă încet din gură. Ochii săi scrutează zarea, părând absorbit de gândurile sale. Aşadar, a venit aici să fumeze, bătând atâta drum doar pentru asta. Are sens, căci părinţii lui n-ar accepta niciodată ca fiul lor vedetă şi sportiv să fumeze. Ştiu că el o face cu multă grijă şi pe ascuns.

— O să stai acolo încremenită toată noaptea?

Cum de vocea lui este atât de rece când el e aşa de tânăr?

Mă aşez pe un mormânt în faţa lui, păstrând distanţa. Ochii lui se pironesc asupra mea în timp ce expiră fumul ţigării. Înghit în sec, pentru că nu ştiu ce fac, dar n-am cum să plec singură pe drumul acela întunecat.

— Doar te aştept ca să nu mă întorc singură.

Simt nevoia să-l lămuresc de ce sunt încă aici.

Lumina micilor lămpi portocalii din cimitir se reflectă asupra lui, iar acum îmi oferă un zâmbet strâmb.

— Ce cauţi aici, Raquel?

Auzindu-mi numele rostit de el, simt o ciudată senzaţie oscilantă în stomac.

— Am venit să-mi vizitez o rudă.

Mincinoasă, mincinoasă!

Ares ridică o sprânceană.

— A, da? Pe cine?

— Pe... E o rudă îndepărtată.

Ares încuviinţează, aruncându-şi pe jos ţigara, pentru a călca apoi pe ea şi a o stinge.

— Desigur, şi ai decis să vii să vizitezi acea rudă singură, pe ploaie şi noaptea?

— Da, nu mi-am dat seama că s-a făcut aşa de târziu!

Ares se apleacă, punându-şi coatele pe genunchi şi privindu-mă fix.

— Mincinoaso!

— Poftim?

— Ştim amândoi că minţi.

Mă joc cu mâinile în poală.

— Bineînţeles că nu.

Se ridică şi mă simt neajutorată stând jos în faţa lui, aşa că mă ridic şi eu. Suntem faţă în faţă şi respiraţia mi se accelerează şi devine inconstantă.

— De ce mă urmăreşti?

Îmi umezesc buzele.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Ares se apropie de mine, iar eu mă dau înapoi ca o laşă, până când mă izbesc cu spatele de un mausoleu. El îşi lipeşte palma de zid lângă capul meu, făcându-mă să tresar uşor.

— N-am timp pentru jocurile tale stupide, răspunde-mi!

Respiraţia mea e un dezastru.

— Sincer, nu ştiu despre ce vorbeşti, am venit doar să-mi vizitez... Pe cineva care...

— Mincinoaso!

Acum e prea aproape pentru sărmana mea inimă.

— Este un sat liber, pot să merg pe unde vreau.

Ares mă apucă de bărbie şi mă obligă să ridic capul şi să-l privesc. Îi simt mâna caldă pe pielea mea rece. Nu mai respir. Părul pe jumătate ud i se lipeşte de frumosu-i chip palid şi perfect, iar buzele lui arată natural de roşii şi umede. E prea mult pentru fiinţa mea mică. De-abia am rezistat să-l văd de departe, e prea mult pentru mine să-l am aşa de aproape.

Un zâmbet arogant îi umple buzele.

— Crezi că nu-ți știu mica obsesie infantilă pentru mine?

Ruşinea îmi arde obrajii şi încerc să las privirea în jos, dar el îmi susține bărbia cu grație.

— Dă-mi drumul! îi cer, apucându-l de încheietura mâinii pentru a-i îndepărta mâna, şi reuşesc.

Totuşi, el rămâne în fața mea, fără să dea înapoi, iar privirea lui îmi tulbură inima.

— Nu pleci nicăieri până nu-mi răspunzi!

Pare hotărât.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, repet, încercând să ignor căldura care-i emană din corp şi-l încălzeşte pe al meu.

— Să-ți împrospătez memoria, da?

Nu-mi place deloc încotro se îndreaptă.

— Mă urmăreşti de mult timp, Raquel.

Îmi dă fiori să-l aud rostindu-mi numele.

— Pe desktop ai fotografii cu mine pe care mi le-ai furat de pe Facebook, iar parola ta de la Wi-Fi îmi include numele.

Rămân fără cuvinte, căci el ştie tot. E puțin spus că sunt ruşinată, deja am ajuns la un alt nivel de ruşine.

— Eu...

Nu ştiu ce să spun. Ştiam că exista posibilitatea ca Ares să afle despre obsesia mea; el mi-a accesat calculatorul, la urma urmei.

Mă invadează sentimente contradictorii. Pare atât de victorios, atât de sigur pe situație! Îi pot vedea batjocura şi superioritatea plăsmuite pe chip. Se desfată încolțindu-mă şi făcându-mă să mă ruşinez în halul ăsta. Aşteaptă să neg, să las capul în jos şi să-i permit să râdă de ruşinea mea.

Şi atunci ceva se schimbă în mine şi sfidarea țâşneşte. Nu vreau să-i ofer satisfacție şi m-am săturat să fiu fata timidă care se ascunde în spatele glumelor şi frazelor sarcastice. Simt

nevoia să-i dovedesc frumosului tip pe care-l am în față că se înșală în privința mea, că tot ce crede că știe este pur și simplu o minciună, că sunt o fată puternică, independentă și extrovertită. Această latură sfidătoare iese de obicei la iveală când mă simt încolțită, este ca un mecanism de apărare. M-am săturat să mă ascund în umbre, m-am săturat să nu spun nimănui ce cred și simt, de teamă să nu fiu respinsă și dată la o parte.

Așa că ridic privirea și mă uit direct în acei ochi de un albastru infinit.

— Da, te urmăresc.

E puțin spus că Ares este perplex. Expresia lui de batjocură și de victorie dispare și este înlocuită de o confuzie pură. Mâinile lui dau drumul alor mele și el face un pas în spate, părând uluit.

Eu îi ofer un zâmbet cu jumătate de gură, încrucișându-mi brațele pe piept.

— De ce ești așa de uimit, băiat frumos?

El nu spune nimic.

Doamnelor și domnilor, eu, Raquel Mendoza, mi-am lăsat dragostea de-o viață fără cuvinte.

Ares își revine, trecându-și mâna pe mandibulă ca și cum ar asimila totul.

— Nu mă așteptam la asta, trebuie să recunosc.

Ridic din umeri.

— Știu.

Nu pot să-mi șterg zâmbetul stupid pe care mi-l oferă senzația că dețin controlul asupra situației.

Ares își linge buzele.

— Și pot să știu de ce mă urmărești?

— Nu e clar? îi spun amuzată. Pentru că te plac.

Ochii lui Ares amenință să-i iasă din orbite.

— De când ești atât de... directă?

De când m-ai încolțit și aveai intenția clară de a mă face de rușine.

Îmi trec mâna prin părul umed și-i fac cu ochiul.

— Dintotdeauna.

Ares râde pe înfundate.

— Am crezut că ești doar o altă fată tăcută și introvertită care face pe inocenta, dar se pare că ești puțin interesantă.

— Puțin? pufnesc. Sunt cea mai interesantă fată pe care ai cunoscut-o vreodată.

— Și, din câte văd, ai și o stimă de sine decentă.

— Așa este.

Ares se apropie din nou de mine, dar de data asta nu dau înapoi.

— Și ce vrea această fată interesantă de la mine?

— Nu deduci? Credeam că ai cel mai mare coeficient intelectual din district.

Ares râde, iar râsul lui răsună în câteva mausolee.

— E incredibil câte știi despre mine, și da, desigur că pot să deduc, vreau doar s-o spui tu.

— Cred că am vorbit deja destul, e rândul tău să ghicești ce vreau.

Ares se apleacă până când fețele noastre sunt la doar câțiva centimetri distanță; încă mă afectează să-l am atât de aproape și înghit în sec.

— Vrei să-mi cunoști camera?

Propunerea din vocea lui nu trece neobservată, așa că-l împing și clatin din cap.

— Nu, mulțumesc!

Ares se încruntă.

— Și atunci, ce vrei?

— Ceva foarte simplu, îi spun ca din întâmplare. Să te îndrăgostești de mine.

Pentru a doua oară în această seară, Ares râde din toată inima. Nu știu ce i se pare atât de amuzant, pentru că nu glumesc, dar nu mă plâng, căci sunetul râsului său este minunat. Când se oprește din râs, îmi oferă o privire ciudată.

— Ești nebună! De ce m-aș îndrăgosti de tine? Nici măcar nu ești genul meu.

— Asta mai vedem. Îi fac cu ochiul, apoi adaug: Și poate că sunt nebună, dar hotărârea mea este impresionantă.

— Am observat.

Face stânga-mprejur și se întoarce la mormântul pe care se așezase înainte.

Încercând să calmez tensiunea dintre noi, vorbesc:

— De ce ai venit aici la ora asta?

— Este liniște și nu e nimeni.

— Îți place să stai singur?

Ares îmi aruncă o privire, punând o altă țigară între acele buze roșii pe care mi-ar plăcea să le gust.

— Să spunem că da.

Îmi dau seama cât de puține știu despre Ares, deși l-am urmărit atât de mult timp.

— Ce mai cauți aici?

Întrebarea lui mă jignește. Oare vrea să plec?

— Mi-e frică să mă întorc singură.

Ares elimină fumul de țigară și atinge un loc de lângă el înainte de a vorbi.

— Vino, așază-te lângă mine! Nu-ți fie frică de mine, pentru că, dac-ar fi să judecăm după această situație foarte ciudată, eu ar trebui să fiu speriat, micuță hărțuitoare.

Înghit în sec, îmbujorându-mă, dar mă supun ca o marionetă. Mă așez lângă el, iar el continuă să fumeze. Rămânem o vreme în tăcere, și nu-mi vine să cred că i-am spus toate acele

lucruri lui Ares. Mă străbate un fior şi tremur uşor. Deja s-a lăsat noaptea, dar, deşi este întunecat, pot să văd clar. Luna şi-a făcut deja loc printre norii negri, iluminând cimitirul. Nu este cea mai romantică privelişte din lume, dar faptul că sunt lângă Ares o face tolerabilă.

Arunc o privire la profilul lui şi ochii săi sunt aţintiţi asupra orizontului. Doamne, e atât de atrăgător! De parcă mi-ar simţi privirea, Ares se întoarce spre mine.

— Ce-i?

— Nimic.

Îmi îndepărtez privirea.

— Îţi place să citeşti, nu?

Întrebarea lui mă ia prin surprindere.

— Da. De unde ştii?

— Calculatorul tău deţine multe informaţii, este ca un jurnal electronic.

— Încă nu mi-ai cerut scuze pentru că mi-ai accesat computerul.

— Nici nu o voi face.

— Ai încălcat legi federale făcând asta, ştii, nu?

— Şi tu ai încălcat vreo trei urmărindu-mă, ştii şi tu asta, nu?

— Corect.

Îmi sună telefonul şi răspund repede. Este Dani.

— Mama ta mă întreabă la ce oră ajungi acasă.

— Spune-i că sunt pe drum.

— Unde naiba eşti? Ştiu că antrenamentul de fotbal s-a terminat de mult.

— Sunt... – îi arunc o privire lui Ares şi el îmi oferă un zâmbet strengar – la brutărie, mi-a fost poftă de o gogoaşă.

O gogoaşă foarte atrăgătoare.

— O gogoaşă? Dar tu urăşti gogoşile...

Îmi muşc buzele.

— Spune-i mamei că sunt pe drum, doar atât!

Închid înainte să-mi poată pune altă întrebare.

Ares îşi păstrează acel zâmbet pe buzele delicioase şi nu mă pot abţine să nu mă întreb ce aş simţi dacă l-aş săruta.

— Ai minţit-o pe prietena ta cea mai bună. Oare sunt secretul tău obscur?

— Nu, doar că... ar fi fost complicat să-i explic la telefon. Înainte să întrebe mai multe despre ce i-aş putea spune lui Dani, zic: Ai putea... să mă însoţeşti? Cel puţin până la stradă, de acolo pot să merg singură.

— Da, desigur, dar asta are un preţ.

Se ridică.

— Un preţ?

— Da.

Îşi ia umbrela şi o îndreaptă spre mine, obligându-mă să fac un pas înapoi pentru a evita ca vârful acesteia să-mi atingă pieptul.

— Să mă laşi să te sărut unde vreau.

Îmi ard obrajii.

— Este... Ăsta-i un preţ cam mare, nu crezi?

— Ţi-e frică? întreabă pe un ton sarcastic. Sau doar te prefăceai când ziceai că eşti extrovertită şi curajoasă?

Îmi mijesc ochii.

— Nu, doar mi se pare un preţ exagerat de mare.

El ridică din umeri.

— Atunci bucură-te de plimbarea ta prin întuneric!

Se întoarce pentru a se aşeza din nou; totuşi, mă priveşte cu coada ochiului, asigurându-se că nu plec singură. Chiar dacă nu-i dau voie să mă sărute, ştiu că nu mă va lăsa să plec singură. Şi pe cine păcălesc? Şi eu îmi doresc acel sărut, simt cum ard toată doar imaginându-mi-l.

— Stai! spun, menținându-mi atitudinea extrovertită. Bine.

Ares se întoarce din nou spre mine.

— Serios?

— Da!

Inima îmi va ceda în orice moment.

— Pu-putem să plecăm?

Ares își linge ușor buzele.

— Am nevoie de stimulentul meu pentru a începe să merg.

— Am zis deja că voi plăti prețul.

Fața lui este la doar câțiva centimetri de a mea.

— Îmi dai cuvântul tău de onoare?

— Da.

— Să vedem dacă e adevărat.

— Ce...?

Un gâfâit îmi scapă printre buze când se apleacă și-și lasă fața pe gâtul meu, iar părul lui îmi atinge obrazul.

— Ares, ce fa...?

Mă lasă vocea. Totul îmi cedează în apropierea lui.

Respirația lui caldă îmi mângâie gâtul, trezindu-mi hormonii și, instinctiv, mă apropii de el.

— Nerăbdătoare, Raquel? îmi rostește numele la ureche, împrăștiindu-mi fiori delicioși prin tot corpul.

Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta! Îl am pe Ares lipit de mine, cu răsuflarea lui caldă pe gâtul meu, cu mâna lui pe talia mea.

Oare visez?

— Nu visezi.

La naiba! Am zis-o cu voce tare.

Nu mai pot de rușine; totuși, în momentul în care buzele lui Ares îmi ating pielea gâtului, uit de toate. Ares lasă sărutări umede de-a lungul pielii mele, până ajunge la lobul urechii

mele şi-l suge uşor. Picioarele mi se înmoaie şi, dacă Ares nu m-ar ţine cu fermitate, aş fi deja pe jos. Ce-mi face?

Tremur, şi mici fiori de plăcere îmi străbat corpul, lăsându-mă fără răsuflare. O presiune se naşte în partea de jos a pântecului meu şi nu-mi vine să cred tot ce-mi provoacă simpla sărutare a gâtului meu. Respiraţia i se accelerează şi se pare că nu doar pe mine mă afectează asta. Când îşi încheie atacul asupra gâtului meu, continuă să-mi sărute o parte a feţei şi se mişcă pe obrazul meu, până îşi apasă buzele de colţul gurii mele. Îmi deschid gura, aşteptând contactul, aşteptând sărutul, care nu mai vine.

Ares se desprinde şi-mi oferă un zâmbet îngâmfat.

— Să mergem!

Gâfâi şi sunt destul de emoţionată. *Mă vei lăsa aşa?* vreau să-l întreb, dar mă opresc înainte ca rugămintea să-mi iasă de pe buze. Ares îşi ia umbrela şi începe să meargă, fără să pară afectat de ceea ce tocmai s-a întâmplat. Recăpătându-mi controlul asupra corpului şi fără tragere de inimă, îl urmez.

Ştiu că seara asta a fost doar începutul a ceva ce nu ştiu dacă voi putea controla, dar, cel puţin, voi încerca.

5

CEL MAI BUN PRIETEN

DRUMUL ÎNAPOI SPRE CASĂ NU ESTE ATÂT DE STÂNJENITOR PE cât mă aşteptam, totuşi sunt agitată şi-mi tremură mâinile. Pe de-o parte, încă nu-mi vine să cred că merg alături de Ares. Rămân cu un pas în urma lui ca să nu fiu nevoită să înfrunt acel chip frumos pe care-l are şi care mă dezarmează. Totuşi, ochii mei curioşi se plimbă pe braţele şi pe picioarele lui bine conturate. Îi prinde foarte bine că joacă fotbal, căci are un corp atletic care-l face să arate puternic. Îl observ năucă şi, când el mă surprinde, las privirea în jos, ruşinată.

Ares se uită la mine pe deasupra umărului, cu un zâmbet strengăresc care-mi taie respiraţia.

De ce trebuie să fie aşa de al naibii de atrăgător? De ce?

Bombănind, mă concentrez asupra drumului. Ares continuă drumul butonându-şi telefonul. Când ajungem la uşa casei mele, atmosfera devine puţin incomodă. El se opreşte lângă mine şi îşi trece mâna prin păr.

— Ai ajuns la bârlogul tău, vrăjitoareo.

— Nu-mi mai spune aşa!

— Piaptănă-te mai des şi n-o s-o mai fac.

Lovitură sub centură.

Imediat, îmi trec degetele prin părul încurcat, încercând să-l pieptăn.

— Vremea e de vină.

Ares doar zâmbeşte.

— Cum zici tu... Face o pauză, apoi adaugă: Vrăjitoareo.

— Ce amuzant!

Ares îşi verifică telefonul de parcă ar vrea să vadă cât e ceasul.

— Intră înainte să iasă mama ta şi să te târască înăuntru.

— Mama n-ar face asta, ştie ce fiică are, spun cu aroganţă. Are încredere în mine.

Şi, de parcă m-ar fi auzit, vocea mamei se aude dinăuntrul casei:

— Raquel? Tu eşti?

— La naiba! exclam, intrând în panică. Ei bine... a fost distractiv, noapte bună, pa!

Îi întorc spatele pentru a mă îndrepta spre poartă.

— Parc-ai zis că mama ta ştie ce fiică are?

— Raquel?

Mă întorc din nou spre el.

— Şşşttt!

Îi fac un semn cu amândouă mâinile ca să plece.

— Pleacă!

Ares râde, arătându-şi dinţii aceia perfecţi. Are un zâmbet frumos; aş putea sta toată noaptea să-l privesc, dar o să iasă mama şi o să facă tam-tam. Ares îmi face semnul de „OK" cu degetele.

— Foarte bine, plec, vrăjitoare hărţuitoare.

— O poreclă compusă acum?

Îmi adresează un zâmbet arogant.

— Sunt foarte creativ, ştiu.

— Şi eu sunt, zeule grec.

De îndată ce presupusa poreclă pentru el îmi iese de pe buze, regret. *Zeu grec? Serios, Raquel?*

— Îmi place porecla asta!

Desigur că-ţi place, arogantule!

— Raquel!

Îi întorc din nou spatele şi, de data asta, el nu spune nimic, iar paşii lui se îndepărtează în timp ce eu deschid uşa. Intru şi-mi lipesc spatele de uşă, iar un zâmbet prostesc îmi invadează faţa. Am petrecut ceva timp cu Ares, băiatul visurilor mele, şi încă nu-mi vine să cred!

— Raquel Margarita Mendoza Álvarez!

Ştii că ai dat de belele când mama ta îţi foloseşte numele complet.

— Bună, mămica mea frumoasă! spun cu cel mai tandru zâmbet de care sunt în stare.

Rosa María Álvarez este o femeie muncitoare, învăţată şi dedicată, cea mai bună persoană pe care o cunosc, dar ca mamă poate fi foarte strictă. Deşi nu petrece mult timp acasă din cauza muncii sale – este infirmieră –, când este acasă, îi place să controleze şi să menţină ordinea.

— Nicio mămica mea frumoasă! Mă acuză cu degetul: E ora zece seara. Pot să ştiu unde-ai fost?

— Credeam că am stabilit că pot să ajung acasă cel târziu la unsprezece pe timpul verii.

— Doar în weekend, îmi aminteşte. Cu condiţia să-mi spui unde şi cu cine eşti.

— Am trecut pe la brutărie şi mâncam o gogoaşă şi...

— Brutăria închide la nouă.

Îmi dreg glasul.

— Nu m-ai lăsat să termin. Am rămas afară, lângă brutărie, şi am mâncat gogoaşa.

— Şi te aştepţi să cred asta?

Îmi pun mâinile în şolduri.

— Asta s-a întâmplat, mamă. Tu mă cunoşti, ce altceva aş fi putut să fac?

Am lăsat un băiat să-mi sărute gâtul în cimitir.

Ochii mamei devin mici.

— Ai face bine să nu mă minţi, Raquel!

— N-aş îndrăzni niciodată, mami.

O îmbrăţişez şi o sărut pe obraz.

— Cina ta e în cuptorul cu microunde.

— Eşti cea mai bună!

— Şi urcă să-ţi giugiuleşti câinele, care toată ziua s-a târât prin casă deprimat.

— Ooo! Îi e dor de mine.

— Sau îi e foame.

Ambele variante sunt foarte posibile.

Înainte de a-mi încălzi şi devora mâncarea, urc în camera mea şi Rocky vine alergând în întâmpinarea mea. Aproape mă dărâmă, şi e din ce în ce mai mare.

— Salut, căţeluş frumos, divin şi păros! Îi mângâi uşor capul, apoi spun: Cine-i cel mai frumos căţeluş din lumea asta?

Rocky îmi linge mâna.

— Aşa e, tu eşti!

Telefonul îmi ţiuie în buzunarul jachetei şi, închizând uşa camerei cu piciorul, verific mesajul. Este de la Joshua, cel mai bun prieten al meu. Nu l-am mai văzut de câteva zile pentru că am petrecut mult timp cu Dani, iar ei doi nu se suportă.

De la: Joshua BFF

Eşti trează?

Eu:
Da, ce-i?

Îmi sună telefonul și răspund repede.

— Bună, Rochi! îmi vorbește pe un ton emoționat.

Joshua întotdeauna m-a alintat Rochi.

— Bună, Yoshi!

Iar eu, desigur, îl alint ca dinozaurul lui Mario Kart. Seamănă cu Joshua și e dulce. Nu sunt cele mai mature porecle din lume, dar în apărarea mea trebuie să spun că le-am ales când eram mici.

— Înainte de toate, nebuna nu e cu tine, nu?

— Nu, cel mai probabil, Dani e la ea acasă.

— În final, m-ai abandonat, și deja încep să uit cum arăți.

— Au trecut patru zile, Yoshi.

— E mult. În fine, ce zici, vedem mâine un maraton de *The Walking Dead*?

— Doar dacă-mi juri că n-ai văzut noile episoade fără mine.

— Ai cuvântul meu.

Mă plimb prin cameră.

— Atunci rămâne stabilit.

— La tine sau la mine acasă?

Privesc calendarul de pe perete.

— La mine, mama e de gardă mâine și televizorul meu este mai mare.

— Bine, ne vedem mâine, Rochi!

— Pe mâine!

Zâmbesc telefonului și îmi amintesc acele momente când credeam că am o pasiune pentru Joshua. El a fost întotdeauna singurul băiat cu care am interacționat și am împărtășit atât de multe! Dar n-aș îndrăzni niciodată să risc prietenia noastră

când nici măcar nu ştiu ce simt. Joshua este un băiat tandru, timid şi chipeş din punct de vedere fizic, deloc uluitor ca Ares, dar drăguţ în felul lui. Poartă ochelari şi o şapcă pe care nu vrea să şi-o dea jos niciodată. Părul lui castaniu rebel este ascuns sub ea.

În mod inconştient, mă apropii de fereastră. Oare Ares o fi acolo, în curte, furându-mi Wi-Fi-ul? Inima îmi tresare doar imaginându-mi-l aşezat acolo pe scaun, cu laptopul în poală şi cu acel zâmbet arogant stupid care-l prinde atât de bine. Dar când dau la o parte perdeaua, văd doar scaunul gol şi câteva picături de apă pe el de la ploaia din seara asta.

Privesc casa lui Ares. De la fereastra mea se vede foarte bine, deoarece el lasă mereu draperiile date la o parte şi uneori cred că o face dinadins. Arunc o privire spre fereastra camerei lui. Lumina e aprinsă, dar nu-l văd. Oftez dezamăgită. Sunt pe punctul de a mă da bătută când apare, apucă marginea tricoului şi şi-l scoate pe deasupra capului. Mă îmbujorez instantaneu când îi văd torsul gol bine definit.

Abdomenul acela plat şi bine definit...

Braţele acelea puternice...

Tatuajele acelea...

Acel V în partea de jos a abdomenului său...

Dintr-odată, începe să-mi fie cald.

Cobor privirea, ruşinată, dar nu mă pot abţine să-i arunc o ultimă ocheadă. Spre uimirea mea, Ares este în faţa ferestrei, privindu-mă direct.

La naiba!

Mă trântesc la pământ şi mă târăsc ruşinată departe de fereastră. Rocky dă din cap într-o parte, confuz.

— Nu mă judeca! îi spun serioasă.

Îmi sună telefonul și mă sperii. Mă rog la Dumnezeu să nu fie Ares bătându-și joc de ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Deschid mesajul, agitată.

De la: Ares <3
Îți place ce vezi?

Zâmbesc și îi răspund:

Eu:
Neah, doar priveam luna.

Ares:
Nu e lună, e înnorat.

Sunt o proastă!

Eu:
Voiam doar să mă asigur că vecinii nu-mi fură Wi-Fi-ul.

Ares:
Semnalul tău nu ajunge până aici.

Oare le știe pe toate?

Eu:
Doar mă asiguram.

Trece o vreme și mă gândesc că nu-mi va mai răspunde, așa că fac duș și-mi pun pijamaua. Ies din baie, uscându-mi părul cu prosopul, și văd un mesaj nou pe telefon.

De la: Ares <3
De ce nu vii aici ca să te asiguri mai bine?

Mesajul este de acum cinci minute şi mă ia prin surprindere. Vrea să mă duc la el acasă? La ora asta? Oare el... mă invită să...

Prosopul îmi cade din mâini.

Nu.

Sunt virgină, dar nu sunt proastă, ştiu să citesc printre rânduri.

Mai primesc un mesaj şi tresar.

De la: Ares <3
E amuzant să te sperii.
Noapte bună, vrăjitoare hărţuitoare!

A fost o glumă?

Nu cred, Ares Hidalgo tocmai m-a invitat în camera lui să facem cine ştie ce, într-un mod subtil, ce-i drept, dar a făcut-o. Iar cel mai mult mă derutează că eu am şovăit, în loc să dau fuga la el în cameră. Se pare că *doar gura e de mine, acţiune deloc*, cum ar spune Dani. Doar vorbesc, însă, când vine momentul, nu sunt în stare să înaintez.

Eşti tare proastă, Raquel!

6

SFATUL

— Nu-i posibil să moară! strig spre ecranul televizorului.

Asta urăsc la *The Walking Dead*, frica asta că vreunul dintre personajele mele preferate ar putea muri în orice moment.

Yoshi mănâncă Doritos lângă mine.

— Se va termina episodul şi nu vom şti cine moare.

Îi smulg punga de Doritos din mâini.

— Taci! Dacă se întâmplă aşa, jur că nu mă mai uit la serialul ăsta!

Yoshi îşi dă ochii peste cap şi-şi aranjează ochelarii.

— Spui asta de la primul sezon.

— Sunt slabă, OK?

Stăm amândoi pe podea, cu spinările sprijinite de patul dindărătul nostru. E cald, aşa că port nişte pantaloni scurţi şi un tricou alb fără sutien. Sunt mai mult decât obişnuită să mă simt confortabil în preajma lui Yoshi, şi ştiu că şi el simte la fel. Rocky doarme liniştit lângă fereastră.

Camera mea are o dimensiune decentă, cu un pat *queen size* şi postere cu fandomurile mele preferate pe toţi pereţii de culoare mov. Am nişte lumini mici de Crăciun lipite în partea de sus a pereţilor, care se văd frumos pe timpul nopţii. În faţa

patului este televizorul, într-o parte a acestuia este fereastra, iar în cealaltă, ușa băii mele.

Suntem complet concentrați asupra televizorului când episodul se termină și apare genericul de sfârșit.

— Nuuuuuuuu! Vă urăsc, producători și scenariști ai serialului *The Walking Dead*! Vă urăsc!

— Ți-am zis, mormăie Yoshi atotștiutor.

Îl lovesc în partea din spate a capului.

— Au! Nu-ți descărca furia pe mine.

— Cum ne pot face așa ceva? Cum se poate termina așa? Cine o să moară?

Yoshi îmi masează spatele.

— Gata, a trecut.

Îmi dă paharul cu Pepsi rece.

— Poftim, bea!

— Îmi vine să mor.

— Relaxează-te, e doar un serial!

Sting televizorul, în totală depresie, și mă așez în fața lui Yoshi. Pare neliniștit, și știu că nu este din cauza serialului. Ochii lui mici de culoarea mierii au o strălucire pe care n-am mai văzut-o până acum. Îmi oferă un zâmbet agitat.

— S-a întâmplat ceva?

— Da.

Din cine știe ce motiv, atmosfera se simte tensionată și nu știu ce are să-mi spună, dar mă neliniștește să-l văd șovăind atât de mult. Ce se întâmplă? Vreau să-l întreb, dar știu că trebuie să-i ofer timp.

Yoshi își linge buza de jos și apoi vorbește:

— Am nevoie de sfatul tău într-o privință.

— Te ascult.

Își scoate șapca, eliberându-și părul dezordonat.

— Ce-ai face dacă ţi-ar plăcea de o prietenă?

Inima îmi tresare, dar încerc să mă comport normal.

— Ei bine, mi-aş descoperi latura lesbiană.

Zâmbesc, dar Yoshi nu o face. Chipul său devine şi mai serios.

— Vorbesc serios, Raquel.

— OK, OK, scuze, seriosule!

Mă apuc de bărbie, ca şi cum aş gândi profund.

— I-aş spune?

— Nu ţi-ar fi teamă că-i pierzi prietenia?

Şi atunci micul meu creier face clic şi-mi dau seama de ce-mi spune Yoshi. Oare... acea *prietenă* de care-i place sunt eu? Yoshi nu are prietene femei, doar pe mine şi pe câteva cunoscute. Oh... Inima îmi urcă în gât în timp ce prietenul meu cel mai bun de-o viaţă mă priveşte cu atenţie, aşteptându-mi sfatul.

— Eşti sigur de ce simţi? întreb, jucându-mă cu degetele în poală.

Ochii aceia frumoşi sunt aţintiţi asupra mea.

— Da, foarte sigur, îmi place mult de ea.

Mi se usucă gâtul.

— Când ţi-ai dat seama că o placi?

— Cred că am ştiut dintotdeauna. Am fost un laş, dar nu mai pot să ascund asta.

Coboară privirea şi oftează şi, când se uită din nou la mine, ochii lui au o strălucire plină de emoţii.

— Abia aştept s-o sărut!

Instinctiv, îmi muşc buza de jos.

— A, da?

Yoshi se mai apropie puţin.

— Da, buzele ei sunt o tentaţie, iar ea mă înnebuneşte!

— Atunci trebuie să aibă nişte buze foarte frumoase.

— Cele mai frumoase pe care le-am văzut în viața mea. Sunt absolut vrăjit.

Vrăjit...

Vrajă.

Vrăjitoare...

Ares...

Nu! Nu! Nu te gândi la Ares!

Nu acum!

Inevitabil, îmi vin în minte ochii aceia albaștri ca marea, zâmbetul acela strâmb și arogant, buzele acelea suave lingându-mi gâtul.

Ah, nu! Te urăsc, creierule!

În sfârșit, cel mai bun prieten al meu din copilărie este pe punctul de a-mi mărturisi dragostea lui, iar eu mă gândesc la idiotul arogant, zeul grec, vecinul meu.

— Raquel?

Vocea lui Yoshi mă aduce înapoi la realitate; pare nedumerit, și nu e de mirare, pentru că am ales cel mai prost moment să-mi fugă mintea. Dar m-a ajutat și ca să-mi limpezesc puțin creierul. Văzându-l pe Yoshi atât de vulnerabil în fața mea, mi-am dat seama că n-aș putea să gestionez o mărturisire, nu acum.

— Am nevoie la baie.

Mă ridic înainte ca Yoshi să poată spune ceva.

Intru în baie și-mi lipesc spatele de ușă. Scutur din cap frustrată. Sunt o lașă nenorocită și, de asemenea, o proastă. Nici măcar nu mi-am luat telefonul în baie pentru a-i cere ajutor lui Dani. Cine intră în baie fără telefon în zilele noastre?

Nimeni, doar eu. Mormăi și-mi masez fața, gândindu-mă.

— Raquel? îl aud pe Yoshi strigându-mă din cealaltă parte a ușii. Trebuie să plec, vorbim în altă zi.

Nu! Deschid uşa cât pot de repede, dar apuc să-i văd doar spatele dispărând pe uşa camerei mele.

— Ah!

Mă trântesc în pat şi mă las cuprinsă de lene. Nu vreau să mă mai gândesc la ce avea să-mi spună Yoshi, vreau doar să-mi odihnesc mintea. Închid ochii şi alunec repede în ţara viselor.

Lătrăturile lui Rocky mă trezesc brusc – sunt continue şi puternice, ceea ce eu numesc „lătrături serioase". Acelea pe care le scoate când în casă e cineva pe care nu-l cunoaşte. Mă ridic atât de repede din pat, încât ameţesc şi mă lovesc de perete.

— Au!

Clipesc şi îmi văd câinele lătrând la fereastră. E deja noapte, iar briza nocturnă îmi mişcă uşor draperiile. Nu e nimic la fereastră, aşa că mă calmez.

— Rocky, nu e nimeni acolo.

Dar câinele meu nu mă ascultă şi continuă să latre. Poate e vreo pisică pe afară şi simţul lui de câine îl avertizează? Rocky nu se opreşte, aşa că mă duc până la fereastră să-l calmez. Când mă uit, ţip atât de tare, încât Rocky sare lângă mine.

Ares.

Pe o scară.

Escaladându-mi fereastra.

— Ce naiba faci?

E tot ce-mi iese de pe buze când îl văd acolo, la mijlocul unei scări din lemn. E la fel de frumos ca întotdeauna în blugii lui şi tricou mov, dar nebunia acestei situaţii nu-mi permite să salivez.

— Se numeşte a te căţăra, ar trebui să încerci.

— N-am chef de sarcasmul tău, îi spun serioasă.

— Trebuie să-ţi resetez routerul. Nu mai are semnal şi e singurul mod de a-l recupera.

— Şi ai decis să intri în camera mea fără permisiune, escaladându-mi fereastra în felul ăsta? Ştii cum se numesc persoanele care fac asta? Hoţi.

— Am încercat să iau legătura cu tine, dar nu ai răspuns la telefon.

— Asta nu-ţi dă dreptul să intri aşa în camera mea.

Ares îşi dă ochii peste cap.

— Ai putea să laşi drama? Trebuie să intru doar o secundă.

— Dramă? Dramă? Îţi arăt eu ţie dramă!

Apuc cele două capete ale scării lipite de fereastra mea şi le zgâlţâi. Ares se ţine bine şi-mi aruncă o privire ucigaşă.

— Mai fă o dată asta, Raquel, şi-o să vezi ce-o să păţeşti!

— Nu mi-e frică de tine!

— Atunci, fă-o!

Ochii lui îi străpung pe ai mei cu acea intensitate devastatoare.

— Nu mă provoca!

— Serios? O să mă laşi să cad?

— Nu merită.

Observ cum Ares urcă fiecare treaptă până ajunge în dreptul meu, faţă în faţă cu mine. Rocky înnebuneşte lătrând când îl vede pe intrus, dar sunt prea dată peste cap ca să mai fac ceva.

— Ai putea să potoleşti sacul ăla de purici?

— Rocky nu a avut purici luna asta, aşa că fii mai respectuos!

— Bine, n-am toată noaptea la dispoziţie.

Oftez frustrată.

— Rocky, taci, şezi!

Câinele meu îmi dă ascultare.

— Fii cuminte!

Mă dau înapoi ca să-l las pe Ares să intre în camera mea. Ajuns înăuntru, înălţimea lui pare că micşorează camera. El mă priveşte din cap până-n picioare, ochii lui oprindu-se asupra sânilor mei, şi atunci îmi amintesc că n-am sutien.

— Am nevoie la baie.

Pentru a doua oară în seara asta, folosesc fuga la baie ca strategie de scăpare, dar uit un mic detaliu: Ares nu este Yoshi. Ares nu mă va lăsa să fug așa de ușor. Îmi apucă brațul cu mâna, împiedicându-mă să fug.

— În niciun caz nu mă vei lăsa singur cu câinele ăla.

— Rocky nu-ți va face nimic.

— N-am de gând să risc.

Mă obligă să merg până la calculatorul meu. Mă împinge până mă așez pe scaun și el îngenunchează ca să-mi pună în funcțiune routerul.

— De ce te crezi stăpânul conexiunii mele la internet?

Ridică din umeri.

— Aș putea să te denunț c-ai intrat în felul ăsta la mine în casă, știi, nu?

— Știu.

Îl privesc uimită.

— Dar mai știu și că nu o vei face.

— Cum poți fi atât de sigur?

— De obicei, hărțuitoarele nu-și denunță hărțuiții, ci invers.

— Și asta, arăt spre fereastră și apoi spre el, se consideră hărțuire.

— Nu e același lucru.

— De ce nu?

— Pentru că tu mă placi, face o pauză, dar eu pe tine, nu.

Au! Direct în inimă!

Îmi vine să-l contrazic și să-i zic de toate, dar cuvintele lui au fost ca alcoolul pe o rană deschisă. El continuă să lucreze la router și eu rămân tăcută.

„Pentru că tu mă placi, dar eu pe tine, nu."

A spus-o atât de degajat, atât de sincer... Dacă nu simte nimic, atunci de ce mi-a sărutat ieri gâtul la cimitir?

Ignoră-i cuvintele, Raquel, nu-l lăsa să te afecteze!

Ares ridică privirea spre mine.

— Ce? Ţi-am rănit sentimentele?

— Ete na! Fireşte că nu.

Îmi înăbuş inima frântă.

— Doar grăbeşte-te cu aia ca să-mi continui somnul!

El nu spune nimic, iar eu doar îl observ cum meştereşte. Pare ireal să-l am atât de aproape; îi pot vedea fiecare detaliu al feţei, pielea delicată şi fără urme de acnee. Uneori, viaţa este foarte nedreaptă. Ares are totul: sănătate, bani, abilităţi, inteligenţă şi frumuseţe.

— Gata!

Îşi scutură scârbit praful de pe mâini.

— Ar trebui să-ţi faci curat în cameră din când în când.

Izbucnesc într-un hohot de râs sarcastic.

— O, iertaţi-mă, Domnia Voastră, că aţi călcat în nedemna mea cameră!

— Curăţenia nu are nicio legătură cu banii, leneşo.

— Nu juca această carte! N-am timp să fac curăţenie. Lucrez, dorm, mănânc, te urmăresc...

Îmi astup gura, uimită. De ce am zis asta? De ce?

Ares zâmbeşte cu gura până la urechi, iar ironia îi străluceşte în ochi.

— Să mă urmăreşti îţi consumă timpul, ei?

Clipesc repede.

— Nup, nu, n-am vrut să zic asta.

Încă în genunchi, Ares se târăşte spre mine şi eu mă înfior în micul meu scaun. Ochii aceia profunzi nu se dezlipesc de ai mei; se apropie atât de mult, încât trebuie să-mi desfac picioarele ca să-l las să treacă. Faţa lui este la doar câţiva centimetri de a mea.

— Ce faci?

El nu răspunde, ci pur și simplu își pune mâinile pe brațele scaunului, de-o parte și de alta a taliei mele. Simt căldura care emană din acel trup atât de bine definit. Suntem prea aproape. Intensitatea privirii lui mă împiedică să respir cum trebuie. Ochii mei curioși coboară spre buzele lui și spre acel piercing pe care acum îl pot vedea atât de bine!

Ochii lui coboară dinspre chipul meu spre sânii mei și spre picioarele mele expuse, revenind apoi la fața mea, cu un zâmbet șmecher invadând acele buze umede pe care ard de nerăbdare să le gust. Aerul devine greu și cald în jurul nostru.

Ares îmi ia mâinile într-ale sale și le pune pe brațele scaunului, dându-le la o parte din calea lui. Ochii lui nu-i părăsesc pe ai mei când își coboară fața până ajunge în dreptul genunchilor mei.

— Ares, ce fa...?

Buzele lui îmi ating genunchiul cu un sărut simplu, lăsându-mă fără aer.

— Vrei să mă opresc?

Ochii lui îi caută pe ai mei și clatin din cap.

— Nu.

Felul în care mușchii brațelor și umerii săi se contractă în timp ce el lasă sărutări umede la încheietura coapselor mele mi se pare al naibii de sexy. Tatuajul lui nu face altceva decât să adauge foc acestui vulcan pe care el îl trezește în mine. Buzele sale suave sărută, ling și sug pielea sensibilă din interiorul coapselor mele. Corpul mi se înfioară, mici fiori de plăcere îmi străbat terminațiile nervoase, ațâțându-mi simțurile, încețoșându-mi mintea și conduita. Părul lui negru mă gâdilă când îmi atinge coapsele expuse.

Ares își ridică privirea în timp ce-mi mușcă pielea, făcându-mă să scot un mic geamăt. Respir neregulat și întretăiat, iar

sărmana mea inimă bate ca nebuna. El își continuă asaltul, urcând și coborând pe coapsele mele, buzele sale atacând, devorând. Șoldurile mi se mișcă singure, cerând mai mult, dorind buzele lui într-un loc puțin mai sus.

Ochii mi se închid singuri.

— Ares, îi rostesc numele gemând și îi simt buzele alungindu-se într-un zâmbet pe pielea mea, dar nu-mi pasă.

— Mă dorești?

Buzele lui ating zona dintre picioarele mele pe deasupra pantalonilor scurți și simt că fac infarct, așa că nu pot decât să încuviințez dând din cap.

— Vreau să o spui.

— Te doresc!

El se oprește.

Iar eu deschid ochii și-i descopăr chipul atât de aproape de al meu, încât pot să-i simt respirația accelerată deasupra buzelor mele și ochii fixați într-ai mei.

— Vei fi a mea, Raquel.

Și, la fel de brusc precum a venit în camera mea, tot așa a și plecat.

7

CLUBUL

— BINE AŢI VENIT LA MCDONALD'S! CE DORIŢI SĂ COMANDAŢI? întreb cu dispozitivul Bluetooth lipit de ureche.

— Vreau două Happy Mealuri şi un cappuccino, murmură vocea unei femei drept răspuns.

Selectând comanda în calculatorul din faţa mea, răspund:

— Altceva?

— Nu, atât.

— Bine, în total, 7 dolari şi 25 de cenţi. Puteţi veni să plătiţi la geam.

— Mulţumesc!

Automobilul apare lângă geamul meu, iar femeia îmi întinde cardul pentru a face plata. Îmi iau rămas-bun cu amabilitate şi mă rog să nu mai apară nicio maşină la Drive-Thru, căci sunt epuizată. Deşi prefer să îi servesc pe oamenii care vin doar să ia mâncare în maşinile lor decât să lucrez în restaurant. Îmi aranjez şapca cu *M* de la McDonald's şi oftez. Mai e o oră până mi se termină tura, dar îmi vine să mă arunc pe fereastră. Senzorul mă anunţă că e o maşină nouă la Drive-Thru şi înjur în sinea mea.

Nu mai veniţi să luaţi mâncare, leneşilor!

— Bine aţi venit la McDonald's! Ce doriţi să comandaţi?

Aud un râs feminin şi apoi cineva îşi drege glasul.

— Aş dori să comand o Raquel la pachet.

Zâmbesc ca bleaga.

— Veniţi la următoarea fereastră, doamnă!

În câteva secunde, Dani este lângă fereastra mea, cu părul ei perfect ca întotdeauna, cu frumoşii ei ochelari de soare şi foarte bine machiată.

— Nu-mi vine să cred că-ţi petreci aici restul verii.

— Am nevoie de job şi ştii asta. Ce cauţi aici?

— Am venit să te răpesc.

— Mai e o oră până pot pleca.

Dani zâmbeşte precum motanul din *Alice în Ţara Minunilor.*

— Ce n-ai înţeles din „te răpesc"? Partea că e involuntar şi fără drept de a spune „nu"?

— Nu pot să plec.

— Ba da, încăpăţânato!

Mă pregătesc să deschid gura ca să protestez când simt pe cineva în spatele meu. Mă întorc şi-l văd pe Gabriel, un coleg de muncă. Părul roşu îi iese din şapcă; o priveşte pe Dani cu gura căscată.

Atenţia mi se întoarce la prietena mea cea mai bună.

— Ce se întâmplă?

— Gabriel se va ocupa de ora care a mai rămas.

Mă uit când la Gabriel, când la ea.

— De ce ar face asta?

Dani ridică din umeri.

— Facem lucruri pentru prietenii noştri, nu-i aşa, Gabo?

El o priveşte ameţit.

— Da.

Privirea lui Dani cade din nou asupra mea.

— Gata, ia-ţi lucrurile şi te aştept în parcare! Trebuie să plecăm.

Câteva minute mai târziu, cu micul meu ghiozdan, intru în mașina lui Dani.

— Nu-mi vine să cred!

— Sunt supercool, știu.

— Gabriel? Serios? Credeam că nu-ți plac roșcații.

— Ed Sheeran m-a făcut să-mi schimb părerea.

— Ce-ai făcut?

— I-am promis că-i accept o invitație să ieșim.

— Nu poți trece prin viață folosindu-ți fizicul ca să obții tot ce vrei.

— Firește că pot.

Oftez.

— Unde mergem?

— La Insomnia, desigur.

Deschid larg ochii, mirată. Insomnia este clubul popular din sat și locul preferat al lui Dani vinerea seara. N-am fost niciodată, pentru că sunt minoră, dar Dani pare că a uitat complet asta.

— Unu, sunt minoră; doi, doar nu te aștepți să merg mirosind a cartofi prăjiți și îmbrăcată așa.

— Unu, e rezolvată asta; doi, vom trece pe la mine să te schimbi.

— Ca să-mi împrumuți una dintre acele rochii în care mi se vede chiar și sufletul? Nu, mersi!

Dani izbucnește în râs.

— Ești foarte exagerată! Nu e un delict să ți se vadă genunchii, Raquel.

— Păi, ca să știi, în Orientul Mijlociu chiar este.

— Nu suntem în Orientul Mijlociu.

— Verde, îi zic când văd că semaforul și-a schimbat culoarea.

Dani e ușor de distras când conduce.

— Relaxează-te, mai avem doar două săptămâni de vară și tu n-ai făcut altceva decât să muncești.

— Bine, dar n-am să cheltuiesc niciun ban.

— Asta contează cel mai puțin.

— Desigur, am uitat cât de abilă ești în a obține ce dorești.

Dani își pune ochelarii de soare pe cap și-mi face cu ochiul.

— O, da, acum.

Parchează în garajul casei sale.

— E momentul să ne facem frumoase.

Dar o observ trecând de ușa de la intrarea casei sale și ducându-se la fereastra camerei ei.

— Dani?

— Ah, am uitat să-ți spun că părinții mei nu știu despre ieșirile mele nocturne, așa că trebuie să ne furișăm.

Fata asta e incredibilă!

După o oră care mi s-a părut o veșnicie, am putut să intrăm în Insomnia. Da, știu, nici mie nu-mi vine să cred.

Dani mi-a împrumutat o rochie neagră care se potrivește perfect corpului meu. Deși ea este mai voluptuoasă decât mine, rochia s-a mulat pe silueta mea ca și cum ar fi fost a mea în tot acest timp. Nu-mi ajunge până la genunchi, căci e cam cu patru degete peste aceștia, așa că mă simt confortabil.

Primul lucru pe care-l observ este că nu oricine intră aici. Coada de la intrare e foarte lungă și pe mulți oameni portarii îi resping. Acum, că sunt înăuntru, înțeleg de ce. Acesta nu este un loc oarecare, este select și decorat modern. În jurul nostru sunt lumini colorate și efecte stroboscopice, iar ringul de dans este mare și e plin de cupluri care dansează în ritmul muzicii.

Muzica...

Simt că vibrez odată cu ea; este imposibil să aud altceva în afară de muzică. Cum comunică oamenii în astfel de locuri? De parcă m-ar auzi, Dani se apropie de mine.

— Mă duc să fac rost de ceva de băut! strigă la urechea mea și dispare.

Scuturându-mi urechea, privesc în jur și văd multe fete drăguțe și foarte bine îmbrăcate. Mă așteptam la așa ceva pentru că știu că Dani nu merge oriunde. Familia ei are bani, firește, nu în mod exagerat precum familia lui Ares, dar trăiesc bine. Așa că e de așteptat ca locurile pe care le frecventează Dani să fie selecte și frumoase. Dar, evident, nu există doar fete drăguțe, ci și băieți foarte chipeși.

Totuși, niciunul ca Ares al meu...

Ares al meu?

Deja am pus stăpânire pe el fără acordul lui.

Scrutând locul, îmi dau seama că mai e un nivel, unde sunt mese cu vedere la ringul de dans, iar în momentul acela privirea mea întâlnește acei doi ochi de un albastru profund care-mi tulbură zilele și nopțile.

Ares.

Iubirea mea platonică e așezat acolo, arătând la fel de frumos ca întotdeauna. Poartă niște pantaloni negri, pantofi și o cămașă gri cu mânecile suflecate până la coate. Se joacă cu piercingul în gură, făcându-și buzele să arate umede și roșii, iar părul său negru e în acea dezordine perfectă care doar lui îi stă bine. În mod inconștient, mă mișc spre el, ca un metal spre un magnet. Ochii lui mă acaparează, sunt sub vraja lor. Mă trezesc din visare de-abia când dau peste paznicul din fața scării care m-ar duce la prințul meu.

— Asta este o zonă VIP, domnișoară.

Paznicul îmi vorbește ferm, dar sigur. Îmi îndepărtez privirea de Ares și scutur din cap ca să-mi revin.

— Oh, eu... ăăă...

Îi arunc o privire lui Ares, care se uită la mine de acolo, de sus, atotputernic și arogant.

— Credeam că oricine poate urca acolo.

— Nu, accesul e rezervat.

Îmi face un semn să plec și să-l las să-și continue munca de mumie țeapănă în fața unei scări.

Bineînțeles că încrezutul de Ares este în zona VIP; el e prea sus ca să se amestece cu transpirația și feromonii oamenilor obișnuiți care dansează acolo jos. Observați-mi sarcasmul, vă rog!

În silă, fac cale-ntoarsă și mă întâlnesc cu Dani pe drum.

— Credeam că nu te mai găsesc! strigă în urechea mea și-mi dă o băutură roz fluorescentă.

— Ce-i asta?

— Se numește Orgasm! Trebuie să o guști!

O băutură care se numește Orgasm...

Până și o băutură a avut parte de mai mult sex decât mine.

Încet, cercetez micul pahar pe toate părțile. Îl adulmec și are un miros foarte tare... Nasul meu se îmbată și strănut. Dani și-l bea pe al ei dintr-o singură înghițitură, lăsându-mă cu gura căscată. Mă încurajează să-l beau și eu pe-al meu și, din cine știe ce motiv, ochii mi se îndreaptă spre acea mică zonă VIP. Ares își ridică paharul cu ceea ce pare a fi whisky, ca și cum ar toasta cu mine, și apoi bea o înghițitură.

Mă provoci, zeule grec?

Dintr-o singură înghițitură, beau conținutul paharului și lichidul dulce-acrișor îmi alunecă pe gât, pârjolind totul în drumul lui.

Cu siguranță, ăsta nu pare a fi un orgasm!

Tușesc și Dani mă bate pe spate. Ne îndreptăm spre bar și acolo Dani îmi mai dă două băuturi, iar eu, ca o naivă, cred că

una e pentru mine şi alta pentru ea, dar nu, amândouă sunt pentru mine. După cinci pahare, Dani mă duce pe ringul de dans şi am prea mult alcool în organism ca să-mi mai pese.

— Să dansăm! mă încurajează în timp ce înotăm printre mulţimea de oameni.

Eu o urmez, şi e bine să fii atât de spontană şi să nu-ţi fie ruşine.

Oh, avantajele alcoolului...

Dansez fără oprire, în jur totul este colorat şi muzica îmi vibrează în tot corpul. De curiozitate, ridic privirea spre stupida nobilime din zona VIP şi-l văd. Şi el continuă să mă privească, aşa cum un vultur îşi priveşte de sus prada.

Oare nu poate înceta să mă privească? Nu fi naivă, el ţi-a zis clar că nu te place! Atunci, de ce mă priveşte?

Îţi voi da ceva de privit, zeule grec! Mă gândesc şi încep să dansez încet, mişcându-mi şoldurile în ritmul muzicii. Îmi trec mâinile prin părul meu lung şi apoi pe lângă sâni, pe talie, pe şolduri, până ajung la capătul rochiei mele, pentru a mă juca cu ea şi a o ridica puţin. Ochii lui Ares se întunecă şi mai mult. Îşi duce paharul la buze şi le umezeşte pentru a le linge. Buzele acelea care mi-au lins gâtul şi coapsele, stârnindu-mi dorinţa. Ares şi-a bătut joc de mine de două ori, aşa că a sosit momentul să-i plătesc cu aceeaşi monedă.

O să-i demonstrez că eu nu uit nimic şi că până şi un zeu grec poate gusta din propriul medicament.

Modul Raquel seducătoare: activat!

8

SALONUL LUMÂNĂRILOR

CU ATÂT DE MULT ALCOOL ÎN VENE, MI-E FOARTE GREU SĂ MĂ concentrez pe a fi senzuală.

În orice caz, trebuie să încerc, trebuie să mă răzbun pe Ares. El s-a jucat deja de două ori cu mine. Nu poate să treacă prin viaţă incitând sufletele inocente ca mine şi lăsându-le cu dorinţa stârnită.

Suflete inocente...

Chiar sunt beată! Sufletul meu hărţuitor nu este inocent, nu având în vedere ce fac în întunericul camerei mele când nu mă vede nimeni. Mă înroşesc amintindu-mi dăţile în care m-am atins gândindu-mă la Ares. În apărarea mea, Ares este prima figură masculină la care am avut acces când am ajuns la pubertate. E vina lui că a fost în câmpul meu vizual când hormonii mei erau agitaţi.

Îi întorc spatele ca să-i ofer o priveliştе bună a corpului meu; nu am un trup spectaculos, dar arăt bine şi am un posterior decent. Transpiraţia începe să-mi curgă pe decolteul rochiei, pe frunte şi de-o parte şi de alta a feţei. Setea apare aproape imediat, făcându-mă să-mi ling mai des buzele uscate.

Nu știu cât timp a trecut, dar când mă întorc din nou ca să-l privesc pe Ares, el nu mai e. Inima îmi bate și mai repede în timp ce-l caut peste tot. Unde s-a dus?

Oare a coborât scările și vine după mine? Ce-aș face în cazul ăsta?

Nu mi-am elaborat atât de detaliat planul de seducție. *Ce proastă ești, Raquel, mereu te bagi în jocuri pe care nu știi să le joci!* N-am de gând să las lucrurile așa. Hotărâtă, mă îndrept din nou spre scara unde se află paznicul mumie. El îmi adresează o privire obosită.

— Zona VIP.

— Știu, îi răspund fără tragere de inimă, dar un prieten este acolo sus și mi-a zis să urc.

— Te aștepți să cred asta?

— E adevărat! Se va supăra dacă află că mă lași să aștept aici.

Îmi pun mâinile pe piept.

— Dacă prietenul tău te vrea acolo sus, ar trebui să vină să te ia, nu crezi? Astea sunt regulile.

— Nu durează decât o secundă, îl rog, dar nu vrea să mă asculte.

Așa că încerc să trec pe lângă el, dar mă oprește.

— Dă-mi drumul!

Mă zbat să scap, iar el doar mă apucă mai strâns de încheietura mâinii.

— Cred că ți-a zis să-i dai drumul.

Aud o voce dulce din spate și mă întorc ca să privesc peste umăr, iar acolo se află Apolo Hidalgo, serios și bine îmbrăcat.

— Asta nu te privește! spune paznicul nepoliticos.

Expresia lui Apolo este amabilă, dar fermă.

— O acuzație de agresiune este destul de sâcâitoare, mă îndoiesc că ai putea ieși basma curată.

Paznicul răsuflă în bătaie de joc.

— Dacă încerci să mă sperii, doar te faci de râs, mucosule!

Îi arunc o privire paznicului. Oare nu ştie cine e Apolo? O fi având el faţă de copil, dar este fiul uneia dintre cele mai puternice familii din stat.

Apolo izbucneşte în râs.

— Mucos?

Paznicul îşi menţine postura, iar eu încerc să scap, dar mă strânge mai tare.

— Da, ce-ar fi să pleci şi să nu-ţi mai bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala?

— Apolo, e în regulă; am încercat să urc, deşi el mi-a zis că n-am voie. Îl privesc pe paznic şi zic: Ai putea să-mi dai drumul?

Paznicul pare vinovat pentru o clipă şi-mi dă drumul.

— Îmi pare rău!

Ne îndepărtăm de paznic şi Apolo îmi ridică braţul şi-l cercetează; e roşu, dar nu vânăt.

— Eşti bine?

— Da, mulţumesc!

— Dacă nu şi-ar fi cerut scuze, l-aş fi concediat.

— Concediat? Clubul ăsta este al tău?

— Nu, răspunde Apolo, clătind din cap. Este al fratelui meu.

E rândul meu să casc exagerat de mult ochii.

— Al lui Ares?

Apolo clatină din cap.

— Ares să aibă un club? Nu, mama ar muri. Este al lui Artemis.

Ah, fratele mai mare.

— Nu-ţi face griji, i-am trimis deja un mesaj lui Artemis, mi-a zis că e pe drum.

Pe de-o parte, mi-e milă de paznic, dar apoi îmi amintesc cât de nepoliticos a fost şi-mi trece.

Stai puțin...

Artemis e pe drum...

Iar în momentul ăsta eu am în vene mai mult alcool decât sânge.

Discuția cu paznicul m-a făcut să-mi treacă puțin mahmureala, dar mai e mult până să ajung la starea de trezie. Îmi dau seama de ebrietatea mea pentru că mi-e foarte greu să sui câteva scări. Un nod îmi urcă în gât gândindu-mă la posibilitatea că aș putea să dau de Ares acolo sus. Zona VIP este frumoasă, cu mese din sticlă și fotolii comode, cu chelneri servindu-i pe bogați. În capăt văd niște draperii purpurii și doar întuneric dincolo de ele.

Apolo mă îndeamnă să mă așez pe unul dintre fotoliile din fața unei mese goale.

— Stai jos, ce vrei de băut?

Îmi storc creierul încercând să-mi amintesc ce beam cu Dani, dar ea mi-a dat deja atât de multe băuturi diferite, încât nici nu mai știu. Îmi amintesc doar una, datorită numelui ei ciudat: Orgasm. Dar sub nicio formă, nici în viața asta, nici în cealaltă, nu i-aș spune lui Apolo acel cuvânt.

— Ce-mi recomanzi?

Apolo îmi oferă un zâmbet inocent.

— Păi, eu nu beau, dar fraților mei le place la nebunie whisky-ul.

— Păi, atunci, un pahar de whisky.

Apolo i-l comandă unui chelner și apoi se așază lângă mine, iar eu îmi împreunez mâinile în poală, agitată.

— Îmi pare foarte rău pentru cele întâmplate cu paznicul! îmi cere scuze Apolo, privindu-mă cu ochii aceia tandri pe care-i are. Uneori, oricine e angajat.

— Bine, nici eu n-ar fi trebuit să încerc să urc.

— Stai liniştită, îi voi spune lui Artemis să-ţi dea un permis pentru ca, atunci când vii, să poţi urca oricând doreşti.

— Mulţumesc, dar nu-i nevoie să faci asta!

— Auzi, suntem vecini şi practic am crescut jucându-ne prin gardul care ne desparte casele.

Asta-i adevărat, nu suntem prieteni, dar îmi amintesc de câte ori ne-am jucat şi am vorbit cu toţii prin gard.

— Nu credeam că-ţi mai aminteşti asta, erai foarte mic.

— Bineînţeles că-mi amintesc, îmi amintesc totul despre tine.

Felul în care o spune îmi face stomacul să se răsucească agitat. Apolo observă expresia feţei mele şi zice:

— Fără vreo intenţie de a suna ciudat sau ceva de genul, am doar o memorie bună.

Îi zâmbesc pentru a-l linişti.

— Nu-ţi face griji!

Sunt cea mai puţin indicată să-l judec în privinţa hărţuielii. Chelnerul aduce whisky-ul şi sorb un pic, străduindu-mă să înghit. Are un gust oribil.

Ochii mei curioşi se îndreaptă spre draperiile purpurii.

— Ce e acolo?

Apolo se scarpină în cap şi, înainte să-mi poată da un răspuns, îi sună telefonul şi se ridică să răspundă, îndepărtându-se. Ochii mei sunt în continuare aţintiţi asupra acelor draperii; curiozitatea mă învinge, ca de obicei. Ce-o fi acolo? Apolo vorbeşte în continuare la telefon, aşa că mă ridic ca să mă îndrept spre locul misterios.

Primul lucru care mă învăluie după ce trec de acele draperii este întunericul, ochilor mei fiindu-le greu să se obişnuiască cu lumina slabă care provine doar de la lumânări. Văd cupluri sărutându-se şi pipăindu-se pe canapelele împrăştiate prin tot acel loc. Unii par că fac sex îmbrăcaţi. Uau, asta-i prea mult pentru

sufletelul meu! Trecând de atâtea draperii la fel, nu mai știu care e ieșirea și mă îngrozește să nu cumva să dau la o parte draperia nepotrivită și să întrerup cupluri care fac cine știe ce. Urmez o mică lumină ce pare a fi o ușă din sticlă transparentă, cu speranța că aceea este o ieșire. Totuși, ochii mei văd ceva neașteptat.

Ares.

Stă pe un scaun, cu capul lăsat pe spate și ochii închiși. Cu grijă și în absolută tăcere, ies pe balcon.

Ares arată atât de frumos cu ochii lui închiși, încât pare aproape inocent. Picioarele lui lungi sunt întinse în față, într-o mână își ține paharul cu whisky, iar pe cealaltă o folosește pentru a-și liniști remarcabila erecție, însă își retrage mâna, părând frustrat. Evident, încearcă să-și liniștească micul prieten luând aer curat, dar nu pare a funcționa. Un zâmbet victorios îmi inundă buzele.

Așadar, nu ești imun la încercările mele de seducție. Ești al meu, zeule grec!

Îmi dreg glasul, iar Ares deschide ochii și-și îndreaptă capul pentru a mă privi; nu-mi pot șterge zâmbetul acesta victorios de pe față și el pare să-l observe.

— Nu știu de ce nu mă surprinde să te văd aici.

Pare amuzat în timp ce se îndreaptă în scaun.

— Luând aer curat? îl întreb și râd ușor.

Ares își trece mâna peste bărbie.

— Crezi că sunt așa din cauza ta?

Îmi încrucișez brațele la piept.

— Știu că da.

— De ce ești așa de sigură? Poate că m-am sărutat cu o fată frumoasă și ea m-a lăsat așa.

Răspunsul lui nu-mi afectează zâmbetul.

— Sunt sigură după felul în care mă privești.

Ares se ridică şi curajul mi se clatină puţin când îl am pe acest uriaş în faţa mea.

— Şi cum te privesc?

— Ca şi cum ai fi pe punctul de a-ţi pierde controlul şi a mă săruta.

Ares râde cu acel râs răguşit care mi se pare extrem de senzual.

— Delirezi, poate că alcoolul e de vină.

— Crezi?

Îl împing, iar el se lasă să cadă pe scaun. Ochii aceia profunzi nu se dezlipesc de ai mei în timp ce mă apropii şi, punându-mi picioarele de-o parte şi de alta ale picioarelor lui, mă aşez pe el.

Imediat, îi simt întăritura între picioarele mele şi-mi muşc buza de jos. Faţa lui Ares este la câţiva centimetri de a mea şi apropierea lui îmi face sărmana inimă să bată ca nebuna. El zâmbeşte, afişând acea dantură perfectă pe care o are.

— Ce faci, vrăjitoareo?

Nu-i răspund şi-mi îngrop faţa în gâtul lui. Miroase delicios, o combinaţie de parfum scump şi mirosul lui. Buzele mele ating pielea delicată a gâtului său şi el se cutremură. Respiraţia mi se accelerează în timp ce împrăştii săruturi umede pe tot gâtul lui, apoi îl fac să aşeze paharul pe podea şi-i ghidez mâinile ca să le pună pe posteriorul meu şi să le lase acolo. Ares oftează, iar eu îmi continui atacul asupra gâtului său. Mâinile lui îmi strâng corpul cu dorinţă şi îl simt cum se întăreşte şi mai mult între picioarele mele. Aşa că încep să mă mişc încet pe el, ispitindu-l, torturându-l.

Un geamăt uşor îi scapă printre buze. Zâmbesc pe pielea lui şi-mi mişc gura până-i ating urechea.

— Ares, îi gem numele în ureche, iar acesta mă strânge mai tare spre el.

Îmi îndepărtez faţa de gâtul lui şi-l privesc în ochi: dorinţa pe care o văd în ei mă dezarmează. Nasul lui îl atinge pe al meu, iar respiraţiile noastre agitate se amestecă.

— Mă doreşti? îl întreb, umezindu-mi buzele.

— Da, te doresc, vrăjitoareo!

Mă aplec să-l sărut şi, când buzele noastre sunt pe punctul de a se întâlni, îmi las capul pe spate şi mă ridic brusc. Ares mă priveşte nedumerit, iar eu îi adresez un zâmbet arogant.

— Karma este o javră, zeule grec!

Şi, simţindu-mă regina universului, mă îndepărtez de el şi intru în club.

9

PLANUL

— Eşti bine? întreabă Apolo de îndată ce apar din nou lângă el. Eşti roşie toată.

Mă străduiesc să simulez un zâmbet uşor.

— Sunt bine, mi-e doar puţin cald.

Sprâncenele lui Apolo se strâng, aproape atingându-se.

— Ai văzut ceva neplăcut, nu-i aşa?

Nu, de fapt, tocmai l-am lăsat pe fratele tău cu o erecţie cât Turnul Eiffel.

Apolo îmi interpretează tăcerea ca un da şi dă din cap.

— I-am zis lui Artemis că salonul acela cu lumânări nu este o idee bună, dar nu mă ascultă. De ce ar face-o? Sunt doar copilul familiei.

Observ o oarecare amărăciune în vocea lui dulce când o spune.

— Nu eşti un copil.

— Pentru ei sunt.

— Ei?

— Ares şi Artemis. Oftează şi ia o gură din sucul lui, apoi: Chiar şi pentru părinţii mei, nu ţin cont de mine în luarea deciziilor.

— Asta poate fi ceva bun, Apolo. Nu ai responsabilităţi, aceasta fiind o etapă a vieţii de care, după părerea mătuşilor mele, trebuie să te bucuri, şi vei avea timp să-ţi faci griji pentru diverse lucruri când vei fi adult.

— Să mă bucur? râde trist. Viaţa mea este plictisitoare, nu am prieteni, cel puţin, nu adevăraţi, iar în familia mea sunt un zero barat.

— Uau, eşti prea tânăr ca să vorbeşti aşa de trist!

El se joacă cu marginea metalică a dozei sale de suc.

— Bunicul meu spune că sunt un bătrân într-un corp de copil.

Uf, bunicul Hidalgo! Ultimul lucru pe care l-am aflat despre el este că l-au internat într-un azil. Cei patru copii ai lui, printre care şi tatăl lui Apolo, au luat decizia. Judecând după tristeţea din ochii lui Apolo, pot spune că aceea a fost una dintre numeroasele decizii pentru care nu s-a ţinut cont de el.

Chipul acela atât de inocent şi de drăguţ n-ar trebui să fie atât de trist, aşa că mă ridic şi-i ofer mâna.

— Vrei să te distrezi?

Apolo îmi adresează o privire sceptică.

— Raquel, nu cred că...

Alcoolul care-mi circulă încă prin vene mă motivează şi mai mult.

— Ridică-te, Lolo, este timpul să ne distrăm!

Apolo râde şi râsul lui îmi aminteşte foarte mult de cel al fratelui său, singura diferenţă fiind că râsul lui Ares nu sună inocent, ci sexy.

— Lolo?

— Da, acesta eşti tu acum, uită de Apolo, copilul bun şi plictisitor; acum eşti Lolo, un băiat care a venit să se distreze în seara asta.

Apolo se ridică și mă urmează agitat.

— Unde mergem?

Îl ignor și-l ghidez pe scări în jos. Sunt uimită că nu cad coborând scările cu acele tocuri. Mă îndrept spre bar și comand patru pahare de votcă și o limonadă, iar barmanul le pregătește în fața noastră.

— Ești pregătit?

Apolo zâmbește cu gura până la urechi.

— Sunt pregătit.

Înainte să pot spune ceva, Apolo bea paharele unul după altul, la un interval de doar câteva secunde. Lăsând acolo cele patru pahare mici goale, mă privește și observ îngrozită cum încearcă să se țină de bar în timp ce corpul lui asimilează atât de mult alcool deodată.

— Ah, la naiba, mă simt foarte ciudat!

— Ești nebun! Acelea erau pentru mine! Limonada era pentru tine!

Apolo își duce mâna la buze.

— Ups!

Mă ia de mână și mă duce la ringul de dans.

— Apolo, stai!

OK, acum lucrurile încep să se înrăutățească. Planul meu inițial era să toastez cu Apolo, el bând limonadă, să-l scot la dans, să-i prezint o fată cu care să vorbească și apoi să-l las să plece cu un zâmbet pe chipul lui gingaș.

E puțin spus că planul meu s-a cam dus pe apa Sâmbetei.

Tot ce începe cu alcool în exces se termină rău.

În felul acesta, eu, Dani și Apolo sfârșim într-un taxi în drum spre casa mea, pentru că Apolo este atât de beat, încât nu putem să-l abandonăm în club sau să-l ducem la el acasă, unde familia lui probabil i-ar trage o săpuneală zdravănă.

Permiteți-mi să vă spun ceva: e greu să te ocupi de un om beat, dar să-l transporți e deja alt nivel de dificultate. Cred că eu și Dani am făcut hernie urcându-l pe Apolo pe scările casei mele. De ce nu l-am lăsat la parter? Pentru că acolo nu există decât camera mamei și în niciun caz nu-l pot lăsa pe Apolo să-și revină din beție acolo. Dacă vomită în camera mamei, mi se termină zilele pe lumea asta.

Îl trântim în patul meu și el cade ca o păpușă din cârpă.

— Sigur vei fi bine?

— Da, mama e de gardă la spital și se va întoarce de-abia mâine, îi răspund. M-ai ajutat destul, nu vreau să-ți provoc probleme cu părinții tăi, du-te!

— Mă suni în caz de ceva, da?

— Stai liniștită, du-te, te așteaptă taxiul!

Dani mă îmbrățișează.

— De îndată ce-i trece beția, trimite-l acasă.

— Așa voi face.

Dani pleacă și eu oftez prelung, iar Rocky se oprește lângă mine dând din coadă. Apolo Hidalgo e culcat pe burtă în patul meu, murmurând lucruri pe care nu le înțeleg, având cămașa descheiată și părul dezordonat. Arată drăguț și inocent, deși are o mare cantitate de alcool în vene și ceva vomă pe pantaloni.

— Of, Rocky, ce-am făcut?

Drept răspuns, Rocky doar îmi linge piciorul. Îi scot pantofii lui Apolo și șovăi uitându-mă la pantalonii lui. Ar trebui să-i dau jos? Au urme de vomă. Aș părea o perversă dacă-i dau jos? E un copil, pentru numele lui Dumnezeu, nu-l privesc cu niciun fel de viclenie! Hotărâtă, îi scot pantalonii și cămașa, care s-a umplut și ea de vomă, îl las în boxeri și îl învelesc cu cearșaful meu.

Sunetul unui telefon mă face să tresar. Acela nu este tonul meu de apel. Urmăresc sunetul şi iau pantalonii lui Apolo, îi scot telefonul şi fac ochii cât cepele când văd ecranul.

Ares bro apelează

Îl dau pe silenţios şi-l las să zbârnâie până când se întrerupe apelul şi văd câte mesaje şi apeluri pierdute are de la Ares şi Artemis. Ah, la naiba, nu m-am gândit că, în mod evident, fraţii şi părinţii lui îşi vor face griji pentru el dacă nu ajunge acasă!

Ares sună din nou şi-i închid. Nu pot să-i răspund, mi-ar recunoaşte vocea. Îi pot trimite un mesaj, dar ce să-i spun?

Hey, bro, o să dorm acasă la un prieten.

Apăs pe „trimite". Gata, asta trebuie să-l liniştească!

Răspunsul lui Ares soseşte repede.

Răspunde la telefonul ăla nenorocit, acum!

OK, Ares nu e deloc liniştit. Şi sună din nou. Privesc panicată cum numele lui mă torturează de pe ecranul telefonului lui Apolo.

Simt că trec ani şi Ares încetează să sune. Un oftat de uşurare îmi scapă printre buze şi mă aşez pe marginea patului, la picioarele lui Apolo, care doarme buştean. Cel puţin, nu a vomitat. Ecranul mobilului se aprinde şi-mi atrage atenţia; îl verific ca să văd dacă Ares sună din nou, dar este doar o notificare a unei aplicaţii a telefonului care se numeşte „Find My iPhone".

Găseşte-mi iPhone-ul!

Acea aplicaţie se foloseşte pentru a localiza dispozitivele Apple pe care le ai înregistrate într-un cont. Dacă Ares îl foloseşte de pe Macul lui, poate obţine informaţia exactă despre unde se află telefonul pe care-l ţin în mâini. Panicată, arunc telefonul pe pat.

M-a găsit! Ştiu că m-a găsit. De ce Ares se pricepe atât de bine la tehnologie? De ce? O să mă omoare! Ares vine după mine şi nici măcar o minune nu mă va putea salva.

10

CEARTA

NU INTRA ÎN PANICĂ, RAQUEL!

Nu intra în panică!

— Ah! mormăi panicată, umblând de colo până colo prin camera mea.

Rocky mă urmează fidel, observându-mi panica. Îi arunc o privire lui Apolo, care e dincolo de tărâmul viselor. Îmi rod unghiile de nervi. Ares este foarte supărat şi vine după mine. *Ce te urăsc, tehnologie!* Mi-ai făcut multe probleme în ultima vreme.

— OK, calmează-te, Raquel! Respiră, ia-o pe rând! îmi spun, răvăşindu-mi părul. Dacă vine, nu-i deschizi uşa şi gata, nu se mai întâmplă nimic.

Mă aşez pe marginea patului, respirând adânc. Mâna lui Apolo atârnă în afara patului. Rocky o miroase şi mârâie, arătându-şi dinţii. E un necunoscut pentru el.

— Rocky, nu, haide!

Îl scot din cameră şi închid uşa. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca Rocky să-l muşte pe Apolo în timp ce doarme; asta ar complica şi mai mult lucrurile.

Nu ştiu cât timp trece, dar casc. Îmi verific telefonul şi pe al lui Apolo, dar nu există nicio notificare, nici măcar un apel.

Oare Ares s-a liniştit? Ceasul de pe noptieră îmi arată ora 2.43 noaptea. Chiar e târziu, a zburat timpul.

Intru în baie şi reflexia mea din oglindă îmi dă trei palme. Uau, arăt oribil! Am ochii roşii şi părul castaniu, răvăşit, cu şuviţele îndreptându-se în direcţii diferite. Rimelul de la ochi a curs şi semăn cu Jokerul din filmul cu Batman. Aş putea să ies pe stradă şi să sperii cu uşurinţă lumea. Când mi s-a schimbat înfăţişarea de la superbine la fatal?

Se numeşte alcool, dragă!

Îmi strâng părul într-un coc dezordonat şi-mi spăl faţa ca să îndepărtez machiajul. Desculţă, ies din baie şi mă îndrept spre pat. Mă aşez pe partea opusă lui Apolo şi somnul începe să mă învingă. Sunt epuizată. Prima mea noapte de distracţie a fost prea haotică pentru sărmana mea fiinţă. E un miracol că nu dorm deja buştean. Oftez şi-mi frec faţa, ochii mi se închid încet, iar briza care intră pe fereastră mă face să tremur. Fac ochii cât cepele când îmi aduc aminte momentul când Ares a escaladat ca să intre în camera mea pe fereastră.

— La naiba!

Alerg spre fereastră, dar la jumătatea drumului mă opresc brusc. Silueta cuiva se vede clar prin draperii. Ares sare în camera mea, dând draperiile la o parte din calea lui.

Oh, fuck!

Cum ar spune Dani în încercările ei de engleză.

Ares Hidalgo este în camera mea. Înălţimea lui, ca întotdeauna, îmi micşorează camera. Încă poartă acea cămaşă gri cu mânecile suflecate care-i vine foarte bine. Ochii lui mă privesc cu atâta răceală, încât jur că îmi dau fiori. E supărat, foarte, foarte supărat. Pare încordat şi ţine buzele strânse şi mâinile făcute pumni. Întregul lui limbaj corporal indică faptul că

trebuie să controlez cu grijă situaţia, dacă nu vreau să ajung hrană pentru zeul grec.

— Unde e?! se răsteşte la mine, luându-mă prin surprindere.

Eu înghit în sec şi mă apropii încet de el.

— Ares, lasă-mă să-ţi explic ce s-a întâmplat!

Ares mă împinge într-o parte şi se îndreaptă spre patul meu.

— Nu trebuie să-mi explici nimic.

Ochii lui alunecă pe hainele pline de vomă ale fratelui său de pe podea şi apoi vede starea în care se află acesta.

— L-ai îmbătat?

— A fost un accident.

— M-ai lăsat înfierbântat şi te-ai dus să-l îmbeţi pe fratele meu mai mic?

— A fost...

— Un accident? Cum poţi să fii atât de iresponsabilă?

El îl zgâlţâie pe fratele său, dar Apolo doar murmură că vrea la mama lui şi-şi ascunde capul sub pernă.

— Uită-te la el!

Ares se îndreaptă de spate şi mă priveşte cu furie.

— Ai făcut-o dinadins? Aşa de mult voiai să-mi strici seara?

El se apropie de mine, iar eu rămân pe loc. Nu-l voi lăsa să mă intimideze.

— Ascultă-mă bine, Ares, a fost un accident! Am comandat băuturi pentru mine şi fratele tău a crezut că sunt pentru el. Cum nu este obişnuit, s-a îmbătat imediat.

— Te aştepţi să cred asta?

Scot un râs sarcastic.

— Nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu, doar spun adevărul.

Ares pare uimit, dar apoi zâmbeşte.

— Fetiţa dulce are caracter.

— Nu sunt o fetiță dulce, iar dacă nu-mi ceri scuze că ai țipat la mine și că ai intrat așa în camera mea, nu vreau să vorbesc cu tine. Pleacă!

— Să-ți cer scuze?

— Da. Ares oftează, dar nu spune nimic, așa că vorbesc: Fratele tău nu-și va reveni în următoarele ore, așa că îți sugerez să-l lași să doarmă și să vii mai târziu după el.

— Să-l las să doarmă cu tine? Peste cadavrul meu!

— Pari un iubit gelos.

Ares se ridică zâmbind; e un instabil.

— Ai vrea tu!

Se apropie de mine, iar eu îl observ cu atenție.

— Ce faci?

Ares mă ia de mână și și-o duce la față, apăsându-și buzele moi pe pielea mea.

— Îți cer scuze!

Îmi sărută interiorul palmei, cu ochii ațintiți asupra alor mei.

— Îmi pare rău, Raquel!

Îmi vine să țip la el și să-i zic că scuzele nu sunt de ajuns, dar gestul acela tandru și sinceritatea din ochi cu care a spus-o mă dezarmează. Furia mi se risipește și-mi revine acea furnicătură în stomac care mă invadează mereu când sunt în apropierea lui Ares.

Îmi eliberez mâna dintr-a lui.

— Ești nebun, știi?

Ares ridică din umeri.

— Nu, știu doar să-mi recunosc greșelile.

Mă îndepărtez de el, pentru că mintea mea stupidă începe să-și amintească momentul când l-am lăsat înfierbântat în bar.

Nu te gândi la asta acum! Mă prefac că-l cercetez pe Apolo şi că aranjez cearşaful care-l acoperă. Ares apare de cealaltă parte a patului şi-l observ cum îşi scoate pantofii.

— Ce naiba faci?

Nu spune nimic, ci doar îşi dă jos pantofii şi începe să-şi descheie cămaşa.

— Ares!

— Doar nu te aştepţi să pot pleca în starea asta?

Face nişte ochi de mieluşel care-mi taie respiraţia.

— În plus, nu se cade să dormi singură cu un bărbat.

— Şi se cade să dorm cu doi?

Ares îmi ignoră întrebarea şi-şi dă jos cămaşa.

Mama mia, Fecioară a Abdomenelor!

Îmi simt sângele invadându-mi obrajii, făcându-mă roşie ca racul. Ares are alt tatuaj în partea de jos a abdomenului şi în partea stângă a pieptului. Degetele sale ating nasturele pantalonilor.

— Nu! Dacă-ţi dai jos pantalonii, dormi pe podea!

Ares îmi zâmbeşte strâmb.

— Ţi-e teamă că nu te poţi controla?

— Fireşte că nu.

— Atunci?

— Doar lasă-ţi pantalonii pe tine!

El ridică mâinile, în semn de supunere.

— Cum spui tu. Vino, e timpul să ne culcăm, vrăjitoareo!

Mă străduiesc să nu permit ochilor mei să poposească pe corpul lui. Ares e fără cămaşă în camera mea. Asta e prea mult pentru mine.

El se lungeşte în mijloc şi lasă suficient spaţiu pentru mine la margine. Mă bucur că am un pat mare şi că Apolo este ghemuit într-un colţ; altfel, n-am putea să încăpem toţi. Agitată,

mă întind cu grijă pe spate, lângă Ares, care mă priveşte amuzat. Mă uit în tavan fără să schiţez vreun gest. Simt căldura trupului lui Ares atingându-mi braţul.

O să mor de atâta tensiune sexuală! Îmi iau perna şi o pun între noi ca să am o senzaţie de protecţie.

Ares râde.

— O pernă? Serios?

Închid ochii.

— Noapte bună, Ares!

Trec câteva secunde, după care perna este smulsă de lângă mine, iar următorul lucru pe care-l simt este braţul lui Ares trăgându-mă spre el, până când spatele meu se lipeşte de pieptul lui. Îl simt lipit complet de spatele meu. Ares mă strânge şi mai mult spre el, respiraţia lui atingându-mi urechea.

— Noapte bună? Nu cred. Noaptea de-abia începe, vrăjitoareo. Iar tu îmi eşti datoare.

Fecioară a Abdomenelor, apără-mă!

11

ZEUL GREC CEL SEXY

O SĂ FAC INFARCT.

Îmi simt sărmana inimă bătându-mi disperată în piept, şi sunt sigură că şi Ares o simte, căci e în continuare lipit de mine; căldura care-i emană din corp îmi încălzeşte spatele. Mâna lui este pe şoldul meu, iar neliniştea îmi face muşchii să se încordeze şi respiraţia să mi se accelereze.

„Îmi eşti datoare..."

Cuvintele lui Ares îmi răsună în minte. Doar mie mi-ar fi putut trece prin cap să mă bag în pat cu el după ce l-am lăsat înfierbântat la club.

Răsuflarea caldă a lui Ares îmi atinge o parte a gâtului, făcându-mi pielea de găină. Încet, mâna lui Ares se mişcă în sus pe deasupra rochiei mele, până-mi ajunge la coaste. Mi se taie răsuflarea, iar mâna lui se opreşte chiar sub sânul meu stâng şi rămâne acolo.

— O să-ţi iasă inima din piept.

Vocea lui este o şoaptă în urechea mea. Îmi umezesc buzele şi spun:

— Probabil e de la alcool.

Buzele lui Ares îmi ating urechea.

— Ba nu, nu este.

El începe să lase sărutări umede pe gâtul meu, urcând pentru a-mi linge lobul urechii. Simt cum mi se înmoaie picioarele la contactul buzelor lui cu acea parte atât de sensibilă a corpului meu.

— Ţi-a plăcut?

Întrebarea lui mă nedumereşte.

— Ce?

— Faptul că m-ai înfierbântat?

Cuvintele sale îmi taie răsuflarea şi, pentru a-şi sublinia spusele, mâna lui coboară din nou de pe pieptul meu pe şoldul meu şi mă strânge spre el, şi atunci îi simt erecţia evidentă prin pantaloni lipită de partea de jos a spatelui meu. Ştiu că ar trebui să mă îndepărtez, dar limba lui linge, buzele lui sug şi dinţii lui muşcă pielea gâtului meu, înnebunindu-mă.

Nu-i face jocul, Raquel!

— Ştiu că vrei doar să te răzbuni, murmur, gândindu-mă că asta-l va face, poate, să se dea bătut.

— Să mă răzbun?

Zâmbeşte cu buzele lipite de pielea mea. Mâna lui urcă iar spre sânii mei, dar de data asta îi masează cu neruşinare. Tremur în braţele lui, căci este prima dată când un băiat mă atinge în felul acesta.

— Ştiu că asta vrei, spun, muşcându-mi buza ca să-mi înăbuş un geamăt.

— Nu asta vreau.

— Atunci, ce vrei?

Mâna lui îmi părăseşte sânii şi coboară, iar degetele sale îmi desenează abdomenul pe deasupra rochiei. Tresar când mâna lui atinge zona dintre picioarele mele.

— Asta vreau.

OK, asta mi-e foarte clar.

Ares apucă marginea rochiei mele şi o ridică dureros de încet. Inima mea a suferit deja două infarcte şi a supravieţuit. Habar n-am de ce-i permit să mă atingă în felul ăsta. Sau, mă rog, poate că ştiu – întotdeauna m-am simţit atrasă de el în mod inexplicabil.

Un murmur uşor de negare îmi scapă printre buze când Ares îşi vâră mâna pe sub rochie, degetele sale mişcându-se în sus şi-n jos pe deasupra lenjeriei mele intime. Tortura lui lentă continuă în timp ce, în mod inconştient, încep să-mi mişc şoldurile spre spate, spre el, dorindu-mi să-l simt cu totul apăsat pe mine.

Ares mormăie uşor şi este cel mai sexy sunet pe care l-am auzit în toată viaţa mea.

— Raquel, simt cât eşti de umedă prin chiloţii tăi.

Felul în care-mi rosteşte numele sporeşte presiunea din pântecul meu.

Îmi muşc atât de tare buza de jos ca să nu gem, încât mă tem să nu-mi sângereze. Tortura lui continuă, încet, sus şi jos, în cercuri. Am nevoie de mai mult, vreau mai mult!

— Ares...

— Da?

Vocea lui nu mai este acea voce automată şi rece cu care sunt obişnuită, ci este guturală, iar el respiră neregulat.

— Vrei să te ating aici?

— Da, murmur timid.

Ascultător, Ares îmi dă la o parte chiloţii şi, în momentul în care degetele lui îmi ating pielea, mă înfior şi-mi arcuiesc spatele.

— Ah, Doamne, Raquel! geme el în urechea mea. Eşti atât de umedă, atât de pregătită pentru mine!

Degetele lui sunt magice, făcându-mă să-mi dau ochii peste cap. Unde naiba a învăţat să facă asta? Respiraţia mea e haotică, inima mea nici măcar nu mai are un ritm normal, iar corpul

îmi este plin de senzaţii delicioase şi care provoacă dependenţă. Nu pot şi nici nu vreau să-l opresc.

Şoldurile mele se freacă tot mai tare de el, întărindu-l şi mai mult.

— De vei continua să te mişti aşa, să mă provoci, voi desface acele picioare frumoase şi te voi penetra atât de tare, încât va trebui să-ţi acopăr gura ca să-ţi înăbuş gemetele.

O, la naiba! Cuvintele lui sunt ca focul pentru corpul meu în flăcări. Degetele sale continuă să se mişte în mine, cu gura lui încă pe gâtul meu şi corpul său frecându-se de al meu.

Nu mai pot!

Mi-a pierit autocontrolul - s-a risipit în momentul în care el şi-a vârât mâinile în interiorul lenjeriei mele intime.

Sunt foarte aproape de orgasm, iar el pare să o ştie, pentru că accelerează mişcarea degetelor. Sus, jos, îl simt cum vine, corpul îmi tremură, anticipând.

— Ares! Ah, Doamne!

Sunt toată numai senzaţii, senzaţii delicioase.

— Îţi place?

— Da! gem necontrolat, apropiindu-mă de orgasm. Ah, Doamne. Sunt a ta!

— Toată a mea?

— Da! Toată a ta!

Şi explodez.

Tot corpul îmi explodează în mii de senzaţii care străbat fiecare parte din mine, electrocutându-mă, făcându-mă să gem atât de tare, încât Ares îşi foloseşte mâna liberă pentru a-mi acoperi gura. Orgasmul mă dezarmează şi mă înfioară, dar nici nu se compară cu cele pe care le-am obţinut atingându-mă singură. Ares îmi eliberează gura şi-şi scoate mâna din chiloţii mei.

Şi atunci se întâmplă...

El se desprinde puțin de mine și următorul sunet pe care-l aud este cum desface ceva din plastic: un prezervativ? Și apoi zgomotul fermoarului pantalonilor lui. Și intru în panică și mă întorc cu fața ca să-l înfrunt.

Dar nici o sută de ani de viață nu m-ar fi pregătit să-l văd așa: semigol în patul meu, îmbujorat, cu frumoșii lui ochi albaștri plini de dorință, privindu-mă cu desfrâu. Ochii mei neliniștiți coboară pe abdomenul lui până la acea zonă interzisă pe care am simțit-o deja foarte mult, dar pe care n-am văzut-o, și, uau, confirm că Ares este absolut perfect când îl observ cum își pune prezervativul. Înghit în sec.

— Ce-i? întreabă, trăgându-mă spre el.

Păi, sunt virgină și am intrat în panică pentru că ți-am simțit marele prieten lipit de mine. Evident, nu i-am răspuns asta și nici nu am spus-o cu voce tare, slavă Domnului, știu!

— Mmmm, eu... nu vreau...

Înghit în sec și-mi simt gâtul uscat.

Unde naiba mi-a dispărut toată saliva?

Ai pierdut-o gemând ca nebuna în brațele lui Ares, îmi răspunde mintea mea.

Ares ridică o sprânceană.

— Nu vrei să ți-o trag?

Ce direct!

— Eu...

— Nu-mi poți spune că nu vrei, când amândoi știm cât de pregătită ești pentru mine.

— Îmi pare rău!

Ares își apucă zona intimă cu mâna și o mângâie.

— E mai mult decât cruzime să mă lași așa, Raquel.

Ar trebui să-i întorc favoarea? Asta insinuează?

Dar eu n-am atins un băiat niciodată în viața mea.

Acționez din instinct și îmi duc agitată mâna spre el. Ares mă privește ca un prădător și se joacă cu piercingul în buzele sale umede și provocatoare. Faptul că-l am atât de aproape și dezbrăcat după ce l-am lăsat să-mi ofere cel mai minunat orgasm din viața mea îmi dă o oarecare încredere. Bariera intimității a fost deja depășită între noi.

În momentul în care mâna mea îi atinge întăritura, Ares închide ochii și-și mușcă buza de jos, iar asta-mi spulberă orice îndoială. Să-l privesc cum se înfioară, contractându-și mușchii abdomenului în timp ce-mi mișc mâna, e cel mai frumos lucru pe care l-am văzut în toată viața mea.

— La naiba...! mormăie, punându-mi mâna peste a mea și accelerând mișcarea. Știi ce-mi imaginez, Raquel?

Îmi mișc picioarele, iar atingerea dintre ele mă face să-mi doresc să-i simt din nou degetele acolo.

— Nu, ce?

Deschide ochii, plini de dorință pură.

— Cât de plăcut trebuie să fie să fiu în tine. Mi te imaginez sub mine, cu picioarele tale în jurul șoldurilor mele, posedându-te în timp ce-mi strigi numele.

Ah, pentru numele lui Dumnezeu, n-am crezut niciodată că vorbele m-ar putea excita atât de mult!

El își ia mâna și eu continui ritmul rapid pe care tocmai mi l-a arătat, iar el îmi masează sălbatic sânii și, după câteva secunde, își închide ochii, murmurând obscenități. Abdomenul i se contractă, la fel ca și mușchii brațelor sale, iar Ares lasă să-i scape un mormăit amestecat cu un geamăt și-și dă drumul în mâna mea.

Amândoi respirăm repede, cu piepturile noastre urcând și coborând.

— Am nevoie la baie, spun, ascunzându-mi mâna.

Fug ca să-mi salvez viaţa şi mă închid în baie. Mă spăl pe mâini şi-mi privesc reflexia în oglindă.

— Ce naiba s-a întâmplat adineaori? mă întreb în şoaptă.

Pe de-o parte, nu-mi vine să cred că eu şi Ares tocmai ne-am oferit nişte orgasme minunate lângă fratele lui adormit. Mă bucur că am un pat suficient de mare care a permis să existe o distanţă considerabilă între noi şi Apolo în timp ce se întâmpla totul, pentru că... sărmanul Apolo!

Arăt spre reflexia din oglindă.

— Cine eşti şi ce-ai făcut cu eul meu inocent?

Poate că n-a existat niciodată un eu inocent. Revenindu-mi în fire şi recăpătându-mi moralitatea absentă, decid să ies şi să-l înfrunt pe zeul grec.

12

DISCUȚIA

ÎMI DAU SEAMA CĂ PORECLA „ZEU GREC" I SE POTRIVEȘTE PERfect lui Ares, mai ales după ce l-am văzut dezbrăcat. *L-am văzut pe Ares dezbrăcat, l-am atins, l-am văzut dându-și drumul, oare visez?* Poate că m-am îmbătat și este unul dintre acele vise nebunești pe care le ai când ești beat.

Când ies, îi mulțumesc în sinea mea lui Ares că s-a îmbrăcat, dar mă mir că și-a pus pe el totul: cămașa și pantofii. Pleacă? Totuși, inima mi se frânge puțin când el nici măcar nu se întoarce să mă privească, fiind foarte ocupat să scrie ceva pe telefon, așezat pe scaunul de la biroul meu.

Cui trimite mesaje la ora asta?

Asta nu te privește, Raquel!

Și rămân acolo, simțindu-mă foarte stânjenită. Ce trebuie să fac? Sau să spun? După câteva secunde, Ares ridică ochii din telefon și mă privește, iar eu înghit în sec, jucându-mă cu mâinile.

Serios, Raquel? După tot ce ai făcut cu el, ești așa de agitată?

Conștiința mea este o idioată.

Ares se ridică, vârându-și telefonul în buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Plec.

Inima mi se frânge în piept.

— Când se trezește Apolo, spune-i să sară gardul și să intre pe ușa din spate, o voi lăsa deschisă pentru el.

— Credeam că nu se cade să dorm singură cu un bărbat, glumesc, dar Ares nu zâmbește.

— Nu se cade, dar este camera ta, viața ta, nu mă privește.

OK, băiatul ăsta este, fără doar și poate, instabil.

A sosit supărat, apoi a fost tandru, apoi sexual și acum rece?

E superinstabil.

Tocmai l-am inventat, dar acest cuvânt îl descrie perfect.

— Ai pățit ceva?

Ares se îndreaptă spre fereastră.

— Nu.

O, nu, tu nu pleci! Nu ieși de aici cu atitudinea asta fără să-mi explici ce-ai pățit! N-o să mă lași cu senzația asta de a fi fost folosită, care-mi macină sufletul.

Îl ajung din urmă și mă opresc în fața lui, blocând fereastra.

— Și acum ce-ai mai pățit, Ares?

— N-am pățit nimic.

— Ba ai pățit! Schimbările tale bruște de dispoziție îmi provoacă dureri de cap.

— Iar pe mine mă enervează drama ta, de-aia plec.

— Dramă?

El face semn de la mine spre el.

— Drama asta.

— Eu nici măcar nu-ți zisesem ceva înainte să văd că pleci.

— De ce nu pot să plec?

— Ai zis că vei dormi aici.

Ares oftează.

— M-am răzgândit, asta-i tot. Nu știai?

— Ești un idiot. Nu știai?

— Tocmai de-aia plec.

Îl privesc mirată.

— Nu înțeleg de ce femeile presupun că le datorăm ceva doar pentru că ne-am distrat puțin sexual. Eu nu-ți datorez nimic, n-am de ce să rămân, n-am de ce să fac ceva pentru tine.

Au!

Ares continuă:

— Uite ce e, Raquel, îmi place să fiu sincer cu fetele cu care am de-a face.

Știu că nu-mi va plăcea orice-mi va spune.

— Noi doi ne simțim bine, dar eu nu caut o relație, nu caut să dormim îmbrățișați după ce ne jucăm puțin, nu e stilul meu. Vreau să-ți fie clar asta, nu vreau să-ți fac rău. Dacă vrei să te distrezi cu mine fără angajamente, bine, iar dacă nu-ți dorești asta, dacă tu vrei un iubit, dragoste, prințul fermecat, atunci cere-mi să mă îndepărtez și o voi face.

Lacrimi mari îmi curg pe obraji. Îmi umezesc buzele ca să vorbesc.

— Înțeleg.

Expresia lui Ares devine tristă și, înainte să spună ceva, îmi șterg lacrimile și deschid din nou gura.

— Atunci, îndepărtează-te de mine!

Uimirea de pe chipul lui Ares este categorică și prea evidentă; știu că nu se aștepta la asta. Și îi spun să se îndepărteze pentru că știu că sexul, oricât de mult și de calitativ ar fi, nu este suficient pentru a schimba pe cineva, dacă acea persoană nu este dispusă să se schimbe.

Mama m-a învățat să nu încerc niciodată să schimb pe cineva, că este o bătălie pe care nu o voi putea câștiga dacă acea persoană nu vrea să se schimbe, iar Ares, în mod evident, nu vrea.

Îl plac? Da, la nebunie, pot îndrăzni chiar să spun că mă îndrăgostesc de el, dar am văzut-o pe mama suportând şi iertând infidelităţile tatei iar şi iar, am văzut cum a uitat cât de mult valorează şi, oricât de mult a îndurat, a plâns şi a suferit, tata nu s-a schimbat niciodată şi a părăsit-o pentru o fată mult mai tânără decât ea. După ce am trăit toate astea, am promis că nu voi fi la fel, că nu mă voi lăsa călcată în picioare şi maltratată din iubire, că nu mă voi lăsa condusă complet de sentimente.

Pentru că durerea unui suflet distrus trece, dar faptul de a şti că i-ai permis cuiva să te facă să uiţi cât valorezi şi să te calce în picioare rămâne permanent cu tine.

Aşa că-l privesc pe Ares direct în ochi şi nu-mi pasă că încă am lacrimi uscate pe obraji.

— Îndepărtează-te de mine şi nu-ţi face griji, nu mă interesează să te mai urmăresc, aşa că poţi sta liniştit!

El nu-şi revine din uimire.

— Mă uimeşti neîncetat, eşti atât de... imprevizibilă!

— Şi tu eşti un idiot! Crezi că-ţi va oferi fericire să seduci fete şi apoi să le abandonezi? Crezi că prostia asta cu „eu vreau doar să mă distrez şi nimic serios" te va duce undeva? Ştii, Ares, credeam că eşti diferit. Acum înţeleg de ce se spune „să nu judeci niciodată o carte după copertă", tu ai o copertă frumoasă, dar eşti gol pe dinăuntru. Nu eşti o carte pe care mă interesează să o citesc, aşa că ieşi din camera mea şi să nu te mai întorci!

— Uau, chiar vrei povestea aia cu prinţul şi dragostea, nu?

— Da, şi nu e nimic rău în asta. Cel puţin, eu ştiu clar ce vreau.

Ares îşi încordează mandibula.

— Bine, cum doreşti!

Mă dau la o parte şi el începe să se caţăre pe fereastră.

— Şi... Ares?

El mă priveşte, cu mâinile pe scară şi corpul deja afară.

— Sper că ţi-ai rezolvat problema cu internetul la tine acasă, pentru că am de gând să schimb parola de la Wi-Fi. Nu mai are niciun sens să fie AresŞiCuMineForever.

O urmă de durere străbate chipul lui Ares, dar o pun pe seama imaginaţiei mele, şi el doar încuviinţează şi dispare pe scară.

Oftez prelung în timp ce mă uit pe fereastră şi-l văd îndepărtându-se pe băiatul visurilor mele.

Mă simt oribil.

Atât fizic, cât şi emoţional, ceea ce este o combinaţie foarte neplăcută pentru o fiinţă umană. Mă doare capul; corpul şi stomacul meu nu şi-au revenit după băutură. Nu am dormit deloc şi deja s-a luminat de ziuă.

Iar Apolo?

Bine, mulţumesc, doarme ca un vampir într-o zi însorită.

Ceaşca de cafea îmi încălzeşte mâinile; stau pe podea în faţa patului, învelită cu un cearşaf. Sper să mă ajute cafeaua, căci mă simt ca un zombi şi sunt foarte sigură că şi arăt ca unul.

Însă disconfortul fizic nici nu se compară cu această senzaţie de dezamăgire care-mi invadează sufletul. Mă simt folosită, respinsă şi deloc apreciată. E incredibil ce-mi poate face Ares cu doar câteva cuvinte. Deşi ştiu că am procedat corect alungându-l din viaţa mea, asta nu diminuează dezamăgirea şi tristeţea din inima mea provocate de plecarea lui.

A plecat la fel de brusc cum a apărut în viaţa mea.

Soarele se iveşte prin mica mea fereastră şi-mi amintesc de parc-ar fi fost ieri – de fapt, chiar ieri a fost – când Ares a dispărut prin ea. Nu pot evita să analizez iar şi iar fiecare moment;

bietul meu creier, ghidat de inima mea, încearcă să găsească gesturi, expresii, cuvinte ascunse care să-mi ofere speranța că nu doar s-a jucat cu mine, că nu doar m-a folosit, că nu este un idiot.

Am știut dintotdeauna că n-are cel mai frumos caracter, mi-am dat seama de asta cât timp l-am observat. Dar nici nu m-am așteptat să aibă acea percepție despre dragoste, să nu vrea o relație sau să creadă că noi, femeile, suntem făcute pentru a fi folosite și abandonate.

Asta m-a durut, chiar foarte mult.

Și știu că, dacă n-aș avea convingerile pe care le am în ceea ce privește valoarea mea ca femeie, i-aș fi picat în plasă. M-aș fi dăruit lui pe deplin, pentru că-l plac pur și simplu la nebunie; totul la el îmi place. Niciodată în toată viața mea nu m-am mai simțit atât de atrasă de cineva. Tot ce mă face Ares să simt cu o simplă privire mă lasă fără răsuflare.

Așa că nu le învinovățesc pe acele fete care au trecut prin viața lui, care au încercat să-l schimbe. Și eu aș încerca dacă n-aș fi trăit pe propria piele ce a îndurat mama. Asta a fost întotdeauna puterea mea.

Oftez, sorbind din cafea.

M-am săturat să fiu singură!

Vreau să trăiesc iubirea, vreau să experimentez, vreau să mă distrez, vreau atât de multe lucruri, dar vreau și pe cineva care să mă respecte, care să merite să fie cu mine, care să-și dorească să fie cu mine. Nu vreau să fiu jucăria nimănui, oricât de mult îl plac.

Îmi pun capul pe marginea patului și alături ceașca de cafea, pentru a privi ventilatorul din tavan cum se învârte; se mișcă foarte încet, suflând aer proaspăt pe fața mea.

Pe nesimțite, adorm.

*

După câteva ore, Apolo se trezește în sfârșit și pleacă ținând capul în jos și murmurând o mie de scuze. Îmi dau seama că Apolo îl respectă și-i e teamă de Ares. Dar observ mai ales cât de drăguț și de amabil este. Îmi place mult de el și sper ca această situație, deși ciudată, să fie începutul prieteniei noastre.

Când l-am văzut pe Apolo coborând pe scara de la fereastra mea nu m-am putut abține să nu-mi amintesc de Ares și de momentul când a coborât pe aceeași scară, cu ochii ațintiți asupra alor mei, așteptând parcă să mă răzgândesc și să-i spun să se întoarcă.

Ah! Ieși din mintea mea, zeule grec! Trebuie să dorm. Mă acopăr cu cearșaful și încerc să adorm.

13

INCIDENTUL

MĂ CONSIDER O PERSOANĂ MUNCITOARE.

A trebuit să fiu muncitoare ca să o ajut pe mama şi, de asemenea, pentru a-mi cumpăra lucruri pe care ea nu mi le poate da, nu pentru că n-ar vrea, ci pentru că pur şi simplu salariul ei de infirmieră de-abia îi ajunge pentru a plăti chiria, întreţinerea, maşina ei etc. Suntem o echipă.

Cu toate acestea, azi nu voiam să mă duc la muncă. M-am gândit la o sută de scuze ca să nu mă duc, dar adevărul este că am nevoie de bani şi cursurile încep luni, aşa că sunt ultimele mele zile ca să fac tură dublă. După ce va începe şcoala, voi putea să lucrez doar în unele nopţi şi în weekenduri, fără să depăşesc orele permise pentru o minoră ca mine în timpul şcolii.

A trecut aproape o săptămână de la ultima dată când l-am văzut pe Ares. Ca să fiu sinceră, nu m-am aşteptat să-mi fie dor de el. Am petrecut împreună doar câteva momente. Cum de-i simt lipsa? Cred că mi-e dor şi să-l urmăresc; era acel hobby ciudat al meu care-mi oferea emoţie şi adrenalină, iar acum ambele au dispărut. Oftez, strângându-mi lucrurile şi vârându-le în ghiozdan. E puţin spus să zic că am avut o zi proastă.

Am fost cu capul în nori şi am căscat întruna, iar şeful mi-a atras atenţia de trei ori şi a trebuit să-i dăm cartofi prăjiţi gratis

unui client pentru că i-am greşit comanda. Îmi scot şapca cu McDonald's şi o bag în dulapul meu. Mă gândesc să-mi schimb cămaşa, dar nici măcar nu încerc să fac asta; mi-e lene să mă duc la baie, o voi face când ajung acasă.

— O zi proastă, aşa-i?

Vocea lui Gabriel mă face să tresar şi-mi lovesc umărul de uşa dulapului.

— Isuse! M-ai speriat.

Gabriel zâmbeşte ruşinat.

— Îmi pare rău!

Îi zâmbesc la rândul meu.

— Nu-i nimic!

Gabriel îşi dă jos şapca, lăsându-şi la iveală părul roşcat, şi-i pot vedea faţa mai bine: are o faţă tandră căreia, dacă-ţi face ochi dulci, îi poţi cădea la picioare.

— Atunci sunt curios. Există vreun motiv pentru a-i da nuggets cuiva care a cerut un McFlurry?

— Ah, ai văzut faza?

— Toată lumea a văzut-o, erai pe altă planetă.

El îşi deschide dulapul şi-şi scoate lucrurile.

— Ce ruşine!

— Stai liniştită, mi s-a întâmplat şi mie.

Îl privesc cu tristeţe.

— Dani?

— Da. Rămâne cu ochii în dulapul lui, căzut pe gânduri, şi zice: Noi doi suntem din lumi diferite. Pentru ea, eu sunt doar băiatul drăguţ care lucrează la McDonald's, nimic mai mult.

— Îmi pare rău!

— Stai liniştită, ştiam că nu va merge, dar nu mă aşteptam să devină atât de importantă pentru mine şi într-un timp atât de scurt.

Of, crede-mă, știu ce-nseamnă asta!

— Nu știu ce să-ți spun, Gabo.

— Spune-mi povestea ta.

— Povestea mea?

— De ce ești așa de aiurită azi?

Îmi închid dulapul și-mi pun ghiozdanul pe spate.

— Eu... am scos de curând o persoană din viața mea, el...

Îmi amintesc cuvintele reci ale lui Ares.

— El nu era conform așteptărilor mele.

— Dezamăgire, hm? Asta doare.

— Chiar mult.

Mă îndrept spre el.

— Trebuie să plec.

Trec pe lângă el ca să mă îndrept spre ușă.

— Noapte bună, Gabo!

— Noapte bună, Raquel McNuggets!

— Serios?

— O să-mi ia câteva zile până o să uit.

Îi arăt degetul, iar el se arată uimit.

— Ciao, pește!

Drumul până acasă n-a fost niciodată mai deprimant decât azi. Sunetul mașinilor trecând pe bulevard, luminile portocalii ale farurilor iluminând slab străzile. Pare ca și cum mediul înconjurător s-ar fi adaptat dispoziției mele. E deja aproape miezul nopții, dar nu-mi fac griji, căci în zona asta rata criminalității este scăzută, iar casa mea nu e foarte departe.

Mama mi-a zis întotdeauna că lenea nu aduce nimic bun și nu mi-am imaginat niciodată că va exista o situație în viața mea în care sfatul ei avea să capete sens în cel mai rău mod. Pentru că, din cauza lenei, iau o decizie foarte proastă: să mă abat din drum.

Ca să ajung mai repede în cartierul meu, decid să trec pe sub un pod ca să scutesc din drum. Sub pod este întuneric şi pustiu, dar cunoştinţele mele despre rata criminalităţii din această zonă nu i-au luat în considerare pe tipii aceia care frecventează zona aceea întunecată pentru a se droga sau a vinde substanţe ilegale. Picioarele îmi înţepenesc când văd trei bărbaţi înalţi sub pod. Distanţa dintre noi este foarte mică. Au fost ascunşi în întuneric, iar eu i-am văzut de-abia când am ajuns aproape faţă în faţă.

— Vrei ceva, drăguţo? vorbeşte unul dintre ei, iar vocea lui e groasă şi tuşeşte uşor.

Inima îmi bate disperată în piept, iar mâinile îmi transpiră.

— Nu, eu nu... Nu.

— Te-ai rătăcit?

— Am gre...şit drumul, mă bâlbâi şi unul dintre ei râde.

— Dacă vrei să treci pe-aici, trebuie să ne dai ceva.

Clatin din cap.

— Nu, o iau pe partea cealaltă.

Fac un pas în spate şi niciunul dintre ei nu se mişcă. Mă vor lăsa să plec?

— Vă rog, lăsaţi-mă să plec!

Sunt pe punctul de a mă întoarce şi a pleca, dar atunci îmi sună telefonul, rupând tăcerea. La naiba!

Grăbită şi tremurând, îl scot din buzunar şi-l dau pe silenţios, pentru a-l băga la loc, dar deja e prea târziu.

— O, telefonul acela pare foarte drăguţ! Nu crezi, Juan?

— Da, cred că ar fi un cadou frumos pentru ziua de naştere a fiicei mele.

Încerc să fug, dar unul dintre ei mă apucă de braţ, târându-mă în întunericul de sub pod. Ţip cât pot de tare, dar el îmi acoperă gura şi mă trage de păr, ţinându-mă nemişcată.

— Șșșt! Stai liniștită, frumoaso! Nu-ți vom face nimic, doar dă-ne telefonul.

Din ochii mei țâșnesc lacrimi, iar bărbatul miroase a alcool și a mii de lucruri ilegale.

— Telefonul, acum! cere altul din fața mea, dar nu mă pot mișca.

Frica mă paralizează și vreau să-mi mișc mâna și să-mi scot telefonul, dar nu pot.

Al treilea apare din umbre, cu o țigară între dinți și o cicatrice pe față.

— Îl are în buzunar, ține-o!

Nu, nu mă atinge!

Țip, dar nu se aud decât mormăieli dinspre bărbatul care mă ține. Cel cu cicatricea se apropie de mine și-și vâră mâna în buzunarul pantalonilor mei, lingându-și buzele.

Îmi vine să vomit. *Ajutor!*

El scoate telefonul meu și-l privește.

— Drăguț și pare nou, va fi un cadou frumos pentru fiica ta.

I-l dă celuilalt bărbat, iar ochii lui bolnavi nu se dezlipesc de chipul meu.

— Ești foarte frumoasă.

Îmi șterge lacrimile cu degetul său.

— Nu plânge!

— O lăsăm să plece? Avem deja telefonul, întreabă cel care mă ține.

Cel care acum se joacă cu telefonul meu adaugă:

— Da, Juan, e în regulă.

Juan mă privește și ochii lui coboară pe trupul meu. *Nu, te rog, nu!*

Cel care mă ține îmi dă drumul, dar Juan mă apucă și mă trage spre el cu spatele, astupându-mi gura din nou. Îmi simt

inima în gât, bătându-mi nebunește. Nu pot să respir cum trebuie, nu mă pot mișca.

Ajutor!

— Juan, e de-ajuns, e doar o copilă.

— Da, Juan, are probabil vârsta fiicei mele.

— Gura, idioților!

Țipătul lui îmi răsună în ureche.

— Valea de-aici!

— Dar...

— Valea!

Cei doi bărbați fac schimb de priviri și eu îi implor din ochi, dar hotărăsc să plece.

Nu, Doamne, te rog, nu!

Juan mă târăște sub pod și încep să dau din picioare și să țip disperată. Bărbatul mă apucă de păr și mă întoarce spre el.

— Cooperează, nu vreau să-ți fac mai mult rău decât e necesar! Îți voi elibera gura, dar, dacă țipi, o să-ți fie foarte rău, frumoaso.

De îndată ce-mi dă drumul la gură, țip.

— Ajutor! Vă ro...!

Mă lovește. Nici măcar nu l-am văzut ridicând mâna. Simt doar impactul puternic în obrazul meu drept. Nu m-a lovit nimeni niciodată și n-am simțit niciodată o durere atât de puternică și de bruscă. Mă dezechilibrează și mă face să mă prăbușesc, iar totul se învârte cu mine și urechea dreaptă îmi zvâcnește. Simt gust de sânge în gură.

— E cineva aici?

Aud o voce care provine din partea de sus a podului și pare a fi Dumnezeu.

— Ce se întâmplă?

Juan se sperie și o ia la fugă, iar eu mă târăsc până mă așez. Îmi zvâcnește toată partea dreaptă a feței.

— Ajutor! Aici, jos!

Vocea îmi răsună slab.

— Of, Doamne!

E vocea unui bărbat. În câteva secunde, ce par o veşnicie, un băiat apare în câmpul meu vizual.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! Eşti bine?

Nu pot să vorbesc, am un nod în gât. Vreau doar să mă duc acasă, vreau doar să fiu în siguranţă.

El îngenunchează în faţa mea.

— Doamne, eşti bine?

Reuşesc doar să dau din cap.

— Ar trebui să sun la poliţie? Poţi să mergi?

Cu ajutorul lui, mă ridic şi ieşim din acel întuneric infernal.

Mama...

Casa.

În siguranţă.

Doar la asta se poate gândi creierul meu; băiatul îmi împrumută telefonul lui şi, cu degete tremurânde, tastez singurul număr pe care-l ştiu: al mamei. Dar ea nu răspunde şi inima mi se frânge în piept. Lacrimile îmi înceţoşează vederea.

— Vrei să sun la poliţie?

Nu, nu vreau poliţişti, nu vreau întrebări, vreau doar să mă duc acasă, unde sunt în siguranţă, unde nimeni nu-mi poate face rău. Dar n-am curajul să merg singură pe acele străzi, nu din nou.

Şi atunci îmi amintesc că numărul de telefon al mamei era singurul pe care-l ştiam până nu demult. Până când Ares a început să-mi scrie mesaje şi i-am memorat numărul, ca o urmăritoare ce eram.

În acest moment nu mă interesează ce-am convenit cu el, am nevoie doar de cineva care să mă ducă acasă, iar băiatul care m-a salvat mi-a spus că e grăbit pentru că va pierde

ultimul tren. Apelul ăsta este singura mea salvare. Dacă Ares nu-mi răspunde, va trebui să sun la poliție și să aștept singură.

După al treilea ton de apel, îi aud vocea.

— Alo?

Nodul din gâtul meu aproape mă împiedică să spun ceva.

— Bună, Ares!

— Cine este?

— Sunt... Raquel.

Vocea mi se frânge și îmi curg lacrimi din ochi.

— Eu...

— Raquel? Ești bine? Plângi?

— Nu, mă rog, da... Eu...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Raquel, spune-mi ce se întâmplă!

Nu pot să vorbesc, ci doar să plâng. Din cine știe ce motiv, auzul vocii lui m-a făcut să izbucnesc în plâng. Băiatul îmi ia telefonul.

— Bună, sunt proprietarul telefonului, fata a fost atacată sub un pod. Face o pauză, apoi continuă: Suntem în parcul de pe bulevardul patru, în fața clădirii în construcție. OK, bine, spune și închide.

Eu sunt doar o mare de lacrimi. Băiatul îmi atinge umărul.

— Vine, va fi aici în câteva minute. Calmează-te, respiră!

Minutele trec repede și nu mă aștept să-l văd pe Ares alergând ca un nebun spre noi. După cum am zis, cartierul meu nu e departe, dar, cu toate astea, trebuie să fi alergat destul pentru a ajunge aici atât de repede. Poartă niște pantaloni de pijama gri și un tricou de aceeași culoare, e desculț și are părul dezordonat.

Ochii lui frumoși îi întâlnesc pe ai mei și îngrijorarea de pe chipul lui mă dezarmează. Mă ridic ca să mă îndrept spre el. Ares nici măcar nu spune ceva și mă îmbrățișează repede.

Miroase a săpun și, în acest moment, a siguranță; miroase a liniște. Sunt în siguranță. Se dezlipește și-mi susține fața.

— Ești bine?

Încuviințez ușor, iar degetul lui îmi cercetează buza spartă.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Nu vreau să vorbesc, vreau doar să merg acasă.

Ares nu mă presează și-l privește pe băiatul de lângă noi.

— Mă ocup eu, poți pleca. Mulțumesc mult!

— N-ai pentru ce, aveți grijă de voi!

Rămânem singuri și Ares îmi dă drumul, apoi se întoarce și se apleacă, oferindu-mi spatele lui, în timp ce eu îl privesc mirată.

— Ce faci?

El îmi zâmbește pe deasupra umărului.

— Te duc acasă.

Cu grijă, mă urc pe spatele lui și el mă cară fără probleme, de parcă n-aș cântări nimic. Îmi pun capul pe unul din umerii lui. Fața încă îmi zvâcnește de durere și lacrimile îmi inundă ochii când mă gândesc la ce s-a întâmplat, dar mă simt în siguranță.

În brațele idiotului care mi-a frânt inima mă simt în siguranță.

Tăcerea dintre noi nu este incomodă, este doar tăcere. Cerul este senin, străzile sunt încă străbătute de câteva mașini, iar luminile portocalii de pe stâlpi continuă să ilumineze ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ajungem la mine acasă și Ares mă dă jos, iar eu deschid poarta. Ca de obicei, mama nu e acasă, așa că el intră cu mine. Urc în camera mea, în timp ce Ares caută gheață în bucătărie. Rocky mă întâmpină entuziasmat și reușesc doar să-l mângâi puțin pe cap înainte de a-l trimite să stea liniștit într-un colț al camerei. Îmi dau jos ghiozdanul și mă așez pe pat.

Ares apare cu o pungă din plastic plină cu gheață și se așază lângă mine.

— Asta te va ajuta.

Apasă punga pe fața mea, iar eu scot un geamăt de durere.

— Îmi pare rău!

Ares se încruntă.

— De ce?

— Că te-am sunat, știu că...

— Nu! mă întrerupe. Nici să nu te gândești, să nu șovăi niciodată să mă suni dacă ai probleme, niciodată! De acord?

— De acord.

— Acum, întinde-te, trebuie să te odihnești, mâine va fi o altă zi.

Mă supun și mă întind, ținând punga cu gheață pe obraz. El mă învelește cu cearșafurile, iar eu doar îl privesc. Am uitat cât de drăguț este.

Mi-a fost dor de tine..., gândesc eu, dar nu o spun. Ares pare pregătit să plece și mă cuprinde panica de a rămâne singură. Mă ridic în șezut.

— Ares...

Ochii aceia albaștri mă privesc, așteptând, și nu știu cum să-l rog să rămână. Cum pot să-l rog să rămână când în urmă cu o săptămână i-am zis să plece și să nu se mai întoarcă?

Nu vreau să rămân singură, nu pot să stau singură în noaptea asta.

El pare că-mi citește mintea.

— Vrei să rămân?

— Da, nu trebuie s-o faci dacă nu vrei, voi fi bine, eu...

Nu mă lasă să termin fraza și se trântește pe o parte a patului.

Înainte să pot vorbi, îmi înconjoară mijlocul cu un braț și mă apropie de el, îmbrățișându-mă tandru.

— Eşti în siguranţă, Raquel, şopteşte. Dormi, nu te voi lăsa singură.

Pun punga cu gheaţă pe noptieră şi închid ochii.

— Promiţi?

— Da, nu plec. Nu de data asta.

Somnul mă învăluie şi mă aflu în momentul acela dintre conştienţă şi inconştienţă.

— Mi-a fost dor de tine, zeule grec!

Simt un sărut în partea din spate a capului şi apoi şoapta vocii lui.

— Şi mie, vrăjitoareo, şi mie.

14

CAVALERUL

ROCKY ŞI OBICEIUL LUI DE A-MI LINGE MÂNA CÂND VREA mâncare mă trezesc. Lumina soarelui este puternică şi se strecoară prin fereastra mea, încălzind camera. Mă ustură ochii şi mă doare faţa, şi îmi ia câteva secunde să-mi amintesc tot ce s-a întâmplat aseară.

Ares...

Mă ridic în capul oaselor dintr-o săritură şi privesc într-o parte a patului.

E gol.

Mi se strânge inima-n piept. A plecat? *La ce te aşteptai, să se trezească ghemuit lângă tine?* Sunt o naivă.

Încet, mă duc la baie să mă spăl pe dinţi, dar, când mă văd în oglindă, scot un strigăt.

— Sfântă Fecioară a Învineţiţilor!

Faţa mea arată oribil! Toată partea dreaptă e umflată şi o vânătaie se întinde de la jumătatea obrazului până la ochiul drept. La colţul gurii am o mică tăietură. Habar n-aveam că bărbatul acela mă lovise aşa de tare. În timp ce-mi cercetez faţa observ că am vânătăi la încheieturile mâinilor şi pe braţe, presupun că din cauză că m-au târât mult dintr-o parte în alta bărbaţii aceia.

Mă cuprinde un fior când îmi amintesc ce s-a întâmplat. După ce fac un duș și mă spăl pe dinți, ies din baie în lenjerie intimă, ștergându-mi părul cu prosopul.

— Chiloți cu Pokémon?

Țip când îl văd pe Ares așezat pe patul meu, iar pe noptieră, o pungă cu mâncare și două cafele.

Mă acopăr cu prosopul.

— Credeam c-ai plecat.

El zâmbește, cu surâsul acela care-mi topește inima în câteva secunde.

— Doar m-am dus să cumpăr micul dejun. Cum te simți?

— Sunt bine și mulțumesc, e foarte amabil din partea ta!

Iar amabilitatea nu e punctul tău forte, mă gândesc, dar nu rostesc cu voce tare.

— Îmbracă-te și vino să mănânci, asta dacă nu vrei s-o faci așa, fără haine. Eu, unul, nu m-aș plânge.

Îi arunc o privire ucigașă.

— Ce amuzant ești, vin imediat!

Îmbrăcată și devorând micul dejun, încerc să ignor frumoasa creatură din fața ochilor, pentru că, altfel, nu pot să mănânc liniștită.

Ares ia o înghițitură din cafeaua lui.

— Trebuie s-o spun, nu voi putea trăi liniștit dacă nu o spun.

— Ce?

— Pokémon? Serios? Nici măcar nu știam că există lenjerie intimă cu Pokémon.

Îmi dau ochii peste cap.

— Este lenjeria mea intimă, se presupune că nimeni nu o vede.

— Eu am văzut-o.

Ochii lui îi prind pe ai mei.

— Am și atins-o.

Aproape că mă înec cu micul dejun.

— Ares...

— Ce? Mă priveşte jucăuş, apoi: Oh, îţi aminteşti foarte bine, nu?

— Fireşte că nu.

— Atunci, de ce roşeşti?

— E cald.

El zâmbeşte şmecher, dar nu spune nimic. Termin de mâncat şi iau o gură de cafea, cu ochii aţintiţi oriunde, mai puţin asupra lui, dar îi simt privirea asupra mea. Iar acest lucru continuă să mă agite. Sunt conştientă de cum sunt îmbrăcată şi de fiecare detaliu al înfăţişării mele pe care el îl poate vedea şi dezaproba, precum părul meu ud şi răvăşit.

Ares oftează.

— Ce s-a întâmplat aseară?

Ridic privirea şi întâlnesc albastrul-închis al ochilor lui, care mă dezarmează, şi simt că pot să spun totul. De ce am încredere în el dacă mi-a frânt inima? Nu voi înţelege niciodată asta.

Îmi trec o mână prin păr.

— Am ieşit de la muncă şi am decis s-o iau pe drumul cel mai scurt.

Ares îmi aruncă o privire de dezaprobare.

— Ce? Eram obosită şi m-am gândit că nu se va întâmpla nimic.

— Drumurile mai scurte şi întunecate nu sunt de luat în considerare la ora aia din noapte.

— Acum ştiu. Fac o pauză şi continui: Ei bine, am luat-o pe sub pod şi am dat peste trei bărbaţi.

„Vrei ceva, drăguţo?"

Îmi strâng mâinile în poală.

— Mi-au luat telefonul şi unul dintre ei...

„Eşti foarte frumoasă, nu plânge!"

Cuvintele acelui bărbat mă urmăresc.

Ares îşi pune mâna peste a mea.

— Acum eşti în siguranţă.

— Doi au plecat şi m-au lăsat cu unul. El m-a târât în întuneric şi mi-a zis să nu ţip, dar eu am făcut-o şi de-aia m-a lovit. Băiatul care te-a sunat m-a auzit şi bărbatul a luat-o la fugă.

— Ţi-a făcut ceva?

Ochii lui Ares au o scânteiere de furie care mă uimeşte.

— Te-a atins?

Scutur din cap.

— Nu, slavă Domnului! Băiatul m-a auzit la timp.

El mă strânge de mână şi palmele sale sunt moi.

— A trecut, vei fi bine.

Îmi zâmbeşte şi, pentru prima dată, nu este un zâmbet arogant sau şmecher, ci un zâmbet pur, adevărat, aşa cum nu mi-a mai arătat până acum şi care face ravagii în inima mea. Ares Hidalgo arată atât de sincer recunoscător că eu sunt bine, încât simt impulsul stupid de a-l săruta.

Şi în acest moment îmi dau seama că noi doi nu ne-am sărutat niciodată, deşi am făcut lucruri atât de intime împreună. *De ce nu m-ai sărutat niciodată?* vreau să-l întreb, dar n-am curajul să o fac, nu acum. În plus, ce-aş câştiga întrebându-l asta? Nici nu se pune problema să am o relaţie cu el.

El a fost tandru şi amabil, s-a purtat ca un cavaler minunat, dar asta nu înseamnă că felul lui de a privi lucrurile s-a schimbat, şi nici al meu. Ares îmi mângâie palma cu degetul său mare, trasând cercuri, iar eu simt nevoia să-i mulţumesc.

— Mulţumesc! Sincer, nu aveai de ce să faci toate astea! Mulţumesc mult, Ares!

— Poţi conta pe mine mereu, vrăjitoareo.

„Mereu..."

Asta-mi agită stomacul și inima îmi bate mai repede.

Se apropie și mă apucă de bărbie.

— Ce faci?

El îmi cercetează partea lovită a feței.

— Nu cred că trebuie să iei ceva, dar, dacă te doare rău, ai putea să iei un analgezic pentru durere. Vei fi bine.

— Acum ești medic?

Ares râde ușor.

— Încă nu.

— Încă nu?

— Vreau să studiez medicină după ce termin liceul.

Asta mă uimește.

— Serios?

— De ce ești așa de surprinsă?

— Credeam că vei studia management sau dreptul, ca tatăl și fratele tău.

— Ca să lucrez la compania tatălui meu?

— Nu mi te-am imaginat niciodată ca medic.

Deși ai fi un medic foarte frumos.

— Asta crede toată lumea. Strâmbă din buze, apoi zice: Sunt sigur că la fel gândesc și părinții mei, și Artemis.

— Ei nu știu că vrei să studiezi medicina?

— Nu, ești prima persoană căreia îi spun.

— De ce? De ce eu?

Întrebarea îmi părăsește buzele înainte să o pot opri. Ares privește în altă parte.

— Nu știu.

Îmi mușc limba ca să nu-l mai întreb nimic.

El se ridică.

— Ar trebui să plec, i-am promis lui Apolo că-l voi duce la adăpostul de câini.

— La adăpostul de câini?

— Pui multe întrebări, Raquel.

Nu o spune într-un mod răutăcios.

— Apolo adoptă cățeluși când mama e în toane bune și-l lasă. Dac-ar fi după el, am fi invadați de zeci de câini.

— Apolo este un băiat foarte dulce.

Ares devine serios.

— Da, este.

— Ai putea să-l saluți din partea mea?

— Oare ți-e dor să dormi cu el?

Iată-l din nou pe Ares cel instabil.

— Ares, o să uit că ai spus asta pentru că te-ai purtat foarte frumos până acum.

Pleacă, înainte să strici momentul, zeule grec!

Ares deschide gura ca să spună ceva, dar în cele din urmă zice:

— Bine, sper să te faci bine curând. Dacă ai nevoie de ceva, anunță-mă!

— Voi fi bine.

N-am telefon ca să te anunț.

Vreau să-i spun asta, dar nu doresc să par neajutorată, și poate că el spune asta doar ca să fie amabil și, de fapt, nu se așteaptă să-l anunț ceva. Ares iese pe fereastră, iar eu mă trântesc pe spate în pat. Observ tavanul și oftez.

Dani e perplexă.

Nu clipește, nu se mișcă, nu vorbește.

Nici măcar nu sunt sigură dacă respiră.

Până când se dezlănțuie și începe să mă întrebe dacă sunt bine, ce s-a întâmplat, îmi zice că trebuie să depunem o plângere, iar când îi spun că nu, îmi atrage atenția că, acuzându-i pe bărbații aceia, am putea evita să atace alte fete. Adevărul e că nu vreau să mai treacă nimeni prin ce am trecut eu, așa că, împreună cu ea și cu mama, mergem la secția de poliție să-i denunțăm pe bărbații aceia. Menționez acel pod pe care par să-l frecventeze, cu speranța că poliția îi va găsi din nou acolo, căutând alte victime. După aceea mama ne lasă acasă la Dani, pentru că e de gardă și nu vrea să rămân singură acasă în noaptea asta.

În camera confortabilă a lui Dani, îi povestesc tot ce s-a întâmplat cu Ares. Îi ia câteva minute să asimileze totul. Pentru ea, am sărit de la a-l urmări pe Ares din umbră la a mă certa cu el pentru Wi-Fi și, dintr-odată, la a face chestii cu el. Roșesc amintindu-mi ce-am făcut împreună. Stăm pe patul ei cu picioarele încrucișate, îmbrăcate în pijamalele noastre, cu un castron de floricele între noi. Am hotărât să facem o ultimă petrecere în pijama înainte să înceapă cursurile.

— Respiră, Dani!

Ea respiră, lăsând să iasă o gură mare de aer, și-și aranjează părul negru după urechi.

— Trebuie să recunosc că sunt impresionată.

— Impresionată?

— Da, l-ai pus la punct când a fost cazul, ești curajoasă; sunt foarte mândră de tine!

— Nu-i mare scofală.

— Sigur că este! N-am crezut niciodată că vei ajunge să ai ceva cu el și cu atât mai mult că-l vei pune la punct. Bravo!

Ridică mâna și bate palma cu mine.

Bat și eu palma cu ea, nesigură.

— Nu a fost uşor, Dani. Ştii bine cât de mult îl plac.

— Ştiu că n-a fost uşor, tocmai de-aia te felicit, fraiero.

Iau un pumn de floricele.

— Uneori, nu-mi vine să cred că am avut ceva cu el, întotdeauna a fost foarte departe de mine.

Îmi vâr în gură cât de multe floricele pot.

— Nici mie nu-mi vine să cred. Cine ar fi zis? Viaţa este imprevizibilă.

Dani mănâncă floricele încet.

— Însă tot cred că e peste puterile mele. Oftez şi apoi adaug: El nu e interesat de mine pentru ceva serios, vrea doar să se distreze. Nici măcar nu ştiu dacă-i place de mine.

Dani plescăie din limbă.

— Probabil că te place din moment ce s-a implicat cu tine. Cel puţin, din punct de vedere fizic, este atras. Băieţii nu au de-a face cu fete pe care nu le plac, n-ar avea sens.

— Dar el mi-a zis, cu chipul lui frumos şi stupid: „Pentru că tu mă placi, dar eu pe tine, nu", repet cu amărăciune, încercând să-i imit vocea.

— Dacă nu te-ar fi plăcut, n-ar fi încercat nimic cu tine. Nimic.

— Gata, Dani!

— Gata, ce?

— Nu spune chestiile astea, că mă provoci să-mi fac iar iluzii cu el!

Dani îşi împreunează degetele şi-şi astupă gura, mimând un fermoar.

— Bine, tac atunci.

Îi arunc un popcorn.

— Nu te supăra!

Nu-mi vorbeşte şi face semne ca şi cum ar fi mută.

— Serios, Dani?

Îi mai arunc un popcorn şi ea îl ia şi-l mănâncă, dar nu-mi vorbeşte.

— Dani, Dani, vorbeşte-mi!

Ea îşi pune braţele pe piept.

— Spun doar adevărul şi asta te supără. Ares arată trăsnet, are bani, e inteligent, poate avea orice fată la picioarele lui. Şi, cu toate astea, vii şi-mi spui că el ar fi cu cineva fără să-i placă? Da, poate că nu vrea nimic serios, dar te place, Raquel.

— Bine! Ai dreptate.

Dani îşi dă arogantă părul peste umăr.

— Întotdeauna. Acum, hai să ne culcăm! Ultimul lucru pe care ni-l dorim este să fim zombi în prima zi de şcoală. Suntem în ultimul an, trebuie să şocăm.

— Suntem mereu aceiaşi. Locuim într-un sat, Dani.

— Ce-ţi mai place să spulberi distracţia vieţii!

Dani se ridică şi pune castronul de popcorn pe podea.

Ne facem comode şi ne băgăm în aşternuturi. Stingând veioza de pe noptieră, amândouă oftăm. După o perioadă de linişte, frumosul zâmbet pur al lui Ares îmi invadează mintea.

— Nu te mai gândi la el, Raquel!

— Nimeni nu m-a mai făcut vreodată să mă simt aşa.

— Ştiu.

— Şi doare, doare că nu vrea să mă ia în serios. Mă face să mă simt ca şi cum n-aş fi suficient de bună.

— Dar eşti! Nu-i permite să te facă să te îndoieşti de asta. Ai făcut bine că l-ai îndepărtat, Raquel, mai târziu ar fi fost mult mai dureros.

Îmi apuc o şuviţă de păr şi încep să mă joc cu ea. Dani se întoarce spre mine şi amândouă suntem faţă în faţă, întinse în pat.

— Dani, îl plac mult.

Ea îmi zâmbeşte.

— Nu trebuie s-o spui, te cunosc.

— Ce simt pentru el mă face să-mi doresc să mă agăț de orice fărâmă de speranță care apare.

— Nu-ți complica viața gândindu-te atât de mult la asta, doar ești tânără! Dacă el nu știe să te prețuiască, va apărea cineva care o va face.

— Chiar crezi asta? Pare atât de imposibil să întâlnesc pe cineva ca Ares...

— Poate că nu cineva ca el, dar cineva care să te facă să simți ce simți cu el.

Mă îndoiesc foarte mult.

— Bine, hai să ne culcăm!

— Noapte bună, pitico!

Ea întotdeauna mi-a zis așa pentru că este mai înaltă decât mine.

— Noapte bună, nebuno!

15

CADOUL

Prima zi de liceu începe cu surpriza de a-l întâlni pe Apolo pe culoarul principal, care-mi spune că s-a mutat de la şcoala lui şi că acum va studia aici. Când îl întreb de Ares îmi spune că n-ar renunţa la şcoala privată pentru că adoră echipa de fotbal de acolo. Eu şi Apolo stăm de vorbă, când auzim un strigăt pe coridor:

— Raquel! Iubirea mea, inima altuia!

Acela este Carlos, admiratorul meu de-o viaţă. Totul a început în clasa a IV-a, în ziua în care l-am apărat de nişte băieţi care-l supărau; de atunci el mi-a jurat iubire eternă aproape în fiecare zi. Îl văd doar ca pe un prieten şi, deşi i-am spus clar asta, el nu înţelege.

— Bună, Carlos! îl salut politicos, pentru că-mi e simpatic. Deşi e cam sărit de pe fix, e amuzant.

— Prinţesa mea frumoasă.

Îmi ia mâna şi mi-o sărută dramatic.

— Aceasta a fost cea mai lungă şi mai agonizantă vară pentru mine.

Apolo ne priveşte tăcut, cu o faţă de „ce naiba se întâmplă aici?", dar nu spune nimic.

Ochii lui Carlos îmi părăsesc faţa pentru a-l privi pe Apolo.

— Şi tu cine eşti?

— El este Apolo, e nou, îi răspund, desprinzându-mi mâna dintr-a lui. Apolo, el este Carlos, e...

— Viitorul ei soţ şi tatăl celor patru copii ai ei, spune Carlos repede.

Eu îl lovesc peste ceafă.

— Ţi-am zis să nu mai spui prostiile astea, oamenii le cred uneori!

— Nu ai auzit că, dacă spui de multe ori o minciună, devine realitate?

Apolo râde uşor.

— Ia te uită, ai un admirator foarte devotat!

Râdem toţi o vreme, înainte de a ne duce la orele noastre.

Prima zi de şcoală se termină la fel de repede precum începe şi nu-mi vine să cred că deja sunt în ultimul an; mă îngrozeşte să mă duc la universitate, dar, în acelaşi timp, mă emoţionează foarte mult. După ce încerc să-l hrănesc pe Rocky, care n-a vrut să mănânce, îmi dau jos uniforma şi o arunc în coşul cu haine murdare. Obiceiul mă face să mă duc să arunc o privire pe fereastră – la ora asta Ares soseşte de la şcoală. Obişnuiesc să-l privesc mereu plimbându-se prin camera lui, butonându-şi telefonul.

Gata, de-ajuns!

Îmi privesc patul şi observ o cutiuţă albă pe el. Mă apropii şi o iau. Un bilet cade din ea. Fac ochii cât cepele când văd că este cutia unui iPhone, cel mai recent model, şi cercetez repede biletul.

Ca să nu umbli fără telefon, ia-l ca o consolare pentru tot ce ai fost nevoită să înduri în noaptea aceea.

Nici să nu-ţi treacă prin cap să mi-l înapoiezi!

Ares

*

Râd atât de tare, încât Rocky mă priveşte mirat.

— Eşti nebun, zeule grec? întreb aerul. Eşti nebun de legat!

Sub nicio formă nu pot să accept acest telefon mobil, este prea scump. Fără îndoială, pentru băiatul acela banii nu sunt o problemă, dar cum naiba a intrat în camera mea cu Rocky aici? Privesc câinele şi-mi amintesc că n-a vrut să mănânce când am sosit; burta lui e grasă şi plină.

— Oh, nu... Rocky! Trădătorule!

Rocky lasă capul în jos.

Trebuie să-i înapoiez telefonul acelui instabil, aşa că-mi pun nişte blugi şi un tricou şi ies ca nebuna pe stradă. Trebuie să dau ocol ca să ajung în faţa casei lui Ares, fiindcă sub nicio formă nu o voi lua prin fundul curţii – nu vreau să fiu confundată cu un hoţ şi să se tragă în mine sau mai ştiu eu ce. În faţa casei lui, curajul mi se clatină. Locuinţa lui Ares este o casă frumoasă cu trei etaje, cu ferestre victoriene şi o grădină cu fântână arteziană la intrare. Recăpătându-mi curajul, apăs pe sonerie.

O fată foarte frumoasă, cu păr roşcat, deschide uşa. Dacă n-ar fi purtat uniformă de serviciu, aş fi crezut că face parte din familie.

— Bună seara, te pot ajuta cu ceva?

— Ăăă... Ares e acasă?

— Da, cine îl caută?

— Raquel.

— Foarte bine, Raquel! Din motive de siguranţă nu te pot lăsa să intri până nu-mi spune el. Mă aştepţi o clipă până mă duc să-l caut?

— Desigur.

Ea închide uşa şi eu mă joc cu cutia telefonului în mâini. Cred că n-a fost o idee bună să vin până aici. Dacă Ares îi spune că nu vrea să mă vadă, ea îmi va trânti uşa în nas.

Câteva minute mai târziu, roşcata deschide din nou uşa.

— Bun, poţi să intri. El te aşteaptă în sala de jocuri.

Sală de jocuri?

În stilul Christian Grey?

Nu mai citi atâta, Raquel!

Casa lui Ares este stupid de luxoasă pe dinăuntru şi nu mă miră deloc. Roşcata mă conduce prin salon spre un culoar lung şi se opreşte.

— E a treia uşă la dreapta.

— Mulţumesc!

Nu ştiu de ce dintr-odată am devenit aşa de agitată. O să-l văd pe Ares. Simt că a trecut foarte mult timp, când de fapt au fost doar câteva zile.

Doar dă-i înapoi telefonul şi gata, Raquel! Intri, îi dai telefonul şi pleci. Simplu şi uşor de făcut.

Bat la uşă şi aud acea voce care-mi place atât de mult strigând „Intră!" Deschid încet uşa şi arunc o privire înăuntru – nu există bice, nici altceva de genul, aşa că sunt în siguranţă. Este o cameră de jocuri obişnuită: o masă de biliard şi un televizor imens cu diferite console sub el.

Ares stă pe canapeaua din faţa televizorului, ţinând în mâini telecomanda a ceea ce pare a fi un PlayStation 4, jucându-se ceva cu multe împuşcături. E la bustul gol, doar cu pantalonii de la uniforma şcolară, are părul dezordonat de la căştile care-i înconjoară capul şi-şi muşcă buza în timp ce se joacă.

De ce naiba trebuie să arăţi atât de bine, Ares? De ce? Deja am şi uitat de ce sunt aici. Îmi dreg glasul, stânjenită.

— Băieţi, revin! spune Ares la microfonul conectat la căştile sale. Ştiu, ştiu, a venit cineva în vizită.

Iese din joc şi-şi dă jos căştile. Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei şi mi se taie răsuflarea.

— Lasă-mă să ghicesc... Ai venit să-mi înapoiezi telefonul?

Se ridică şi, ca de obicei, mă face să mă simt mică. De ce trebuie să n-aibă cămaşă? Nu se cade să primeşti aşa un musafir.

Îmi recapăt vocea.

— Da, apreciez gestul, dar e prea mult.

— Este un cadou, şi nu e frumos să refuzi un cadou.

— Nu e ziua mea, nici Crăciunul, aşa că nu există motiv pentru un cadou.

Întind spre el mâna în care ţin cutia.

— Primeşti cadouri doar de ziua ta şi de Crăciun?

Da, şi uneori nici măcar atunci.

— Pur şi simplu ia-l.

Ares doar se uită la mine şi mă face să-mi doresc să fug de aici.

— Raquel, ai trecut printr-o experienţă oribilă în noaptea aia şi ai pierdut ceva pentru care ai muncit foarte mult să-l obţii.

— De unde ştii asta?

— Nu sunt idiot. Cu salariul mamei tale şi având în vedere facturile pe care le plăteşte, n-ai fi putut niciodată să-ţi cumperi telefonul pe care-l aveai. Ştiu că l-ai cumpărat tu, cu banii tăi, muncind din greu. Îmi pare rău că n-am putut evita să ţi-l fure, dar îţi pot da altul. Lasă-mă să ţi-l ofer, nu fi orgolioasă!

— Eşti atât de... greu de înţeles.

— Mi-ai mai spus-o.

— Nu, serios. Îmi zici că nu vrei să ai nicio legătură cu mine, dar faci astfel de lucruri frumoase. De-a ce te joci, Ares?

— Nu mă joc de-a nimic, sunt doar amabil.

— De ce? De ce eşti amabil cu mine?

— Nu ştiu.

Pufnesc.

— Tu nu știi niciodată nimic.

— Iar tu vrei mereu să știi totul.

Ochii aceia albaștri mă contemplă intens, în timp ce el se apropie de mine.

— Încep să cred că-ți place să mă zăpăcești.

Ares îmi adresează acel zâmbet arogant care i se potrivește atât de bine!

— Tu te zăpăcești singură, eu am fost deja clar cu tine.

— Da, foarte clar, amabilule.

— Ce e rău în a fi amabil?

— Că nu mă ajută să te uit.

Ares ridică din umeri.

— Asta nu-i problema mea!

Un val de furie mă străbate.

— Și uite-l iar pe instabil!

Ares se încruntă.

— Cum m-ai numit?

— Instabil. Schimbările tale de dispoziție sunt prea frecvente.

— Creativă ca întotdeauna. Sarcasmul se reflectă în tonul vocii sale înainte de a continua să vorbească: Nu e vina mea că-ți place să dai sens la orice.

— Întotdeauna e vina mea pentru tot, nu?

— Doamne, de ce ești așa de melodramatică?

Furia continuă să crească în mine.

— Dacă te deranjez atât de mult, atunci de ce nu mă lași în pace?

Ares ridică vocea.

— Tu m-ai sunat! Tu m-ai căutat!

— Pentru că nu știam alt număr de telefon!

Mi se pare că văd deziluzie pe chipul lui, dar sunt prea enervată ca să-mi pese.

— Crezi că te-aş fi sunat pe tine dacă aş fi avut altă opţiune?

El îşi strânge pumnii de-o parte şi de alta a corpului şi, înainte să poată spune ceva, îi arunc cutia cu telefonul. El o prinde din aer.

— Doar ia-ţi telefonul stupid şi lasă-mă în pace!

Ares aruncă spre canapea cutia şi face paşi mari spre mine.

— Eşti o nerecunoscătoare! Mama ta nu te-a învăţat deloc bunele maniere.

Îi împing pieptul gol.

— Iar tu eşti un idiot!

Arès mă apucă de braţ.

— Nebuno!

Îl plesnesc peste braţ ca să-mi dea drumul.

— Instabilule!

Îi întorc spatele şi apuc mânerul uşii ca să o deschid. Ares mă apucă de braţ, făcându-mă să mă întorc din nou spre el.

— Dă-mi drumul! Dă-mi drumul!

Buzele lui moi se lipesc de ale mele.

Şi acolo, în camera lui de jocuri, Ares Hidalgo m-a sărutat.

16

SĂRUTUL

AŞ VREA SĂ SPUN CĂ NU I-AM RĂSPUNS LA SĂRUT, CĂ L-AM ÎMpins şi am fugit de el. Dar, în momentul în care buzele lui moi le-au atins pe ale mele, am pierdut cu totul noţiunea timpului, a locului şi a spaţiului.

Îi răspund instantaneu la sărut. Sărutul lui nu este tandru, nici romantic, ci este solicitant, pasional şi posesiv. Mă sărută de parcă ar vrea să mă devoreze, iar senzaţia e absolut delicioasă. Îmi cuprinde faţa cu mâinile sale, adâncind sărutul, buzele noastre mişcându-se în sincronie, limba lui ispitind şi atingând. Respiraţiile noastre se accelerează şi simt că urmează să leşin în orice moment din cauza intensităţii acestui sărut.

Mă topesc în braţele lui.

Nu am crezut niciodată că cineva mă va putea face să mă simt aşa. Tot corpul îmi este electrizat, iar sângele îmi curge repede prin vene, trecând prin inima mea dezlănţuită. Ares îmi lipeşte corpul de al lui, furându-mi un mic geamăt, care rămâne blocat în gura lui. Buzele lui se mişcă agresiv peste ale mele şi limba lui îmi invadează gura în mod subtil, trimiţându-mi fiori de plăcere prin tot corpul.

Ares mă ridică şi imediat îmi înfăşor picioarele în jurul taliei lui. Gâfâi când îl simt cât de întărit este. Nu se opreşte nicio secundă din a mă săruta, în timp ce mă cară şi mă duce la canapea.

Mă așază ușor pe canapea și se urcă pe mine, iar eu îmi trec mâinile pe pieptul lui bine definit și pe abdomenul său, simțindu-i fiecare mușchi. Este al naibii de sexy! Își vâră mâna pe sub tricoul meu ca să-mi atingă sânii și un geamăt de apreciere îmi iese din gură. Sunt prea excitată ca să mă mai gândesc la ceva; vreau doar să-l simt, întru totul lipit de mine.

Ares se desprinde, rămânând în genunchi între picioarele mele pe canapea, și-mi desface pantalonii cu o agilitate impresionantă. Îmi taie răsuflarea să-l văd așa, în fața mea, cu ochii lui albaștri strălucind de dorință, dezbrăcându-mă. Mă simt surprinzător de confortabil cu el în timp ce-mi scoate pantalonii, aruncându-i într-o parte, și gura lui se întoarce la a mea.

Își trece mâinile peste picioarele mele goale și geme.

— Mă înnebunești!

Drept răspuns, îi mușc buza de jos. Îl doresc așa cum n-am mai dorit niciodată pe cineva în toată viața mea. Latura mea rațională pleacă în vacanță și hormonii preiau controlul. Disperată, apuc nasturele pantalonilor lui ca să-i dau jos. El se ridică și-și lasă pantalonii să cadă pe podea, alături de lenjeria intimă.

Doamne, e dezbrăcat și corpul lui este perfect! Fiecare mușchi, fiecare tatuaj, totul la el este perfect. Buzele sale sunt roșii de la atâtea sărutări, și-mi imaginez că și ale mele trebuie să fie la fel. El se apleacă din nou spre mine, sărutându-mă lent, sărutări umede pline de pasiune și de dorință, care mă aduc la limită. Mâna lui alunecă în chiloții mei și el geme din nou în gura mea, iar mie mi se pare cel mai excitant sunet din lume.

— Îmi place la nebunie cât de mult te umezești pentru mine!

Îl simt cât de întărit este pe coapsa mea și mor de nerăbdare să-l simt în altă parte. Degetele sale apucă acel punct plin de terminații nervoase și-l mângâie în cercuri, iar eu îmi arcuiesc spatele, gâfâind.

— Ah, Doamne, Ares! Te rog!

Îl doresc, e tot ce poate gândi mintea mea. Am nevoie de mai mult.

De parcă mi-ar citi gândurile, Ares îmi ridică tricoul cât poate de mult, eliberându-mi sânii, atacându-i cu limba lui, masându-i cu mâna liberă. Asta e prea mult.

Vrând mai mult, îl iau în mână şi, pentru o clipă, mă sperie cât e de mare, dar simt atât de multă dorinţă, încât teama e trecută cu vederea.

— Ares, te rog!

Nici măcar nu ştiu ce-i cer.

Ares se desprinde doar un centimetru de mine, ochii lui pătrunzându-i pe ai mei, iar degetele sale încă se mişcă înăuntrul chiloţilor mei.

— Vrei să ţi-o trag?

Nu pot decât să încuviinţez dând din cap, iar el îmi linge buza de jos.

— Vrei să mă simţi în tine? Spune!

Îmi muşc buza de jos în timp ce degetele lui mă înnebunesc.

— Ah! Da, te rog, vreau să te simt în mine!

El se lasă pe spate şi caută ceva în pantalonii lui. Îl observ neliniştită cum scoate un prezervativ şi şi-l pune.

Ah, Doamne, chiar o să fac asta! Îmi voi pierde virginitatea cu Ares Hidalgo.

În câteva secunde e deasupra mea, între picioarele mele, şi un val de teamă mă străbate, dar el mă sărută cu pasiune, îndepărtând-o şi făcându-mă să-mi uit numele. Ares se poziţionează şi se dezlipeşte de mine, privindu-mă în ochi.

— Eşti sigură?

Îmi ling buzele, agitată.

— Da.

Mă sărută şi închid ochii, pierzându-mă în buzele lui moi şi delicioase. Dar atunci când îl simt penetrându-mă încet, gem de durere şi din ochi îmi ţâşnesc lacrimi.

— Ares, doare...

El mă sărută scurt pe toată faţa.

— Ştt, e în regulă, o să treacă!

Mai intră puţin în mine şi-mi arcuiesc spatele, apoi simt ca şi cum ceva s-ar rupe în mine, până mă penetrează cu totul şi lacrimile îmi şiroiesc pe obraji.

— Sărută-mă! îmi spune.

E în mine, dar nu se mişcă. Săruturile lui sunt umede, pasionale, în timp ce mâinile lui îmi ating sânii cu delicateţe, distrăgându-mi atenţia, aducând înapoi excitaţia în corpul meu îndurerat.

El nu se grăbeşte să se mişte, se concentrează doar să mă excite şi mai mult, ispitindu-mă, sărutându-mă, muşcându-mi buzele, gâtul, sânii. Durerea e tot acolo, dar e din ce în ce mai slabă, şi nu mai rămâne decât jena arsurii a ceva ce s-a rupt. Am nevoie de mai mult, am nevoie de ceva şi am nevoie ca el să se mişte. Deja sunt foarte pregătită să se mişte.

— Ares, gâfâi pe buzele lui.

Ca şi cum ar şti ce vreau, el începe să se mişte încet. Atingerea arde puţin, dar sunt atât de umedă, încât începe să se simtă foarte plăcut. Ah, Doamne, senzaţia mă depăşeşte, nu m-am simţit atât de bine în toată viaţa mea! Înăuntru, afară, înăuntru, afară.

Dintr-odată, îmi doresc să fie mai rapid, mai profund. Îmi pun mâinile în jurul gâtului său şi-l sărut cu toată fiinţa mea, gemând şi simţindu-l perfect întărit în interiorul meu.

— Ares! Ah, Doamne, Ares, mai repede!

Ares zâmbeşte pe buzele mele.

— Vrei mai repede, ei? Îţi place?

Mă penetrează adânc înainte de a începe să se mişte mai repede.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu!

— Raquel, îmi murmură în ureche, în timp ce mă agăţ de spatele lui, îţi place să mă simţi aşa, cu totul în tine?

— Da!

Simt cum vine orgasmul şi gem atât de tare, încât Ares mă sărută pentru a-mi înăbuşi gemetele. Corpul îmi explodează şi val după val de plăcere inundă fiecare parte din mine. Ares geme odată cu mine şi mişcările lui devin stângace şi chiar mai rapide. El îşi dă drumul şi cade peste mine. Respiraţiile noastre accelerate răsună prin întreaga încăpere. Bătăile inimilor noastre se simt clar prin piepturile noastre lipite. În timp ce ultimele urme ale orgasmului mă părăsesc, mintea mi se limpezeşte.

Ah, pentru numele lui Dumnezeu! Tocmai am făcut sex cu Ares, tocmai mi-am pierdut virginitatea!

Ares îşi foloseşte mâinile ca să se ridice şi mă sărută scurt, ieşind din mine. Mă arde puţin, dar nu e nimic insuportabil. Văd urme de sânge pe prezervativ şi-mi îndepărtez privirea, ridicându-mă în capul oaselor. El ia prezervativul şi-l aruncă la gunoi, apoi îşi pune pantalonii şi-mi dă hainele. Se aşază pe braţul canapelei şi doar mă priveşte, fără să spună ceva. Nu-mi vorbeşte, nu-mi spune lucruri frumoase, nici măcar nu mă îmbrăţişează sau chestii de-astea. Pare nerăbdător să plec.

Tăcerea este prea incomodă, aşa că îmi trag hainele pe mine cât pot de repede. Deja îmbrăcată, mă ridic şi fac o grimasă de durere.

— Eşti bine? mă întreabă.

Doar încuviinţez dând din cap. Ochii lui Ares se aţintesc asupra canapelei, în spatele meu, şi îi urmăresc privirea – e o mică pată de sânge pe canapea, şi e destul de vizibilă. Ares pare să-mi observe ruşinea.

— Nu-ţi face griji, o să pun pe cineva să o cureţe.

Ţinându-mi mâinile în faţă, vorbesc:

— Eu... ar trebui să plec.

El nu spune nimic, iar asta mă doare. Nu există un „Nu, nu pleca!" sau un „De ce pleci?"

Încep să mă îndrept spre uşă, cu inima în gât. Îmi vine să plâng, dar nu permit lacrimilor să se formeze în ochii mei. Apuc clanţa uşii şi el spune:

— Stai!

Speranţa se aprinde în mine, dar se transformă în dezamăgire când îl văd îndreptându-se spre mine ţinând în mână cutia telefonului.

— Te rog, acceptă-l! Nu fi orgolioasă!

Iar acel gest mărunt mă face să mă simt şi mai prost, de parcă m-ar plăti pentru ceea ce tocmai s-a întâmplat. Lacrimi rebele îmi umplu ochii şi nici măcar nu-i răspund. Deschid uşa şi ies repede din încăpere.

— Raquel! Nu pleca aşa! Raquel! îl aud strigând în urma mea.

Fără să-mi dau seama, alerg deja spre ieşire. Mă lovesc de menajeră, dar o ignor şi-mi continui drumul.

Ajunsă deja în stradă, lacrimile îmi curg libere pe obraji. Ştiu că sunt responsabilă pentru ceea ce tocmai s-a întâmplat. El nu m-a obligat, dar asta nu mă face să mă simt mai puţin rău. Tocmai am pierdut ceva foarte important pentru mine, iar el nu i-a acordat nici cea mai mică importanţă.

Întotdeauna am crezut că prima mea dată va fi un moment magic şi special, că băiatul cu care se va întâmpla va aprecia asta, că măcar va simţi ceva pentru mine. Sexul a fost extraordinar şi a făcut ca sentimentele mele pentru el să atingă cote incontrolabile, dar asta n-a însemnat nimic pentru el, a fost doar sex.

Dar el m-a avertizat, el mi-a zis clar ce vrea şi, cu toate astea, am fost o proastă şi i-am dăruit cel mai preţios lucru pentru mine. Continui să alerg şi plămânii îmi ard din cauza efortului şi pentru că plâng în timp ce fug. Când ajung acasă, mă trântesc în pat şi plâng neconsolată.

17
MESAJUL

— Nutella?

— Nu.

— Căpşuni cu cremă?

Clatin din cap.

— Nu.

— Îngheţată?

— Nu.

— Ştiu, toate laolaltă? Îngheţată, căpşuni şi Nutella?

Doar clatin din nou din cap şi Yoshi îşi aranjează ochelarii.

— Mă dau bătut.

Suntem singuri în sala de clasă, ultima oră tocmai s-a terminat, iar Yoshi încearcă să-mi ridice moralul. Poartă şapca sa cu cozorocul la spate şi ochelarii, ca de obicei. Deja e vineri şi toată săptămâna m-am târât prin şcoală. N-am avut curajul să povestesc nimănui ce s-a întâmplat, nici măcar lui Dani. Sunt foarte dezamăgită de mine însămi şi încă nu mă simt în stare să vorbesc despre asta.

— Haide, Rochi! Orice ţi s-ar fi întâmplat, nu permite să te doboare! Luptă! mă sfătuieşte, mângâindu-mi obrazul.

— Nu vreau.

— Hai să luăm îngheţată. Încearcă, da?

Ochii lui frumoşi mă imploră şi nu-i pot refuza.

El are dreptate, ce-a fost... a fost. Nu pot face nimic să dau timpul înapoi. Yoshi îşi întinde mâna spre mine.

— Mergem?

Îi zâmbesc şi-l iau de mână.

— Să mergem!

Mergem să luăm îngheţată şi ne aşezăm în piaţa satului. E o zi minunată. Deşi e trecut de ora patru, soarele străluceşte în continuare ca şi cum ar fi miezul zilei.

— Îţi aminteşti când obişnuiam să venim aici în fiecare după-amiază după ore când eram la şcoala primară?

Zâmbesc amintindu-mi.

— Da, ne-am împrietenit cu doamna care vindea dulciuri.

— Şi ne dădea dulciuri pe gratis.

Râd, amintindu-mi obrajii noştri plini de dulciuri. Râde şi Yoshi.

— Aşa te vreau, eşti mai frumoasă când zâmbeşti!

Ridic o sprânceană.

— Recunoşti că sunt frumoasă?

— Mai mult sau mai puţin. S-ar putea să încerc să te cuceresc, dacă beau câteva pahare.

— Doar cu câteva pahare? Bleah!

— Şi Dani? N-am văzut-o la şcoală.

Ia o linguriţă din îngheţata lui.

— Pentru că a lipsit deja două zile. O ajută pe mama ei cu un proiect la agenţie.

Mama lui Dani are o agenţie de modelling foarte renumită.

— E prima săptămână de şcoală şi ea deja pierde cursuri, tipic pentru Dani.

— Bine că e inteligentă şi ştie să se pună la zi superrepede.

— Da.

Lingându-mi înghețata, observ cum Yoshi mă privește ca și cum ar aștepta ceva.

— Rochi, știi că poți să ai încredere în mine? mă întreabă, și știu încotro se îndreaptă. Nu trebuie să înfrunți singură lucrurile.

Răsuflu cu tristețe.

— Știu, doar că... sunt atât de dezamăgită de mine însămi, încât nu vreau să mai dezamăgesc și pe altcineva.

— Tu nu m-ai dezamăgi niciodată!

— Nu fi atât de sigur!

Ochii lui mă privesc, așteptându-mă.

— Ai încredere în mine! Poate că, dacă vorbești despre asta, te va ajuta să te simți puțin mai bine.

Nu există vreun mod ușor de a o spune, așa că zic pur și simplu fără ocolișuri:

— Mi-am pierdut virginitatea.

Yoshi aproape că-și scuipă înghețata pe fața mea – șocul de pe chipul lui este absolut vizibil.

— Ce? Glumești, nu-i așa?

Strâmb din buze.

— Nu.

O expresie indescifrabilă îi străbate chipul.

— Cum? Când? Cu cine? La naiba, Raquel!

Se ridică și aruncă înghețata într-o parte.

— La naiba!

Mă ridic și eu și încerc să-l liniștesc, iar oamenii încep să se uite la noi.

— Yoshi, calmează-te!

— Cu cine?

Fața lui e roșie și pare foarte supărat. Mă apucă de braț.

— Nici măcar nu ai iubit. Spune-mi cu cine s-a întâmplat!

Mă desprind din strânsoarea lui.

— Calmează-te!

Yoshi se ia cu mâinile de cap şi-mi întoarce spatele, pentru a da cu piciorul într-un coş de gunoi. OK, nu mă aşteptam la reacţia asta.

— Yoshi, exagerezi! Calmează-te!

El îşi trece o mână peste faţă şi se întoarce spre mine.

— Spune-mi cine a fost ca să-l snopesc în bătaie!

— Nu e momentul să te comporţi ca fratele mai mare gelos şi supraprotector.

El râde sarcastic.

— Fratele mai mare? Crezi că asta e reacţia unui frate mai mare? Eşti al naibii de oarbă!

— Ce naiba ai?

Mă priveşte şi pare că-i trec prin minte mii de lucruri.

— Eşti oarbă, spune în şoaptă. Trebuie să iau aer, pa!

Şi pleacă, pur şi simplu. Mă lasă fără cuvinte în piaţă, cu îngheţata topită curgând pe cornet, picurând pe jos. Ce naiba s-a întâmplat adineaori?

Oftând, mă duc acasă.

E sâmbătă şi e rândul meu să fac curăţenie.

Bombănind, urmez lista de sarcini pe care mi-a lăsat-o mama. Am făcut aproape tot, mai am doar camera mea, aşa că-mi deschid calculatorul şi pun muzică pentru a face ordine, căci asta mă motivează. Îmi deschid Facebookul şi-l las deschis pentru că, acum, că nu am telefon, Facebookul a devenit singurul meu mijloc de comunicare.

Ascult „The Heart Wants What It Wants" de Selena Gómez în timp ce fac ordine, şi iau telecomanda de la aerul condiţionat şi o folosesc ca microfon ca să cânt.

— *The heart wants what it wants, ah, ah, ah.*

Rocky își mișcă într-o parte capul, iar eu îngenunchez în fața lui, cântându-i. Un pantof se izbește de partea din spate a capului meu.

— Nebuno! strigă mama din ușă.

— Au! Mamă!

— De-aia îți ia atât de mult să faci curățenie! L-ai traumatizat pe sărmanul câine.

— Întotdeauna îmi distrugi inspirația, mormăi, ridicându-mă. Rocky se delectează cu vocea mea.

Mama își abate privirea.

— Grăbește-te, scoate-ți hainele murdare și adu-mi-le, o să spăl azi! poruncește și pleacă.

Făcând o grimasă, mă uit la Rocky.

— Ea nu-mi recunoaște încă talentul.

— Raquel, mai am un pantof! strigă mama de pe scară.

— Vin!

După ce-i duc hainele și termin curățenia în camera mea, mă așez în fața calculatorului. Intru în mesageria de pe Facebook și sunt uimită să găsesc două mesaje de la două persoane diferite. Unul este de la Dani și celălalt este de la Ares Hidalgo.

Clipesc, verificând numele iar și iar. Noi doi nu suntem prieteni pe Facebook, dar știu că, chiar și așa, el tot îmi poate trimite mesaje. Inima mea proastă o ia la goană și stomacul mi se umple de fluturi. Nu-mi vine să cred că el încă are acest efect asupra mea, după tot ce s-a întâmplat!

Deschid agitată mesajul lui.

Vrăjitoare.

Serios? Cine salută în felul ăsta? Doar el. Curioasă să aflu ce are de zis, răspund tăios:

Ce-i?

El întârzie puțin și eu devin din ce în ce mai nerăbdătoare.

Când poți, vino pe la mine!

Ca să mă poți folosi din nou? Nu, mersi! Îmi vine să-i scriu asta, dar nu vreau să-i ofer satisfacția de a ști cât de rău m-a făcut să mă simt.

Eu:
Ești nebun! De ce aș face asta?

El:
Ai lăsat ceva aici.

Eu:
Ți-am zis deja că nu vreau telefonul!

Ares a trimis o imagine.

Când o deschid, e o fotografie cu mâna lui ținând lănțișorul din argint cu numele meu pe care mi l-a dăruit mama pe când aveam nouă ani. Din instinct, duc mâna la gât pentru a confirma că nu-l am. Nu mi l-am dat niciodată jos. Cum de nu mi-am dat seama că nu-l am? Poate că am fost prea ocupată cu disperarea mea postdezvirginare.

Ideea de a-l vedea pe Ares mă umple de furie şi, în acelaşi timp, de emoţie. Idiotul ăla m-a molipsit cu instabilitatea lui. Recăpătându-mi puţin din demnitate (doar o fărâmă), tastez un răspuns.

Eu:
Mi-l poţi trimite luni la şcoală prin Apolo.

El:
Ţi-e teamă să mă vezi?

Eu:
Nu vreau să te văd!

El:
Mincinoaso!

Eu:
Crezi ce vrei.

El:
De ce eşti supărată?

Eu:
Şi îndrăzneşti să întrebi? Pur şi simplu trimite-mi-l prin Apolo şi lasă-mă în pace!

El:
Nu-ţi înţeleg supărarea, doar ştim amândoi cât de mult ţi-a plăcut. Îmi amintesc foarte clar gemetele tale.

Roşesc şi privesc în altă parte. Mă simt ca o proastă, căci el nu mă poate vedea.

Eu:
Ares, gata, nu vreau să vorbesc cu tine!

El:
Vei fi din nou a mea, vrăjitoareo!

Mă străbate un fior păcătos. *Nu, nu, Raquel, nu-i pica în plasă!* Nu-i răspund, ci doar citesc mesajul. El scrie din nou.

El:
Dacă-ţi vrei lănţişorul, vino să-l iei, nu-l voi trimite prin nimeni! Te aştept aici, pa!

Idiotul!

Mârâi frustrată. Dacă mama îşi dă seama că am pierdut lănţişorul acela, mă omoară. A arunca în mine cu un pantof ar fi nimica toată în comparaţie cu ce mi-ar face. După ce mă spăl şi-mi pun o rochie obişnuită de vară cu imprimeu floral, mă duc să-mi recuperez lănţişorul. Am strategiile mele clare ca să nu-i cad în plasă. Nici măcar n-am să intru în casa lui, voi aştepta să-mi aducă lanţul afară.

Proiectul Recuperarea lănţişorului fără să-mi pierd demnitatea: activat!

18

PETRECEREA

NU-MI VINE SĂ CRED CĂ MĂ AFLU DIN NOU ÎN FAȚA UȘII CASEI lui Ares, iar asta în mai puțin de o săptămână! Ah, demnitatea mea, unde te-ai ascuns de nu te găsesc? În apărarea mea spun că, dacă mama își dă seama că n-am lănțișorul acela, mă spânzură, dar nu înainte de a mă obliga să mă uit la toate telenovelele cu ea. Pură tortură, știu.

Trăgând adânc aer în piept și apăs pe sonerie.

Fata cu păr roșcat deschide ușa, părând puțin agitată.

— Bună seara! salută amabil, aranjându-și fusta uniformei.

Eu doar îi zâmbesc.

— Ares e acasă?

— Da, desigur. Petrecerea este în spate, la piscină, intră!

Se dă într-o parte și intră în casă.

Petrecere?

Ea mă conduce prin casă până ajungem la piscină, care este închisă și are acoperiș, probabil pentru că este climatizată.

De îndată ce pun piciorul acolo, toate privirile se întorc asupra mea și mă simt foarte stânjenită. Ochii mei neliniștiți îl caută pe Ares și-l găsesc la piscină. Are o fată cocoțată pe umerii lui, în timp ce alt băiat are o altă fată în fața lui, și se bat cu apă.

Nu mă pot abține să nu simt gelozie față de fata cocoțată pe el. Este foarte frumoasă și are un zâmbet fermecător. Ares se

întoarce ca să vadă la ce se uită toţi şi ochii ni se întâlnesc; nu pare uimit, ci satisfăcut. Arată aşa de bine ud! *Nu, concentrează-te, Raquel!* El îşi continuă jocul ca şi cum nimic nu s-ar întâmpla.

Apolo mă salută.

— Bine ai venit! îmi spune cu un zâmbet. Toţi sunt colegi ai lui Ares, dar îi cunosc şi eu.

Ajungem la grupul format din trei băieţi.

— Băieţi, ea este Raquel.

Îl recunosc pe unul dintre ei drept brunetul peste care am dat în ziua în care îl spionam pe Ares la antrenamentul de fotbal.

— Raquel, ei sunt Marco, Gregory şi Luis.

— Ah! Dă-mi banii! spune Luis, blondul. Ţi-am zis că va veni cineva de la noua şcoală a lui Apolo.

Gregory mormăie.

— Ah, nu-mi vine să cred!

Scoate banii din buzunar şi-i dă lui Luis.

Marco, băiatul brunet de la antrenament, nu spune nimic, doar îmi aruncă o privire în chip de salut. Apolo face o grimasă de nemulţumire.

— Pariurile voastre sunt naşpa. Mă întorc imediat! Raquel, fă-te comodă!

Gregory mă arată cu degetul.

— Ţi-aş spune bun venit, dar tocmai m-ai făcut să pierd bani.

— Nu ştii să pierzi, adaugă Luis, oferindu-mi un zâmbet. Bine ai venit, Raquel, ia loc!

Nu pot nega că sunt băieţi foarte atrăgători şi că niciodată în viaţa mea nu mi-aş fi imaginat că voi sta lângă băieţi ca ei. Nu par nesuferiţi, dar se vede că le place să facă mişto de oameni şi de situaţii. Ochii mei se îndreaptă spre piscină şi fata de pe umerii lui Ares cade în apă, scufundându-l pe Ares odată cu ea. Ţâşnesc amândoi din apă, zâmbindu-şi reciproc, şi fata îl sărută scurt pe obraz.

Au!

Aproape că-mi pot auzi inima frângându-se.

Şi, pentru prima dată, mă aflu la răspântie.

Întotdeauna am spus că viaţa este alcătuită din decizii şi, deşi am luat unele foarte proaste, am ştiut să iau şi unele bune. Am în faţă două opţiuni:

1. Să fac stânga-mprejur şi să plec cu capul în jos.

2. Să rămân, să-mi recuperez lănţişorul şi, poate, să mă distrez alături de prietenii lui Ares, să-i arăt că sunt bine şi că el nu mă interesează.

Dacă el se poate comporta ca şi cum nimic nu s-a întâmplat, atunci pot şi eu. Trebuie să-mi recapăt demnitatea, trebuie să fac ceva ca să nu mă mai simt ca fata proastă care a fost folosită de băiat. Aşa că-mi calc pe inimă şi, cu un zâmbet larg, mă aşez lângă Marco, cel care până acum nu a vorbit deloc.

— Vrei o bere? îmi oferă Luis, iar eu încuviinţez dând din cap şi-i mulţumesc când mi-o aduce.

Gregory îşi ridică doza de bere.

— Să ciocnim, pentru că singura prietenă pe care şi-a făcut-o Apolo la şcoală e frumoasă!

Luis îşi ridică doza de bere.

— Da, trebuie să spun că sunt impresionat.

Îmbujorată, îmi ciocnesc doza de bere de a lor. Cei doi băieţi îl privesc pe Marco, iar acesta nici nu clipeşte. Luis îşi întoarce privirea.

— Să ciocnim fără el, e la fel ca nesuferitul de Ares.

— Nu degeaba e cel mai bun prieten al lui, subliniază Gregory.

Ciocnim şi continuăm să bem. Marco se ridică şi este aproape la fel de înalt ca Ares, şi e la bustul gol. Ochii mei neruşinaţi coboară pe pieptul lui până la abdomen. Fecioara Abdomenelor a fost foarte generoasă cu băieţii ăştia. Marco pleacă şi se aruncă în piscină, iar ochii mei îi urmăresc mişcările.

— Arată bine, nu? întreabă Luis jucăuș.

Raquel cea amuzantă și îndrăzneață iese la iveală.

— Da, e drăguț.

— Oh, îmi place de ea! zice Gregory și bate palma cu mine. E sinceră.

Îmi ridic doza de bere spre el, cu un zâmbet arogant. Vorbim destul de mult și-mi dau seama că nu sunt băieți pretențioși sau care se cred mai presus de restul lumii. Sunt foarte simpli și educați. Luis este băiatul glumeț care găsește ceva nebunesc în orice și te face să râzi, în timp ce Gregory spune mai mult povești interesante.

Pentru o clipă, conversând cu ei, distrându-mă cu acești băieți, uit complet de Ares. Ei mă fac să-mi dau seama că mai sunt și alți bărbați pe lume și că e posibil să-l uit pe Ares. Chiar poate exista un băiat mai drăguț decât el și cu o inimă mai bună. N-am de ce să mă opresc la zeul acesta grec tâmpit și sexy.

Muzica răsună pretutindeni și nici măcar nu m-am deranjat să mă uit unde e Ares sau ce face. Se aude o melodie electro ce-mi place mult și mă ridic de pe scaun, dansând. Luis și Gregory se iau după mine și dansează în locul unde se află, ridicând mâinile în aer. Gregory alunecă și aproape cade, iar eu râd în hohote. Râdem atât de tare, încât toată lumea ne privește. Simt ochii ațintiți asupra mea, dar nu le dau atenție. Ne așezăm din nou și trebuie să recunosc că alcoolul își face efectul. Mă simt mai încrezătoare și mai liberă.

Marco se întoarce la masă, ud, ia o bere și bea o înghițitură zdravănă.

— Momentul adevărului, Raquel, începe Luis, amuzat. Marco doar se așază în cealaltă parte a mesei, cu părul ud picurându-i pe față, iar Luis îl ignoră și continuă: Ai iubit?

Un chicot îmi scapă printre buze.

— Nup.

Gregory mişcă din sprâncene.

— Ţi-ar plăcea să ai?

— Ihhh! pufneşte Luis. Se pare că ai un admirator.

— Flirtezi aşa de repede, Gregory?

Marco îşi drege glasul, făcându-ne pe toţi să-l privim; când vorbeşte, expresia de pe chipul lui este serioasă.

— Nu vă pierdeţi timpul, ea e a lui Ares.

Îmi cade falca. Ce? Gregory face o grimasă.

— Aş! Ce nedreptate!

Ofensată, îl privesc pe Marco direct în ochi.

— În primul rând, nu sunt un obiect şi, în al doilea rând, n-am nicio legătură cu el.

— Desigur, răspunde el pe un ton evident sarcastic.

— Care-i problema ta? îl întreb enervată.

De ce mă urăşte dacă nici măcar nu mă cunoaşte?

— N-am nicio problemă cu tine, doar îi avertizez pe băieţi.

— N-ai de ce să-i avertizezi, eu şi Ares nu avem nicio legătură.

Luis intervine:

— Fata a spus-o, Marco, iar eu o cred.

Gregory îşi ridică doza de bere spre mine.

— De ce nu-i demonstrezi, mai bine?

Încruntându-mă, întreb:

— Cum?

Gregory îşi duce mâna la bărbie, gândind.

— Dansează pentru mine.

Marco râde victorios.

— Nu o va face niciodată.

Deschid gura ca să protestez şi ochii mi se îndreaptă spre piscină. Ares e încă acolo cu fata agăţată de spatele lui, plimbând-o prin apă şi râzând. Sunt aici de mai bine de o oră şi el nici măcar nu a ieşit din piscină să mă salute. Şi e tot cu fata aia lipită de el.

Băieții îmi urmăresc privirea și Luis geme, învins.

— Nu se poate, ea s-a întors să-l privească, Marco are dreptate.

Mă ridic, hotărâtă să le arăt că se înșală.

— Nu, nu are dreptate.

Fac câțiva pași și Gregory mă privește cu nerăbdare.

— Vei dansa pentru mine?

Dar îi pică fața când trec pe lângă el. În fața lui Marco, încrederea mea șovăie, dar privirea lui e foarte sigură. Este ca și cum mi-ar spune prin expresia lui cât de sigur este că nu sunt în stare s-o fac. Ignorând protestele conștiinței mele rușinate, încep să-mi mișc șoldurile în fața lui. El se așază comod, acceptând provocarea.

Imaginează-ți că dansezi în fața oglinzii, Raquel!

Permit muzicii să-mi curgă prin corp și mă ating cu mâinile până ajung la capătul rochiei mele; o ridic, arătând puțin din coapsele mele. Ochii lui Marco urmăresc mișcarea mâinilor mele. Îmi amintesc când am dansat pentru Ares și puterea pe care o pot avea asupra unui bărbat cu mișcările mele, iar asta îmi dă și mai multă forță.

Îmi trec mâinile peste sâni în timp ce mă unduiesc în ritmul muzicii. Marco ia o înghițitură din berea lui, fără să-și dezlipească ochii de la mine. Mă întorc cu spatele și mă așez pe Marco, mișcându-mă pe el, simțind cum corpul lui umed îmi udă partea din spate a rochiei. Frecarea îmi oferă o senzație plăcută. Apăsându-mă pe el, simt cât e de întărit. A fost rapidă treaba. Mă las pe spate, aproape lungindu-mă peste el, pentru a-i murmura la ureche:

— Dacă aș avea ceva cu el, nu i-aș provoca o erecție celui mai bun prieten al lui, nu crezi?

Mă îndrept și-mi simt inima bătându-mi cu disperare în piept. E puțin spus să zic că cei trei băieți au rămas fără cuvinte. Expresiile lor sunt neprețuite. Mă ridic și sunt pe punctul de a

mă întoarce ca să mă pun în faţa lui Marco, când Ares apare în câmpul meu vizual, îndreptându-se spre mine şi arătând extrem de supărat, ca în acea noapte în care a intrat în camera mea căutându-l pe Apolo, dar de data asta din motive foarte diferite.

El se opreşte exact în faţa mea.

— Pot să-ţi vorbesc o secundă? zice printre dinţi.

Mă zbat să-i spun că nu, dar nu vreau să mă dau în spectacol în faţa tuturor acelor oameni, aşa că, fără tragere de inimă, îl urmez în casă, până în camera lui de jocuri. Închid uşa în urma mea şi el se năpusteşte asupra mea şi-mi apucă faţa cu mâinile, lipindu-şi buzele de ale mele.

Inima mi se topeşte când simt senzaţia delicioasă a buzelor lui, dar nu voi face aceeaşi greşeală de două ori. Îl împing cu toată puterea de care sunt în stare, reuşind să-l dezlipesc de mine.

— Nici să nu te gândeşti!

Ares pare foarte supărat şi faţa lui roşie îmi aminteşte de reacţia pe care a avut-o Yoshi când i-am spus că mi-am pierdut virginitatea. Gelozie?

— Ce naiba crezi că faci, Raquel?

— Orice aş face nu este naibii problema ta!

— Încerci să mă faci gelos? Ăsta e jocul tău?

Se apropie din nou de mine şi eu fac un pas înapoi.

— Lumea nu se învârte în jurul tău. Ridic din umeri şi adaug: Doar mă distram.

— Cu cel mai bun prieten al meu?

Îmi apucă bărbia cu degetele sale, iar ochii lui îi străpung pe ai mei.

— La cinci zile după ce s-a întâmplat în camera asta?

Roşesc în mod inevitabil.

— Şi? Tu te distrai cu fata aia în piscină.

El îşi lipeşte mâna de perete, lângă capul meu.

— Despre asta e vorba? O fac eu şi o faci şi tu?

— Nu, şi nici măcar nu ştiu de ce avem discuţia asta. Eu nu-ţi datorez explicaţii, nu-ţi datorez nimic.

Ares îşi trece degetul mare peste buza mea de jos.

— Asta crezi? Nu ţi-a fost clar, hm?

Îşi lipeşte şi cealaltă mână de perete, blocându-mă între braţele lui.

— Tu eşti a mea, doar a mea!

Cuvintele lui fac ca inima mea proastă să bată la limita infarctului.

— Nu sunt a ta!

El mă lipeşte de perete cu corpul său, aţintindu-şi ochii asupra alor mei.

— Ba eşti! Doar mie poţi să-mi dansezi în felul acela, doar mie! Ai înţeles?

Clatin din cap sfidător.

— De ce eşti aşa de încăpăţânată? Ştii bine că doar pe mine mă vrei în tine, pe nimeni altcineva.

Luptând cu hormonii mei, îl împing din nou. Nu-i voi arăta cât de mult mă afectează. Mi-a făcut deja destul rău.

— Eu nu sunt a ta! spun cu fermitate. Nici nu voi fi, nu-mi plac idioţii ca tine.

Minciuni, minciuni.

Ares îmi oferă acel zâmbet arogant care mă enervează foarte mult.

— Ah, da? Nu asta ai spus în ziua aceea chiar în locul ăsta. Îţi aminteşti?

Nu-mi vine să cred că aduce în discuţie asta în felul acesta. Simt nevoia să-l rănesc.

— Sinceră să fiu, nu-mi amintesc foarte bine. Nu a fost chiar aşa de extraordinar.

Ares face un pas în spate, iar aroganţa îi dispare de pe chip şi devine o expresie îndurerată.

— Mincinoaso!

— Crezi ce vrei! spun cu tot dispreţul pe care-l pot simula. Am venit doar să-mi iau lănţişorul, altfel crede-mă că n-aş fi aici. Aşa că dă-mi lănţişorul ca să pot pleca!

Ares îşi strânge pumnii pe lângă corp, iar ochii lui mă privesc cu o intensitate care mă dezarmează. Nu ştiu de unde-mi adun forţele ca să nu mă arunc în braţele lui. Arată atât de atrăgător, la bustul gol, umed, cu părul lui negru lipit de-o parte şi de alta a feţei!

Arată ca un înger decăzut, frumos, dar în stare să facă foarte mult rău.

Ares se întoarce cu spatele şi eu mă străduiesc să nu-i privesc posteriorul. Caută ceva pe una dintre mesele din spatele canapelei şi se îndreaptă din nou spre mine cu lanţul în mâini.

— Doar răspunde-mi la o întrebare şi ţi-l voi da.

— Orice, ca să terminăm odată cu asta.

Îşi trece mâna prin părul ud.

— De ce eşti aşa de supărată pe mine? Tu ştiai ce vreau, nu te-am minţit niciodată, nu te-am înşelat ca să obţin acel lucru. Atunci, ce-i cu supărarea?

Cobor privirea, cu inima cât un purice.

— Pentru că... eu... Râd din cauza nervilor, apoi continui: Aşteptam mai mult, am crezut că...

— Că, dacă facem sex, o să-mi placi şi te voi lua în serios?

Cuvintele sale crude dor, dar sunt adevărate, aşa că doar îi adresez un zâmbet trist.

— Da, sunt o idioată, ştiu.

Ares nu pare uimit de mărturisirea mea.

— Raquel, eu...

— Ce se întâmplă?

Claudia, menajera, intră, surprinzându-ne pe amândoi.

Noaptea asta va fi foarte lungă.

19

FATA

Demnitatea mea îi mulţumeşte Claudiei că a apărut şi m-a scutit astfel de această conversaţie dureroasă, dar inima mea moare de nerăbdare să afle ce avea să-mi spună Ares înainte ca menajera să-l întrerupă.

Avea să-mi frângă inima din nou? Sau avea să spună altceva? Nu voi şti asta niciodată.

— Nu se întâmplă nimic.

Ares îi răspunde tăios, apoi îmi dă lănţişorul şi iese din încăpere. Eu îi zâmbesc Claudiei înainte de a ieşi din sala de jocuri.

Tremur uşor şi dau vina pe rochia mea, care e puţin udă. Ajung în salon şi-l văd pe Ares sprijinit de perete, cu braţele încrucişate la piept. Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei şi mă străduiesc să-i descifrez expresia rece, însă fără succes. Privirea îmi alunecă asupra lui Apolo, care stă pe canapea, butonându-şi telefonul.

Dar atunci fata frumoasă care era cu Ares în piscină iese din bucătărie ţinând în mână o farfurie cu ceea ce pare a fi un sendviş. Părul ei este întunecat, dar e ud, iar ochii îi sunt negri ca noaptea şi are o faţă foarte delicată şi drăguţă. Trupul ei e foarte bine proporţionat. Poartă o rochie transparentă de plajă, iar pe

dedesubt are costumul de baie, şi păşeşte cu încredere. Arată bine şi o ştie. Ochii ei se aţintesc asupra lui Ares când vorbeşte:

— Ţi-am făcut unul cu pui şi unul cu şuncă.

Ares îi zâmbeşte şi inima mi se frânge şi mai mult, tocmai când credeam că n-o mai poate face. Par foarte degajaţi unul cu altul. Ares ia farfuria.

— Mulţumesc, mor de foame şi mai e până se face grătarul!

Fata îşi întoarce faţa spre noi şi ne vede, iar sprâncenele ei mici se unesc când mă zăreşte.

— Ah, bună, nu ştiam că eşti aici!

Apolo ne face cunoştinţă.

— Samy, ea este Raquel, vecina noastră.

Samy îmi întinde cordial mâna şi eu i-o strâng.

— Încântată de cunoştinţă, Raquel!

— Şi eu! spun, dându-i drumul la mână.

— Eşti pregătită pentru piscină?

— Nu, de fapt, tocmai plecam.

— Nu, rămâi! Mor de nerăbdare să aflu mai multe despre fata care a fost vecina acestor fraieri toată viaţa.

Ea mă apucă şi-şi trece braţul peste umărul meu, îmbrăţişându-mă pe jumătate.

— Nu-mi vine să cred că nu te-am cunoscut până acum!

Toţi aşteaptă răspunsul meu. Nu pot să rămân aici, nu din nou. Apolo aşteaptă cu nerăbdare răspunsul meu, părând vulnerabil şi, pentru a doua oară în seara asta, decid să rămân pentru el.

— Bine, doar încă puţin.

Ne întoarcem la piscină şi ochii mei se îndreaptă spre acel grup unde sunt prietenii lui Ares.

Ares se opreşte lângă mine ca să-mi şoptească ceva.

— Stai departe de el!

Ştiu că se referă la Marco.

— N-am de ce să fac ce-mi zici tu!

Samy îşi dă jos rochia transparentă, zâmbind.

— E vremea pentru piscină!

Ea se lansează în apă, stropindu-ne pe toţi, iar eu fac un pas în spate. Apolo îi urmează exemplul. Îşi scoate cămaşa şi se aruncă după ea. Samy ţâşneşte din apă.

— Haide, Ares! Ce aştepţi?

Îl privesc ca o fraieră: buzele acelea care m-au sărutat atât de delicios, abdomenul acela pe care l-am atins în timp ce-mi lua inocenţa, spatele acela de care m-am agăţat simţindu-l în mine.

Pentru numele lui Dumnezeu, Raquel! Sângele îmi invadează faţa. Îmi simt obrajii arzând şi-mi îndepărtez privirea. Ares râde.

— Eşti roşie. La ce te gândeai?

— La nimic, spun repede.

Îi simt aroganţa în tonul vocii.

— Sau îţi aminteai oare ceva?

— Raquel! mă strigă Gregory de la masă, făcându-mi semn să mă duc la el.

— Vin!

Reuşesc să fac doar un pas, când Ares mă apucă de braţ.

— Ţi-am zis să stai departe de el!

— Iar eu ţi-am zis că n-am de ce să fac ce-mi spui tu!

— Te-am avertizat!

Înainte să pot procesa ceea ce tocmai a rostit, Ares mă împinge cu el spre piscină.

— Nu, nu, Ares! Nu!

Mă zbat ca nebuna să mă desprind de el, dar Ares este mult mai puternic decât mine.

— Te rog! Nu, Ares, nu!

Dar e prea târziu. Un țipăt sfâșietor îmi iese din gură când Ares se lansează, trăgându-mă cu el. Apa mă primește acoperindu-mă complet, iar rochia mi se lipește imediat de corp. Îmi ies bule din gură în timp ce mă zbat să ies la suprafață. Gâfâi după aer când țâșnesc din apă și, instinctiv, îmi înfășor brațele în jurul gâtului lui Ares, agățându-mă de el cu putere. El mă ține de mijloc. Trupurile noastre sunt lipite, fețele noastre se află la doar câțiva centimetri, iar ochii aceia de un albastru profund îmi topesc sufletul.

— Așa de repede te dai la mine?

În ciuda întrebării lui arogante, nu-i dau drumul. Părul mi se lipește de-o parte și de alta a feței.

— Înotul nu e punctul meu forte.

El ridică o sprânceană, uimit.

— Nu știi să înoți?

— Ba da, dar nu foarte bine, recunosc rușinată.

OK, suntem foarte aproape și buzele lui arată foarte provocator.

— Doar du-mă în partea mai puțin adâncă a piscinei.

— Și să irosesc șansa de a te avea așa, lipită de mine?

El zâmbește, arătându-și dinții aceia perfecți și drepți pe care-i are.

— Nu, cred că o mă mai bucur puțin.

— Ești un pervers!

— Eu sunt perversul?

— Da!

Corpul lui emană căldură, iar pielea lui este atât de fină...

— Cine are trilogia *Cincizeci de umbre ale lui Grey* în calculator?

Ochii mei se cască șocați și nu mai pot de rușine. Ah, pentru numele lui Dumnezeu! Ce-am făcut ca să îndur atâta rușine? Ares își ține în continuare mâinile ferm pe talia mea.

— Nu te judec, spun doar că nu eşti aşa de inocentă precum pari, vrăjitoareo.

— Faptul că citesc nu mă face o perversă.

— Vrei să spui că nu te-ai excitat citind acele scene de sex?

Îmi îndepărtez privirea.

— Eu...

Mâinile lui coboară spre partea din afara coapselor mele şi-mi ridică picioarele, făcându-mă să le înfăşor în jurul taliei sale.

— Sunt sigur că nu doar o dată ţi-ai dorit ca cineva să te posede în felul acela, dur şi fără ezitare.

Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să mă îndepărtez urgent de Ares!

Respiraţia îmi devine precipitată şi întretăiată, iar apa se mişcă în mici valuri în jurul nostru.

— Eşti nebun!

El îşi foloseşte mâinile acum libere pentru a-mi îndepărta părul ud de pe faţă.

— Iar tu eşti frumoasă.

Lumea mea se opreşte. Nu respir, nu mă mişc. Doar mă pierd în infinitul ochilor lui.

— Ares! Raquel! ne strigă Samy din partea mai puţin adâncă a piscinei. Haideţi să ne jucăm!

Ares îşi drege glasul şi începe să se mişte în direcţia aceea. Când ajungem în partea mai puţin adâncă mă desprind de el, încă îmbujorată. Înainte să mă apropii de Samy şi de Apolo, Ares se apleacă pentru a-mi spune ceva la ureche:

— Pot să fiu Christian Grey al tău oricând vrei, vrăjitoare mică şi perversă!

Înlemnesc, iar el se îndreaptă spre grup ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Zeul acela grec nebun!

20

JOCUL

— RAQUEL! RAQUEL! RAQUEL!

N-am crezut niciodată că primul pariu pe care-l voi face în viaţa mea va fi ca să beau alcool. Apolo, Samy şi Gregory sunt în jurul meu pe marginea piscinei, oferindu-mi un pahar cu tequila. Eu şovăi; adevărul e că mă simt cam ameţită şi deja nu mai ştiu cât alcool am consumat până acum, iar asta nu e bine. Mai ales pentru că sunt în piscină.

Învinsă, iau micul pahar şi-l beau. Tequila îmi coboară pe gât, pârjolind totul în cale, până când ajunge în stomac. Mă strâmb, dar Apolo bate cuba cu mine.

— Da! Aşa se face!

— Sunt surprinsă, recunoaşte Samy zâmbind.

Aş vrea să spun că este o târfă care i se insinuează lui Ares ori de câte ori are ocazia, că-mi adresează indirecte sau zice lucruri ca să mă facă să mă simt nelalocul meu, dar nu pot. Samy doar a fost amabilă şi foarte atentă cu mine. Pare o fată bună.

Deşi ştiu că-l place pe Ares – se vede de la o poştă –, nu simt furie faţă de ea. Samy nu mi-a făcut nimic. Gregory îşi ia paharul şi pufneşte, respirând adânc.

— Îl simt din ce în ce mai blând. Nici măcar nu-mi mai arde gâtul.

— Asta din cauză că deja eşti beat, observ, lovindu-l uşor cu palma pe spate.

Privesc spre partea adâncă a piscinei şi-l văd pe stupidul zeu grec stând de vorbă cu Marco. Amândoi par foarte serioşi. Mă cuprinde ruşinea când îmi amintesc cum am dansat pentru Marco. Or fi vorbind despre mine? Of, Doamne!

Apa este caldă şi o simt divină pe pielea mea rece. Mici valuri se formează când ne mişcăm şi se izbesc de partea din spate a braţelor mele.

— Ar trebui să jucăm ceva, propune Gregory, scuturându-şi părul şi stropindu-ne pe toţi.

Apolo se ţine de bărbie, gândindu-se.

— Ceva ca de-a v-aţi ascunselea?

Samy râde.

— Nu, ceva mai distractiv! Ca adevăr sau provocare, sau eu niciodată n-am...

Îmi unesc sprâncenele, nedumerită.

— Eu niciodată n-am...?

Samy încuviinţează.

— Da, să explic regulile. Face o pauză, pregătindu-se să ofere explicaţii: De exemplu, să spunem că încep eu: „Eu niciodată nu m-am îmbătat", iar acele persoane care au făcut-o beau o înghiţitură.

— Şi dacă ai făcut-o şi tu?

— Beau şi eu. E distractiv pentru că vei şti lucrurile pe care le-au făcut sau nu ceilalţi când îi vei vedea bând sau nu. Suspansul e minunat!

— OK, OK, spune Gregory. Dar avem nevoie de mai mulţi oameni sau nu?

În piscină mai rămăseserăm doar noi şi grupul lui Ares, mai încolo. Ceilalţi au plecat cu puţin timp în urmă. Habar

n-am cât e ceasul. Gregory strigă, chemând grupul, şi cei trei băieţi înoată spre noi.

Ieşim din piscină şi vântul rece al nopţii mă face să tremur. Rochia mi se lipeşte de corp, dar am băut atât de mult, încât nu-mi mai pasă. Ne aşezăm pe solul umed, formând un cerc. Apolo şi Gregory se află de-o parte şi de alta a mea, lângă ei, Samy, apoi Marco, Ares şi Luis. Sticla de tequila e în mijloc. Ares este în faţa mea. Samy explică din nou regulile pentru nou-veniţi. O ascultăm cu toţii cu atenţie, mai ales Marco.

— Ştiţi deja, dacă aţi făcut un anumit lucru, trebuie să beţi o gură din paharul vostru.

Samy ia pahare şi le umple cu tequila. Fiecare are propriul pahar cu alcool în faţă.

— Dacă sunteţi vinovaţi, luaţi o înghiţitură, iar dacă nu, nu beţi.

Ares scoate un hohot de râs zeflemitor.

— Ce fel de joc e ăsta?

Samy se uită urât la el.

— Am explicat deja regulile, aşa că pur şi simplu joacă! Vreun curajos?

Nimeni. Samy oftează.

— Laşilor, încep eu! Îşi ia paharul şi spune: Eu niciodată n-am fugit de-acasă.

Ea bea, la fel şi ceilalţi, dar eu, nu. Mă privesc toţi uimiţi.

— Ce? Sunt cuminte!

Apolo îmi aruncă o privire.

— Până şi eu, care sunt mai mic decât tine, am fugit de-acasă.

Gregory mă mângâie pe cap.

— Ooo! Eşti un îngeraş cuminte!

Ares nu-mi dă atenţie, fiind foarte ocupat să-şi aprindă o ţigară. Fumul îi iese din gură în timp ce aşteaptă rândul lui

Marco, care-şi păstrează acea expresie serioasă a feţei caracteristică lui şi-şi atinge buza de jos cu degetul mare, cugetând.

— Eu niciodată nu i-am frânt inima unei fete sau, în cazul femeilor, unui băiat.

— Ohhh! exclamă Luis, amuzat. Cred că vom bea toţi.

Ochii îmi cad asupra lui Ares şi văd cu tristeţe cum îşi duce paharul la buze şi bea. Ştiu că el a frânt multe inimi, dar, într-un fel, simt că în timp ce bea se gândeşte la a mea, la cum mi-a frânt inima entuziasmată. Din nou beau toţi, mai puţin eu.

Luis mormăie.

— Serios, Raquel? N-ai frânt niciodată o inimă?

Samy geme supărată.

— În ritmul ăsta, ne vom îmbăta toţi şi Raquel va rămâne trează.

— Sunt sinceră, jur!

Ares îşi aţinteşte ochii asupra mea şi un zâmbet arogant îi umple buzele perfecte.

— Nu vă faceţi griji, e rândul meu. O voi face să bea.

Gregory bate cuba cu el.

— Hai, să vedem, uimeşte-ne!

Ares îşi ia paharul şi-l ridică spre mine.

— Eu n-am hărţuit niciodată pe nimeni.

Lovitură sub centură.

Toţi mă privesc, aşteptându-mi reacţia. Îmi strâng mâinile pe lângă mine şi-mi muşc buza de jos. Simţindu-mă ca ciudata grupului, ridic paharul şi iau o înghiţitură. Toată lumea mă priveşte în tăcere. Furioasă, ochii mei îi întâlnesc pe ai lui Ares şi-l văd zâmbind. Dar atunci el face ceva care-mi taie răsuflarea.

Bea. E puţin spus că ne uimeşte. Îşi pune paharul din nou pe podea. Apolo scutură din cap.

— Avem doi hărţuitori aici, nu-mi vine să cred!

Luis îl loveşte cu palma pe Ares pe spate.

— N-am crezut niciodată că ai fi în stare să hărţuieşti pe cineva, întotdeauna am crezut că tu eşti cel hărţuit.

Ares nu-şi dezlipeşte ochii de ai mei.

— Eram, dar viaţa ia multe întorsături.

Samy îşi drege glasul.

— Bine, bine, următorul.

Luis ridică paharul.

— Hai să facem lucrurile mai interesante! Eu nu i-am provocat niciodată un orgasm prin sex oral unei fete sau unui băiat.

Căldura îmi inundă obrajii şi ştiu că toţi vor bea, cu excepţia mea şi, poate, a lui Apolo. Luis, Gregory, Marco şi o Samy ruşinată beau. În agonie, îl privesc pe Ares, aşteptând să ia o înghiţitură zdravănă.

Dar nu o face. Oare...? Gregory pare să spună cu voce tare ce gândim cu toţii:

— Nu-mi vine să cred! Ares Hidalgo! Nu i-ai provocat niciodată orgasm prin sex oral unei fete?

Luis clatină din cap.

— Minţi!

Ares îşi termină ţigara, stingând-o pe podea lângă el.

— Nu i-am făcut niciodată sex oral unei fete.

O spune cât se poate de firesc, de calm. Ne privim cu toţii, iar Apolo nu-şi poate stăpâni curiozitatea.

— De ce nu?

Ares ridică din umeri.

— Mi se pare ceva intim şi foarte personal.

Gregory intervine.

— Şi ştim cu toţii că pe Ares nu-l interesează o relaţie intimă şi personală.

Samy lasă capul în jos, jucându-se cu degetele în poală. Oare... ea... şi el...? Din câte ştiu, sunt doar prieteni. Dar reacţiile lui Samy îmi aduc aminte de ale mele când el îmi frânge inima în mod repetat. S-a întâmplat ceva între ei? Ochii îmi cad asupra lui Marco şi expresia feţei lui se înăspreşte, privindu-mă atât de intens, încât trebuie să mă uit în altă parte. Ce stânjenitor!

Este rândul lui Apolo.

— Haideţi să bem toţi, eu nu m-am îmbătat niciodată.

Îi adresez un zâmbet complice.

— Noroc!

Ciocnim paharele şi apoi bem.

E rândul meu şi habar n-am ce să spun. Toţi mă aşteaptă, nerăbdători.

— Eu n-am sărutat niciodată pe cineva din acest cerc.

Marco ridică o sprânceană şi Ares scoate un hohot de râs sarcastic. Cu mare atenţie, observ cum Ares şi Samy beau. Cu tristeţe, beau şi eu. Aşadar, Samy l-a sărutat pe Ares. Confirmarea îmi face inima să mi se strângă în piept. Ceva s-a întâmplat între ei. Observând-o pe Samy, mă simt în dezavantaj – ea e foarte drăguţă şi plăcută. Fără îndoială, Ares ar alege-o pe ea, şi nu pe mine; cât ai clipi, ştiu că eu aş alege-o pe ea.

Gregory se strâmbă.

— Bleah!

După trei runde de joc, deja toţi suntem prea beţi ca să gândim şi să jucăm decent. Aşa că decidem să intrăm în partea mai puţin adâncă a piscinei. Îmi dau cu apă pe faţă şi pe cap; sunt ameţită, dar ştiu că, dacă încetez să beau, pot să ajung înapoi acasă. Samy mă îmbrăţişează pe la spate.

— Raquel!

Mă desprind din îmbrăţişarea ei şi mă întorc.

— Samy!

— Cred c-am băut prea mult, îmi spune, iar eu încuviințez. Ești foarte drăguță!

— Și tu.

— Vreau să te întreb ceva.

— OK, orice.

— Când ne jucam, ai băut când ai zis că ai sărutat pe cineva din grup. Știu că e evident, dar l-ai sărutat pe Ares?

OK, beată sau nu, nu sunt pregătită pentru această întrebare. Samy îmi oferă un zâmbet trist.

— Tăcerea asta spune totul. Tu... ai ceva cu el?

— Samy...

— Nu, nu, îmi pare rău, nu-mi răspunde! Sunt prea băgăcioasă.

Îmi ling buzele, simțindu-mă stânjenită, dar, în același timp, mă identific foarte bine cu ea.

— Tu... și el...

Ea clatină din cap.

— Sunt doar tipicul clișeu, știi deja, fata care se îndrăgostește de cel mai bun prieten al ei.

— Dacă aveți vreo legătură, eu niciodată nu m-aș interpune.

Sunt sinceră când spun asta. Eu nu m-aș băga niciodată în relația cuiva. Oi avea eu puțină demnitate, dar să fiu cealaltă, niciodată. Samy mă ia de mână.

— Eu și el nu avem nicio legătură, așa că nu mai face fața asta de vinovată!

— Îmi pare rău!

Nici măcar nu știu de ce-mi pare rău.

— Ares este... dificil, știi, a trecut prin multe. Samy ia o înghițitură din paharul ei și continuă: Într-un fel, am crezut că eu voi fi fata care-l va schimba; la urma urmei, sunt singura căreia el i-a permis să intre în viața lui, căreia i-a mărturisit multe

lucruri. Dar faptul că are încredere în mine nu înseamnă că e îndrăgostit, am înțeles asta foarte târziu.

Mi se frânge inima pentru ea. Categoric nu e o persoană rea, e doar o fată care s-a îndrăgostit de un băiat care nu simte la fel, ca și mine.

— Cred că avem ceva în comun: o inimă frântă.

— Îi place de tine, Raquel, mult, și probabil nu știe cum să se comporte pentru că nu i s-a întâmplat niciodată.

Auzindu-i vorbele, inima mi-o ia la galop.

— Nu cred, mi-a zis clar că nu-l interesez.

— Ares este foarte complex, la fel ca Artemis. Ei sunt băieți crescuți de părinți stricți, care le-au băgat mereu în cap că sentimentele sunt o slăbiciune, că acestea îi oferă putere altei persoane asupra ta.

— Și de ce Apolo este diferit?

— Când Apolo s-a născut, bunicul Hidalgo s-a mutat aici o vreme și el a fost cel care l-a crescut pe Apolo cu multă dragoste și răbdare. El a încercat să le inculce aceste sentimente și celorlalți doi frați, dar deja erau prea mari și trăiseră lucruri pe care n-ar fi trebuit să le trăiască la vârsta lor.

— Ce fel de lucruri?

— Nu sunt în măsură să-ți povestesc asta, îmi pare rău!

— Bine, de fapt, mi-ai spus multe. De unde știi toate astea?

— Am crescut împreună cu ei. Mama este foarte bună prietenă cu mama lor și mereu mă lăsa aici când avea treabă. Și personalul de serviciu care lucrează de-o viață aici știe povestea.

— Samy! A venit șoferul! Să mergem!

Gregory, Luis și Marco se șterg lângă piscină, clătinându-se dintr-o parte în alta.

— Vin!

Samy mă îmbrățișează scurt, se îndepărtează și-mi zâmbește.

— Eşti o fată bună. Deci să nu crezi că sunt furioasă pe tine sau ceva de genul din cauza lui Ares, OK?

Îi zâmbesc la rândul meu.

— OK.

Îi văd plecând, iar Apolo murmură în urma lor că le va deschide poarta. Îmi dau seama că a sosit momentul să plec şi eu. Ochii mei cercetează piscina şi încremenesc când îl văd pe Ares în capătul celălalt, cu braţele întinse pe marginea piscinei, privindu-mă. Suntem singuri. Şi, după cum mă priveşte, ştiu că el plănuieşte să profite de asta.

Fugi, Raquel, fugi! Aţi încercat vreodată să alergaţi în apă? E al naibii de greu! De când e marginea piscinei atât de departe? Agitată, mă întorc spre locul unde Ares era acum câteva secunde, şi nu mai e.

La naiba! Vine pe sub apă! Sunt vânată!

Ating marginea şi mă agăţ de ea cu putere, ca să mă ridic şi să ies din piscină, dar, bineînţeles, sunt la jumătatea drumului când nişte mâini puternice mă apucă de şolduri, trăgându-mă brusc în jos. Ares mă împinge în peretele piscinei, cu trupul lui bine definit în spatele meu şi răsuflarea lui caldă atingându-mi partea din spate a gâtului.

— Fugi, vrăjitoareo?

Înghit în sec, încercând să mă eliberez.

— E târziu, trebuie să plec, eu...

Ares îmi suge lobul urechii, iar mâinile lui îmi strâng uşor şoldurile.

— Tu ce?

Fac greşeala de a mă răsuci în braţele lui, iar hormonii mei ţipă la vederea priveliştii din faţa mea. Zeul grec ud, părul lui umed lipit de-o parte şi de alta a feţei, pielea lui cremoasă arătând

perfect şi ochii aceia de un albastru infinit care-mi aduc aminte de cerul la răsărit. Buzele lui sunt roşii şi arată foarte provocator.

Încerc să mă gândesc la tot răul pe care mi l-a făcut cu vorbele lui, cu faptele lui, dar e foarte greu să mă concentrez avându-l atât de aproape şi cu atât de mult alcool în creierul meu. Ares îmi mângâie o parte a feţei, ceea ce mă nedumereşte – nu pare ceva ce el ar face.

— Rămâi cu mine în noaptea asta!

Asta mă surprinde, dar demnitatea mea absentă apare şi preia controlul.

— Nu o să fiu fata aia de care te foloseşti când ai tu chef, Ares!

— Nu mă aştept să fii.

Pare sincer şi extrem de diferit, ca şi cum ar fi sătul să fie un idiot arogant.

— Atunci, nu-mi cere să rămân.

El se apropie, cu degetul mare încă mângâindu-mi obrazul.

— Pur şi simplu rămâi, nu trebuie să facem nimic, nu o să te ating dacă nu vrei, doar... Oftează, apoi adaugă: Rămâi cu mine, te rog!

Vulnerabilitatea de pe chipul lui mă dezarmează. Inima şi demnitatea mea se războiesc pentru a lua o decizie.

Ce trebuie să fac?

21

JOCUL: PARTEA A DOUA

Reflexia din oglinda aflată în faţa mea îmi oferă o privire dezaprobatoare, ca şi cum mi-ar judeca decizia. Oftez şi-mi ating încet faţa. Ce fac? De ce am decis să rămân? N-ar trebui să mă aflu aici.

Dar cum puteam să-l refuz? M-a rugat cu ochii aceia de mieluşel, implorându-mă. Nimeni nu mă poate judeca, nici măcar reflexia mea; e prea mult să-l ai în faţa ta pe băiatul de care-ţi place, arătând sexy, ud tot, implorându-te să rămâi cu el. Nici alcoolul din creierul meu nu mă ajută să iau decizii bune. În plus, mama nu e acasă, aşa că nu voi avea probleme.

Îmi scutur părul umed şi-l şterg cu prosopul. Mi-am făcut deja duş, mi-am dat jos rochia udă şi mi-am pus o cămaşă pe care mi-a împrumutat-o Ares înainte de a intra în baie, în baia lui. Nu-mi vine să cred că mă aflu aici, în baia camerei lui; simt că-i invadez intimitatea. Baia lui e impecabilă, iar ceramica albă străluceşte. Mi-e teamă să ating ceva şi să distrug atâta ordine.

Privindu-mă în oglindă, prind cămaşa lui Ares, încercând să mă acopăr cât mai mult cu putinţă. Pe dedesubt am doar nişte boxeri ai lui care-mi sunt largi. Nu-i puteam refuza – ori îi acceptam, ori stăteam udă şi răceam. Mă întreb dacă pot să rămân aici şi să nu ies, dar ştiu că el mă aşteaptă. Ares nu a scos o vorbă de când am ieşit din piscină şi ne-am îndreptat

spre camera lui. M-a lăsat să-i folosesc baia, spunând că el avea s-o folosească pe cea de pe hol. Din cine ştie ce motiv, ştiu că deja e aici.

Tu poţi, Raquel! El a promis că nu te va atinge. Dacă nu vrei...

Asta-i problema, că vreau. Vreau să-l sărut din nou, să-l simt lipit de mine, şi ştiu că nu trebuie. De ce întotdeauna când ştim că nu trebuie să facem ceva vrem şi mai mult să-l facem? De ce am zis da? De ce? Acum m-am băgat în gura lupului. Hotărâtă, deschid uşa băii şi intru în cameră.

Încăperea este învăluită în semiîntuneric, cu doar o lampă mică aprinsă. Camera lui e mare şi surprinzător de ordonată. Ochii mei neliniştiţi îl caută prin toată camera şi-l găsesc stând în pat, la bustul gol, cu spatele sprijinit de capul patului. Pe de-o parte, mă aşteptam ca el să fi adormit deja, dar e treaz şi ţine în mână o sticlă cu tequila. Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei şi-mi zâmbeşte.

— Îţi vine bine cămaşa mea.

Nu zâmbi aşa! Nu vezi că-mi topeşti inima?

Zâmbindu-i la rândul meu, rămân nemişcată, neştiind ce să fac.

— O să stai acolo pironită toată noaptea? Vino! indică un loc lângă el.

Şovăi şi el observă.

— Ţi-e frică de mine?

— Fireşte că nu.

— Sigur, sigur, vino!

Mă supun şi mă aşez pe marginea patului, punând cât mai multă distanţă între noi. El ridică o sprânceană, dar nu spune nimic.

— Vrei să continuăm jocul?

Ridică sticla, întorcându-şi corpul spre mine.

— Jocul de la piscină?

El doar încuviinţează.

— E târziu, nu crezi?

— Ţi-e frică să joci cu mine?

— Ţi-am zis deja că nu mi-e frică de tine.

— Atunci, de ce mai ai puţin şi cazi din pat? Nu trebuie să te îndepărtezi atât demult, doar am făcut o promisiune; sau nu?

Da, dar ai zis că nu mă vei atinge dacă eu nu vreau; problema e că eu vreau.

— Din pură precauţie.

— Cum spui tu.

Îşi urcă picioarele în pat ca să stea cu ele încrucişate, iar eu procedez la fel. Stăm faţă în faţă, cu sticla între noi.

— Începe tu!

Mă gândesc puţin şi mă hotărăsc să zic ceva simplu.

— Eu n-am dormit niciodată cu cineva de sex opus în acelaşi pat fără să fac nimic.

Şi beau. Îl văd şovăind, dar, în cele din urmă, bea. Îşi drege glasul.

— Eu n-am fost niciodată interesat de cel mai bun prieten sau de cea mai bună prietenă a persoanei de care-mi place.

El nu bea.

Îl privesc uimită. Oare mă întreabă indirect dacă-mi place de Marco? Marco e foarte atrăgător, dar n-aş spune că mă interesează, aşa că nu beau. Alinarea este evidentă pe chipul lui.

— Eu n-am simţit niciodată nimic pentru cel mai bun prieten al meu sau pentru cea mai bună prietenă a mea, spun şi văd cu tristeţe cum el ia o înghiţitură.

Simte ceva pentru Samy? Mă doare şi, într-un fel, vreau să-l doară şi pe el, aşa că beau şi eu. El pare mirat, dar sfidarea din ochii lui e iminentă. Îşi trece mâinile prin părul dezordonat şi umed.

— Cred că vreau să bei, spune victorios. Eu nu m-am îndrăgostit niciodată singur.

Au! Asta doare.

Zâmbetul acela arogant caracteristic lui apare şi înghit în sec ca să-mi calmez inima stupidă făcută ţăndări. În tăcere, beau. Îmi ridic furioasă privirea spre el.

— Eu n-am mimat niciodată un orgasm cu un băiat.

Deschide gura şi mă observă cum beau. Egoul lui este rănit, văd asta în furia din ochii lui. Ştiu că mint, dar nu-mi mai pasă de nimic. Ares ia sticla, gândindu-se un moment, şi mă pregătesc să mă distrugă, ştiind că, după ce am spus adineaori, va încerca să mă rănească şi mai mult.

El mă priveşte şi vorbeşte:

— Eu n-am minţit niciodată când am spus că nu-mi place de cineva.

Sprâncenele mi se unesc. Oare...?

Ares se joacă cu piercingul din buza lui de jos şi bea.

Eu rămân stană de piatră, privindu-l. Vrea să-mi spună că îi place de mine şi că a minţit când a zis că nu? Sau gândesc prea mult? Sau tequila şi-a făcut deja efectul şi m-a îmbătat criţă? El îmi zâmbeşte şi pune sticla între noi. O iau şi nu ştiu ce să spun.

— Pari uimită.

Îşi pune mâinile la spate, lăsându-se pe spate, permiţându-mi să văd acel abdomen şi tatuajele, şi-l văd clar pe cel pe care-l are în partea de jos a abdomenului, care este ceva tribal şi mic, foarte delicat.

— Nu, doar că...

Fac o pauză, jucându-mă cu sticla.

— Mă gândesc că e rândul meu.

Minciună, minciună.

— Haide, uimeşte-mă!

Se apleacă din nou şi se mută pentru a fi mai aproape de mine, şi doar sticla ne mai desparte.

Agitată, vorbesc:

— Cred că a fost de-ajuns! mă scuz, dându-i sticla. E târziu, ar trebui să dormim.

El îşi muşcă buza de jos.

— Bine, atunci lasă-mă să închei, da?

— De acord.

Ares mă priveşte direct în ochi în timp ce vorbeşte:

— Eu niciodată n-am murit de nerăbdare ca acum să sărut pe cineva.

Aerul îmi părăseşte plămânii şi el bea, umezind acele buze pe care le iubesc, ochii lui coborând asupra gurii mele. Îmi întinde sticla şi nu şovăi să iau o înghiţitură. Cât ai clipi, Ares se năpusteşte asupra mea, gura lui o găseşte pe a mea, iar conştiinţa mea se duce naibii. Sărutul lui nu e tandru, este dur, pasional, şi-mi place la nebunie. Buzele lui moi ling, sug. Nu mă pot abţine să nu gem în gura lui, iar limba lui pătrunde ispititoare, provocatoare. Are gust de tequila şi de gumă de mestecat de căpşuni. Îl apuc de păr, sărutându-l cu toată fiinţa mea. Mi-a fost foarte dor de el şi n-a trecut decât o săptămână. Aş putea foarte uşor să devin dependentă de el.

Ares îmi desface picioarele ca să se vâre între ele şi să-mi permită să-l simt cu totul lipit de mine. Mâna lui urcă pe sub cămaşa pe care o port, mângâind partea din spate a coapselor mele. Degetele sale apucă boxerii pe care-i port şi-i trag în jos. El se desprinde de buzele mele un moment pentru a mi-i scoate de tot.

Iar eu profit pentru a-i observa chipul frumos şi pentru a-l mângâia. El închide ochii şi eu mă ridic puţin pe coate pentru a-i săruta încet gâtul. Îl aud suspinând. Pielea lui este foarte moale şi miroase a săpun rafinat.

Ares se ridică şi-mi simt pielea rece din cauza lipsei subite de atingere. Îmi ia mâna şi mă ţine aşa până mă ridic în

picioare în faţa lui. Mâinile lui apucă repede marginea cămăşii şi mi-o scoate peste cap. Ochii săi observă fiecare parte a corpului meu gol, făcându-mă să roşesc şi să tremur de excitaţie.

Ares mă apucă de mijloc şi mă sărută din nou. Simţindu-i bustul gol pe sânii mei mă face să scot un mic geamăt. El mă împinge în pat până cad pe spate, se urcă pe mine, continuând să mă sărute şi să mă atingă. Buzele lui neliniştite le părăsesc pe ale mele şi coboară pe gâtul meu. Limba lui agilă ca întotdeauna linge delicios, trimiţând fiori de dorinţă prin tot corpul meu.

Apoi coboară pe sânii mei şi-i atacă, tăindu-mi răsuflarea. Asta e prea mult. Îmi îndepărtez privirea, muşcându-mi buzele. Spre uimirea mea, Ares continuă să coboare pe abdomenul meu şi asta mă sperie.

— Ares, ce faci? întreb în timp ce el îmi desface picioarele şi mă încordez.

El ridică privirea spre mine.

— Ai încredere în mine?

Spune-i că nu! Nu ai încredere în el; sau da?

Ca o proastă îndrăgostită, încuviinţez.

— Da.

El zâmbeşte pe pielea mea şi continuă să coboare. Eu privesc agitată tavanul. În momentul în care limba lui atinge locul dintre picioarele mele, îmi arcuiesc spatele, iar un geamăt puternic îmi scapă printre buze.

— Ah, Doamne!

Strâng cearşaful în mâini. Noile senzaţii mă inundă, sufocându-mă de plăcere.

N-am simţit niciodată ceva atât de plăcut, atât de perfect, mai ales pentru că este cu el. Cu Ares se întâmplă toate primele mele experienţe, iar asta îmi place. Mă face să simt ca şi cum am avea o conexiune intimă şi unică. Ares devine mai agresiv cu limba lui, mişcând-o de sus în jos şi apoi în cercuri, iar eu

simt că nu mai pot. Îmi astup gura cu mâna ca să-mi înăbuş gemetele zgomotoase.

Ares îşi întinde mâna lungă ca să mă apuce de încheietură şi să-mi lase gura liberă.

— Nu, lasă-mă să te aud gemând! Doar eu te pot face să-ţi pierzi controlul în felul ăsta.

Mă cutremur şi el îşi continuă tortura, până când simt că trupul o să-mi explodeze.

— Ares!

Vocea lui este răguşită şi sexy.

— Aşa, aşa, geme pentru mine, frumoaso!

Orgasmul care mă cuprinde este fără precedent. Îmi arcuiesc spatele, mâinile mele îi apucă părul ca să-l îndepărteze de acolo şi totul devine foarte sensibil. Îmi tremură picioarele, iar respiraţia e neregulată şi accelerată. Ares se ridică în faţa mea, lingându-şi buzele, şi e tot ce am văzut mai sexy în viaţa mea.

Îl văd foarte clar, cu pieptul şi abdomenul lui bine definite. Ochii îi scânteiază de dorinţă. Îşi dă jos pantalonii scurţi împreună cu boxerii, lăsându-i să cadă pe podea, permiţându-mi să-l contemplu complet gol, în faţa mea. Este atât de perfect... Vreau să-l simt, în întregime.

Scoate ceva din noptieră şi eu îmi muşc buza de jos văzându-l cum îşi pune prezervativul. O, Doamne! De-abia aştept să-l simt din nou în mine!

El mă apucă de glezne şi mă duce până la marginea patului, iar cu mâna mă prinde de bărbie.

— Vrei să mă simţi?

Încuviinţez.

— Întoarce-te!

Mă supun, iar el mă apucă de şolduri şi mă ridică până când rămân sprijinită în mâini şi în genunchi. Anticiparea mă omoară în timp ce el mă atinge cu mădularul său, dar nu mă penetrează.

— Ares, te rog!

— Ce mă rogi?

El m-a făcut să fiu aşa de îndrăzneaţă.

— Te rog, te vreau în mine!

Îl simt cum mă apucă de păr şi un ţipăt îmi scapă printre buze când intră brusc în mine. Arde şi doare puţin, dar nici pe departe ca prima dată. El nu se mişcă, de parcă ar aştepta să mă obişnuiesc.

— Eşti bine?

— Da.

Începe să se mişte lent. Încă mă arde, dar frecarea începe să să mi se pară delicioasă.

Câteva minute mai târziu, nu mai simt nicio arsură, doar plăcere. Ares îmi dă drumul la păr şi mă apucă de şolduri ca să mă penetreze şi mai adânc, mai repede. Sunetul pielii pe piele răsună prin toată camera împreună cu gemetele noastre. Nu trece mult timp până când ne prăbuşim amândoi pe pat, unul lângă altul. Respiraţiile noastre accelerate fac ca pieptu-rile noastre să urce şi să coboare repede. Ares îşi întinde mâna spre noptieră şi ia sticla cu tequila.

— Eu niciodată nu i-am provocat orgasm prin sex oral unei fete, spune şi ia o înghiţitură.

Nu mă pot abţine să nu zâmbesc.

— Eşti nebun, Ares Hidalgo!

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei.

— Tu mă înnebuneşti, vrăjitoareo!

El trage cearşafurile peste noi şi-mi mângâie cu tandreţe obrazul. Dintr-odată, oboseala şi somnul mă cuprind, şi cli-pesc, încercând să rămân trează, dar somnul mă doboară. Şi adorm, dezbrăcată, în patul băiatului pe care-l urmăream din umbră până în urmă cu câteva săptămâni.

Viaţa chiar este imprevizibilă.

22

TREZIREA

ARES HIDALGO

PRIMUL LUCRU PE CARE-L SIMT CÂND MĂ TREZESC ESTE CEVA cald lângă mine. Contactul pielii pe braţul meu mă ia prin surprindere, şi atunci mă întorc şi o văd.

Ochii ei închişi, cu gene lungi, gura ei închisă în timp ce respiră uşor pe nas. Pare atât de delicată şi de fragilă! Mi se pune un nod în gât, împiedicându-mă să respir. Mă ridic brusc din pat, îndepărtându-mă de ea, aproape în hiperventilaţie.

Trebuie să ies de-aici!

Trebuie să mă îndepărtez de ea!

Unde naiba mi-a fost capul?

Luându-mi hainele de pe podea, îmi pun repede boxerii şi pantalonii scurţi. Ies din camera mea cu grijă să nu o trezesc. Nu vreau să o înfrunt, nu pot să-i înfrunt aşteptările şi să-i frâng inima din nou. Nu pot s-o fac să plângă şi s-o văd îndepărtându-se de mine, nu din nou.

Atunci întoarce-te acolo, înăuntru! îmi reproşează vocea conştiinţei mele, dar nici asta nu pot să fac. Nu sunt ce-şi doreşte ea sau ce are ea nevoie. Nu mă pot juca de-a relaţia cu cineva când nu cred în rahatul ăsta, pentru că, mai devreme

sau mai târziu, o voi răni şi voi distruge o fată drăguţă care nu merită asta.

Dacă ştiu că nu-i pot oferi ce-şi doreşte, de ce continui să o atrag spre mine? De ce nu o pot lăsa în pace? Pentru că sunt un egoist nenorocit, acesta e motivul, pentru că-mi fierbe sângele la simplul gând de a mi-o imagina cu altcineva. Nu pot să fiu cu ea, dar nici n-o las să fie cu altcineva. Cobor în fugă scările şi iau cheile camionetei.

Fugi, ca un egoist laş ce eşti!

Mă pregătesc să pun mâna pe clanţa uşii când aud cum cineva îşi drege glasul. Mă întorc şi-l văd pe Artemis aşezat pe canapea, îmbrăcat în echipament sportiv. Probabil că vine de la exerciţiile sale de rutină de dimineaţă.

— Unde te duci îmbrăcat aşa?

Şi atunci îmi dau seama că n-am pe mine decât pantalonii scurţi. Nici măcar n-am pantofi în picioare.

— Nicăieri, spun repede, punând cheile la locul lor, căci nu vreau să par idiot.

— Fugi?

— Nu, sunt doar puţin adormit încă. Artemis îmi adresează o privire neîncrezătoare, dar nu mai spune nimic, iar când Claudia mă întreabă ce trebuie să-i zică lui Raquel, nu pot decât să-i şoptesc: Spune-i că a trebuit să plec şi că mă întorc târziu.

Strâng cheile în mână.

— Spune-i să plece acasă.

Le întorc spatele şi ies din casă. Mă urc în camionetă, dar nu o pornesc, ci doar îmi sprijin fruntea de volan. Nu ştiu cât timp stau aşa, dar când îmi ridic privirea o văd.

Raquel...

Ieşind din casă, cu rochia ei şifonată şi încă puţin udă de seara trecută, cu părul strâns într-un coc dezordonat. Inima

mi se prăbuşeşte. Ea se cutremură, ştergându-şi obrajii plini de lacrimi. Plânge.

Of, Doamne, ce faci, Ares?

Ochii îmi coboară asupra picioarelor sale şi observ că e desculţă. Probabil nu şi-a găsit sandalele şi nu a vrut să le caute. Nu o pot slăbi din ochi în timp ce păşeşte încet, îndepărtându-se de casă. Strâng din pumni pe lângă corp.

Îmi vine să ies din maşină şi să mă duc după ea, dar, când mâna îmi cade pe mânerul uşii camionetei, paralizez. Ce să-i spun? Cum să mă justific? Ştiu că, dacă o urmăresc, doar o voi răni şi mai mult cu vorbele mele.

Rămân acolo, nemişcat, fără să spun nimic. Nu ştiu cât timp trece până când, în cele din urmă, cobor din camionetă, cu ochii aţintiţi asupra drumului pustiu pe unde a plecat Raquel. De ce nu-i pot spune nimic? De ce nu pot să vorbesc despre ce mă face ea să simt? De ce toate cuvintele îmi rămân blocate în gât? De ce sunt aşa de nenorocit?

Ca şi cum viaţa ar vrea să-mi răspundă la întrebări, o camionetă neagră şi blindată apare lângă mine. Geamul din spate coboară şi mirosul de parfum scump îmi loveşte nasul.

— Ce faci aici, afară, scumpule? mă întreabă mama şi un zâmbet fals se formează pe buzele mele.

— Doar am ieşit să alerg.

— Sportiv ca întotdeauna! Hai în casă, mi-a fost dor de voi!

— Bineînţeles că ţi-a fost dor de noi!

Ea decide să-mi ignore sarcasmul.

— Haide!

Ridică geamul şi camioneta merge până în parcare. Cu inima strânsă, arunc o ultimă privire străzii pe unde a plecat Raquel şi mă întorc în casă.

E cel mai bine, îmi repet iar şi iar în mintea mea.

Trebuie să-i salut pe părinţii mei, pe fiinţele care m-au făcut să fiu aşa cum sunt, pe vinovaţii că nu-i pot spune fetei pe care

tocmai am pierdut-o ce simt pentru ea şi că este prima dată când mă simt aşa.

— Ah! La naiba!

Lovesc aerul, frustrat, şi mă îndrept spre casă.

RAQUEL

Îmi amintesc clar când m-am trezit şi l-am căutat, crezând că s-a dus după micul dejun. Mă pregăteam să cobor scările şi l-am auzit vorbind cu Claudia.

„Spune-i că a trebuit să plec şi că mă întorc mai târziu", i-a transmis cu o expresie de nemulţumire. „Spune-i să plece acasă."

Doare...

Mă strâmb, simţind asfaltul fierbinte pe picioarele mele desculţe, dar această durere mică nici nu se compară cu cea pe care o simt în interiorul meu.

Am fost aşa de idioată!

Nu mă pot opri din plâns, nu-mi pot înăbuşi lacrimile, iar asta doar mă face să mă simt şi mai jalnică. Am crezut că de data asta va fi diferit, chiar am crezut asta. Cum am putut să fiu atât de proastă? El ar spune orice ca să se vâre în pantalonii mei, doar asta voia, să mă folosească şi să-mi dea un şut a doua zi. Cum de i-am permis să-mi facă asta din nou?

Zâmbetul lui pur îmi invadează mintea, felul cum am conversat şi am râs ieri în patul lui jucându-ne jocul acela stupid, ce am făcut după aceea. Am avut încredere în el. Şi el a luat acea încredere şi a distrus-o în faţa ochilor mei, împreună cu inima mea. Chiar e un expert în a-mi face rău.

Nici măcar nu a avut decenţa de a mă înfrunta şi de a mi-o spune verde-n faţă, nu eram atât de importantă. Doar a trimis-o pe menajera lui să se descotorosească de fata pe care a folosit-o cu o seară în urmă. Ares are abilitatea de a mă face să mă simt specială şi cea mai norocoasă fată din lume,

dar poate şi să-mi reducă autostima şi să-mi calce-n picioare demnitatea foarte uşor.

Îmi poate face rău ca nimeni altul, dar e vina mea, pentru că-i ofer acea putere asupra mea. Ares ştie că sunt înnebunită după el şi se foloseşte de asta pentru a profita ca un idiot ce este. Dar gata, în tot acest timp n-am vrut să-l scot cu adevărat din viaţa mea. I-am oferit şanse, crezând în ochii lui şi având speranţa că există ceva bun dincolo de faţada lui. Dar gata!

Când ajung la uşa casei mele, sunt uimită să o văd pe Dani la intrare, apăsând pe sonerie. Poartă o rochie largă de vară, cu părul ei negru lung strâns într-o coadă şi ochelari de soare, şi pare nerăbdătoare; ştiu că urăşte căldura. Încerc să vorbesc şi să o strig, dar nu pot. Simt un nod în gât şi-mi vine să plâng şi mai tare. Îmi tremură buzele când se întoarce şi mă vede.

Îşi dă jos ochelarii şi chipul i se schimonoseşte de îngrijorare. Se grăbeşte să ajungă până la mine şi mă apucă de umeri.

— Ce s-a întâmplat? Eşti bine?

Reuşesc doar să încuviinţez.

— Doamne, haide înăuntru!

În camera mea, nu mă deranjez să-mi înăbuş lacrimile, întrucât nu mai pot. Mă prăbuşesc până ajung pe jos, cu spatele lipit de perete, şi plâng. Dani se aşază lângă mine, fără să spună ceva. Doar stă acolo şi asta e tot ce am nevoie. Nu am nevoie de cuvinte de încurajare, am nevoie doar să stea acolo, lângă mine.

Simt nevoia să scot totul din mine, să-mi smulg această durere din piept, şi simt că, plângând, o pot exterioriza, o pot scoate, ca să nu mă mai doară niciodată în halul ăsta. Există ceva terapeutic în a plânge din toată inima; după ce plângi atât de mult te cuprinde o oarecare pace.

Dani îşi trece braţul prin spatele meu şi mă prinde ca să-mi sprijin capul pe umărul ei.

— Descarcă-te, gata, sunt aici!

Plâng până mă cuprinde pacea, până când nu mai am lacrimi şi nasul mi-e atât de înfundat, încât mi-e greu să respir. Dani mă sărută pe cap.

— Vrei să vorbeşti despre ce-ai păţit?

Mă desprind de ea, îndreptându-mă, apăsându-mi spatele de perete. Îmi şterg lacrimile şi-mi suflu nasul. Cu vocea mea slăbită, îi povestesc tot. Faţa lui Dani se înroşeşte de furie.

— Nenorocit blestemat, măgar împuţit!

Nu spun nimic.

Ea mormăie, suflând într-o şuviţă de păr rebelă de pe faţa ei.

— Vreau să-i ard una în faţa aia de prost! Pot? Doar o lovitură şi apoi fug, el nici măcar nu-şi va da seama.

— Dani...

— Am învăţat o superlovitură la cursul meu de autoapărare, ştiu că îl va durea şi, dacă nu, întotdeauna există tipica lovitură în boaşe. Ah, da, cred că o prefer pe asta!

Nebunia ei îmi fură un zâmbet trist.

— Apreciez efortul, dar...

— Sau îi pot povesti lui Daniel, amândoi fac parte din echipa de fotbal. O să-i spun să-l lovească şi să pară un accident.

— Dani, nu-l poţi trimite pe fratele tău să-l lovească! Daniel este foarte paşnic.

— Dar e şi excesiv de protector. Trebuie doar să-i spun că ţi-a făcut ceva şi, pac!, Ares îşi primeşte pedeapsa.

Daniel este fratele mai mare al lui Dani şi merge la aceeaşi şcoală privată ca Ares, doar pentru a fi în echipa de fotbal.

— Nu-mi place violenţa şi o ştii.

— Bine! pufneşte, ridicându-se. Mă duc să iau îngheţată. Tu caută cel mai romantic film pe care-l găseşti on-line.

— Nu cred că...

— Gura! Ne vom înfrunta acest necaz aşa cum se cuvine, iar azi vei plânge şi vei striga insulte către ecranul pe care apare filmul

şi vei vorbi despre cât de nedreaptă este viaţa, pentru că acele lucruri nu ni se întâmplă. Îşi pune mâinile în şold şi continuă: Vom dormi împreună şi mâine te vei trezi ca nouă, lăsând totul în urmă.

Încerc să zâmbesc.

— Nu cred că pot face asta peste noapte.

— Cel puţin, încearcă şi apoi ne vom duce să petrecem cu nişte băieţi. Te vei distra şi-ţi vei da seama că idiotul ăla nu este singurul băiat de pe planeta asta. Ne-am înţeles?

— Da, doamnă...

— Nu te-am auzit.

— Da, doamnă!

— Bine, acum caută filmul ăla, mă întorc imediat!

O văd ieşind şi zâmbesc ca o fraieră, recunoscătoare că o am alături, altfel m-aş prăbuşi. Cred că cel mai mult mă doare că, ştiind prin ce a trecut mama cu tatăl meu, am căzut în plasa acelui idiot, ca o fată oarecare, o prostănacă din mulţime, oarbă de iubire. Sunt dezamăgită de mine însămi ca femeie, asta mă doare cel mai tare.

Îmi deschid calculatorul şi browserul pentru a căuta un film. Facebookul mi se deschide automat în timp ce caut pe Google. Aud sunetul unui mesaj nou şi inima mi se strânge în piept când îi văd numele.

Ares Hidalgo:
Îmi pare rău!

Un zâmbet trist îmi invadează buzele. Îl citesc şi pur şi simplu îmi continui căutarea. Sună din nou şi deschid mesajul lui:

Sincer, îmi pare rău!

Mişc mouse-ul spre bara de opţiuni şi-l blochez, ca să nu-mi mai poată trimite alte mesaje.

Adio, zeule grec!

23

MECIUL DE FOTBAL

FOTBAL.

Cel mai popular sport din lume şi unul dintre preferatele mele. Nu ştiu când am dezvoltat pasiunea de a mă uita la meciuri, poate că din ziua în care l-am văzut pe Ares jucându-se cu o minge în curtea casei sale sau poate că a fost acel dintâi meci la care mama lui Dani ne-a dus să-l vedem jucând pe fratele ei, nu ştiu. Cert este că-mi place foarte mult să văd un meci de fotbal. Aşa că, după câteva zile, nu şovăi să mă duc cu Dani, Gabo, Carlos şi Yoshi la meciul echipei din care face parte fratele lui Dani pentru a-l încuraja. Încerc să uit din răsputeri că din echipa aceea face parte şi Ares şi că asta înseamnă că-l voi vedea pentru prima dată după acea dimineaţă dureroasă.

Nu voi nega că a fost greu, mai ales noaptea, când închid ochii şi nu pot să nu mă gândesc întruna la tot ce s-a întâmplat; încercând parcă să găsesc momentul sau motivul pentru care totul s-a terminat aşa. Ba chiar au existat momente în care mi-am asumat o parte din vină; el m-a avertizat, mi-a zis clar ce vrea, dar, cu toate astea, m-am dăruit lui nu doar o dată, ci de două ori.

Îmi scutur capul de acele gânduri. Am venit să mă distrez şi să mă bucur de sportul meu preferat împreună cu prietenii

mei. Deşi, să fiu sinceră, ştiu că bătăile rapide ale inimii mele şi mâinile mele transpirate nu sunt din cauza sportului; acele reacţii sunt din cauza lui.

De ce sunt aşa de agitată ştiind că-l voi vedea?

El va fi departe, nici nu mă va vedea, nici nu-mi va observa prezenţa între atâta lume aflată în tribune. Trebuie să mă calmez. Ajungem şi, după cum am prevăzut, locul este plin. Lui Dani i-a fost greu să găsească un loc de parcare, dar, după ce a căutat destul de mult, a găsit unul. Păşim pe teren şi mergem unul în spatele celuilalt, căutând un loc unde să ne aşezăm. E un spaţiu mare în al doilea rând de scaune şi vom avea o privelişte bună asupra terenului, aşa că rămânem acolo. Apolo ni se alătură; a stat cu noi zilele astea la şcoală.

Dani se aşază prima, apoi Apolo, Carlos, Yoshi şi eu. Nu-mi place să stau aşa de departe de Dani, dar nu vreau ca Yoshi să creadă că nu vreau să mă aşez lângă el sau că am vreo preferinţă. Există două tabere clare, noi suntem de partea echipei lui Daniel şi Ares. Gazonul de pe teren este foarte verde şi bine tuns. Încă nu s-a întunecat, deşi nu mai e soare. Cerul arată cenuşiu, întâmpinând întunericul nopţii, iar luminile puternice ale terenului sunt aprinse, iluminând totul.

Înghit în sec în timp ce ochii mei dansează pe jucătorii care se întind şi exersează cu mingea în apropierea porţii. Uniforma echipei lui Ares este de culoare neagră cu dungi şi numere roşii, în timp ce a celeilalte echipe este albă.

Numărul 05. Unde eşti, zeule grec?

Ca şi cum ar vrea să-mi răspundă, Ares iese dintr-un grup de băieţi din echipa lui, mergând cu acea încredere caracteristică lui. Inima mea o ia la goană după el. Pantalonii scurţi ai echipamentului se potrivesc perfect pe picioarele lui bine definite, iar tricoul îi vine strâmt, scoţând în evidenţă acele braţe

care m-au ţinut cu putere. Are un fel de bandă elastică superfină roşie pentru a-şi ţine părul negru departe de frunte. Iar pe braţul stâng are banderola de căpitan al echipei.

Doamne, de ce-mi îngreunezi atât de mult lucrurile? De ce trebuie să arate pe zi ce trece din ce în ce mai bine? Sunt şi-aşa destul de confuză!

Ares se întâlneşte cu alt jucător căruia nu-i pot vedea decât spatele, dar mi se pare foarte familiar. Ei doi vorbesc şi Ares pare serios, spunând parcă ceva important. Jucătorul necunoscut se întoarce încet şi văd cine este: Marco. Cum de am uitat că şi el joacă în această echipă?

Îmi muşc buza amintindu-mi dansul pe care i l-am făcut lui Marco. Doamne, ce ruşine! Dar, în fine, Marco nu arată deloc rău în acel echipament. Ochii mei neliniştiţi coboară pe posteriorul lui. Ah, ce fese!

Raquel, pentru numele lui Dumnezeu!

Îmi trag mintal o palmă. Fără îndoială, faptul că am făcut sex mi-a descătuşat latura sălbatică în toată splendoarea. Ares râde şi clatină din cap când Marco îi spune ceva, iar mie mi se taie răsuflarea. E atât de frumos când râde!

— Raquel?

Yoshi mă aduce din nou la realitate.

— Da?

Îl privesc, şi Yoshi are ochii întredeschişi.

— Te bucuri de privelişte?

Scot un hohot de râs.

— Puţin.

— Te-am întrebat dacă vrei suc, mă duc să iau.

— Nu, mulţumesc!

Carlos îşi iţeşte capul din spatele lui Yoshi.

— Sigur nu vrei nimic, prinţesa mea?

— Sunt bine.

Apolo şi Dani par că discută. Mă rog, Dani vorbeşte şi Apolo doar dă din cap, roşu ca racul. Carlos şi Yoshi se duc să caute suc, când crainicul începe să facă anunţurile.

— Bună seara! Bine aţi venit la meciul de deschidere a campionatului municipal de fotbal din acest an şcolar! Să îi urăm bun venit echipei oaspete, Tigrii din Greenwich!

Susţinătorii echipei urlă, strigă şi se bucură, în timp ce noi doar îi huiduim. Apoi, crainicul continuă:

— Acum, să ne susţinem prin aplauze echipa locală, Panterele!

Toată lumea face gălăgie, ţipând şi sărind, inclusiv eu. Profit că băieţii au plecat ca să-mi schimb locul şi astfel mă aşez lângă Apolo. Dani mă vede şi-l ia imediat pe Apolo de umeri şi-l mişcă, pentru ca ea să rămână între noi. Dani îmi şopteşte la ureche:

— Acum înţeleg de ce veneai la antrenamente: toţi arată trăsnet, firește, cu excepţia fratelui meu.

— Unde e Daniel?

Dani mă apucă de bărbie şi-mi mişcă faţa în direcţia porţii.

— Acolo. Cu siguranţă eşti prea concentrată asupra lui Cap-de-Mort al tău ca să-l mai observi şi pe fratele meu.

— Bun, a sosit momentul marelui joc, domnilor! Să aplaudăm ambele echipe şi să le urăm succes!

Mulţumea strigă, ridicându-şi mâinile în aer. Pe lângă mine, toţi încep să strige „Panterele, panterele!" Emoţia jocului mi se infiltrează în vene şi, pentru o clipă, mă bucur de ea, uitând de căpitanul acela arogant care-mi stăpâneşte inima.

Rivalitatea dintre cele două echipe se simte în aer. Greenwich este cel mai apropiat oraş şi întotdeauna ne denigrează, spunând că suntem ţărănoi fără talent. I-am făcut să-şi înghită cuvintele de nenumărate ori. Panterele au câştigat mai multe campionate şi chiar am ajuns la statale, în timp ce ei nu trec de prima etapă eliminatorie.

Echipele ies pe teren, fiecare jucător pe poziția sa, iar tribunele freamătă de sărituriile, strigătele și încurajările oamenilor. Aplaud și ochii îmi cad din nou asupra lui. Cum să nu-l privesc când este atât de sigur pe sine, atât de emoționat?

Ești o idioată, Raquel! îmi reproșează conștiința. El mi-a făcut foarte mult rău și eu încă îl privesc și oftez ca o proastă. De ce nu pot controla ce simt? Aș vrea ca sentimentele să aibă un buton pornit/oprit. Asta ar înlesni lucrurile pentru multă lume.

Sentimente...

Acesta este un cuvânt puternic, unul pe care nu-l iau în derâdere. Dar știu că am sentimente pentru el, știu că mă păcălesc singură spunând că „mă îndrăgostesc de el", când adevărul e că sunt deja îndrăgostită și nu mai e cale de întoarcere. Totuși, nu schimbă cu nimic situația faptul că recunosc ce simt, pentru că el nu simte la fel, așa că trebuie să-mi înăbuș sentimentele și să-mi continui viața ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Yoshi apare lângă mine și Carlos se așază lângă el. Yoshi îmi oferă băutura lui.

— Sigur nu vrei? E Coca-Cola, băutura ta preferată.

— Doar o înghițitură.

Beau puțin și i-o dau înapoi.

Yoshi își aranjează ochelarii și-mi aruncă priviri, de parcă ar vrea să-mi spună ceva, dar nu o face. Ochii noștri se întâlnesc și am uitat cât de drăguț e prietenul meu cel mai bun.

— Raquel... E ceva între tine și băiatul ăla din familia Hidalgo?

— Apolo? Bineînțeles că nu, este un...

— Nu mă refer la Apolo și o știi.

Îmi mușc ambele buze, câștigând timp.

— Nu, firește că nu.

De ce îl mint?

Yoshi deschide gura ca să protesteze, dar arbitrul fluieră, dând startul meciului. Îi zâmbesc lui Yoshi și mă concentrez asupra meciului. Toți jucătorii sunt plini de energie și-și doresc să câștige, așa că începutul jocului este foarte palpitant, cu pase foarte bune și precise. Carlos fluieră de emoție.

— Uau! Ați văzut cum a alergat ca să dea pasa aia? Atacantul acela este foarte bun.

Ares joacă foarte bine, iar asta nu mă ajută să-mi înăbuș sentimentele, căci îmi vine să strig ca o adevărată admiratoare de fiecare dată când se apropie de poartă. Dani mă lovește cu cotul.

— Ai gusturi bune; pe lângă faptul că e drăguț și inteligent, se pricepe și la sport.

Și e foarte bun și la sex, îmi vine s-o spun, dar mă limitez să zâmbesc.

Și aproape la jumătatea primei reprize, Ares aleargă singur cu mingea, apropiindu-se de poartă, și toată lumea se ridică în tribune, încurajându-l să continue. Dar atunci portarul iese și aleargă spre el, izbindu-l pe Ares cu o lovitură scurtă. Un țipăt de groază îmi iese de pe buze când îl văd pe Ares la pământ, zvârcolindu-se de durere și ținându-și fața.

Fără să stau pe gânduri, țâșnesc în picioare dintr-o săritură și aproape alerg spre el, dar Dani mă apucă de braț și mă oprește, amintindu-mi care e realitatea dintre mine și el. Îl văd ridicându-se cu ajutorul lui Marco și al altor jucători, care-l aduc la marginea terenului, în apropierea tribunelor, și mă alarmez și mai mult când văd că-i curge sânge din nas.

Crainicul informează publicul:

— Ia te uită, se pare că a avut loc o ciocnire între atacant și portar. Arbitrul a scos cartonașul galben, dar Panterele nu sunt de acord.

Antrenorul îi dă o cârpă și Ares o ia, ștergându-și sângele. Ochii lui albaștri îi întâlnesc pe ai mei și nu mă pot abține să

nu-l întreb, mișcându-mi buzele cu speranța să înțeleagă întrebarea de la distanță:

— Ești bine?

El doar dă din cap.

Mă așez din nou. Yoshi se uită în altă parte și Dani îmi adresează o privire complice. Îmi dau seama că Apolo nu e la locul lui, iar Dani îmi explică:

— A fugit pe partea cealaltă când te-ai ridicat, cred că se asigură că fratele lui e bine.

— Aia a fost o mișcare foarte mârșavă, comentează Carlos. E nepermisă!

Yoshi bea o înghițitură din sucul lui.

— Sunt de acord.

Apolo se întoarce, cu fața lui roșie, dar de data asta nu de jenă. E prima oară când îl văd atât de supărat. Dani îl strânge de umăr ca să-l liniștească.

— O să fie bine!

Apolo nu spune nimic, doar își strânge pumnii pe lângă corp și se așază, trăgând adânc aer în piept. Mi se pare extrem de drăguț că-și face atâtea griji pentru fratele lui. Apolo este cel mai gingaș băiat din câți am cunoscut. Meciul continuă, dar se simte în aer tensiunea dintre echipe. Panterele sunt supărate din cauza loviturii nepermise pe care a primit-o căpitanul lor. Ares continuă să joace, verificându-și nasul din când în când; nu-i mai curge sânge, dar îmi închipui că încă-l doare.

Sărăcuțul!

Nu, niciun sărăcuțul, el ți-a frânt inima!

Proasto, revino-ți! Idioato!

E aproape sfârșitul primei reprize când are loc cea mai bună fază a meciului: mijlocașul trimite o pasă lungă spre Marco, care, după ce fentează doi jucători, îi pasează mingea lui Ares, care aleargă pentru a o intercepta într-o parte a porții. Toți se

ridică de emoție, Ares șutează mingea pe diagonală și aceasta intră în poartă printr-un colț, într-un unghi impresionant.

— GOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOL!

Locul o să explodeze, căci toți sărim și strigăm ca nebunii.

— În fața ta, portar nenorocit! strigă Apolo, uimindu-ne pe toți.

Ares aleargă cu brațele ridicate în aer, sărbătorind golul. Se apropie de tribune, își ridică tricoul și arată ceva scris pe abdomenul său:

VRĂJITOARE

Mi se taie respirația, ducându-mi mâna la gură de uimire.

Crainicul vorbește:

— Goool! Ia te uită, se pare că atacantul îi dedică cuiva golul său. Cine o fi vrăjitoarea cea norocoasă?

Privirea lui Ares se intersectează cu a mea și-mi zâmbește înainte să fie îmbrățișat din spate de toți colegii lui de echipă, sărbătorind. Inima amenință că-mi va ieși din piept, bătând disperată. Oare el tocmai a...?

Ares Hidalgo o să mă înnebunească tot trimițându-mi semnale confuze. Rectificare, *deja* m-a înnebunit.

24

MĂRTURISIREA

MECIUL S-A ÎNCHEIAT ŞI ÎNCĂ N-AM ASIMILAT FAPTUL CĂ ARES Hidalgo mi-a dedicat un gol. M-am gândit la o mie de lucruri în ultimele zece minute, de la faptul că a făcut-o ca o glumă sau că poate are o iubită secretă căreia îi spune vrăjitoare şi care nu sunt eu. Dar el m-a privit şi mi-a zâmbit, mie.

Gândesc prea mult.

Nu trebuie să-i permit să mă afecteze, nu trebuie să permit ca gestul lui să-mi clatine decizia de a sta departe de el. Da, mi-a dedicat un gol şi a fost cel mai frumos gest pe care l-a înfăptuit pentru mine, dar asta n-ar trebui să fie suficient, nu după tot răul pe care mi l-a făcut.

O parte din mine – cea mai mare parte – vrea să alerge în braţele lui, dar partea mea raţională, partea care şi-a recăpătat demnitatea, nu este de acord şi decid să-i dau ascultare. Deşi cred că hotărârea mea vine mai mult dintr-o emoţie nouă pentru mine: frică. Teamă să nu-mi facă rău din nou, teamă să-i permit să intre şi să ies rănită iar. N-aş putea să suport, aşa că nu risc.

— Uau, a fost emoţionant! adaugă Dani, apăsându-şi cotul pe coastele mele, jucăuşă, în timp ce ieşim din tribune.

— Da, zice Apolo inocent. Mi-a plăcut la nebunie meciul! Trei la zero. Portarul ăla a meritat-o după ce i-a făcut fratelui meu!

— Trebuie să sărbătorim, spune Carlos şi încearcă să mă ia de mână, dar Dani, ca o expertă ninja în lovituri peste mână, îl împiedică. Au!

— O meriţi, îi zic, amintindu-i că nu-mi place să fiu atinsă fără permisiunea mea.

— S-a înţeles, mă asigură Carlos.

Caut privirea lui Yoshi, care e cam serios. Asta-i ciudat.

— Băieţi, ar trebui să mergem să-i felicităm pe jucători.

Ideea lui Apolo nu mi se pare prea bună în acest moment. Nu vreau să-l înfrunt pe Ares. Una e să fiu puternică pentru a sta departe şi ceva complet diferit să-l am în faţa mea şi să mă îndepărtez.

Dani îmi observă stânjeneala.

— Neah, mai bine să mergem la petrecerea de sărbătorire.

— Petrecere de sărbătorire? o întreb nedumerită.

Carlos mă bate uşor cu palma pe spate.

— Nu eşti la curent cu evenimentele sociale, prinţesă? Petrecerea pe care o organizează echipa când câştigă.

Desigur. Cum să uit faimoasele petreceri ale Panterelor? Am fost doar o dată, iar asta pentru că Daniel ne-a invitat. Pe teren suntem la fel, dar în afara lui suntem în continuare de la şcoli diferite şi adevărul este că nu ne simpatizăm prea mult.

Trecem printr-o parte a terenului în timp ce ne îndreptăm spre parcare şi nu mă pot abţine să nu arunc o privire spre locul unde se află grupul de jucători, vorbind. Ares e acolo, complet transpirat, cu părul lipit de-o parte şi de alta a feţei, la fel ca şi uniforma de trup. Cum mi se poate părea sexy aşa, transpirat? Am nevoie de ajutor profesionist.

Privirea lui o întâlneşte pe a mea şi înlemnesc. Nu mai pot să merg. El îmi adresează un zâmbet şmecher şi-şi apucă marginea tricoului, scoţându-şi-l peste cap. Mulţi jucători sunt la bustul gol, aşa că nimănui nu i se pare ceva ieşit din comun; ochii mei

coboară pe pieptul și pe abdomenul lui bine definite, unde cuvântul *vrăjitoare* deja a dispărut cu transpirația. Îmi muşc buza.

Nu ceda, Raquel!

Îmi urăsc hormonii!

Clatin din cap, îmi îndepărtez privirea și-mi continui drumul. Reuşesc să fac doar câțiva paşi, fiindcă mă izbesc de Yoshi.

— Au! Nu te-am văzut!

Yoshi doar mă ia de mână.

— Să plecăm de-aici!

Yoshi mă târăşte până în parcare, unde deja toți sunt în maşina lui Dani, aşteptând după mine. Apolo s-a aşezat în locul meu pe scaunul copilotului, aşa că trebuie să stau în spate, între Yoshi și Carlos. Amândoi miros foarte bine! Îmi place la nebunie când un băiat miroase frumos. Ares miroase divin.

Tăceți, hormoni lipsiți de demnitate!

Casa unde are loc petrecerea este situată în estul satului, la vreo zece minute de locuința mea. Muzica se aude de afară și başii bubuie în pereții casei uriaşe cu două etaje. Sunt uimită să văd atâția oameni acolo. Chiar se mişcă repede când e vorba despre o petrecere.

Ia uite cine vorbeşte! îmi reproşează conştiința în timp ce coborâm din maşină și ne îndreptăm spre intrarea casei. În grădină sunt câteva persoane cu pahare din plastic în mâini.

Când intru, lupt cu nevoia de a-mi acoperi urechile. Muzica electronică vibrează prin toată casa, luminile sunt stinse, iar locul este luminat doar de nişte lămpi colorate slabe, ceea ce îi oferă un aspect hippy. Mă simt ca la o petrecere cu muzică electronică în mijlocul unui câmp deschis. DJ-ul este în salon – e un băiat slab cu părul lung și brațe tatuate, care pare concentrat asupra a ceea ce face.

— Haideți după băuturi!

Dani mă apucă de mână ca să nu ne despărțim prin masa de oameni.

Bucătăria e plină de lume, dar Dani reuşeşte într-un fel să obţină băutură pentru toţi. Luând o înghiţitură de ce-o fi în acel pahar din plastic, nu mă pot abţine să nu-mi amintesc ultima oară când am băut acasă la Ares, cum ne-am jucat cu tequila, zâmbetul lui, sărutările sale.

Nu, nu, Raquel!

Sunt aici ca să-mi distrag atenţia, nu ca să mă gândesc la el.

De parcă Dani mi-ar citi gândurile, spune:

— Haideţi să dansăm!

Ne ducem toţi în mijlocul salonului, care a devenit ring de dans, şi începem să ne mişcăm în ritmul muzicii, cu paharele în aer. Pentru o clipă, îmi las mintea să zboare departe de orice amintire cu zeul grec. Dansez, beau şi râd de mişcările nebuneşti ale lui Carlos, de faţa roşie a lui Apolo când Dani se unduieşte lângă el. Mă simt eliberată de ranchiună şi de griji.

Yoshi mă ia de braţ şi mă întoarce spre el. Intru în joc, dansând cu el. Îmi pun braţele în jurul gâtului lui şi fac greşeala gravă de a-mi ridica privirea. Când ochii lui îi întâlnesc pe ai mei, intensitatea din ei îmi taie răsuflarea. El m-a atras dintotdeauna şi este prima oară când îl am aşa de aproape.

„Pillow Talk" de Zayn Malik se aude pe fundal, iar ritmul suav şi seducător ne face să ne mişcăm încet unul în faţa celuilalt. Mâinile lui alunecă pe talia mea până rămân pe şoldurile mele. Buzele mi se deschid şi el şi le linge pe ale lui, umezindu-le. Vreau să-l sărut.

Aceste senzaţii mă iau prin surprindere. Yoshi mă strânge de şolduri şi se apleacă spre mine până când fruntea lui o atinge pe a mea, nasul lui frecându-se de al meu. Fiecare moment petrecut împreună îmi inundă mintea. Toate dăţile în care m-a făcut să zâmbesc, să uit de problemele mele, cum a fost mereu acolo pentru mine. El este cel mai bun prieten al meu şi l-am perceput aşa până acum câţiva ani, când acel chip de copil

inocent s-a transformat în al unui băiat drăguţ, un băiat de care m-am simţit atrasă nu doar o dată, dar n-am îndrăznit niciodată să fac nimic, de teamă să nu-i pierd prietenia.

Yoshi suspină, închizându-şi ochii.

— Raquel...

Mă încordez auzindu-i tonul serios. Yoshi mereu îmi spune Rochi, şi nu-mi foloseşte niciodată numele, cu excepţia cazului când vorbeşte despre ceva foarte serios şi delicat.

Cu inima în gât, zic:

—. Da?

— Mor de dorinţa de a te săruta!

Inima mi se opreşte pentru o clipă şi el îmi observă reacţia. Eu doar încuviinţez dând din cap, oferindu-i consimţământul meu. Deja aproape că-i simt buzele peste ale mele când îmi închid ochii. Chipul lui Ares îmi apare în minte şi fac un pas înapoi. Yoshi mă priveşte confuz şi mă pregătesc să vorbesc, când un băiat cu microfonul ne întrerupe:

— Foarte bine, băieţi şi fete! A sosit momentul să le urăm bun venit jucătorilor!

Toată lumea strigă, ridicând paharele. Echipa intră în salon, cu toţi jucătorii spălaţi şi foarte frumos îmbrăcaţi. Ares este unul dintre ei, cu o cămaşă neagră care-i vine foarte bine. Negrul este o culoare care-i stă prea bine pentru gustul meu.

Băiatul pe care-l recunosc ca portarul echipei continuă:

— Mai întâi de toate, să-i urăm bun venit căpitanului, care astăzi ne-a dăruit trei goluri frumoase!

— Ares! Ares! Ares! strigă toată lumea în cor, iar eu las capul în jos.

— Căpitane, spune portarul trecându-şi un braţ pe după umerii lui Ares, aţi jucat azi ca niciodată, dar ştim şi că i-aţi dedicat un gol unei fete.

— Da! strigă oamenii din jurul meu.

— Cred că vrem cu toţii să ştim cine este norocoasa vrăjitoare.

O fată din public ridică mâna.

— Pot să fiu vrăjitoarea ta când vrei, frumosule!

— Ne vei dezvălui identitatea ei, căpitane?

Ares râde, clătinând din cap.

— Ea ştie cine e şi asta-i suficient.

— Buuuu! Să ne spună! Să ne spună!

Ares scutură din cap încă o dată şi pleacă, iar portarul ridică din umeri.

— Bine, să continue petrecerea şi să se distreze toată lumea!

Spunând asta, pleacă din locul unde se află DJ-ul. Prezenţa lui mă face să mă simt vinovată că era să-l sărut pe Yoshi, când eu ştiu că nu sunt vinovată. Ares nu e iubitul meu, nu-i aparţin şi pot să mă sărut cu cine am chef. Yoshi mă ia de mână şi mă trage printre oameni.

— Ei! Yoshi! mă plâng de bruscheţea lui.

Când ieşim din casă, mă duce până pe trotuar, suficient de departe de oamenii aflaţi încă în grădină.

Îmi dă drumul şi văd cât e de supărat.

— Ce se întâmplă? îl întreb.

— Te rog, spune-mi că nu s-a întâmplat cu el!

— Despre ce vorbeşti?

— Spune-mi că nu ţi-ai pierdut virginitatea cu idiotul ăla!

Rămân paralizată, neştiind ce să zic.

— Raquel, spune-mi! strigă la mine şi eu las capul în jos. Ah! La naiba! Ares Hidalgo? Idiotul ăla arogant care le tratează pe femei ca pe gunoaie? Ce-a fost în mintea ta? La ce te gândeai?

— Nu gândeam! Eu doar... El...

— Tu ce? Tu ce?

— M-am lăsat pradă sentimentelor mele!

— Sentimente?

Îmi dau seama că am greşit spunând acel cuvânt.

— Eşti îndrăgostită de el?

Vreau să spun că nu, vreau să strig că nu, dar cuvintele îmi rămân blocate în gât. Yoshi este atât de dezamăgit, încât mă doare, mă doare să-l văd aşa.

— Yoshi... Eu...

— Bineînţeles că eşti îndrăgostită de el.

Îşi duce mâinile la cap şi lasă să-i scape un oftat prelung de exasperare.

Nu ştiu ce să spun. Mă invadează un val de sentimente. N-am mai fost niciodată aşa de confuză în toată viaţa mea, dar atunci el vorbeşte, nedumerindu-mă şi mai mult.

Îşi muşcă buza de jos.

— Eu te plac mult, Raquel. Îmi place la nebunie de tine!

Totul se opreşte şi tot ce pot să privesc sunt ochii aceia de culoarea mierii inundaţi de lacrimi.

— Te-am plăcut dintotdeauna şi am crezut că noi doi vom fi împreună. Un râs trist îi scapă printre buze când adaugă: Presupun că era prea perfect pentru a fi real.

— Yoshi...

— Plec. Spune-le celorlalţi şi... bucură-te de seară cu idiotul tău!

— Yoshi... Stai...

El nu mă ascultă şi începe să se îndepărteze. Inima îmi bate nebuneşte în piept. Nu vreau să plece, dar ce fac dacă rămâne? Ce să-i spun? Dar atunci Yoshi se opreşte la câţiva metri şi se întoarce din nou spre mine. Îl observ uimită în timp ce păşeşte repede spre mine.

Ochii lui sunt plini de hotărâre.

— La naiba cu totul!

— Yoshi, ce...

Îmi apucă faţa cu ambele mâini şi mă sărută.

25

SĂRBĂTORIREA

SĂRUTUL LUI YOSHI MĂ IA PRIN SURPRINDERE.

Nu doar pentru că nu mă aşteptam, ci şi pentru că, în momentul în care buzele lui le ating pe ale mele, senzaţii noi şi plăcute îmi invadează corpul. Sărutul lui este tandru şi lent. Simt fiecare atingere a buzelor noastre atât de detaliat, încât îmi strâng mâinile pe lângă corp. Are gust de votcă şi de ceva dulce ce nu pot descifra, dar îmi place. Îmi suge buza de jos şi apoi mă sărută din nou, grăbind puţin sărutul.

Partea raţională a creierului meu dispare şi hormonii preiau controlul. Îmi permit să mă bucur de acest sărut. Sunt o fată singură pe care o sărută un băiat drăguţ, aşa că nu e nimic rău în asta. Yoshi mă apucă de mijloc, lipindu-mă mai mult de el, iar eu îmi înfăşor mâinile în jurul gâtului său. Nu mi-am imaginat niciodată că Yoshi ar săruta atât de bine. Respiraţiile ni se accelerează, iar limba lui îmi mângâie colţul gurii, făcându-mă să mă cutremur.

Cineva îşi drege glasul.

Şi atunci îmi amintesc că suntem în faţa casei, în văzul întregii lumi. Mă desprind de Yoshi, fără să-mi iau mâinile de pe gâtul lui, şi-mi întorc capul ca să văd cine şi-a dres glasul.

Marco.

Inima mi se opreşte, pentru că nu e singur.

În spatele lui, la câțiva pași, se află Ares, cu mâinile în buzunarele pantalonilor și ochii ațintiți asupra mea.

Of, la naiba!

Expresia de pe chipul lui e goală și indescifrabilă. E supărat? Decepționat? Uimit? Sau oare pur și simplu nu-i pasă? Nu voi ști niciodată după expresia lui, care nu-mi spune nimic.

Mâinile îmi coboară de pe gâtul lui Yoshi și-mi cad de-o parte și de alta a corpului. Oh, destinul și festele sale nemiloase... Care erau probabilitățile ca Ares să iasă din casă chiar în acest moment? Marco îmi adresează un zâmbet amuzat și-mi vorbește pe un ton sarcastic:

— Mă uimești neîncetat.

Ares privește în altă parte și începe să pășească spre noi.

— Haide, nu avem toată noaptea la dispoziție!

Vocea lui este neutră și îmi amintește de prima dată când am vorbit.

Ares se îndreaptă în direcția noastră și trece pe lângă mine ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Chiar nu-i pasă. De ce mă doare atât de tare asta? De ce vreau să-i pese? Marco îmi adresează un ultim zâmbet și-l urmează. Îi văd îndreptându-se spre camioneta lui Ares, care este parcată pe stradă, și scot niște cutii în care pare a fi bere.

Yoshi mă ia de mână.

— Pământul către Raquel.

Îmi iau ochii de la stupidul zeu grec și-mi îndrept atenția asupra celui mai bun prieten al meu, băiatul pe care tocmai l-am sărutat. La naiba! Ce seară!

— Îmi pare rău, eu doar... Nimic.

Yoshi doar îmi mângâie obrazul.

— Eu trebuie să-ți cer iertare. Îmi pare rău! Știu ce simți pentru el și nu mă aștept să te porți ca și cum brusc nu ți-ar mai păsa.

El își aranjează ochelarii și nu mă pot abține să nu zâmbesc. Yoshi este atât de tandru și sărută atât de bine...

— Ar trebui să intrăm.

Nu vreau să-l înfrunt din nou pe Ares când se va întoarce cu acele cutii.

Yoshi încuviințează, cu mâna lui jucându-se cu a mea.

— Da, dar mai întâi vreau să știi că pentru mine asta nu este ceva de-o noapte. Chiar te plac și vreau să ne dăm o șansă.

— Și eu te plac, dar nu vreau să-ți fac rău.

— Știu, îmi spune cu un zâmbet. Doar hai să ne dăm o șansă și, dacă nu funcționează, putem fi prieteni și atât, dar, cel puțin, vom ști că am încercat.

— Eu...

— Doar gândește-te, OK? Nu trebuie să răspunzi acum.

Doar încuviințez și-l apuc de mână ca să mă urmeze.

— Bine, acum să mergem, Casanova!

Yoshi râde, dar intrăm din nou împreună în casă.

De obicei, subestimez capacitatea alcoolului de a-i îmbăta pe oameni în scurt timp. Toți suntem destul de veseli, ca să zic așa, dar Carlos a întrecut deja orice limită. E inconștient pe una dintre canapelele din casă, curgându-i balele pe o pernă înflorată. Apolo, ca un băiat drăguț ce este, îi verifică respirația din când în când, cu o îngrijorare inocentă.

Mă simt foarte bine și, în unele momente, reușesc să uit complet de Ares. Dar cu cât beau mai mult, cu atât mă gândesc mai mult la el. Nu știu dacă este un efect secundar al alcoolului, dar nu mă pot abține și asta mă enervează. Nu vreau să mă gândesc la el, nu vreau să scrutez salonul din când în când cu speranța de a-l vedea, nu vreau să mă întreb ce face și cu cine e.

El nu mă interesează, el nu mă interesează, îmi repet întruna în minte. Dani îl sărută pe obraz pe Apolo, spunându-i că e

foarte drăguț, iar el doar roșește, lăsând capul în jos. Eu clatin din cap și atunci ochii mei îl văd. Ares trece prin salon alături de o brunetă înaltă, zveltă și cu păr ondulat. El nici măcar nu privește în jur, doar își continuă drumul printre oameni până ajunge la scări și începe să le urce, râzând împreună cu fata.

Simt un gol în stomac, ca și cum tot aerul mi-ar fi părăsit corpul, și mă doare. Știu ce fac oamenii care urcă în acele camere și, după felul cum îl privește bruneta, ea e foarte nerăbdătoare. Gelozia mă macină și atunci îmi dau seama că lui chiar nu i-a păsat, pentru că simt că-mi va exploda inima doar văzându-l cu fata aia și mi se întoarce stomacul pe dos imaginându-mi-l cum o sărută. El m-a văzut sărutându-mă cu Yoshi și nu i-a păsat, nici măcar nu a părut surprins.

Asta e marea diferență între mine și el.

Eu simt de toate, iar el nu simte nimic.

M-am îndrăgostit singură. Cu el mereu a fost așa.

Atunci de ce mă torturez în halul ăsta? Trebuie să mi-l scot din minte, din inimă, trebuie să-l uit! Nu mai vreau să mă simt așa, nu mai vreau să mă simt rănită, dezamăgită. Iau paharul lui Yoshi și beau toată băutura până-l golesc de tot. Toți mă privesc uimiți. Atâta alcool dintr-o înghițitură mă amețește pentru o clipă, dar îmi trece, așa că iau paharul lui Dani și fac la fel, dar ea mă oprește pe la jumătate.

— Ei, ușurel, nu e nicio grabă!

Îi dau înapoi paharul, respirând agitat după ce am băut atât de mult dintr-odată.

— Scuze, m-am emoționat!

Ea îmi aruncă o privire sceptică.

— Ești bine?

Un zâmbet forțat îmi umple buzele, având în minte imaginea lui Ares cu fata aceea.

— Sunt superbine.

Mi se încălzesc urechile, la fel şi faţa. Vă amintiţi care sunt calităţile alcoolului? Simţindu-mă curajoasă, îl iau de mână pe Yoshi şi mă ridic, obligându-l să se ridice odată cu mine.

— Ei, ce se întâmplă? mă întreabă Yoshi mirat.

— Venim imediat, le spun lui Dani şi lui Apolo, trăgându-l pe Yoshi după mine.

E mai greu decât pare să urci scările, mai ales dacă totul se învârte în jurul tău. Mă prind bine de balustradă, iar cu cealaltă mână continui să-l trag pe Yoshi, care scoate un râset, confuz.

— Unde mergem, Rochi? mă întreabă când ajungem la capătul scărilor şi dăm peste un coridor întunecat plin de uşi de-o parte şi de alta.

— Să ne distrăm, ca el, ca toată lumea! spun repede, iar Yoshi e atât de beat, încât nu-şi dă seama.

Inevitabil, mi-l imaginez pe Ares în spatele uneia dintre acele uşi, sărutându-se cu bruneta aceea, mâinile lui atingând-o, făcând-o să ajungă la un orgasm delicios. Mi se întoarce stomacul şi-mi vine să vomit. Mă clatin pe coridor, cu Yoshi în urma mea. Aleg o uşă la întâmplare, pentru că ştiu că destinul nu va fi atât de crud ca să mă facă să intru în camera unde este Ares.

Este o cameră mică ce are un pat individual; nu mă deranjez să aprind lumina. Claritatea de afară iluminează suficient pentru a putea vedea totul. Îl apuc pe Yoshi de cămaşă şi-l trântesc pe pat. Închid uşa, râzând ca proasta, jucându-mă cu marginea cămăşii mele.

— Yoshi...

Yoshi doar murmură:

— Ce faci, Rochi?

— Tu ce crezi?

Încerc să mă mişc seducător spre pat, dar mă clatin atât de tare, încât trebuie să mă sprijin de perete.

Din pat, Yoshi doar ridică mâna pentru a-şi mişca degetul în semn că nu.

— Nu, Rochi, eşti beată, nu aşa!

— Şi tu eşti beat, blegule!

Mă străduiesc să-mi scot cămaşa pe deasupra capului, dar nu-mi trece de gât. Mă încurc, mă lovesc de perete şi cad. Mă ridic cât pot de repede, clătinându-mă în continuare.

— Sunt bine!

Dar Yoshi nu-mi răspunde şi aud doar un sforăit zgomotos. Îi arunc o privire letală, lăsându-mi înapoi cămaşa în jos.

— Serios?

Mormăi frustrată şi-l ciupesc de picior.

— Yoshi? Haide, trezeşte-te! Yoshi!

Altul care a căzut inconştient.

Probabil că beţia este în toi în noaptea asta.

Frustrată, ies din cameră şi mă sprijin de uşă. Văd o lumină la capătul culoarului şi nu, nu am murit. Dar nu contează. Mă iau după lumină. E puţin spus să zic că aud tot felul de lucruri în timp ce străbat acel coridor. Mă aflu în faţa unei uşi albe cu pătrate din sticlă şi o deschid pentru că de acolo provine lumina.

Este un balcon şi e gol.

Sau, cel puţin, asta cred până când închid uşa în urma mea şi văd pe cineva sprijinit de balustrada balconului în dreapta mea, fumul ţigării urcând pe deasupra lui. Îi văd doar spatele, dar ştiu că este el, la fel şi inima mea, care bate ca o masochistă idioată ce este.

Ares.

Nu mă mişc. Mi s-a uscat gura, îmi simt limba grea, dar asta cred că e din cauza alcoolului. El mă priveşte pe deasupra umărului şi nu pare uimit să mă vadă. Chipul lui este lipsit de expresie, la fel ca acum câteva ore. Strângându-mi mâinile pe lângă corp, îl înfrunt pe zeul grec stupid care mi-a tulburat gândurile toată noaptea.

Primul meu instinct este să fug.

Nu știu de ce, după ce m-am gândit toată noaptea la el, căutându-l cu privirea prin tot salonul. Acum, că-l am la câțiva pași de mine, îmi vine să fug.

Cine mă înțelege?

Ares nici măcar nu s-a deranjat să se întoarcă pentru a mă privi complet și, cu toate astea, reușește să mă facă să respir mai repede și să-mi bată inima mai rapid. Simpla lui prezență este impunătoare și tensiunea de pe balcon e prea mult pentru mine. Ca o lașă, mă întorc din nou spre ușă, dar, înainte să-i pot atinge clanța, el se mișcă cu pași rapizi și se pune în calea mea, blocându-mi-o.

Uit mereu cât de înalt este, cât de frumoasă și de perfectă este fiecare trăsătură a chipului său și intensitatea din ochii lui. Cobor privirea, făcând un pas înapoi, dar Ares se mișcă odată cu mine, obligându-mă să dau înapoi până când spatele meu se izbește de balustrada balconului.

— Fugi?

Vocea lui este rece și mă face să mă cutremur.

— Nu.

Clatin din cap și amețesc ușor.

Îmi țin în continuare ochii ațintiți asupra pieptului său. Nici măcar curajul pe care mi-l oferă alcoolul nu este suficient pentru a-l înfrunta. Mirosul apei lui de colonie îmi lovește nasul și mă străduiesc să nu închid ochii și să trag exagerat aer în piept.

Îmi era dor de mirosul lui, de prezența lui și de capacitatea pe care o are de a mă face să simt de toate fără ca măcar să mă atingă.

— Uită-te la mine! îmi poruncește, dar refuz să o fac. Privește-mă, Raquel!

În silă, mă supun; oceanul infinit al ochilor lui arată splendid sub lumina lunii. Fără să vreau, privirea îmi coboară asupra buzelor sale, care par umede, și observ că nu mai are piercingul.

Îmi dreg glasul.

— Eu... trebuie să plec.

Încerc să mă dau într-o parte ca să trec de el, dar Ares își pune ambele brațe pe balustradă, blocându-mă.

— Ce faci aici, sus? mă presează. Ai venit să mă cauți?

— Firește că nu. Doar lumea nu se învârte în jurul tău.

El îmi adresează acel zâmbet arogant și stupid pe care-l iubesc-urăsc.

— Lumea, nu. Dar tu, da.

Afirmația lui arogantă mă enervează și-l împing, dar el nu se mișcă.

— Dă-te la o parte!

Îl împing din nou, fără succes.

— De ce? Te agit?

Îmi retrag privirea, prefăcându-mă dezinteresată.

— Bineînțeles că nu.

— Atunci, de ce tremuri?

Nu știu ce să spun, așa că doar privesc în altă parte.

— Tremuri și nici măcar nu te-am atins, dar stai liniștită, nici nu o voi face.

De ce? aproape că întreb cu voce tare, dar nu o spun. El a ieșit din viața mea, iar de data asta trebuie să mă țin de cuvânt.

Tăcerea domnește între noi și îndrăznesc să ridic privirea, întâlnindu-i expresia impasibilă obișnuită. Cum face să nu simtă nimic? Cum face să mă aibă așa de aproape și să nu arate niciun fel de emoție? În timp ce eu mă cutremur, luptându-mă să-mi mențin controlul asupra sentimentelor, el se comportă foarte normal, foarte liniștit. Atunci, dacă nu-i pasă de mine, de ce nu mă lasă să plec? De ce-mi blochează calea?

Și atunci mă inundă o maree de emoții. Ares m-a rănit mult, dar nici nu pare că-și dorește să iasă din viața mea, fie pentru că sunt un joc pentru el, fie cine știe de ce. Dar m-am săturat să

mă tot învârt în jurul cozii, să aştept de la el ceva ce nu-mi va da niciodată. Pe el nu-l interesează să fie cu mine, el nu a luptat în niciuna din dăţile în care i-am zis că-l voi scoate din viaţa mea.

Şi, sinceră să fiu, îmi asum o parte din vină. El a fost cinstit cu mine de la început, mi-a zis ce vrea şi eu i-am dat de bunăvoie. Îmi vine în minte amintirea acelei zile în camera lui de jocuri. Chipul lui nerăbdător, aşteptând să plec. Mâna lui oferindu-mi telefonul, ca o plată pentru serviciile mele.

Strângând din mâini, îi împing pieptul o dată.

— Lasă-mă să plec! Dă-te la o parte!

El se mişcă într-o parte şi mă îndepărtez. Mă clatin spre uşa balconului, iar stomacul mi se întoarce pe dos.

Nu, nu acum, nu vomita acum, Raquel, nu e momentul!

Ameţesc atât de rău, încât mă agăţ de un scaun din metal de lângă uşă. Şi cad pe el. Transpiraţie rece îmi coboară pe frunte.

— Nu mă simt prea bine.

Ares apare lângă mine într-o clipă.

— La ce te aşteptai? Ai băut prea mult!

Nu ştiu cum reuşeşte să-mi înţeleagă bâlbâielile.

— De unde ştii că am băut prea...?

Vomit.

Da, doamnelor şi domnilor, vomit glorios în faţa băiatului de care sunt îndrăgostită. Acesta este, în mod clar, cel mai neplăcut şi ruşinos moment din viaţa mea.

Ares mă ţine de păr în timp ce vomit oribil pe podeaua din lemn a balconului. Din cauza efortului, îmi ţâşnesc lacrimi din ochi. După ce mă liniştesc, mă simt de parcă aş mai fi băut o sticlă întreagă de alcool. Nici măcar nu mă pot ţine pe picioare; sunt ca o păpuşă din cârpă.

Se pare că vomitatul mă îmbată şi mai rău. Întotdeauna am crezut că ar fi exact contrariul. Din acel moment totul devine foarte neclar, iar vocea lui Ares, foarte îndepărtată.

26

POVESTEA

ARES HIDALGO

MĂ STRÂMB DE SCÂRBĂ CÂND O VĂD PE RAQUEL CUM VOMITĂ. Îi ţin capul pentru că, se pare, nu mai poate sta nici în picioare, nici jos, nici în vreun alt fel. Îi cuprind faţa cu mâinile şi suflu în ea, ca să o răcoresc. Are ochii pe jumătate închişi şi-mi zâmbeşte prosteşte.

— Miroase a ţigară şi a gumă de mestecat de mentă, comentează, scoţând un hohot de râs. Atât de tu...

Îi dau la o parte câteva şuviţe de păr care i s-au lipit de faţă din cauza transpiraţiei. Ea încearcă să-mi dea una peste mână, dar nu nimereşte, căci braţele nu o ascultă pe deplin.

— Nu trebuie să mă ajuţi, zeule grec, sunt bine!

Ridic o sprânceană.

— Da? Ridică-te!

— Doar pleacă şi lasă-mă aici, voi fi bine!

Nu o pot lăsa aici, chiar dacă nu e persoana mea favorită după ce am văzut-o sărutându-se cu tocilarul ăla.

Nu te gândi la asta, Ares!

Scoţând un oftat de oboseală, o ajut să se ridice şi, când e în picioare, mă aplec puţin şi mi-o ridic pe umăr ca să o car. Doar murmure îi ies din gură când trec de uşa balconului.

Nu e greu să o car pe coridor. Nu cântărește mult și sunt obișnuit să ridic greutăți mai mari la antrenamentele echipei. Intru în singura cameră care n-a fost folosită ca motel azi. De unde știu? Pentru că prietenii mei sunt înăuntru, jucându-se jocuri video în timp ce beau. Primul care mă vede când intru este Marco.

— Lasă-mă să ghicesc! Marco se face că gândește, apoi spune: Raquel?

Bruneta pe care am adus-o mai devreme stă pe picioarele lui Gregory și comentează:

— Ea cine e?

Luis ridică mâinile, neștiutor.

— Întreabă-l pe Ares, eu încă n-am înțeles de-a ce se joacă ăia doi.

Aruncându-le o privire serioasă tuturor, răspund:

— Ieșiți toți afară, acum!

După ce pleacă toți, o duc pe Raquel la baie, o pun în cadă și ea rămâne așezată acolo, cu capul sprijinit într-o parte de perete.

— Ai vomat pe hainele tale, îi spun începând să-i scot tricoul alb cu flori pe deasupra capului.

Ea protestează, dar reușesc să i-l scot. Sânii îi rămân la vedere, la fel de perfecți cum mi-i amintesc, nici foarte mari, nici foarte mici, mărimea potrivită pentru corpul ei.

Nu e momentul, Ares!

Îi cobor fusta până la călcâie, iar ochii mei se plimbă pe picioarele ei. Poartă lenjerie intimă neagră, contrastând cu pielea ei. Înghit în sec, concentrându-mă asupra a ceea ce fac. Dau drumul la robinet și ea scoate un strigăt când apa rece îi cade pe cap.

— Fri-fri-g! se bâlbâie, cu părul umed lipindu-i-se de-o parte și de alta a feței.

Fără să o privesc, îi frec corpul cu săpun și-mi țin ochii ațintiți asupra peretelui de alături. Tentația e mare și pe ea am

dorit-o întotdeauna mai mult decât îmi permit să recunosc. După ce o fac să se spele pe dinți cu stângăcie, o înfășor cu un prosop și o duc să se așeze pe pat.

— Ares...

— Hm?

— Mi-e frig!

Probabil că-i este; aerul condiționat este dat la maximum, pentru a menține casa răcoroasă cu atâta lume înăuntru. După baie, Raquel pare să-și fi recăpătat puțin puterile. Măcar poate sta singură în capul oaselor. O ajut să se șteargă și arunc prosopul ud pe podea.

Ochii îmi alunecă pe corpul ei gol și am nevoie de tot autocontrolul ca să nu o îmbrățișez. Mi-a fost foarte dor de ea.

E beată, Ares, îmi amintesc, luptând cu mine însumi. Îmi deschei repede cămașa, iar Raquel râde.

— Ce faci?

Mi-o dau jos și o pun pe ea, încheind-o, îndepărtând din fața mea tentația corpului ei. Cămașa mea îi vine foarte bine.

— Culcă-te, o să-ți treacă dacă dormi puțin!

— Nu, nu mi-e somn.

Își pune brațele pe piept ca o fetiță răsfățată.

— Spune-mi o poveste!

— Culcă-te!

— Nu!

Pare hotărâtă, așa că o oblig să se întindă și mă așez lângă ea, sprijinindu-mi spatele de capul patului.

— Spune-mi povestea!

Ea se lipește de mine, trecându-și mâna pe abdomenul meu, îmbrățișându-mă, iar eu o las să facă asta, pentru că e al naibii de bine să o simt pe mine după ce mi-a fost atât de dor de ea. Îi mângâi părul, hotărând ce să spun.

Ea nu-şi va aminti asta mâine. Libertatea de a-i putea spune orice mă motivează, aşa că încep:

— A fost odată un băiat care credea că părinţii lui erau cuplul perfect, că avea cel mai frumos cămin din lume. Zâmbesc în sinea mea, apoi continui: Un copil foarte naiv.

Ce tot spun? De ce mi-e atât de uşor să vorbesc în faţa ei?

Ea se lipeşte şi mai mult de mine, iar nasul ei îmi atinge coastele.

— Şi ce s-a întâmplat cu băiatul acela?

— Băiatul îşi admira tatăl. El era stâlpul lui, exemplul lui de urmat. Un bărbat puternic, de succes. Totul era perfect, poate prea perfect. Tatăl călătorea deseori în interes de afaceri, lăsându-şi soţia şi copiii foarte des singuri. Închid ochii, trăgând adânc aer în piept, apoi: Într-o zi, copilul s-a întors mai devreme de la şcoală, după ce a luat un 10 la un examen greu la matematică. El a urcat repede pe scări să-şi caute mama; voia să fie mândră de el. Când a intrat în camera ei...

Cearşafuri albe, trupuri goale.

Îndepărtez acele imagini din mintea mea.

— Mama copilului era cu alt bărbat, care nu era tatăl băiatului. După aceea, totul s-a transformat în explicaţii fără sens, rugăminţi şi lacrimi, dar pentru băiat totul părea extrem de departe; mintea lui era într-un alt loc, iar sentimentul căminului, al familiei lui perfecte, s-a risipit în faţa ochilor lui, indiferent ce-ar fi spus mama sa.

Mă opresc, cu speranţa că Raquel a adormit deja, dar nu este aşa.

— Continuă, vreau să ştiu ce urmează!

— Băiatul i-a spus fratelui său mai mare şi amândoi şi-au aşteptat tatăl ca să-i mărturisească. După multe certuri şi ameninţări deşarte, tatăl a iertat-o. Cei doi băieţi şi-au văzut tatăl înduplecându-se, călcându-şi pe orgoliu, plângând neconsolat

în întunericul biroului său. Bărbatul acela atât de puternic, un stâlp pentru acei copii, arăta slab și rănit. Din acea zi, tatăl lor le-a amintit neîncetat că dragostea te face slab. Băiatul a învățat să nu aibă încredere în nimeni, să nu prindă drag de nimeni, să nu ofere nimănui puterea de a-l slăbi. Așa a crescut și speră să fie singur pentru totdeauna. Sfârșit.

O privesc pe fata de lângă mine. Are ochii închiși, dar încă răspunde:

— Ce sfârșit trist!

— Viața poate fi mai tristă decât pare.

— Nu-mi place finalul acela, mormăie ea. Îmi voi imagina că, în cele din urmă, a cunoscut pe cineva și s-a îndrăgostit și au trăit fericiți pentru totdeauna.

Izbucnesc în râs.

— Bineînțeles că așa vei face, vrăjitoareo.

— Mi-e somn.

— Dormi!

— Ares?

— Da?

— Tu crezi că dragostea este o slăbiciune?

Întrebarea ei nu mă miră.

— Este.

— De aceea nu te-ai îndrăgostit niciodată?

— Cine a spus că nu m-am îndrăgostit niciodată?

— Ai făcut-o?

Oftez și o privesc.

— Cred că da.

Respirația i-a devenit liniștită, iar ochii îi are închiși. În sfârșit, a adormit; mă uit la ea și zâmbesc ca un idiot. Să o văd dormind mă umple de pace.

Ce-mi faci, vrăjitoare hărțuitoare?

27

A DOUA TREZIRE

RAQUEL

FRIG.

Mă trezesc tremurând; deschid ochii mârâind. Lumina îmi loveşte ochii cu putere, obligându-mă să-i închid pe jumătate. De ce e atât de frig? Nu-mi amintesc să fi pornit aerul condiţionat. Primul lucru pe care-l văd este un raft plin cu trofee şi diplome sportive.

Asta mă nedumereşte. Eu n-am aşa ceva în camera mea. Devenind clară panorama din faţa mea, îmi dau seama că aceasta nu este camera mea.

Ce?

Mă ridic brusc în capul oaselor şi capul îmi palpită drept protest.

— Au!

Mă ţin cu mâna de frunte şi stomacul îmi chiorăie instabil şi răscolit. Unde naiba sunt? Ca şi cum karma ar vrea să-şi răspundă, ceva sau, mai degrabă, cineva se mişcă uşor lângă mine.

Îngrozită, îmi întorc faţa ca să privesc şi un ţipăt surd îmi scapă de pe buze în timp ce mă rostogolesc brusc pe spate din pat şi cad pe podea. Au din nou.

La naiba, la naiba!

Îmi ițesc puțin capul pe deasupra patului și confirm.

Ares Hidalgo, în toată splendoarea lui, lungit pe spate, cu antebrațul peste față. Cearșafurile îi acoperă partea de la brâu în jos, pieptul și abdomenul fiind la vedere, deoarece este la bustul gol.

Din instinct, mă verific și observ că eu sunt îmbrăcată.

Mă țin de față în mod dramatic.

— La naiba!

Ce naiba s-a întâmplat? De data asta eram foarte hotărâtă să nu cedez. Ce mi s-a întâmplat?

Stai așa, gândește-te, Raquel!

Amintește-ți, gândește-te!

Totul este împrăștiat în creierul meu ca un puzzle, cu părți în ceață și părți lipsă. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că eram la masă cu Dani, Apolo, Carlos și Yoshi. Apoi eu și Yoshi am urcat scările. Ne duceam la baie?

Ah!

Și apoi Ares... Pe balcon...

Și apoi nimic, gol, întuneric.

Ce frustrant!

În mod surprinzător, nu faptul că am căzut iar în ghearele lui mă enervează cel mai tare, ci această senzație atât de neplăcută de a nu-mi aminti nimic. Am făcut sex? Sinceră să fiu, nu cred că Ares mi-ar fi făcut ceva dacă eram atât de beată. Nu contează, trebuie să plec de-aici! Mă ridic și amețesc, așa că trag adânc aer în piept. Ares stă exact la fel, cu antebrațul peste ochi, cu buzele întredeschise și pieptul dezgolit.

Pantofii mei...

Hainele mele...

Trebuie să fie pe undeva. Cât e ceasul?

Probabil că Dani este foarte îngrijorată! A fost o decizie bună să-i spun ieri mamei că o să rămân acasă la Dani, altfel aş avea probleme. Partea încă adormită a creierului meu caută telefonul, iar apoi creierul meu se trezeşte şi-mi trage o palmă.

Ţi l-au furat acum câteva săptămâni, Raquel, adună-te!

Merg ghemuită în jur, fără să-mi găsesc hainele, dar ce... Unde-mi sunt hainele? Se presupune că, dacă ne-am dezbrăcat aici, ar trebui să fie pe undeva. Sau m-am dezbrăcat în altă parte şi apoi am venit aici? Pentru numele lui Dumnezeu! Văd o uşă întredeschisă la dreapta mea; pare o baie, aşa că intru. Hainele mele sunt pe podea, lângă cadă.

Senzaţia de uşurare îmi străbate corpul. Nu mai trebuie să ies pe stradă doar cu o cămaşă bărbătească pe mine. Închid uşa şi-mi iau tricoul alb înflorat, dar un miros de vomă îmi loveşte nasul, făcându-mă să mă strâmb de scârbă.

Vomă?

Am vomitat? Of, Doamne! Oare ce naiba s-a întâmplat azi-noapte?

În niciun caz nu-mi pot pune pe mine tricoul acela. Nici fusta nu arată mai bine, dar mă limitez să spăl în chiuvetă micile pete de vomă. Nu pot să plec cu cămaşa lui Ares şi nimic în partea de jos. Îmi pun fusta, cu părţile ude pe care tocmai le-am spălat. Asta nu mă ajută în ceea ce priveşte frigul; tremur şi mă descurc să mă spăl pe dinţi folosindu-mi degetele.

Yoshi! O, nu! Amintirea că am încercat să mă folosesc de el azi-noapte apare fragmentată în mintea mea; trebuie să-i cer iertare.

Înapoi în cameră, îmi permit să-l privesc. Bustul lui gol şi alb contrastează cu albastrul cearşafurilor. Îmi muşc buza de jos, luptând cu dorinţa de a mă năpusti asupra lui şi de a-i săruta fiecare parte dezgolită şi de a-l simţi.

Concentrează-te, Raquel!

Cu foarte mare grijă, apuc mânerul uşii, dar, când încerc să-l răsucesc, nu cedează. Ce? Încerc mai tare şi nu se deschide. Verific mânerul şi-mi dau seama că nu are un buton din acelea pentru închidere, ci orificiul prin care intră o cheie.

E încuiat cu cheia. De ce?

— Cauţi asta?

Vocea lui mă face să tresar. Mă întorc şi, spre uimirea mea, el e aşezat pe pat cu mâna în aer, ţinând cheile. Urăsc că-mi place atât de mult faţa lui, încât mă face să simt fiori. Are un zâmbet amuzat pe chip.

— De ce e încuiată?

— Azi-noapte era o petrecere aici, îţi aminteşti?

În vocea lui se simte o oarecare prudenţă.

— Nu voiam să intre cineva şi să ne deranjeze, mai spune el.

Încerc să înghit, dar gâtul îmi este uscat.

— Tu... Eu... Vreau să spun... Ştii tu.

— Dacă am făcut sex?

E întotdeauna foarte direct.

— Nu-ţi aminteşti nimic?

În tonul vocii lui se simte o oarecare tristeţe, de parcă şi-ar dori să-mi amintesc ceva; ruşinată, clatin din cap.

— Nu.

Observ o oarecare dezamăgire pe chipul lui.

— Nu s-a întâmplat nimic, ai vomitat, ţi-am făcut baie şi te-am pus în pat să dormi.

Îl cred.

— Mulţumesc!

El se ridică. Şi, din nou, mă simt mică în faţa lui.

— Deschide-mi uşa! îl rog, pentru că e prea mult să fiu singură cu el într-o cameră, amândoi îmbrăcaţi sumar.

El vâră cheia în buzunarul din față al pantalonilor.

— Nu!

Deschid gura ca să protestez și el se duce la baie, închizând ușa în urma lui. Dar ce naiba? Simțindu-mă frustrată, îmi pun brațele pe piept și aștept să iasă. Ce pretinde ținându-mă închisă aici? Aud dușul. S-a dus să se spele? Serios? Iar eu sunt disperată să ies de-aici.

Trec câteva minute, care mie mi se par ani, și, în sfârșit, iese din baie, doar cu un prosop în jurul taliei. Picături de apă se preling pe abdomenul lui și părul său umed i se lipește de-o parte și de alta a feței.

Presupun că lui nu-i este frig. Îmi dreg glasul.

— Deschide-mi ușa, Ares!

— Nu!

— De ce nu?

— Pentru că nu vreau!

Scot un râs sarcastic.

— Ce matur!

El se așază pe pat și mă privește, ochii lui coborând de la pieptul meu până la picioarele mele. Înghit în sec.

— Chiar trebuie să plec.

— Și vei pleca după ce stăm de vorbă.

— Bine. Ce vrei acum?

— Pe tine.

Răspunsul lui mă surprinde și-mi încălzește stomacul, dar încerc să mă comport normal.

— Chiar ești nebun.

— De ce? Pentru că-ți spun ce vreau? Întotdeauna am fost sincer cu tine.

— Da, prea sincer, după părerea mea, zic eu, amintindu-mi acea dată când mi-a spus clar că nu vrea nimic serios cu mine.

— Vino-ncoace!

Căldura îmi urcă în obraji.

— O, nu, n-o să cad în jocul tău!

— Jocul meu? Credeam că tu eşti cea cu jocurile.

— Despre ce vorbeşti?

— Ţi-a plăcut să te săruţi cu altul?

Furia din ochii lui frumoşi este evidentă şi mă intimidez, simţindu-mi spatele lipit de uşă, dar, cu toate astea, îmi ridic bărbia.

— Adevărul e că da, sărută foarte bine. În plus, el...

— Taci!

Un zâmbet victorios îmi umple buzele. Faptul că îl pot răni mă face să mă simt puternică. El întotdeauna s-a arătat rece şi inexpresiv cu mine, dar în acest moment îi pot vedea clar emoţiile pe chip şi este reconfortant.

— Tu ai întrebat, îi zic ridicând din umeri.

— Îţi admir încercarea de a mă înlocui, dar ştim amândoi că pe mine mă vrei.

Se apropie mai mult de mine. Mirosul de săpun îmi mângâie nasul în timp ce-i simt căldura corpului pătrunzându-mă. Privindu-l în ochi, inima îmi bate ca nebuna, dar nu vreau să-i ofer satisfacţia de a şti că are dreptate.

— Asta crezi tu. Yoshi sărută aşa de bine, încât...

— Nu mai vorbi despre el şi nu te juca cu focul, Raquel!

— Gelos, zeule grec?

— Da.

Răspunsul lui mă ia prin surprindere şi aerul îmi părăseşte plămânii. Ares Hidalgo recunoaşte că este gelos? Oare am picat într-o dimensiune necunoscută?

El îşi trece mâna pe faţă.

— Nu te înțeleg. Îți dedic un gol, iar tu te duci și te săruți cu altul. De-a ce te joci?

— Nu mă joc de-a nimic, eu sunt cea care nu te înțelege.

El zâmbește și clatină din cap.

— Se pare că noi nu ne înțelegem.

Mâna lui îmi apucă încheieturile și le ridică deasupra capului meu, ținându-le cu delicatețe lipite de perete. Își folosește mâna liberă pentru a-și trece degetul pe curba gâtului meu și pe marginea sânilor mei, și mă străbate un fior de plăcere.

— Dar corpurile noastre se înțeleg.

Și sunt pe punctul de a ceda, dar îmi amintesc cât de indiferent a fost după ce i-am dăruit virginitatea mea și apoi cum și-a trimis menajera să mă dea afară din camera lui a doua oară când am fost împreună. Îl doresc din tot sufletul, dar inima mea nu va mai putea suporta o altă amăgire, știu că nu. Nu vreau acea senzație atât de urâtă care vine după ce mă posedă și mă aruncă precum un obiect.

Nu pot!

Nu vreau!

Nu o să mai cedez!

Știu că el nu se așteaptă la nicio mișcarea bruscă, așa că profit și-l împing cu trupul, folosindu-mi toată puterea pentru a-mi elibera încheieturile. Ares pare uimit, cu buzele sale roșii și respirația accelerată. Încearcă să se apropie din nou de mine și eu ridic mâna.

— Nu!

Sprâncenele i se unesc. Este prima dată când îl resping, iar nedumerirea este evidentă pe chipul lui.

— De ce nu?

— Nu vreau, nu o să cedez, de data asta, nu!

El își trece mâna prin păr.

— Gândești prea mult, vorbești prea mult, vino-ncoace!

El își întinde mâna spre mine, dar eu o plesnesc înainte să mă poată atinge.

— Nu. Dacă ai senzația că voi fi mereu disponibilă pentru tine când ai tu chef, te înșeli. N-o să fiu jucăria ta actuală.

Chipul i se schimonosește de parcă chiar l-ar răni cuvintele mele.

— De ce gândești mereu atât de negativ despre mine?

— Pentru că asta mi-ai dovedit, zic și oftez frustrată. Te-am scos deja din viața mea, Ares. Așa că lasă-mă în pace!

Doare... Ce rău mă doare să-i spun asta!

El îmi aruncă zâmbetul acela al lui arogant.

— M-ai scos din viața ta? Asta nu e ceva ce faci în câteva săptămâni, Raquel.

— Dar am început s-o fac, și voi reuși.

— N-am să te las să faci asta!

Mormăi frustrată.

— Asta urăsc la tine! Nu mă iei în serios, dar nici nu mă lași să plec. De ce? Te distrează să te joci cu sentimentele mele?

— Firește că nu.

— Atunci?

— Nu înțeleg de ce dai vina pe mine pentru tot. Tu știai în ce te bagi, am fost clar cu tine.

— Nu te abate de la subiect! Da, eu știam în ce mă bag, dar nu mai vreau asta. Vreau să ieși din viața mea și tu nu mă lași să merg înainte!

Pieptul îmi urcă și coboară, respirând agitată.

— De ce, Ares? De ce nu mă lași în pace?

— Nu pot.

— De ce?

Îl observ cum şovăie ce să spună şi strâmbă din buze. Scot un hohot de râs trist.

— Nu vorbeşti pentru că n-ai niciun motiv important, pur şi simplu nu vrei să-ţi pierzi distracţia de luna asta.

— Nu mai spune asta! Eu nu te văd aşa!

— Atunci, cum mă vezi?

Tăcere din nou şi o expresie şovăitoare.

— Ştii că discuţia asta nu ne duce nicăieri. Deschide-mi uşa!

El nu se mişcă.

— Deschide uşa asta blestemată, Ares!

El nu se mişcă, aşa că mă uit furioasă spre fereastră.

— Bine, o să sar pe fereastră.

Când trec pe lângă el, vocea lui e doar o şoaptă:

— Am nevoie de tine!

Mă opresc brusc, cu spatele la el. Acele patru cuvinte sunt de ajuns ca să mă paralizeze.

Ares mă ia de mână, întorcându-mă spre el. Ochii lui îi caută pe ai mei.

— Doar ascultă-mă! Nu mă pricep la cuvinte, nu ştiu ce să spun... Nu pot să spun sau să explic, dar pot să-ţi arăt ce simt pentru tine. Îmi strânge mâna şi continuă: Lasă-mă să-ţi arăt, nu încerc să te folosesc, jur, vreau doar să-ţi demonstrez!

El îmi pune mâna pe pieptul lui. Inima lui bate la fel de repede ca a mea. Îşi apropie faţa de a mea, dându-mi suficient timp să-l resping, dar, când nu o fac, buzele lui calde le întâlnesc pe ale mele.

28

SCHIMBAREA

SUNT PIERDUTĂ.

În secunda în care buzele lui le întâlnesc pe ale mele şi un curent de emoţii îmi electrizează tot corpul, îmi dau seama că n-am leac, nu am salvare şi nu ştiu dacă vreau să o am. Nu mai e cale de întoarcere.

Sunt îndrăgostită nebuneşte de Ares Hidalgo.

Ceea ce a început ca o obsesie deloc sănătoasă s-a transformat în sentimente atât de puternice, încât nu sunt în stare să le controlez. El mă destabilizează, mă face să-mi pierd controlul, trezeşte în mine senzaţii pe care n-am crezut niciodată că le voi simţi. Iar asta mă face să mă simt foarte expusă. Ce simt pentru el mă face vulnerabilă, uşor de rănit... şi mă sperie foarte mult.

Buzele lui se mişcă uşor peste ale mele, iar ritmul acela îmi permite să simt în detaliu fiecare atingere a buzelor noastre umede şi nerăbdătoare. Îmi pun mâinile în jurul gâtului său, atrăgându-l spre mine. Pieptul lui gol se izbeşte de al meu şi, deşi am cămaşa lui pe mine, simt căldura care-i emană din piele. El intensifică sărutul, frecându-şi tot mai repede gura de a mea, lăsându-mă fără răsuflare. Doamne, sărută atât de bine!

Datorită mişcărilor noastre prosopul i se dezleagă de pe talie şi eu nu mă plâng. Îl simt cât e de tare pe coapsa mea dezgolită,

fiindcă mi s-a ridicat fusta, lăsându-mă aproape goală. Ares își trece degetele pe partea posterioară a coapsei mele, mângâind cu delicatețe, iar când ajunge la talia mea, o strânge cu dorință.

Se dezlipește de mine pentru o clipă, cu ochii ațintiți într-ai mei.

— Te doresc atât de mult, Raquel...

Și eu te iubesc.

Dar nu-i spun, doar zâmbesc și-i mângâi fața.

El mă sărută din nou și, de data asta, ritmul este sălbatic, dur, implacabil, acele săruturi pasionale pe care mi le amintesc atât de bine și care mă înnebunesc. Mâinile mele urcă spre părul lui și mă agăț de el, în timp ce corpul începe să-mi ardă. Îmi părăsește din nou gura, pentru a coborî să-mi sărute și să-mi muște gâtul. Fără îndoială, acela este punctul meu slab. Mă arcuiesc, scoțând un oftat. Mâna lui alunecă în cămașa mea și degetele lui agile se mișcă pe sânii mei, strângând și mângâind, înnebunindu-mă. Gâfâind, las să-mi scape un geamăt când mâna lui explorează sub fusta mea. Nu am lenjerie intimă, așa că atingerea este directă.

Ares își oprește atacul asupra gâtului meu și-și ridică fața pentru a mă privi, în timp ce degetul lui mă penetrează.

— Ah, Doamne!

Închid ochii.

Îl vreau în mine, nu mai pot să aștept.

Ares mă apucă de călcâie și mă trage spre el până când picioarele mele rămân atârnând de pat, dar sunt tot culcată. Deschizându-mă pentru el, îl observ cum mă analizează și văd desfrâul vibrând în ochii lui frumoși. Își atinge mădularul de zona umedă dintre picioarele mele și gem ușor, așteptând senzația care nu mai vine.

Îl privesc imploratoare.

— Ares, te rog!

El îmi oferă un zâmbet şmecher.

— Te rog, ce?

Nu spun nimic. El se apleacă peste mine ca să mă sărute pasional. Mădularul lui tare mă atinge, mă ispiteşte, dar nu mă umple aşa cum îmi doresc.

Opresc sărutul.

— Te rog, Ares!

— Vrei să te penetrez? îmi şopteşte lasciv la ureche.

Încuviinţez dând din cap iar şi iar, dar el nu face nimic.

Hotărâtă, îl apuc de umeri şi-l împing spre pat până când cade pe spate. Caut un prezervativ în buzunarul pantalonilor lui puşi pe o parte a patului şi, cu un zâmbet seducător, i-l pun înainte de a mă urca pe el. Ares mă priveşte uimit, dar ştiu că-i place această poziţie nouă. Îmi scot cămaşa pe deasupra capului, iar mâinile lui se duc imediat la sânii mei. Mădularul lui tare se simte delicios de cald pe mine. Am nevoie de el imediat. Am nevoie să-l simt în mine.

Mă ridic puţin şi îl poziţionez la intrarea mea; mă las pe el şi-l simt umplându-mă complet.

— Ah, la naiba, Raquel!

El geme şi este cel mai sexy sunet din lume. Senzaţia este atât de minunată, încât timp de câteva secunde nu mă mişc.

— Arăţi atât de sexy aşa, deasupra mea!

El îmi masează sânii şi eu încep să mă mişc; nu sunt o expertă, dar cel puţin încerc şi mişcările mele uşoare mă fac să gem şi mai tare. Ares îşi linge buzele, strângându-mă de şolduri, ghidându-mă să mă mişc mai repede, penetrându-mă adânc. Mă agăţ de pieptul lui, închizând ochii. Sus, jos, înăuntru, afară; ritmul, atingerea pielii calde şi umede mă înnebunesc.

Simt venind orgasmul şi ştiu că va fi halucinant, aşa că încerc să rezist ca să mă bucur de asta încă puţin. Mă simt

puternică stând așa, deasupra lui, stăpâna fiecărui mormăit și geamăt care-i scapă printre buze. Ares îmi susține șoldurile și se mișcă odată cu mine, împingându-se adânc în mine, ceea ce mă duce la limita orgasmului.

— Ah, Ares, da! Da! Așa!

El se ridică, pieptul lui se lipește de al meu, iar gura lui o întâlnește pe a mea. Fără să-și oprească mișcările bruște, dar divine, mă apucă de păr, obligându-mă să-l privesc în ochi în timp ce se mișcă în mine. Strălucirea și intensitatea din ochii lui fac ca totul să se simtă mult mai intens, ca și cum ar vrea să-mi demonstreze ce simte pentru mine chiar în momentul ăsta, în privirea asta, în această contopire a corpurilor noastre.

Mă agăț de spatele lui, înfigându-mi unghiile în el. Orgasmul mă face să-i strig numele, să-i spun că sunt a lui iar și iar. Valuri după valuri de plăcere îmi străbat corpul, cutremurându-mi fiecare nerv, fiecare mușchi. Ares mormăie și-l simt cum își dă drumul.

Îmi las capul pe umărul lui, iar respirațiile noastre accelerate răsună prin toată camera. Nu îndrăznesc să-l privesc, nu vreau să-i văd expresia feței, nu vreau să-l văd cum își dorește să mă dea la o parte pentru că a obținut deja ce voia.

El îmi împinge ușor umerii, obligându-mă să-l înfrunt. Înghit în sec și-l privesc. Mă uimește să văd zâmbetul frumos de pe buzele sale și tandrețea iradiind din ochii lui. Mâna lui ia o șuviță din părul meu și mi-o pune după ureche.

— Ești frumoasă.

E a doua oară când mi-o spune, dar tot îmi ia inima prin surprindere, făcând-o să bată mai tare. Își desface buzele ca să spună ceva, dar le închide din nou, indecis.

Ce vrei să-mi spui, zeule grec?

Este prima dată când mă simt aproape de el, şi ştiu că sună ciudat, dar celelalte dăţi în care am fost împreună, după ce am făcut-o, l-am simţit atât de departe, atât de departe de mine! Nu e de ajuns să-ţi împarţi corpul cu cineva ca să spun că sunteţi apropiaţi, asta am învăţat-o de la el. Îmi ridic mâna şi-i mângâi obrazul; pielea lui e atât de fină... El închide ochii, arătând vulnerabil de frumos.

Te iubesc...

Acele cuvinte mi se blochează în gât, făcându-mă să-mi cobor mâna. El deschide ochii, iar întrebarea din ei este evidentă. De ce ai încetat să mă atingi?

Pentru că atingându-te simt nevoia să-ţi spun ceva ce te-ar speria.

Şi nu vreau să stric momentul.

Îi zâmbesc şi mă ridic ca să mă duc repede la baie. Îmi fac un duş, iar stomacul îmi chiorăie în semn de protest. Sexul de dimineaţă m-a epuizat şi înfometat. Ares bate la uşa băii.

— Ţi-am adus nişte pantaloni scurţi şi un tricou, sunt ai lui Marco, dar e mai bine decât să ieşi cu acele haine pline de vomă.

Ruşinată, deschid puţin uşa şi îi smulg hainele din mâini. Hainele îmi sunt mari, dar nu mă plâng. Când mă privesc în oglindă, scot un ţipăt. Un punct roz cu mov îmi decorează gâtul.

O muşcătură!

Supărată, deschid uşa brusc. Ares stă pe pat, cu prosopul în jurul şoldurilor sale goale. Strângând din buze, îi arunc o privire ucigaşă. El ridică o sprânceană şi eu arăt spre gâtul meu.

— Serios? O muşcătură?

Ares zâmbeşte şi se pregăteşte să spună ceva, când se aud bătăi în uşă. Vocea lui Marco răsună din partea cealaltă.

— V-aţi trezit?

— Da, îi răspunde Ares.

— Coborâți la micul dejun, am comandat la domiciliu!

Ochii îmi cad asupra lui Ares. Nu vreau să fiu lipicioasă sau să-l deranjez, așa că nu știu dacă ar trebui să plec sau ce să fac. Ares se ridică și se îndreaptă spre mine.

— Da, în cinci minute coborâm!

Se oprește în fața mea și mă sărută scurt, apoi se duce în baie.

Visez? Ares este tandru după ce am făcut sex. O fi drogat? S-o fi lovit la cap cu o piatră?

După ce folosesc telefonul lui Ares pentru a o anunța pe Dani că sunt bine și pentru a-l suna pe Yoshi ca să mă asigur că e în siguranță, coborâm și nu mă pot abține să nu mă simt agitată. Cunosc grupul de prieteni ai lui Ares, dar încă nu sunt familiarizată cu ei. Singura dată când am petrecut un moment împreună nu a fost tocmai perfect. Îmi amintesc clar cum i-am dansat lui Marco, gelozia lui Ares, râsetele lui Luis și Gregory.

Mi-am prins părul într-o coadă înaltă și mă simt cam incomod cu hainele lui Marco, așa că șovăi puțin, dar Ares pare să observe și mă ia de mână, privindu-mă pe deasupra umărului ca să mă asigure că totul va fi bine.

Când ajungem la capătul scărilor, primul pe care-l văd este Luis, stând pe canapea și masându-și fruntea. Gregory e așezat pe un fotoliu mare, cu antebrațul pe ochi; bruneta pe care am văzut-o aseară stă lângă el, mângâindu-i brațul. Marco e în picioare lângă șemineu, cu mâinile pe piept. Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei și schițează un zâmbet strâmb. Pe măsuța din mijlocul canapelelor și fotoliilor e mâncare aburindă în ambalaje din plastic. Tocmai a sosit.

— Era să rămâneți fără mâncare, comentează Luis, mâncând disperat.

Gregory ridică privirea.

— Bună dimineaţa, somnoroaso!

Eu îl salut dând din mână.

— Bună!

Sunt uimită să văd cât de ordonat şi de curat este salonul. Îmi amintesc dezastrul de aseară. Cum de este atât de curat într-un timp atât de scurt?

După ce terminăm de mâncat, eu şi Ares ieşim de acolo, luându-ne rămas-bun de la prietenii lui, ceea ce mă linişteşte mai mult decât vreau să recunosc. Încă nu mă simt confortabil cu ei şi, ca să fiu sinceră, nici cu Ares întru totul. Deşi am petrecut momente intime cu el, încă există acele tăceri incomode între noi. Ares mă conduce spre camioneta lui ca să mă ducă acasă. El se urcă în maşină şi eu fac la fel, şi imediat mirosul lui şi un fel de parfum pentru maşini îmi inundă nasul. Este o camionetă foarte frumoasă şi modernă, dar nici nu se compară cu şoferul.

Ares îşi pune ochelarii de soare şi pare un model pregătit pentru o şedinţă foto. Poartă o cămaşă albă – probabil împrumutată de la Marco – şi nişte blugi. La mâna dreaptă, un frumos ceas negru îi împodobeşte încheietura. Porneşte camioneta şi se întoarce spre mine, iar eu privesc în altă parte. M-a prins uitându-mă la el ca o idioată.

Ares pune puţină muzică, iar eu doar observ pe geam cum trecem pe lângă case.

„Spune-mi o poveste..."

Mijesc ochii când îmi aduc aminte de mine stând lipită de Ares şi rugându-l să-mi spună o poveste. Asta s-a întâmplat azi-noapte? Mă întorc spre el şi-l observ cum conduce. Cum poate arăta atât de sexy făcând ceva atât de simplu? Felul în care muşchii braţului său se contractă când mişcă de manetă şi

încrederea cu care conduce volanul îl fac irezistibil. Îmi vine să mă urc pe el și să-l sărut.

Ares oprește câteva minute la o benzinărie și rămân să-l aștept în camionetă. Telefonul lui mobil este lipit într-o parte a volanului, cu ecranul la vedere. Notificarea unui mesaj nou îmi atrage atenția și arunc o privire: este un mesaj de la Samy. Nu reușesc să văd conținutul, doar numele ei, care clipește din nou cu încă trei mesaje. Stomacul mi se strânge ușor, dar mă prefac când îl văd pe Ares intrând din nou în camionetă și pornind motorul. El îmi adresează un zâmbet și uit de Samy pentru câteva secunde.

— Ares...

— Hm?

— Eu...

Te iubesc, te iubesc, vreau să stau așa cu tine.

— Ăăă... nimic.

Mă uit la el ca o fraieră în timp ce conduce pe porțiunea rămasă din traseu.

Obsesia mea...

Frumosul meu zeu grec.

29

ÎNTREBAREA

ARES HIDALGO

DRUMUL CU MAŞINA ESTE MAI INCOMOD DECÂT CREDEAM ŞI mă ia prin surprindere. Îmi dreg glasul înainte de a vorbi.

— Vrei să te duc la tine acasă sau acasă la prietena ta? întreb, cu mâinile strângând volanul maşinii când iau o curbă.

Raquel stă pe scaunul copilotului, cu mâinile în poală. E neliniştită?

— La prietena mea.

Ea îmi dă adresa şi tăcerea domneşte între noi. Simt nevoia să o rup, aşa că dau drumul la radio. Începe să răsune o melodie în engleză, versurile ei stârnindu-i un zâmbet lui Raquel.

I hate you.

I love you.

I hate that I love you.

Încep să o fredonez, cu intenţia de a relaxa atmosfera dintre noi.

I miss you when I can't sleep.

Or right after coffee.

Or right when I can't eat.

— Uau, Ares Hidalgo cântă! mă tachinează ea. Ar trebui să te înregistrez şi să postez filmarea, pun pariu că ar avea multe like-uri.

Îi zâmbesc sincer.

— Doar m-ai ajuta să-mi crească popularitatea în rândul fetelor. Vrei asta?

— Popularitatea în rândul fetelor? Ei, hai, doar nu eşti chiar aşa de bun!

— Nu sunt chiar aşa de bun? Nu asta ziceai azi-dimineaţă. Ar trebui să repet ce-mi cereai să-ţi fac printre gemete?

Îi arunc o privire şi ea se înroşeşte, zâmbind. Bine, nu-i chiar atât de rău, pare mult mai relaxată lângă mine.

— Nu e necesar.

Îmi întind mâna şi o aşez pe coapsa ei.

— A fost un mod bun de a începe ziua.

— Pervers mai eşti!

Îi strâng delicat coapsa.

— Dar îţi place perversul ăsta, nu-i aşa?

— Pfff, ce ego ai! îmi spune. E prea mare.

— Cred că acelaşi lucru mi-ai zis azi-dimineaţă.

Ea îmi loveşte umărul.

— Ah! Nu te mai gândi la porcăriil

Râd şi relaxarea că totul decurge mai lin între noi se risipeşte din cauză că-mi sună telefonul. Văd numele lui Samy pe ecran şi apăs pe „Răspunde". Telefonul meu e sincronizat cu sistemul audio al camionetei ca să pot vorbi fără să-mi iau mâinile de pe volan; aşa că vocea lui Samy spunând „Alo" răsună clar în jurul nostru. Nu mă deranjează că Raquel aude, n-am nimic de ascuns.

— Alo?

— Ei, ce faceţi? întreabă Samy şi se aude ca şi cum ar mânca ceva.

— Sunt în drum spre casă. De ce?

— Credeam că încă eşti cu Marco, am lăsat nişte lucruri acolo ieri. Voiam să te rog să mi le aduci.

— Am plecat deja.

Samy oftează la celălalt capăt al liniei.

— Bine, mai e valabil să mergem azi la film?

Mi se pare că o văd pe Raquel încordându-se lângă mine, dar pun asta pe seama imaginaţiei mele.

— Desigur, vin să te iau la şapte, îi confirm.

— Ne vedem mai târziu, frumosule! încheie înainte să închidă.

Ea mereu m-a numit aşa, din afecţiune.

Tăcerea domină din nou momentul şi blestem acel apel pentru că a distrus atmosfera plăcută pe care o creaserăm.

— Cine era?

Vocea lui Raquel a devenit serioasă.

— Samy.

— Hmmm, aha! comentează ea, cu mâinile din nou agitate în poală. Ieşiţi azi?

Încuviinţez, oprindu-mă la un semafor.

— Da, mergem la film cu băieţii.

Profit că suntem la semafor ca să o privesc, dar ea nu se uită la mine, ci priveşte pe geamul de lângă ea şi strânge din buze. Ce să fac? Ce să spun ca să fie din nou relaxată cu mine şi să nu-mi evite privirea în halul ăsta? A stânjenit-o acel apel? Lovesc uşor volanul cu degetul mare, aşteptând ca semaforul să se facă verde, şi, când se schimbă culoarea, îi arunc o ultimă privire fetei de lângă mine.

Uită-te la mine, Raquel, zâmbeşte-mi, arată-mi că totul e bine!

Dar ea nu o face, iar asta mă stresează tot mai tare. Nu vreau s-o dau din nou în bară, nu vreau să stric lucrurile, dar se pare că mă pricep foarte bine la asta.

— Şi eu am planuri, spune dintr-odată pe un ton ciudat.

A deranjat-o că am stabilit să ies cu prietenii mei? Şi ea are planuri. Şi dacă e şi tocilarul?

Raquel mă priveşte cu coada ochiului şi-mi dau seama că tac de ceva vreme, iar ea se aştepta la o replică. Dar să o întreb cu cine are planuri mi se pare mai rău decât să tac. Şi nu ştiu nici dacă ar fi mai rău să-i spun că am încredere în ea.

Când opresc în faţa casei prietenei sale, ea de-abia mă priveşte. Îmi zâmbeşte şi coboară din camionetă.

Nu, asta nu e bine!

Îngrijorat, cobor şi o urmez.

— Raquel.

Ea nu se întoarce spre mine.

— Raquel!

Trec pe lângă ea ca să-i ţin calea.

— Ei, ce se întâmplă?

— Nimic.

Dar ochii ei îi evită pe ai mei: minte.

— Nu te înţeleg. Acum ce-am făcut?

— Nu contează, Ares!

Tonul vocii ei este rece acum şi mă îngrozeşte.

Nu înţeleg, iar asta mă nedumereşte, mă nelinişteşte şi mă sperie, pentru că am crezut că totul e bine, că azi-noapte i-am dovedit cât de mult îmi pasă de ea. Nu am fost clar?

— Raquel, uită-te la mine!

Ea o face, încrucişându-şi braţele la piept; e în defensivă şi habar n-am de ce. E geloasă pe Samy?

— Mă străduiesc, OK? îi spun sincer. Sunt un dezastru, dar mă străduiesc.

— Ce anume te străduieşti? Mă laşi acasă şi te întâlneşti cu fosta ta.

Deschid gura ca să dau replica, dar mă întrerupe:

— Cu *prietenii* tăi, foarte bine, dar fără să mă iei deloc în calcul, nu? Îţi pasă sau nu de mine? Nu mai înţeleg nimic. Şi nu vreau să-mi mai faci rău!

— Şi nici nu vreau să-ţi fac rău! protestez, aproape fără putere, dar, evident, nu reuşesc.

— Atunci, spune-mi: ce simţi pentru mine?

Întrebarea mă ia prin surprindere. Deschid gura ca să spun ceva, dar nu iese nimic şi o închid din nou. Un zâmbet trist îi inundă chipul.

— Când vei putea să-mi răspunzi la acea întrebare, caută-mă! îmi zice pe un ton lipsit de echivoc.

Şi, spunând asta, trece pe lângă mine, lăsându-mă acolo, în picioare, singur cu vorbele blocate în gât şi inima arzându-mi în piept pentru că nu pot să-i răspund la întrebare, chiar dacă ştiu răspunsul.

30

DEZAMĂGIREA

RAQUEL

— AM NEVOIE SĂ FII FRÂNA MEA DE MÂNĂ.

Dani mă priveşte mirată.

— Ce?

— Frâna mea de mână, ca aceea de la maşini, să mă opreşti când îmi pierd frânele, care, în acest caz, ar însemna autocontrolul...

— Stai! mă întrerupe Dani. În primul rând, asta e cea mai proastă analogie pe care ai făcut-o, şi crede-mă că ai făcut multe proaste.

Deschid gura ca să-mi spun părerea, dar ea continuă:

— În al doilea rând, vrei să te opresc de fiecare dată când vrei să-ţi desfaci picioarele pentru Ares, aha, am înţeles. Nu te mai codi atâta şi lasă analogiile lipsite de sens!

— Analogiile mele sunt cele mai bune.

Ea îşi dă ochii peste cap, ridicându-se. Suntem în camera ei; am venit să stăm de vorbă după şcoală. E luni, şi începutul de săptămână m-a lovit tare, aşa că mă simt foarte epuizată. De ce trebuie să studiez? De ce?

Pentru că trebuie să ai un viitor, aproape că pot să aud în minte vocea morocănoasă a mamei. Dani se întoarce în pat cu telefonul în mână.

— Știu deja toată povestea cu Ares, dar e ceva ce nu înțeleg.

— Ce?

— Azi l-ai evitat pe Yoshi la școală ca și cum ar avea ciumă. De ce?

Mă las pe spate pe pat, ținând încă perna în brațe.

— S-ar putea să fi omis partea aceea din weekend.

Dani se trânteşte lângă mine şi-şi întoarce faţa ca să mă privească.

— Ce s-a întâmplat?

Eu privesc tavanul o clipă, fără să spun nimic, iar Dani pare să înțeleagă tot.

— În sfârșit ți-a zis că te place?

Întorc capul spre ea atât de repede, încât mă doare gâtul.

— Tu știai?

— Toată lumea știa, în afară de tine.

O lovesc cu perna.

— Dar ce...? De ce nu mi-ai spus?

— Nu era secretul meu ca să-l pot dezvălui.

Privesc din nou tavanul.

— În fine, în seara aia mi-a zis-o și... m-a sărutat.

— Ohhh! Dani se așază pe pat dintr-o săritură, apoi zice: La asta nu mă așteptam! Cum a fost? Ți-a plăcut? I-ai răspuns la sărut? A folosit limba? Ce ai simțit? Detalii, Raquel, detalii!

Îmi dau ochii peste cap, așezându-mă și eu în capul oaselor.

— A fost... bine.

Dani ridică o sprânceană.

— Bine? Doar atât?

— Ce vrei să-ți spun? El... El mereu a fost acolo, iar eu... am ajuns să simt ceva pentru el în mod platonic. Nu m-am așteptat

niciodată să-i placă de mine... şi a fost plăcut să-l sărut, dar a fost... ireal. Nu ştiu cum să explic.

— Ţi-a plăcut, dar nu a fost aşa de halucinant cum e când îl săruţi pe Ares.

— A fost diferit...

— Eşti pierdută, Raquel. Eşti foarte îndrăgostită de Ares.

Las capul în jos, neputând să neg. Dani îşi pune braţul pe umerii mei ca să mă îmbrăţişeze din lateral.

— E în regulă. Ştiu că stârneşte frică să simţi atâtea pentru cineva, dar totul va fi bine.

— Nu ştiu ce să-i spun lui Yoshi.

— Adevărul. Spune-i că acum nu eşti pregătită să încerci ceva cu cineva. Eşti îndrăgostită de cineva şi, chiar dacă nu-ţi împărtăşeşte sentimentele, asta nu înseamnă că poţi să nu mai simţi dintr-odată. Spune-i că nu vrei să te foloseşti de el.

— Nu trebuia să-i fi răspuns la sărut.

— Şi nici eu n-ar fi trebuit să mănânc hamburgerul ăla atât de târziu, dar toţi facem greşeli.

Izbucnesc în râs, desprinzându-mă de ea.

— Ai mâncat hamburger fără mine?

Telefonul ei sună şi primeşte un mesaj. Emoţionată, îl verifică şi un zâmbet prostesc îi umple buzele.

— OK, zâmbetul acela este suspect.

Ea îşi drege glasul.

— Fireşte că nu.

— Cu cine vorbeşti?

Îşi pune telefonul în poală, cu ecranul în jos.

— E doar un prieten.

Lupt cu ea şi-i smulg telefonul din mâini. Încerc să citesc mesajele, dar ea mă atacă, aşa că fug afară din cameră. Desculţă, alerg pe hol şi îl întâlnesc pe scări pe fratele ei Daniel, care vine în uniforma şcolară.

— Raquel, ce...?

Aud vocea lui Dani departe pe hol.

— Daniel! Opreşte-o!

Alerg şi mai repede pe scări în jos şi, când ajung la capătul lor, mă opresc brusc. Mă opresc atât de abrupt, încât mai am puţin şi cad.

Ares.

El e la fel de uimit să mă vadă.

Poartă uniforma fină a şcolii lui, la fel ca Daniel. Stă pe canapea, cu coatele pe genunchi, înclinat în faţă.

Reacţionează, Raquel!

Mă adun şi-i zâmbesc amabil.

— Bună!

El îmi zâmbeşte la rândul lui, dar nu este doar un zâmbet amabil, e acel zâmbet fermecător pe care-l are.

— Bună, vrăjitoareo!

Şi inima începe să-mi bată ca nebuna.

— Raquel!

Dani apare în spatele meu şi rămâne la fel de paralizată ca mine când îl vede pe musafirul neaşteptat.

— Ah, bună, Ares!

Ares doar îi zâmbeşte.

Daniel se întoarce pentru a salva situaţia stânjenitoare.

— Uite notiţele, spune şi îi dă un caiet lui Ares.

Simpla lui prezenţă face ravagii asupra mea. Ares dă mâna cu Daniel.

— Mulţumesc, plec!

Ochii lui cad asupra mea şi înghit în sec.

— Tu mai stai, Raquel?

— Eu?

— Aş putea să te duc, dacă vrei.

Ochii aceia frumoşi...

Buzele acelea...

Vreau să-i strig că nu şi să-l refuz, dar cuvintele mi se blochează în gât. Dani se pune în faţa mea.

— Nu, ea încă nu pleacă, avem de terminat nişte chestii.

O privesc nedumerită şi ea-mi spune în şoaptă:

— Frâna de mână.

Asta mă face să zâmbesc.

Ares îmi adresează o ultimă privire înainte să dispară pe uşa din faţă.

— Uau, asta a fost interesant! comentează Daniel întorcându-se spre noi. Ce tensiune!

Dani încuviinţează.

— Tensiune sexuală puternică, frate! Cred că am rămas cu toţii însărcinaţi.

Daniel râde şi eu le arunc o privire ucigaşă.

Telefonul din mâinile mele sună, apărând un mesaj, şi-mi amintesc ce făceam înainte să sosească zeul grec şi să mă dea peste cap. Alerg pe scări în sus, cu Dani în urma mea. Mă închid în baia camerei ei, ceea ce mă face să mă simt ca o proastă pentru că ar fi trebuit să fac asta de la bun început.

Verificând mesajele, îmi cad dinţii.

Sunt de la Apolo. Se pare că vorbesc de ceva vreme – îşi spun bună dimineaţa şi noapte bună.

— Pot să-ţi explic.

Râd în hohote.

— Apolo? Ah, Doamne, chiar iubesc karma!

Dani îşi încrucişează braţele la piept.

— Nu ştiu la ce te gândeşti, dar te înşeli.

— Flirtezi cu el! Îl placi!

— Firește că nu! Vezi? De-aia nu voiam să-ţi spun, pentru că ştiam că o să gândeşti greşit, e doar un copil!

— Nu e un copil, Dani, şi o ştii, dar îţi plaçe să-l inciţi să-ţi arate că este bărbat, îi zic apucând-o de umeri. Şi să te ia şi să te sărute atât de pasional, încât să-ţi cadă chiloţii pe jos.

Ea mă plesneşte peste mâini, îndepărtându-le de pe umerii ei.

— Lasă invenţiile! Nu-l plac, discuţie încheiată!

— O lună.

— Ce?

— Îţi dau o lună ca să vii cu capul plecat şi să-mi spui că ai cedat în faţa lui. Nu e uşor să le rezişti fraţilor Hidalgo, crede-mă!

— Refuz să mai vorbesc despre asta.

— Păi, nu vorbi, doar ascultă, îi zic, punându-mi mâinile în şold. El nu este un copil, eşti cu doar doi ani mai mare decât Apolo. Iar el este foarte matur pentru vârsta lui. Dacă-l placi, de ce să dai atenţie prejudecăţilor? N-ai auzit că dragostea n-are vârstă?

— Ba da. Ştii pe cine am auzit zicând asta? Pe pedofilul de la colţ.

— Nu fi exagerată!

— Pur şi simplu... să uităm de asta.

— Pe mine nu trebuie să mă minţi. Ştii, nu? Pot să văd foarte clar în tine.

— Ştiu, doar nu vreau să o spun... Nu vreau să devină real.

— Ah, draga mea frână de mână, deja e real.

Dani aruncă în mine cu o pernă şi apoi pare să-şi amintească ceva.

— Ah! Uite, am găsit vechiul telefon despre care ţi-am spus.

Îmi dă un telefon mic. Ecranul are lumină verde şi se vede doar ora. Dani zâmbeşte agitată.

— Merge doar să suni şi să dai mesaje, dar tot e ceva.

— E perfect!

Cel puțin voi putea să comunic, deși pe de-o parte sunt tristă pentru că mi-am pierdut iPhone-ul. Am muncit din greu și am făcut multe ore suplimentare pentru a economisi și a mi-l cumpăra. Îmi amintesc cuvintele lui Ares când m-am dus să-i înapoiez telefonul: „Știu că l-ai cumpărat tu, cu banii tăi, muncind din greu. Îmi pare rău că n-am putut evita să ți-l fure, dar îți pot da altul. Lasă-mă să ți-l ofer, nu fi orgolioasă!"

A fost un gest foarte frumos din partea lui.

Și apoi a fost atât de idiot!

N-am crezut niciodată că poate exista cineva care să fie și una, și alta, dar Ares a depășit așteptările.

Îmi iau la revedere de la Dani ca să mă duc la firma de telefonie să-mi pun vechiul număr în acest telefon. Mă plictisesc toate aceste proceduri obositoare, dar n-am de ales. Vreau să-mi recuperez vechiul număr, căci toate persoanele pe care le cunosc au numărul acela.

Ares are numărul acela.

Dar asta nu mă interesează, nu-i așa?

După ce-mi irosesc două ore din viață, mă întorc în sfârșit acasă. Se lasă întunericul, iar telefonul meu a sunat neîncetat, primind multe mesaje. Zâmbesc când văd mesajul de la Apolo prin care mă invită la petrecerea de la el de acasă din urmă cu aproape două săptămâni. Ce mi-ar fi plăcut să pot citi acel mesaje în ziua aceea!

Sunt mai multe mesaje dramatice de la Carlos, ca de obicei, și niște mesaje vechi de la Dani și Yoshi, evident de dinainte să afle că mi-am pierdut telefonul.

Nimic de la Ares...

Și la ce te așteptai? El a fost primul care a știut că ți-a fost furat telefonul.

Casc, închizând ușa în urma mea.

— Am ajuns!

Tăcere.

Intru în salon şi sunt uimită să-i găsesc pe Yoshi şi pe mama stând pe canapea. Yoshi încă e îmbrăcat în uniforma de la şcoală. A venit aici direct de la şcoală? De ce?

— Ah, bună, nu mă aşteptam să te văd aici! îi spun sincer.

Mama este extrem de serioasă.

— Unde ai fost?

— Acasă la Dani şi apoi m-am dus la firma de... Mă opresc, pentru că expresiile de pe feţele lor mă sperie: S-a întâmplat ceva?

Yoshi lasă capul în jos, iar mama se ridică.

— Joshua, poţi pleca, fiule! Trebuie să vorbesc cu fiica mea.

Faţa mea uimită îl face pe Yoshi să murmure ceva când trece pe lângă mine:

— Îmi pare rău!

Îl urmăresc cu privirea în timp ce dispare pe uşă. Când o privesc, mama e în faţa mea.

— Mamă, ce se....?

Palma mă ia prin surprindere, răsunând prin micul nostru salon. Îmi duc mâna la obrazul care-mi zvâcneşte, complet uluită. Ochii mi se inundă de lacrimi. Mama nu m-a lovit niciodată, n-a fost niciodată violentă cu mine.

Ochii ei sunt roşii, de parcă şi-ar înăbuşi lacrimile.

— Sunt foarte dezamăgită! Unde ţi-a fost mintea?

— Despre ce vorbeşti? Ce ţi-a zis Yoshi?

— Despre ce vorbesc? Despre faptul că fiica mea face sex cine ştie pe unde în mod iresponsabil!

— Mamă...

Ochii ei se umplu de lacrimi, iar asta mă face să mi se strângă inima oribil. Întotdeauna este devastator să-ţi vezi mama plângând.

— Ţi-am oferit atât de multă încredere, atâta libertate, şi aşa mă răsplăteşti?

Nu ştiu ce să spun, doar las ochii în jos, ruşinată. O aud trăgând adânc aer în piept.

— Tu ştii mai bine decât oricine prin ce am trecut cu tatăl tău. Tu ai trăit alături de mine! Am crezut că singurul lucru bun pe care l-am obţinut din acea situaţie este că vei învăţa din experienţele mele, că vei fi o tânără inteligentă ce va şti să se preţuiască singură. Vocea i se frânge, apoi continuă: Că nu vei fi ca mine.

Plâng cu suspine pentru că pur şi simplu nu am cum să mă justific. Ridic privirea şi mi se rupe inima. Mama îşi atinge pieptul, încercând parcă să-şi aline durerea.

— Îmi... pare atât de rău, mamă!

Ea clatină din cap, ştergându-şi lacrimile.

— Sunt foarte dezamăgită, fiica mea!

Şi eu, mamă, şi eu sunt dezamăgită de mine.

Ea se aşază pe canapea.

— Mă doare foarte tare, pentru că am crezut că te-am crescut mai bine, am crezut că suntem o echipă.

— Suntem o echipă, mami!

— Cu ce am greşit?

Inima mi se frânge.

— Cu ce ţi-am greşit?

Îngenunchez în faţa ei şi-i cuprind chipul cu mâinile.

— Tu n-ai greşit cu nimic, cu nimic, mami. E vina mea!

Mă trage spre ea şi mă îmbrăţişează.

— Ah, copila mea!

Îmi sărută părul şi plânge în continuare, iar inima mea este atât de strânsă şi de îndurerată, încât nu pot decât să plâng împreună cu ea.

31

PEDEAPSA

MOHORÂTE.

Aşa aş descrie următoarele două săptămâni din viaţa mea. Pedepsită fiind, ies din casă doar ca să mă duc la şcoală şi trebuie să mă întorc de îndată ce sună clopoţelul de ieşire.

Deşi am asigurat-o pe mama că Ares nu mai face parte din viaţa mea, tot m-a pedepsit. Îmi ispăşesc pedeapsa cu supunere, pentru că mama are dreptate. N-am făcut lucrurile cum trebuie. Poate că, dacă Ares ar fi iubitul meu oficial, aş putea să mă apăr şi ea ar înţelege. Dar nu mă pot aştepta ca ea să înţeleagă că am acceptat să fiu cu un băiat care nu vrea o relaţie stabilă.

Da, ultima dată când l-am văzut a fost amabil, dar nici măcar n-a putut să-mi spună că-i place de mine. Nu mă aştept să-mi spună că mă iubeşte, vreau doar să aud de pe buzele lui un cuvânt care să confirme că simte ceva pentru mine şi că nu e doar atracţie sexuală.

N-am ştiut nimic despre Ares în aceste două săptămâni şi nici măcar nu m-am apropiat de fereastră ca să încerc să-l văd. Pentru ce? Ce aş câştiga cu asta? Să mă torturez şi mai mult? Nu, mulţumesc, mi-e de-ajuns!

O parte din mine simte că discuţia cu mama mi-a adus înapoi puterea şi credinţele pe care le aveam. Tot ce am dat

deoparte pentru Ares sau, mă rog, nu pentru el, pentru că nu m-a obligat, eu am decis s-o fac.

Cel mai trist din situația asta?

Yoshi.

În mod surprinzător, nu palma pe care mi-a dat-o mama îmi strânge inima, ci Yoshi.

Mă simt trădată din multe puncte de vedere. Yoshi i-a povestit totul mamei, totul, iar asta mă doare foarte mult. El a fost cel mai bun prieten al meu de când eram mici, el mi-a fost mereu alături, iar faptul că m-a trădat în halul ăsta îmi lasă o rană în inimă. Nu știu dacă a făcut-o crezând că e cel mai bine pentru mine sau pur și simplu din gelozie, dar oricum nu a procedat bine. Îi povestești ceva unei persoane pentru că ai încredere în ea. Am avut încredere în el, iar el a luat acea încredere și a distrus-o foarte ușor.

Dani s-a înfuriat când i-am povestit ce-a făcut Yoshi, amenințând că-l va bate și alte chestii violente prea grafice pentru a le descrie acum. A trebuit să o calmez și să o oblig să-mi promită că nu-i va face nimic.

Nu mai vreau drame sau și mai multe probleme.

Vreau doar să treacă timpul, ca rănile să înceapă să mi se vindece și aceste sentimente să dispară.

Da, vreau o minune.

Oricine ar crede că Yoshi avea să mă caute pentru a mă implora și a-mi cere iertare, dar nu a făcut-o. Doar mă evită și lasă capul în jos când îl întâlnesc pe culoarele de la școală. Am vrut să-l înfrunt, să țip la el, să-i trag o palmă, să văd ce are de zis, care e scuza lui, dar pur și simplu nu am energie, nici chef să fac asta.

Eu și Apolo am devenit puțin mai apropiați, deși de fiecare dată când sunt cu el nu mă pot abține să nu-mi amintesc de

fratele lui. Dar mă abţin doar pentru că el nu are nicio vină pentru ceea ce s-a întâmplat între mine şi Ares.

Oftez adânc; e sâmbătă şi fac curat în casă. Mă simt ca un zombi, mişcându-mă automat. Pot spune că sunt puţin deprimată. Nu ştiu dacă e din cauza suferinţei din dragoste, a situaţiei cu mama sau a situaţiei cu Yoshi... Poate e o combinaţie între cele trei.

Rocky stă aşezat cu botul pe picioarele din faţă, privindu-mă de parcă ar şti că nu mă simt bine. Eu şi câinele meu avem o conexiune dincolo de cuvinte. Îngenunchez în faţa lui şi-l mângâi pe cap.

Rocky îmi linge degetele.

— Noi doi împotriva lumii, Rocky.

Mama îşi iţeşte capul pe uşa camerei mele; e îmbrăcată în uniforma de infirmieră.

— Plec, azi sunt în tura de noapte.

— OK.

— Ştii deja, nu ai voie să ieşi şi să primeşti vreo vizită în afară de Dani.

— Da, doamnă.

Expresia ei dură se îmblânzeşte.

— Te voi suna din când în când pe fix.

Asta mă scoate din starea mea adormită.

— Glumeşti?

— Nu, am avut multă încredere în tine, fiica mea, şi ai folosit-o ca să te duci la petreceri şi să aduci băieţi acasă.

— Mamă, n-am comis un delict, doar...

— Linişte, gata, că întârzii! Sper să fii cuminte!

Schiţez un zâmbet forţat în timp ce-mi strâng pumnii pe lângă corp. Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta. Relaţia cu mama s-a destrămat, şi totul din vina lui Yoshi.

Cine se crede ca să-i dezvăluie în felul ăsta secretele mele mamei?

Se lasă noaptea, învăluindu-mi camera în întuneric. N-am chef nici să mă mişc ca să aprind luminile. Sunt uimită să aud soneria de la intrare. Privesc pe vizorul mic al uşii şi văd că este fostul meu cel mai bun prieten, aşteptând nerăbdător. Poartă puloverul lui preferat şi o şapcă din lână. Ochelarii îi sunt puţin umezi... Probabil că e cam frig afară. A venit toamna, lăsând în urmă vara călduroasă.

Mă gândesc să nu-i deschid, dar nici nu-l pot lăsa în frig.

— Ştiu că eşti acolo, Raquel. Deschide-mi!

În silă, deschid uşa şi-i întorc spatele, îndreptându-mă spre scări. Aud uşa închizându-se în urma mea.

— Raquel, stai!

Îl ignor şi-mi continui drumul. Urc prima treaptă şi mă apucă de braţ, întorcându-mă spre el.

— Stai!

Îl plesnesc peste mână, obligându-l să-mi dea drumul.

— Nu mă atinge!

El ridică mâinile.

— OK, doar ascultă-mă, dă-mi câteva minute!

— Nu vreau să vorbesc cu tine!

— Suntem prieteni de-o viaţă, merit câteva minute.

Îi adresez o privire rece.

— Dă-mi cinci minute şi apoi o să te las în pace!

Îmi încrucişez braţele pe piept.

— Vorbeşte!

— Trebuia s-o fac, Raquel! Eşti fermecată de tipul ăla. Ai idee cât de mult m-a durut să văd cum te folosea iar şi iar şi tu îl lăsai? Am crescut împreună, îmi pasă de tine. Îşi atinge pieptul, apoi continuă: Independent de ce simt pentru tine, eşti cea mai bună prietenă a mea, îţi vreau numai binele.

— Şi soluţia era să-i spui mamei? Să mă nenoroceşti?

— Din păcate, era; dacă aş fi vorbit cu tine, nu m-ai fi ascultat.

— Bineînţeles că da.

— Fii sinceră, Raquel! Nu ai fi făcut-o, ai fi crezut că sunt gelos şi m-ai fi ignorat, pentru că eşti al naibii de oarbă de dragoste, încât nu vezi mai departe de nasul tău.

— Mai ai două minute.

— Îţi aminteşti ce mi-ai zis Crăciunul trecut? Când m-ai certat şi mi-ai spus că e timpul să-l iert pe tatăl meu?

Strâmb din buze, pentru că da, îmi amintesc.

— Nu, nu-mi amintesc.

El îmi adresează un zâmbet trist.

— Eu eram furios pe tine şi ţi-am reproşat: „Cum poţi să fii de partea lui, ce fel de prietenă eşti?" Iar tu mi-ai zis: „Un prieten adevărat este cel care-ţi spune adevărul în faţă, oricât de dureros ar fi."

Nu-mi place să-mi arunce propriile cuvinte în faţă.

— A fost diferit, eu am vorbit cu tine, nu m-am dus să te bârfesc tatălui tău.

— Da, tu ai vorbit cu mine şi eu te-am ascultat. Tu nu m-ai fi ascultat, Raquel. Ştiu asta, şi o ştii şi tu.

Se aşterne tăcerea pentru o clipă.

— Ţi s-a terminat timpul! îi spun şi-i întorc spatele.

Îl aud murmurând învins:

— Rochi...

— Numele meu este Raquel! zic cu o voce mai rece decât mă aşteptam. Mulţumesc că mi-ai oferit explicaţii; indiferent de motivele tale, ai distrus ani întregi de încredere în doar câteva clipe şi nu ştiu dacă e ceva ce se poate recupera! Seară bună, Joshua!

Şi l-am lăsat acolo, la baza scărilor, ca un cavaler care aşteaptă ca doamna lui să coboare pe acele trepte. Cu excepţia faptului

că el avusese grijă să distrugă orice şansă cu acea doamnă. Când ajung în camera mea îl aud ieşind şi închizând uşa. Oftez adânc şi mă îndrept spre fereastră.

Fereastra de unde a început totul.

„Îmi foloseşti Wi-Fi-ul?"

„Da."

„Fără permisiunea mea?"

„Da."

Idiotul!

Un zâmbet trist îmi inundă buzele. Mă aşez în faţa calculatorului şi-mi vine în minte amintirea lui Ares stând în genunchi în faţa mea, reparând routerul. Arunc o privire spre fereastră şi aproape că-l pot vedea sărind înăuntru, intrând fără permisiune. Îmi scutur capul.

Ce-i cu mine?

Încetează să-l mai vezi peste tot, nu e sănătos!

Neavând ce să fac, intru pe Facebook. Mă rog, nu pe Facebookul meu, ci pe unul fictiv pe care mi l-am creat cu mult timp în urmă ca să-l hărţuiesc pe Ares. Ştiu, sunt un caz pierdut. În apărarea mea, am creat acel Facebook cu foarte mult timp în urmă şi nu l-am mai folosit. Dar, cum îl am pe Ares blocat pe Facebookul meu, nu-mi rămâne decât să-l folosesc din nou pe cel fictiv.

Nu-mi va face rău să mă uit pe Facebookul lui, nu?

N-am nimic de pierdut.

Profilul lui nu are postări noi, doar fotografii în care-l etichetează alte persoane.

Cea mai recentă este a lui Samy, după cum era de aşteptat. În fotografie sunt la cinema, ea râzând cu gura plină de pop-corn, iar el, cu floricele în mâna ridicată ca şi cum ar hrăni-o. La postare ea a scris: „La film cu nebunul ăsta care-mi înveseleşte zilele."

Au!

Cu această înțepătură în inimă, continui să dau scroll și văd doar postări ale unor persoane care-l etichetează cu fotografii de la meciul de fotbal de acum două săptămâni și care-l felicită, spunându-i cât de măreț este. Îmi dau ochii peste cap. Alimentați-i egoul în continuare! De parcă el n-ar fi deja suficient de arogant.

Aruncând o ultimă privire fotografiei în care apare cu Samy, pentru că evident că sunt masochistă, apoi închid Facebookul și mă duc să mă culc.

Nu vreau să mă mai gândesc.

Zgomotul telefonului meu mobil mă trezește. Mijesc un ochi și pupilele îmi tremură, încercând să se deschidă. Încă e puțin întuneric; cât e ceasul?

Telefonul continuă să zbârnâie și-mi întind mâna spre noptieră, dărâmând totul în calea mea.

Răspund fără măcar să mă uit la ecran.

— Alo?

— Bună dimineața! îmi răspunde vocea mamei. Trezește-te!

— Mamă, e duminică sau... Acum n-am dreptul nici să dorm?

— Azi ies din gardă de-abia după prânz. Te rog, fă curățenie în casă și scoate hainele murdare ca să le spăl după-amiază!

— Am înțeles.

După ce închid, mă spăl pe dinți și încep să cobor scările. Se aude soneria, surprinzându-mă din nou. Oare s-a întors Joshua? Dacă el crede că venind în fiecare zi să mă vadă va avea vreun rezultat, se înșală.

Soneria se aude din nou și, bombănind, strig:

— Vin!

Nu poate să aştepte puţin? Am menţionat deja că nu-mi stă în fire să mă trezesc devreme? Şi chiar n-am energie să mă cert cu Yoshi în aceste momente. Soneria se aude din nou şi mă grăbesc să deschid uşa. Mi se taie respiraţia.

Mai întâi mă izbeşte frigul toamnei şi apoi uimirea de a vedea persoana din faţa mea, care este ultima persoană pe care mă aşteptam să o văd la uşă.

Ares Hidalgo.

Inima îmi tresare şi începe să bată ca nebuna. Ares e în faţa mea, arătând de parcă n-ar fi dormit nicio secundă noaptea trecută. Părul îi este răvăşit, iar sub ochii lui frumoşi sunt nişte cearcăne mari. E îmbrăcat cu o cămaşă albă, cu aspect şifonat, şi primii nasturi sunt descheiaţi.

Buzele lui schiţează un zâmbet prostesc.

— Bună, vrăjitoareo!

32

INSTABILUL

E FOARTE UȘOR SĂ-ȚI CONTROLEZI SENTIMENTELE CÂND PERsoana care le provoacă nu este în fața ta.

Te simți puternic, în stare să depășești situația și să-ți vezi în continuare de viață fără acea persoană. E ca și cum autocontrolul și autostima ta s-ar reîncărca. Îți ia zile, săptămâni să ai acea senzație de putere. Dar e de-ajuns doar o secundă ca să o distrugă.

În momentul în care persoana respectivă apare în fața ta, stomacul ți se răsucește, mâinile îți transpiră, respirația ți se accelerează, puterea ți se clatină și e foarte nedrept, după ce ți-a fost atât de greu să o clădești!

— Ce cauți aici?

Mă uimește răceala din vocea mea, la fel și pe el. Ridică din sprâncene.

— Nu mă lași să intru?

— De ce ar trebui s-o fac?

El își îndepărtează privirea, zâmbind.

— Eu... doar... Pot să intru, te rog?

— Ce cauți aici, Ares? repet întrebarea, cu brațele încrucișate la piept.

Ochii lui cad din nou asupra mea.

— Simţeam nevoia să te văd.

Inima mi-o ia la trap, dar o ignor.

— Ei bine, gata, m-ai văzut!

Pune un picior pe pragul uşii.

— Doar... lasă-mă să intru o secundă!

— Nu, Ares!

Încerc să închid uşa, dar nu sunt suficient de rapidă şi el intră, obligându-mă să fac doi paşi în spate. Închide uşa şi, intrând în panică, îmi trece prin cap să spun ceva ce cred că-l va speria.

— Mama e sus, trebuie doar s-o strig ca să vină şi să te dea afară.

El râde, se aşază pe canapea şi-şi pune telefonul mobil pe măsuţa din faţa acesteia, pentru a-şi odihni coatele pe genunchi.

— Mama ta e de gardă.

Mă încrunt.

— De unde ştii?

Ridică privirea şi schiţează un zâmbet şmecher.

— Crezi că eşti singura hărţuitoare?

Ce?

Decid să-i ignor răspunsul şi mă concentrez să încerc să-l dau afară înainte ca lui Yoshi să-i treacă prin minte să mă viziteze sau mamei să se întoarcă mai devreme şi să izbucnească al Treilea Război Mondial. Poate că, dacă spune pentru ce-a venit, va pleca.

— OK, ai intrat. Ce vrei?

Ares îşi trece mâna peste faţă, arătând nedormit şi obosit.

— Vreau să vorbesc cu tine.

— Vorbeşte, atunci!

Deschide gura, dar o închide din nou, ca şi cum s-ar îndoi de ceea ce vrea să spună. Mă pregătesc să-i zic să plece, când acele buze pe care le-am sărutat se deschid din nou pentru a rosti două cuvinte care mă lasă fără suflare: cele două cuvinte pe care mă aşteptam cel mai puţin să le aud de la el, nu acum, de fapt, niciodată.

— Te urăsc!

Tonul vocii lui este serios, expresia feţei, rece.

Afirmaţia mă ia prin surprindere, inima mi se scufundă în piept, iar ochii mă ard, dar mă comport ca şi cum nu m-ar afecta.

— OK, mă urăşti, am înţeles. Asta-i tot?

El clatină din cap, un zâmbet trist dansându-i pe buze.

— Viaţa mea era al naibii de uşoară înainte să apari tu, uşor de manevrat, iar acum... Indică spre mine cu degetul arătător: Tu ai complicat totul, tu... ai distrus totul.

Inima mea nu mai rezistă, iar lacrimile îmi înceţoşează privirea.

— Uau, tu chiar te pricepi să faci pe cineva să se simtă prost! Ai venit până la mine acasă ca să-mi spui asta? Cred că e mai bine să pleci!

El mişcă acelaşi deget pe care l-a folosit ca să arate spre mine.

— N-am terminat!

Nu vreau să plâng în faţa lui.

— Dar eu, da. Pleacă!

— Nu vrei să ştii de ce?

— Ţi-am distrus viaţa, cred că ai zis asta foarte clar, acum valea din casa mea!

— Nu!

— Ares...

— Nu plec! zice el mai tare, ridicându-se în picioare, iar asta mă înfurie şi mai mult. Am nevoie să fac asta, am nevoie să ţi-o spun! Trebuie să ştii de ce te urăsc.

Îmi strâng mâinile pe lângă corp.

— De ce mă urăşti, Ares?

— Pentru că mă faci să simt. Tu mă faci să simt, şi nu vreau asta!

Asta mă lasă fără cuvinte, dar nu i-o dovedesc, iar el continuă:

— Nu vreau să fiu slab, am jurat că n-o să fiu ca tatăl meu şi, iată-mă, sunt slab în faţa unei femei! Tu mă faci să fiu ca el, mă faci să fiu slab, şi urăsc asta!

Îmi las furia să-mi domine cuvintele.

— Dacă mă urăşti atât de mult, ce naiba cauţi aici? De ce nu mă laşi în pace?

El ridică din nou vocea.

— Crezi că n-am încercat? râde sarcastic. Am încercat, Raquel, dar nu pot!

— De ce nu? îl provoc, apropiindu-mă de el.

Şi atunci apare îndoiala lui. Deschide gura şi o închide, strângând din mandibulă. Respiră precipitat, la fel şi eu. Mă pierd în intensitatea ochilor lui, iar el îmi întoarce spatele, răvăşindu-şi din nou părul.

— Ares, trebuie să pleci!

El se întoarce îndeajuns cât să rămână cu profilul spre mine, cu ochii aţintiţi în podea.

— Am crezut că rahatul ăsta nu mi se va întâmpla niciodată mie, l-am evitat atât de mult şi tot mi s-a întâmplat, şi nu ştiu dacă asta e senzaţia, dar nu mai pot să neg...

Se întoarce complet spre mine, cu umerii căzuţi, învins, cu ochii lui albaştri plini de emoţie.

— M-am îndrăgostit, Raquel!

Mi se taie respirația și gura mi se deschide larg într-un mare „O".

El zâmbește pentru sine ca un fraier.

— Sunt al naibii de îndrăgostit de tine!

Inima îmi tresare, lăsându-mi o senzație electrizantă în stomac. Oare am auzit bine? Ares Hidalgo tocmai a spus că e îndrăgostit de mine? Nu a zis că mă dorește, nu a zis că mă vrea în patul lui, a spus că e îndrăgostit de mine. Nu pot să spun nimic, nu mă pot mișca, pot doar să mă uit la el. Pot doar să văd cum pereții aceia de răceală se dărâmă în fața mea.

Și atunci îmi amintesc...

Povestea...

Povestea lui...

Amintirea este neclară, dar cuvintele lui sunt clare. El o găsise pe mama lui în pat cu un bărbat care nu era tatăl lui, iar tatăl său îi iertase infidelitatea. Ares a trăit totul, a văzut totul. Tatăl lui fusese stâlpul său, așa că trebuie să fi fost o lovitură puternică pentru el să-l vadă slab și plângând.

„Nu vreau să fiu slab, nu vreau să fiu ca el..."

Am înțeles, știu că asta nu-i justifică acțiunile, dar, cel puțin, le explică. Mama mi-a spus întotdeauna că tot ce suntem depinde mult de cum am fost crescuți și de ceea ce am trăit în copilărie și în prima parte a adolescenței. Aceia sunt anii în care suntem ca niște bureți care absorb totul.

Și atunci îl văd...

Băiatul din fața mea nu este idiotul rece și arogant cu care am vorbit pentru prima dată de la fereastra mea, este doar un băiat care a avut un început greu. Un băiat care nu vrea să fie ca persoana pe care o admira, care nu vrea să fie slab.

Un băiat vulnerabil.

Un băiat supărat, pentru că nu vrea să fie vulnerabil. Dar cine vrea? A te îndrăgosti de cineva înseamnă să-i oferi unei singure persoane întreaga putere de a te distruge.

Ares râde, clătinând din cap, dar bucuria nu-i ajunge în ochi.

— Acum nu spui nimic.

Nu ştiu ce să zic.

Sunt prea uimită de întorsătura pe care a luat-o această conversaţie. Mai am puţin şi fac infarct, şi nu pot să respir deloc bine.

Ares îmi întoarce spatele, murmurând:

— La naiba!

Îşi lipeşte fruntea de perete.

Reacţionez şi scot un hohot de râs. Râd din toată inima şi Ares se întoarce din nou spre mine, confuzia citindu-i-se clar pe chip.

— Eşti... nebun..., spun printre râsete, şi nici măcar nu ştiu de ce râd. Până şi mărturisirea ta trebuia să fie instabilă.

— Nu mai râde! îmi porunceşte, apropiindu-se serios de mine.

Nu pot.

— Mă urăşti pentru că mă iubeşti? Te auzi ce zici?

El nu spune nimic, doar se strânge de puntea nasului, frustrat.

— Nu te înţeleg! În sfârşit, am curajul să-ţi spun ce simt, iar tu râzi?

Îmi dreg glasul.

— Îmi pare rău, serios, doar...

Cred că de vină a fost tensiunea.

Seriozitatea i se clatină şi schiţează un zâmbet strâmb.

— Ai reuşit!

Mă încrunt.

— Ce?

— Îţi aminteşti ce mi-ai spus atunci, în cimitir?

„Şi atunci, ce vrei?"

„Ceva foarte simplu, să te îndrăgosteşti de mine."

Zâmbesc fără să vreau.

— Da, şi tu ai râs de mine. Cine râde acum, zeule grec?

El îşi înclină capul într-o parte, observându-mă.

— M-ai prins, dar şi tu te-ai îndrăgostit.

— Cine a zis că sunt îndrăgostită?

El se apropie, obligându-mă să dau înapoi. Spatele mi se lipeşte de uşă şi, neavând scăpare, el se apleacă asupra mea, punându-şi mâinile pe uşă, prinzându-mă între braţele lui. Miroase a amestecul acela delicios de parfum scump şi propriul miros. Înghit în sec, având în faţa mea chipul acela perfect.

— Dacă nu eşti îndrăgostită, atunci de ce ţi s-a tăiat respiraţia?

Răsuflu. Nici nu-mi dădusem seama că-mi ţineam respiraţia. N-am răspuns la întrebarea lui şi el o ştie.

— Atunci, de ce-ţi bate inima atât de repede, când nici măcar nu te-am atins?

— De unde ştii că-mi bate inima repede?

Mă ia de mână şi o pune pe pieptul lui.

— Pentru că a mea bate repede.

Inima îmi tresare când simt bătăile rapide ale inimii lui sub mâna mea.

— Asta încercam să-ţi arăt ultima dată când am fost împreună: ce simt pentru tine.

Îşi lipeşte fruntea de a mea şi-mi închid ochii, simţindu-i bătăile inimii, atât de aproape de mine! Când vorbeşte din nou, vocea lui este delicată.

— Îmi pare rău!

Deschid ochii şi dau peste acea mare infinită a ochilor lui.

— De ce?

— Pentru că am amânat atât de mult să-ţi spun ce simt!

Îmi ia mâna pe care o ţin pe pieptul lui şi mi-o sărută.

— Îmi pare sincer rău!

Se apropie şi mai mult, respiraţia lui amestecându-se cu a mea, şi ştiu că-mi aşteaptă consimţământul; văzând că nu protestez, buzele sale dulci se întâlnesc cu ale mele. Sărutul este blând, delicat, dar atât de plin de sentimente şi de emoţii, încât simt celebrii fluturi în stomac. Îmi cuprinde faţa cu ambele mâini şi adânceşte sărutul, înclinându-şi capul într-o parte. Buzele noastre se mişcă într-o sincronizare perfectă, atingându-se umede. Doamne, îl iubesc pe băiatul ăsta! Sunt pierdută.

El se opreşte, dar îşi ţine în continuare fruntea lipită de a mea, iar eu respir şi vorbesc:

— Prima dată.

Îşi depărtează puţin faţa de a mea, ca să mă privească.

— Ce vrei să spui?

— E prima dată când mă săruţi şi nu este sexual.

El îmi arată dinţii în acel zâmbesc ridicol caracteristic lui.

— Cine a zis că nu e sexual?

Îi arunc o privire ucigaşă şi-i dispare zâmbetul, fiind înlocuit de o expresie sumbră.

— Habar n-am ce fac, dar ştiu doar că vreau să fiu cu tine. Tu vrei să fii cu mine?

El îmi observă cu atenţie chipul, părând speriat de răspunsul meu. Iar asta, într-un fel, mă face să mă simt puternică.

A venit aici şi s-a expus în faţa mea. Îl pot face fericit sau îl pot distruge cu vorbele mele. Deschid gura ca să răspund, dar sunetul soneriei mă întrerupe.

Şi nu ştiu cum, dar ştiu că e Yoshi.

La naiba!

Ares mă priveşte mirat.

— Aştepţi pe cineva?

— Şşttt!

Îi acopăr gura cu palma şi-l oblig să facă vreo câţiva paşi înapoi, îndepărtându-ne de uşă.

Soneria se aude din nou, urmată de vocea lui Yoshi. Ştiam!

— Raquel!

La naiba, la naiba, maxim de la naiba!

— Trebuie să te ascunzi! îi şoptesc, eliberându-i gura şi, apucându-l de braţ, îl împing spre scară.

Ares se desprinde.

— De ce? Cine-i tipul?

Tonul său acuzator nu trece neobservat.

— Nu e momentul să fii gelos! Haide, mergi!

Aţi încercat vreodată să mişcaţi pe cineva mai înalt şi mai puternic decât voi? E ca şi cum ai împinge o piatră imensă.

— Ares, te rog! îl implor, înainte ca Yoshi s-o sune pe mama şi ea să mă sune pe mine şi să iasă scandal. O să-ţi explic după aceea, te rog, du-te sus şi nu face zgomot!

— Mă simt ca un amant când vine soţul, glumeşte, dar începe să se mişte şi respir uşurată.

După ce dispare în capătul scărilor, nu ştiu de ce-mi aranjez părul şi mă îndrept spre uşă s-o deschid.

Sper să fie totul bine, dar Yoshi mă cunoaşte prea bine şi ştie când mint sau sunt agitată. Şi foarte târziu îmi dau seama că telefonul mobil al lui Ares se află pe măsuţa din faţa canapelei. Mă rog ca Yoshi să nu-l vadă.

Fecioară a Abdomenelor, ajută-mă, te rog!

33

TESTOSTERONUL

NIMENI ŞI NIMIC NU E PERFECT.

Perfecţiunea poate fi foarte subiectivă. Mărturisirea lui Ares li s-ar părea multora puţin romantică, dar mie? Mie mi s-a părut perfectă. Pentru mine, el este perfect, cu tot cu instabilitatea lui.

Poate că sunt orbită de iubire, poate că nu pot să văd dincolo de sentimentele mele, dar dacă există chiar şi o mică posibilitate de a fi fericită cu el, o să profit de ea. Vreau să fiu fericită; merit după ce am trecut prin atâtea.

Cui nu-i plăcea acea decizie?

Ah, da, lui Yoshi.

Cel mai bun prieten al meu e în faţa mea şi ochii îi ard de furie. Ţine telefonul lui Ares în mâna-i ridicată, arătându-mi-l.

— El e aici, nu-i aşa?

Deschid gura ca să neg, dar nu iese niciun sunet. Yoshi strânge din buze şi-şi fereşte privirea, de parcă simplul fapt de a mă privi l-ar deranja.

— Tu nu te înveţi minte, Raquel!

Asta mă deranjează şi-mi strâng pumnii pe lângă corp.

— Şi ce vei face acum, te vei duce să mă pârăşti mamei? Te pricepi foarte bine la asta în ultima vreme.

Înainte ca el să poată vorbi, continui:

— Spune-mi, Joshua!

Observ expresia de durere când îi rostesc numele întreg.

— La ce să mă mai aştept? Să-i spui când m-am îmbătat prima dată? Sau când am chiulit de la mai multe ore ca să mă duc cu Dani să jucăm popice? Spune-mi, ca să mă pregătesc!

— Raquel, nu face asta, nu mă transforma în personajul negativ! Tot ce am făcut a fost pentru că...

— Pentru că eşti îndrăgostit de ea şi eşti un gelos tâmpit!

Vocea lui Ares mă ia prin surprindere şi-l observ coborând scările, cu ochii reci asupra lui Yoshi.

Yoshi intră imediat în defensivă.

— Asta nu te priveşte!

Ares se opreşte lângă mine şi mă ia de mijloc cu un braţ, trăgându-mă spre el.

— Ba este! Tot ce are legătură cu ea mă priveşte!

— Serios? Lui Yoshi îi scapă un râs sarcastic, după care spune: Şi când ţi-ai câştigat acest drept? Tu i-ai făcut doar rău şi-i vei face în continuare.

— Cel puţin, eu nu am stricat, într-un acces de gelozie, relaţia pe care ea o avea cu mama ei.

Eu îl privesc uimită, iar Ares clatină din cap.

— Ai habar cât de egoist ai fost? Ar trebui să înveţi să joci cinstit.

Staţi aşa! De unde ştia Ares ce s-a întâmplat cu Yoshi? Presimt că Dani nu s-a putut abţine şi i-a povestit lui Apolo, iar el poate că i-a zis lui Ares. O să vadă Dani! Yoshi îi aruncă o privire ucigaşă.

— Nu mă interesează să vorbesc cu tine. Sunt aici pentru ea, nu pentru tine. Tu n-ar trebui să fii aici, ar trebui să pleci!

Ares îi adresează un zâmbet strâmb.

— Dă-mă afară!

Ares îmi dă drumul și se îndreaptă spre el, cu mâinile în aer. Yoshi pare mic în fața lui.

— Haide, încearcă să mă dai afară, dă-mi o scuză să te lovesc pentru ce i-ai făcut iubitei mele!

„Iubitei mele..."

Asta-mi taie respirația. Yoshi se menține ferm.

— Tipic, recurgi la violență când nu știi ce să spui!

— Nu, recurg la violență când cineva o merită.

— Păi, atunci ar trebui să te lovești singur, răspunde Yoshi pe un ton otrăvitor. Nimeni nu merită o bătaie mai mult decât tine.

Reușesc doar să văd umerii lui Ares încordându-se și cum își strânge pumnii. Imediat, mă bag între ei.

— Cred că a fost suficient.

Îl implor din priviri pe Yoshi, gândindu-mă să-i spun să plece, dar știu că asta doar va înrăutăți lucrurile. Singurul mod de a evita o problemă este făcându-i pe amândoi să plece.

— Cred că ar trebui să plecați amândoi.

Arunc o privire pe deasupra umărului să-l văd pe Ares și nu pare uimit de cererea mea. El își ridică mâinile în aer.

— Bine, cum dorești!

El se îndreaptă spre ușă, dar se oprește în dreptul ei, așteptându-l pe Yoshi, care-mi adresează o ultimă privire tristă înainte de a pleca. Dispar amândoi în spatele ușii casei mele. Pe de-o parte, mi-e teamă să nu se încaiere afară, dar deja nu mai sunt pe proprietatea mea și amândoi sunt suficient de maturi ca să ia propriile decizii.

Oftez prelung și cad pe canapea. Ce dimineață!

Nu am avut parte doar de mărturisirea lui Ares, care m-a zăpăcit emoțional, ci a trebuit să suport și stresul că Yoshi ne-a

descoperit şi, într-un fel, cuvintele lui Ares despre Yoshi mi-au rămas lipite în minte.

„Pentru că eşti îndrăgostit de ea şi eşti un gelos tâmpit. Cel puţin, eu nu am stricat, într-un acces de gelozie, relaţia pe care ea o avea cu mama ei. Ai habar cât de egoist ai fost? Ar trebui să înveţi să joci cinstit."

Ares are dreptate? Am încercat să cred că Yoshi mi-a făcut rău vrându-mi binele, pentru că astfel poate l-aş fi iertat odată cu trecerea timpului. Suntem prieteni de-o viaţă, dar dacă a făcut-o doar din gelozie, asta va diminua posibilitatea de a-l ierta. Oftez din nou; chiar sper să nu-i spună mamei că l-a văzut pe Ares aici. Nu mai vreau alte drame şi probleme.

„Sunt îndrăgostit nebuneşte de tine."

Inima mi-o ia la goană când îmi amintesc acele cuvinte. Încă nu-mi vine să cred! Ares este îndrăgostit de mine, are sentimente pentru mine, nu sunt numai încă o fată pe care o foloseşte pentru a se distra. Îmi amintesc cuvintele lui reci din urmă cu câteva săptămâni, atitudinea lui rece ca gheaţa după ce mi-a luat virginitatea, faptul că m-am trezit într-un pat gol şi l-am auzit spunându-i servitoarei lui să scape de mine. Mi-a făcut rău de atâtea ori... Dar nu dau vina numai pe el, căci ştiam în ce mă bag, iar el a fost clar cu mine şi, cu toate acestea, eu am fost în continuare acolo pentru el iar şi iar.

Dar acum...

Pentru prima dată, el mi-a demonstrat că-i pasă de mine.

Idiotul instabil are inimă. Îmi amintesc mărturisirea lui şi intensitatea din ochii lui frumoşi. Nu mă pot abţine şi scot un mic chiţăit copilăresc. Nu sunt singura care s-a îndrăgostit.

Cu un zâmbet stupid pe chip, urc în camera mea. În ciuda tuturor lucrurilor, reuşesc să adorm din nou. Ştiu, am o abilitate supraomenească de a adormi în orice împrejurare.

34

PRIMA ÎNTÂLNIRE

ARES M-A INVITAT LA PRIMA NOASTRĂ ÎNTÂLNIRE, IAR EU NU am cu ce să mă îmbrac.

Şi acesta nu este unul dintre acele momente tipice de femeie indecisă care are o grămadă de haine şi nu ştie ce să aleagă. Literalmente, nu am cu ce să mă îmbrac. Totul este la uscat pentru că mama mi-a spălat toate hainele şi mi le-a lăsat doar pe cele pe care nu le folosesc şi, bineînţeles, nu le port dintr-un motiv – nu mă mai încap sau pur şi simplu au trecut în nefiinţă (fie s-au rupt, fie au fost spălate de atâtea ori, încât materialul este transparent).

De ce Ares trebuia să mă invite să ieşim tocmai azi?

Încă-mi amintesc vocea lui suavă la telefon când m-a rugat frumos să evadez. Cum i-aş fi putut spune că nu? În mod evident, nu mă gândisem la toate când acceptasem. Singura care mă poate salva este Dani.

O sun şi răspunde după al treilea apel.

— Morga Las Flores, cu ce vă pot ajuta?

— Nu încetezi cu asta, Dani? Ţi-am spus că nu este amuzant!

Ea scoate un râset vinovat.

— Pentru mine, este. Ce s-a întâmplat, morocănoaso?

— Vreau să treci să mă iei.

— Nu eşti pedepsită?

— Ba da. Vorbesc şi mai încet: Dar trebuie să evadez.

— Ce, ce, ceeee?

Dani exagerează tonul vocii.

— Bine ai venit în partea întunecată, soro!

Oftez prelung.

— Eşti nebună! Vino să mă iei, dar aşteaptă-mă la colţul străzii.

— OK, dar omiţi motivul evadării tale. Vii cu mine la petrecere azi?

— Nu. Am... planuri.

— Cu?

— Îţi explic dup-aia. Vii, da?

— Da, voi fi acolo în zece minute.

— Mulţumesc, eşti cea mai bună!

— Spune-mi ceva ce nu ştiu! Pe curând!

Închide, iar eu bag perne sub cearşafuri ca să pară că e cineva acolo. Chiar dacă ştiu că mama nu va verifica, pentru că ea nu mă crede în stare să evadez, şi, mă rog, sinceră să fiu, până acum câteva ore nici eu nu am crezut că aş face-o.

Ies din cameră cu grijă. Luminile casei sunt deja stinse, aşa că îmi bag capul în camera mamei şi n-am crezut niciodată că mă voi bucura aşa de mult să-i aud sforăiturile. Mama doarme profund, mai ales pentru că a fost de gardă azi-noapte şi probabil n-a dormit deloc până acum. Remuşcarea mă opreşte o secundă, dar apoi doi ochi albaştri îmi inundă mintea şi asta e suficient ca să mă motiveze să ies din casă.

Deja pe stradă, frigul mă loveşte cu putere. Uit mereu că am lăsat în urmă vara cea caldă; nu am haină, aşa că mă cuprind cu braţele, frecându-mi antebraţele în timp ce merg. Strada este bine iluminată şi câteva persoane stau de vorbă afară. Le salut politicos şi-mi continui drumul.

E doar Ares, l-ai văzut deja dezbrăcat.

Genial, acum mă gândesc la Ares dezbrăcat.

Fecioară a Abdomenelor, de ce l-ai dotat atât de bine?

Ieşind în stradă, văd camioneta neagră oprită în faţa casei. Geamurile ei întunecate nu-mi permit să văd nimic în interior. Mă concentrez să merg dreaptă şi nu ştiu de ce-mi este aşa de greu.

Nervi idioţi!

Când mă apropii de camionetă, fac dansul incomod al portierei. Nu ştiu dacă să deschid portiera copilotului sau pe cea din spate. El mi-a zis că vine cu Marco. Acesta o fi stând pe scaunul copilotului sau nu?

Ah, ce stânjenitor!

Rămân acolo ca o proastă, neştiind ce să fac, dar se pare că Ares îmi observă indecizia şi lasă geamul în jos, vorbind cu vocea lui neutră dintotdeauna, cu chipul atât de perfect:

— Ce faci?

Nu e nimeni pe locul copilotului.

Deschid portiera şi urc.

— Eu doar...

Arunc o privire în spate şi-l văd pe Marco butonându-şi telefonul.

— Bună, Marco!

El ridică privirea şi-mi zâmbeşte. Când mă îndrept în scaunul meu, îl privesc din nou pe Ares şi-mi dau seama că mă observă din cap până-n picioare. Ochii lui îşi termină evaluarea cu chipul meu şi un zâmbet strâmb se formează pe acele buze cărnoase ale sale.

— Şi pe mine nu mă saluţi?

Îmi ling buza de jos. E atât de drăguţ cu cămaşa aceea albă!

— Bună!

El ridică o sprânceană.

— Doar atât?

Sărmana mea inimă bate atât de tare, încât o simt în gât.

— Cum altfel?

Cu o mișcare rapidă, Ares își scoate centura, mă apucă de gât și-și lipește buzele de ale mele. Gura lui se mișcă încet pe a mea și îi simt buzele delicioase peste ale mele. Îmi înăbuș un geamăt când îmi suge buza de jos și o mușcă ușor.

Marco își drege glasul.

— Sunt tot aici!

Ares se desprinde și îmi dă un ultim sărut scurt, zâmbind deasupra buzelor mele.

— Bună, vrăjitoareo!

Se întoarce la locul lui, își pune centura și pornește. Între timp, eu rămân paralizată, cu picioarele ca de gelatină. Of, pentru numele lui Dumnezeu, ce-mi face băiatul ăsta doar cu un sărut! Ares pune muzică electronică și Marco se înclină ca să se vâre între scaunele noastre.

— Samy spune că e gata.

Auzind acel nume, o senzație rece îmi apare în stomac. Ares suceşte de volan, virând pe o stradă.

— Atunci, trecem să o luăm. Gregory?

Marco își butonează telefonul.

— A plecat deja cu Luis.

— Și fetele?

— S-au dus cu ei.

Ochii îmi cad asupra lui Ares. Ce fete? Pe lângă Samy, mai sunt și altele?

— Bine, atunci mergem doar s-o luăm pe Samy.

Ares se oprește în fața unei case frumoase cu două etaje și grădină minunată. Samy stă lângă cutia poștală, arătând minunat

într-o rochie scurtă mulată şi cu o jachetă foarte frumoasă. Picioarele ei sunt lungi şi arată foarte frumos. Oare nu-i e frig?

Ea îi zâmbeşte lui Ares, iar în ochii ei se vede clar că-l adoră. E foarte evident că îl place. Mă întreb dacă aşa arăt şi eu când îl privesc pe Ares. Se aşază pe scaunul din spate şi zâmbetul ei şovăie când mă vede.

— O, bună, Raquel!

Îi zâmbesc.

— Bună!

— Nu ţi-e frig? o întreabă Marco îngrijorat şi mi se pare foarte ciudat cum chipul lui sever se îmblânzeşte de fiecare dată când apare Samy.

— Nu, stai liniştit!

Ares o priveşte prin oglinda retrovizoare şi zâmbeşte. Simt o înţepătură în stomac, obligându-mă să mă mişc puţin în scaun. E foarte neplăcut să simţi gelozie. N-am mai simţit asta niciodată până să-l cunosc pe Ares. Adevărul e că nu ajută nici faptul că ei au făcut sex. S-au văzut goi, pentru Dumnezeu! Prea multă intimitate pentru o prietenie. Nu ajută nici faptul că Samy e înnebunită după el. Nu ştiu dacă exagerez, dar mă străduiesc să stau liniştită şi să nu afişez nimic.

Vocea lui Marco îmi întrerupe gândurile.

— Sunt toţi acolo, comandă de băut. Ce vrei să bei?

Ares clatină din cap.

— Nu beau, conduc.

Mă uimesc seriozitatea şi maturitatea din tonul lui, dar îmi place răspunsul său. Marco pufneşte.

— Ce nesuferit! Trebuia să fi venit cu taxiul, dacă nu poţi să bei din cauză că şofezi.

Ares reduce viteza pe o stradă plină de lume. Se pare că în seara asta e multă mişcare.

— Nu-mi plac taxiurile.

Ridic o sprânceană. Ah, băiatului bogat nu-i plac taxiurile! Eu nici măcar nu-mi pot permite să umblu cu taxiul; autobuzul este singura mea soluție. Nici nu vreau să-mi imaginez ce părere are Ares despre autobuze. Asta-mi amintește diferența dintre modul în care am fost educați, cât de opusă este viața noastră de zi cu zi.

Marco îmi întrerupe din nou gândurile nebunești și mi se adresează:

— Și tu, Raquel? Ce vrei de băut?

Ochii îmi fug la Ares, care este în continuare concentrat la drumul din fața noastră. Simt ochii lui Samy asupra mea.

— Ei, bine, eu... Îmi strâng mâinile în poală, apoi spun: Votcă?

— Nu pari foarte sigură, observă Marco. Bine, votcă, atunci. Cred că au comandat o sticlă de whisky și una de vin. O să le spun să comande și una de votcă.

O sticlă întreagă?

Sper să fie pentru mai multe persoane, nu doar pentru mine, sau voi sfârși foarte rău în seara asta. Nu, nu-mi pot permite să fac ceva rușinos azi. Trebuie să mă comport frumos.

Când ajungem la local, îl recunosc: este un fel de bar elegant ce s-a deschis de curând. Nu cred că îi face concurență celui al lui Artemis, pentru că este destul de retras de centrul orașului, pe când cel al lui Artemis este într-un punct strategic foarte bun. Intrăm și mă miră că paznicul nu ne cere să ne identificăm.

Primul lucru care mă uimește sunt luminile de toate culorile și efectele din tot localul. Trecem pe lângă bar și există barmani care fac trucuri cu sticle și pahare. Uau, toată lumea pare că se distrează! Urcăm niște scări decorate cu luminițe colorate până ajungem la grupul lor de prieteni.

Seara asta va fi interesantă.

35

PRIMA ÎNTÂLNIRE: PARTEA A DOUA

VĂ AMINTIȚI CE STÂNJENITĂ M-AM SIMȚIT LA MICUL DEJUN DE zilele trecute cu prietenii lui Ares?

Ei bine, cam așa mă simt și acum, dar mult mai rău.

Samy trece pe lângă mine și se duce să salute pe toată lumea. Cu mâinile în față, îmi întrepătrund degetele și-i arunc o privire lui Ares, care și el salută acum pe toată lumea.

Și eu?

Urăsc acea senzație de invizibilitate, ca oamenii să se comporte de parcă n-aș exista sau n-aș fi în fața lor. Îndeosebi grupul acesta de copii bogați, care sunt obișnuiți să-i privească pe ceilalți de sus, să se uite la hainele pe care le porți și dacă sunt de firmă sau nu, dacă sunt din sezonul ăsta sau nu. Și nu, nu generalizez, sunt multe persoane care au bani și sunt foarte umile, ca Dani sau ca Apolo, dar văd cu ochiul liber felul în care fetele din acest grup îmi analizează hainele și se strâmbă. Și băieții? Doar mă privesc de parcă ar cumpăni dacă sunt suficient de drăguță ca să-mi vorbească sau nu. Faptul că sunt singura fată latină dintre toți mă face să mă simt și mai stânjenită.

Simt că au trecut ani, când de fapt au trecut doar câteva secunde de când stau paralizată aici ca o idioată. Lupt să nu o iau

la goană, să nu fug de toate acele priviri examinatoare, şi-mi strâng mâinile pe lângă corp.

Aş vrea ca Ares să fie cel care se întoarce şi vine după mine, dar nu este el. Samy e cea căreia i se face milă de mine.

— Vino, Raquel, dă-mi voie să-ţi fac cunoştinţă!

Zâmbesc amabil în timp ce mă prezintă tuturor. Sunt trei fete; pe cea cu părul negru o cheamă Nathaly, pe blonda de lângă ea o cheamă Darla şi bruneta este fata aceea pe care am văzut-o la petrecerea dată de echipa lui Ares şi care a venit să ia micul dejun cu noi acum câteva săptămâni, iar pe ea o cheamă Andrea. Mai sunt doi băieţi, pe lângă Gregory, Luis şi Marco. Un blond cu trăsături arabe care se prezintă drept Zahid şi un băiat cu ochelari pe nume Óscar. Ştiu că s-ar putea să nu-mi amintesc toate aceste nume, dar nu-mi pasă.

Îi arunc o privire lui Ares şi-l văd aşezându-se lângă Nathaly, de cealaltă parte a mesei. Trebuie să mă aşez lângă Samy, care s-a aşezat ultima; lângă ea stă Óscar şi se pare că vorbesc despre un concert de muzică. Îl privesc ca o proastă pe Ares, care stă în continuare de vorbă cu Nathaly foarte avid.

Mi se strânge stomacul din cauza dezamăgirii. *Pentru asta m-ai adus aici, zeule grec? Să mă dai la o parte şi să te distrezi cu vechi cuceriri?* Lăsând privirea în jos, văzând un pahar în faţa mea pe masă, mă lupt cu această amărăciune din piept care-mi strânge stomacul şi sentimentele.

Doare...

Aveam atâtea aşteptări de la această întâlnire, prima mea întâlnire cu el. Mi-am făcut atâtea scenarii diferite în minte, de la cine romantice până la o simplă ieşire la film sau poate doar să stăm de vorbă în maşina lui în timp ce ne plimbam prin oraş.

Dar n-a fost aşa.

Iată-mă stând jos aici, cu el de cealaltă parte a mesei, simțind aceeași distanță între noi care a fost de la început. Este ca și cum, pe măsură ce mă apropii de el, distanța s-ar mări.

Tristețea este copleșitoare și încerc să nu mi se formeze lacrimi în ochi. Toți cei din jur vorbesc, râd, împărtășesc povești, iar eu sunt singură. Este ca și cum eu doar văd scena, dar nu fac parte din ea.

Aceasta este lumea lui, zona lui de confort, nu a mea. Și m-a lăsat singură în ea, fără niciun fel de grijă. Ares nu mă privește, nici măcar o dată. Și asta e de ajuns pentru ca lacrimile să se formeze în ochii mei. Cu vederea împăienjenită, îmi privesc mâinile din poală, fusta pe care m-am străduit atât de mult să mi-o aleg. Pentru ce?

Mă ridic și Samy se întoarce spre mine, dar îi șoptesc doar atât:

— Mă duc la toaletă.

Trecând printr-o masă de oameni care dansează, las lacrimile să-mi curgă pe obraji. Știu că toți sunt prea ocupați distrându-se ca să mă observe. Muzica vibrează prin întregul local și se reduce când intru la toaletă. Intru într-o cabină și-mi permit să plâng în tăcere. Trebuie să mă calmez; nu vreau să fac o dramă din ceea ce ei consideră o prostie. Chestia este că această întâlnire însemna mult pentru mine și mă doare dezamăgirea a ceea ce s-a dovedit a fi.

Ar trebui să plec.

Dar cum?

Locul acesta este departe de oraș. Un taxi m-ar costa mult și nu vreau să o deranjez pe Dani din nou. Știu că ea ar veni fără să se plângă, dar nu vreau să-i stric seara, căci am deranjat-o deja suficient. Poate că trebuie doar să rezist până când obosesc toți și plecăm.

Trăgând adânc aer în piept, ies din cabină. Spre surprinderea mea, fata cu părul negru, Nathaly, este în faţa oglinzii, cu mâinile la piept, ca şi cum m-ar aştepta.

— Eşti bine?

— Da.

— Aş vrea să-ţi spun că eşti prima fată pe care o văd plângând pentru Ares – oftează cu tristeţe, ca şi cum ar fi trecut prin asta –, dar nu ar fi adevărat.

— Sunt bine, insist, spălându-mă pe faţă la chiuvetă.

— Dacă spui tu, micuţă hărţuitoare.

Auzindu-i cuvintele, pieptul mi se strânge.

— Cum mi-ai zis?

— Micuţă hărţuitoare, repetă, punându-şi mâinile pe piept. Încremenesc, şi ea observă.

— Ah, da, cu toţii îţi ştim abilităţile de hărţuire. Ares ne spunea, printre râsete şi glume, cum vecina lui săracă avea o obsesie imposibilă pentru el.

Auci...

Trebuie să ies de-aici!

Fugind din acea toaletă, mă lupt să-mi controlez lacrimile. Vreau să ies de-aici, am nevoie de aer curat şi proaspăt, am nevoie de ceva care să domolească această tristeţe. Ştiu că Nathaly căuta doar să mă rănească, să mă dea la o parte din calea ei, dar asta nu înseamnă că vorbele ei nu mă dor, pentru că, de fapt, Ares nu mi-a oferit azi locul pe care-l merit, iar faptul că le-a povestit prietenilor lui despre obsesia mea pentru el este nemilos.

Ies din local şi mă întâmpină frigul toamnei; cu mâini tremurânde, îmi iau telefonul şi o sun pe Dani. Inima îmi cade pe jos când îmi dau seama că are telefonul închis. Afară sunt câteva persoane care stau de vorbă şi fumează. Cuprinzându-mă

cu braţele, încep să merg pe stradă în jos şi încerc să o sun pe Dani. Cu speranţa că-mi va răspunde curând.

ARES HIDALGO

Nathaly continuă să-mi povestească ceva despre una dintre călătoriile ei, dar mintea mi-e distrasă. Raquel a stat mult la toaletă. S-o fi simţind bine? Poate e coadă la intrare sau ceva de genul. Însă Nathaly a fost la toaletă de curând şi s-a întors deja.

Îi întrerup povestea:

— Nu ai văzut-o pe Raquel la toaletă?

Nathaly încuviinţează.

— Ba da, se spăla pe faţă, dar apoi am pierdut-o din vedere.

Îi zâmbesc, privind locul unde trebuia să fie Raquel. Ceva nu e în regulă. Poate că sunt paranoic, dar am o senzaţie ciudată în piept. Mă ridic şi merg până ajung lângă Samy.

— Poţi să vii cu mine şi să vezi dacă Raquel e bine? A stat mult la toaletă.

— Da, haide, şi eu mă întrebam acelaşi lucru!

Ne îndreptăm împreună spre toalete, iar ea intră în timp ce eu aştept afară. Samy iese cu o expresie mirată pe chip.

— Nu-i nimeni.

Ceva mi se strânge în piept şi recunosc senzaţia ca fiind îngrijorare.

— Atunci, unde e?

A plecat...

Îmi trece asta prin minte, dar o resping; nu. De ce ar pleca? Nu, ea nu ar pleca, nu avea cu cine să plece şi nu avea de ce să plece. Sau da?

Samy observă confuzia de pe chipul meu.

— Poate că e afară sau pe balcon, luând aer curat.

Fără să stau pe gânduri, o las pe Samy şi o caut pe Raquel peste tot.

Nu e.

Mă cuprinde disperarea când mintea mea începe să analizeze fiecare detaliu al acestei seri, privirea ei agitată, cum se juca cu degetele stând în picioare în faţa tuturor. Şi apoi, când s-a aşezat lângă Samy, cum mă căuta cu privirea, cu o licărire de dezamăgire şi tristeţe atât de clară în ochii ei frumoşi. Cum de nu mi-am dat seama? Cum de am lăsat toate acele semnale să treacă prin faţa mea şi n-am făcut nimic?

Pentru că eşti un idiot care nu e obişnuit să se gândească la ceilalţi.

Nemaiputând să respir, ies din bar, căutând-o cu privirea, disperat, pe fata care-mi face inima să bată cu putere. Rugându-mă să nu fi plecat, deşi n-aş învinovăţi-o dacă a făcut-o. Am distrus totul din nou.

De-o parte şi de alta a barului sunt doar două sau trei persoane care fumează. Privesc în stânga şi-n dreapta străzii, dar e pustie.

Nu...

Nu se poate să fi plecat. Cu cine?

Ştiu că, dacă nu vorbesc cu ea înainte să plece, o voi pierde. Ea deja m-a iertat foarte mult, şi ştiu că inima ei, oricât de mare ar fi, nu mă va putea ierta din nou. Trecându-mi mâna prin păr, mă pregătesc să arunc o ultimă privire în jur, căutând-o.

Raquel, unde eşti?

36

PRIETENUL

RAQUEL

CE NOAPTE!

Totul s-a complicat foarte mult de când Ares a apărut în viaţa mea. A fost ca un mic uragan, distrugând totul în calea sa. A avut momentele sale tandre, dar acele clipe sunt umbrite de toate momentele în care a dat-o în bară cu mine. Cum poate fi tandru o clipă şi apoi să fie atât de rece?

Oftez, iar respiraţia mea este vizibilă când îmi iese din gură. E foarte frig. Poate că n-a fost cea mai genială idee să părăsesc barul, dar orice era mai bine decât să rămân acolo şi să suport totul. Încerc din nou să o sun pe Dani, dar nu-mi răspunde. Copacul dindărătul meu se simte foarte tare pe spatele meu, aşa că mă desprind de el.

Şi atunci îl aud.

— Raquel!

Este vocea care-mi tulbură mintea şi-mi face inima să bată necontrolat. Uimită, arunc o privire în sus pe stradă şi-l văd pe Ares mergând repede spre mine. Îngrijorarea este evidentă pe chipul lui, dar deja nu-mi mai pasă. Aş vrea să spun că nu simt nimic când îl văd, dar nu este aşa; el e mereu al naibii de frumos şi de perfect!

Când ajunge lângă mine, mă cuprinde într-o îmbrățișare puternică și miroase atât de bine!

— Credeam că nu te voi găsi.

Rămân nemișcată, fără să ridic brațele pentru a-l îmbrățișa la rândul meu. El se desprinde de mine și-mi apucă fața cu ambele mâini.

— Ești bine?

Eu nu spun nimic și doar îi dau la o parte mâinile de pe fața mea.

Pare afectat, dar mă lasă să o fac.

— Ești foarte supărată, nu?

— Nu.

Răceala din vocea mea ne surprinde pe amândoi.

— Sunt dezamăgită.

— Eu...

Se scarpină la ceafă, răvășindu-și părul negru.

— Îmi pare rău!

— OK.

El se încruntă.

— OK? Raquel, vorbește, știu că ai un milion de lucruri de zis!

Ridic din umeri.

— Sincer, nu.

— Minți, haide, insultă-mă, țipă la mine, dar nu sta tăcută! Tăcerea ta este... neliniștitoare.

— Ce vrei să-ți zic?

El îmi întoarce spatele, ținându-se cu mâinile de cap, ca și cum n-ar ști ce să spună. Când se întoarce din nou spre mine, vocea lui este suavă.

— Sincer, îmi pare rău!

Un zâmbet trist mi se formează pe buze.

— Asta nu-i suficient.

— Știu, și nici nu pretind să fie. Strânge din buze, apoi adaugă: Doar... mai dă-mi o șansă.

Zâmbetul meu trist se lărgește.

— În asta s-a transformat relația noastră, într-un ciclu interminabil de șanse. Mă rănești, îmi ceri iertare și mă întorc la tine ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Raquel...

— Poate că este vina mea pentru că am prea multe așteptări de la tine.

O grimasă de durere îi străbate chipul. Mă întorc cu spatele și încep să mă îndepărtez de el. Nu știu ce fac sau unde mă duc, dar trebuie să mă îndepărtez de el.

— Raquel! mă strigă. Stai!

Mă apucă de un braț, întorcându-mă din nou spre el.

— Toate astea sunt noi pentru mine și nu e o scuză. Niciodată n-am... încercat ceva serios cu cineva până acum. Nu știu ce se așteaptă de la mine. Știu că pentru multe persoane pare clar, dar pentru mine nu este.

Mă desprind din strânsoarea lui.

— E vorba de bun-simț, Ares. Ai cel mai mare coeficient intelectual din regiune și nu poți să deduci că n-ar fi o idee bună să mă duci într-un loc unde sunt două tipe cu care ți-ai tras-o.

— Două tipe cu care mi-am tras-o? Pare confuz, apoi: Ah, Nathaly...

Chiar nu-și amintea?

— De unde știi...? Ah, la naiba, uitasem complet! Ea a fost o aventură de o noapte, nimic relevant pentru mine.

— Desigur.

— Ce ți-a mai zis?

Îmi ridic bărbia.

— Mi-a mai zis că obișnuiai să-ți bați joc cu prietenii tăi de obsesia mea pentru tine.

Nu pare surprins de afirmaţia mea.

— Asta s-a întâmplat cu mult înainte de a vorbi cu tine. Nici măcar nu schimbaserăm vreo vorbă.

— Şi se presupune că trebuie să te cred?

— De ce nu m-ai crede? Nu te-am minţit niciodată.

Mi-am amintit toate acele dăţi în care mi-a vorbit atât de clar, încât m-a durut.

— Desigur, am uitat că sinceritatea este una dintre calităţile tale.

Ochii lui albaştri emană sinceritate.

— Cred că asta a fost sarcasm, dar serios că nu te mint. Nathaly nu a însemnat niciodată ceva pentru mine.

Îmi încrucişez braţele la piept.

— Şi eu ce sunt pentru tine?

El lasă privirea în jos.

— Ştii ce eşti pentru mine.

— După seara asta, n-am nici cea mai vagă idee.

El ridică privirea, iar ochii îi strălucesc cu o emoţie care-mi face inima s-o ia la goană.

— Tu eşti... vrăjitoarea mea. Fata care m-a vrăjit, care mă face să-mi doresc să fiu diferit, să încerc lucruri noi ce mă sperie, dar care, pentru tine, merită osteneala.

Furnicăturile din stomacul meu sunt insuportabile.

— Frumoase cuvinte, dar nu mai sunt de ajuns, am nevoie de fapte! Am nevoie să-mi demonstrezi că vrei cu adevărat să fii cu mine.

— Învăţ. Te-am inclus în grupul prietenilor mei. Ce vrei să mai fac?

În aceste momente pare foarte vulnerabil.

— Asta te priveşte. Eşti obişnuit să obţii totul foarte uşor, dar nu şi de data asta. Dacă vrei să fii cu mine, va trebui să lupţi pentru asta şi să meriţi. Vom începe ca prieteni.

— Ca prieteni? Prietenii nu simt ce simțim noi doi, nici nu se doresc așa cum o facem noi.

— Știu, dar trebuie să-ți câștigi drepturile după toate ocaziile în care ai distrus totul.

El își trece mâna pe față.

— Vrei să spui că nu te voi putea săruta sau atinge?

Doar încuviințez dând din cap.

— Mă lași în *friendzone*?

— Nu. De fapt, mă rog, da, dar cu posibilitatea de a fi ceva mai mult dacă știi ce să faci.

Un zâmbet ironic îi apare pe buze.

— Nimeni nu m-a mai lăsat vreodată în *friendzone*.

— Pentru orice există o primă dată.

El se apropie de mine.

— Și dacă nu accept să fiu prietenul tău?

— Ei bine... - îmi e foarte greu să spun ce urmează -, atunci, din păcate, nu mai ești în viața mea.

— Uau, chiar ți-am făcut rău de data asta!

Îi ignor vorbele.

— Așadar? Accepți sau nu?

El își trece mâna prin păr.

— Știi foarte bine că mă voi agăța de orice. Bine, facem cum vrei tu, dar cu o condiție.

— Ce condiție?

— În această perioadă de prietenie, spune și face ghilimele cu degetele, nu poți să umbli cu alți băieți. Ești tot iubita mea.

Zâmbesc fără să vreau.

— De ce ești mereu așa de posesiv?

— Vreau doar să fie clar că, deși începem ca prieteni, asta nu înseamnă că vei putea să umbli cu alți băieți. S-a înțeles?

— Prietenii nu au aceste drepturi.

El îmi adresează o privire deloc prietenoasă.

— Raquel...

— Bine, gelosule, fără ieşiri cu alte persoane; asta e valabil şi pentru tine.

— Şi e permis să jucăm murdar.

Sprâncenele aproape mi se unesc.

— La ce te referi?

— Faptul că sunt prietenul tău, zice şi face din nou ghilimelele cu degetele, nu înseamnă că nu pot încerca să te seduc.

— Eşti nebun!

El îşi întinde mâna în faţa mea.

— Ne-am înţeles?

Eu încuviinţez şi-i strâng mâna.

— Da.

El o ridică şi o duce la buzele sale, sărutându-mi-o umed fără să-şi ia ochii de la mine.

Înghit în sec şi-mi eliberez mâna. El îmi adresează acel zâmbet şmecher care-mi place atât de mult.

— Ce vrei să faci? Vrei să te duc acasă sau vrei să ne întoarcem înăuntru?

Mă gândesc ce să fac.

Mă hotărăsc să mă întorc înăuntru doar ca să-l pun la încercare pe Ares, ca să aflu cum se va descurca cu acea situaţie acum, că şi-a dat seama că nu a gestionat-o cel mai bine. Sigură pe mine, mă întorc cu el în club.

Masa este aproape goală, cu excepţia lui Nathaly şi Samy, care stau de vorbă acolo. Presupun că ceilalţi s-au dus să danseze. Mă aşez lângă Nathaly, iar Ares, lângă mine. Ea îmi adresează o privire enervată, iar eu doar îi zâmbesc deschis.

I'm back, bitch!

„M-am întors, panaramo!", cum ar spune Dani.

— Vrei ceva de băut? mă întreabă Ares la ureche.

— O Margarita, îi răspund, iar el încuviinţează şi se ridică să mi-o aducă.

După o vreme, Ares intră în câmpul meu vizual în depărtare. Un pahar de Margarita apare în faţa mea pe masă şi Ares se aşază lângă mine. Începe să răsune muzică electronică şi Nathaly se ridică, mişcându-se în ritmul muzicii; trece prin faţa mea şi se opreşte în faţa lui Ares.

— Vrei să dansezi?

Îi întinde mâna. Eu doar iau o înghiţitură din Margarita mea, zâmbind fals.

— Nu.

Nici măcar nu-i dă vreo explicaţie de ce nu vrea.

— Ah, nu fi plictisitor! De ce nu?

Ares ridică din umeri şi mă ia de mână.

— Pentru că ea e singura cu care vreau să dansez.

La asta nu mă aşteptam. Nathaly se întoarce la locul ei. Ares mă strânge de mână şi mă obligă să mă ridic, aşa că mergem să dansăm. Devine interesant.

Trecem pe lângă o grămadă de oameni până ajungem în mijlocul masei de corpuri ce se mişcă în ritmul muzicii. Sunt agitată, nu pot să neg. Este prima dată când voi dansa cu el. Ares e în faţa mea, aşteptând. Arată perfect, foarte frumos sub luminile de diferite culori care cad asupra noastră. Îmi muşc buza de jos şi încep să mă mişc, iar el îmi urmează mişcările, lipindu-se de mine.

Îmi pun mâinile în jurul gâtului său, mişcându-mi uşor şoldurile pe lângă el. Îi simt respiraţia pe faţă şi corpul lipit de al meu. E *intoxicant* să fiu atât de aproape de el şi-mi dau seama că poate am subestimat efectul pe care-l are el asupra mea cerându-i să începem ca prieteni.

Ares își pune mâinile pe talia mea, mișcându-se odată cu mine. Tensiunea sexuală dintre noi este palpabilă, ca un curent electric care ne străbate trupurile în același ritm cu muzica. El mă învârte și mă îmbrățișează pe la spate, înfășurându-și brațele în jurul taliei mele. Își odihnește bărbia pe umărul meu și mă sărută ușor pe gât. Buzele lui sunt umede și calde pe pielea mea. Nu știu cât timp trece, dar nu vreau să se termine momentul acesta. Vreau să rămân așa cu el, să nu se schimbe nimic, să nu se strice nimic iar, pentru că nu aș putea să suport.

Muzica se schimbă și se aude melodia „I Hate You, I Love You" de Gnash și mă întorc ca să-l înfrunt și să o fredonez cu el. Arată atât de frumos cântând, privindu-mă în ochi!

I hate you, I love you, I hate that I love you...

Ares îmi dă mâna și mă face să mă învârt teatral. Eu izbucnesc în râs și continui să cânt. Lumea din jurul nostru dispare și suntem doar eu și el, cântând și dansând ca idioții în mijlocul mulțimii. O senzație de pace și de bucurie îmi invadează inima.

Vreau să cred în el. Îi voi oferi un ultim vot de încredere ca să-mi câștige dragostea. Îl voi încuraja pe zeul grec idiot care mi-a furat inima.

37

BEATA

TRANSPIRAȚIE...

Mai multe Margarita...

Râsete...

Muzică...

Combinația asta a umplut noaptea. N-am crezut niciodată că aș putea să transpir în halul ăsta, dar se pare că dansul printre o grămadă de oameni are acest efect. Îmi strâng părul, căutând un loc unde să mă așez la masă. Toată lumea e veselă în aceste momente; a fost prea multă băutură ca să mai fie cineva cu capul pe umeri.

Sunt cam amețită, așa că mă opresc puțin din băut. Marco apare și ochii lui îi întâlnesc pe ai mei.

— De ce nu dansezi cu mine, Raquel?

Îmi îndrept privirea spre Ares, care vorbește cu prietenii lui, dar tot îmi aruncă priviri frecvent. Eu și Ares suntem într-o situație foarte fragilă acum. Chiar dacă-l determin să-mi câștige inima, nu vreau să fac ceva care să ducă la neînțelegeri sau la situații incomode. În plus, Marco nu a fost chiar prietenos cu mine.

Marco îmi așteaptă răspunsul, iar eu mă strâmb.

— Neah, nu-mi place să dansez cu nesuferiți.

Marco nu spune nimic, doar își ia paharul și, fără să-și dezlipească ochii de la mine, soarbe o înghițitură zdravănă.

Gregory bate cuba cu mine.

— Ce faci de Halloween? Ai planuri?

— Adevărul e că nu. Mai sunt două săptămâni până atunci.

— Noi cred că ne vom duce la o petrecere în oraș, bănuiesc că vei veni și tu.

Ares n-a menționat nimic despre asta.

— S-ar putea.

Gregory oftează.

— Crezi c-ar trebui să fiu un vampir sau un polițist sexy?

Râd din toată inima. De ce are două opțiuni atât de opuse?

Gregory îmi lovește ușor umărul.

— Serios, am nevoie de părerea unei fete!

— Hmmm... Îl privesc și mi-l imaginez cu ambele costume, apoi spun: Cred că ai fi un vampir foarte sexy.

— Știam eu!

Pare mândru, iar eu doar zâmbesc.

Simt că mă privește cineva și mă uit în jur. Andrea mă ucide cu privirea.

— Iubita ta nu pare foarte încântată, comentez, luând o înghițitură din Margarita mea.

Gregory îi aruncă o privire rapidă.

— Nu e iubita mea.

Nu spun nimic, căci nu vreau să par băgăcioasă, dar Gregory continuă să vorbească:

— O plac mult, dar... Îi adresează o privire nostalgică, apoi zice: E la fel ca prietenele ei.

— La ce te referi?

— Toţi cei de la masa asta sunt din familii înstărite.

Ochii îmi trec pe la fiecare, Ares, Zahid, Óscar, Luis, Marco şi sfârşesc cu Gregory.

— Ei sunt viitorii directori şi patroni de companii, corporaţii şi afaceri.

— Oh...

Gregory arată spre mai mulţi tipi îmbrăcaţi în negru în jurul barului.

— Îi vezi pe tipii ăia?

Încuviinţez.

— Sunt bodyguarzi. Nu suntem niciodată singuri, chiar dacă aşa pare.

Dar ce legătură are asta cu Andrea?

Gregory pare să observe confuzia de pe chipul meu.

— Sunt puţine persoanele care se apropie de noi fără niciun interes. Andrea...

Observ uşoara tristeţe din vocea lui.

— Să spunem doar că sentimentele ei nu erau sincere.

Îi strâng umărul.

— Îmi pare rău!

El îşi ascunde tristeţea cu un zâmbet.

— Sunt bine, voi fi bine. Voi face ravagii de Halloween în costumul meu de vampir.

Zâmbesc larg.

— Sigur că da!

Se aude o melodie ritmată, iar Nathaly şi Andrea se ridică, începând să danseze pentru băieţii care stau jos. Samy rămâne pe scaun, cercetându-şi telefonul mobil. Andrea se unduieşte în faţa lui Gregory şi eu îmi feresc privirea, stânjenită. O ţin sub observaţie pe Nathaly, să nu care cumva să-i treacă prin minte să se apropie de Ares.

Nathaly se mișcă în fața lui Marco, care nu se străduiește să-și ascundă dezinteresul. Ea trece la următorul, care este Luis, și acesta o aplaudă și-i face jocul. O observ cu atenție cum trece la Óscar și apoi la Zahid. Următorul este Ares și mi se taie respirația. Nu pot face o scenă aici dacă ea dansează pentru el. Ce-ar trebui să fac?

Nathaly se pregătește să se miște spre Ares, dar el îi aruncă o privire atât de rece, încât simt fiori în tot corpul. Am uitat cât de rece poate fi zeul grec. Ea îi ignoră privirea și se îndreaptă spre el, dar, înainte să poată ajunge acolo, Ares se ridică și spune că se duce la toaletă, lăsând-o singură acolo.

Bravo, zeule grec, învețI!

Cu demnitatea la pământ, Nathaly strânge din buze și se întoarce la locul ei.

Îmi iau telefonul și-i scriu un mesaj lui Ares:

Bună mișcare! Sunt mândră de prietenul meu :)

Răspunsul lui sosește repede.

Ares:
Îți place asta, nu?

Eu:
Nup, nici măcar un pic.

Ares:
O să cedezi, „prieteno"!

Eu:
Neah. Și chiar sunt prietena ta, ghilimelele nu-și au rostul.

Ares:

„Prietena" mea care-mi geme la ureche şi-mi cere mai mult când o pătrund cu putere.

Mă străbate un fior şi simt cum căldura îmi invadează faţa.

Eu:

Foarte inadecvat, prietene!

Ares:

Inadecvate sunt lucrurile pe care vreau să ţi le fac, nici n-ai idee.

Uff, dintr-odată e foarte cald aici! Ca o laşă ce sunt, nu-i răspund, căci mi-e frică de ce-mi poate spune.

Timpul trece cât ai clipi şi deja trebuie să plecăm. Nu-mi vine să cred că e trei dimineaţa. În parcare, toată lumea începe să-şi ia rămas-bun. Lui Samy nu i-a prins deloc bine frigul când am ieşit. Marco o sprijină şi o ajută să intre în camionetă.

Urcăm cu toţii în camionetă şi Ares porneşte motorul, iar eu îi mulţumesc pentru căldură.

Marco suflă spre faţa lui Samy.

— Ei, Samantha!

— Cred că sunt beată, spune Samy şi izbucneşte într-un hohot de râs.

Mi-e milă de ea.

Ares o priveşte prin oglinda retrovizoare.

— Asta crezi?

Marco oftează, sprijinind-o pe bancheta din spate.

— Nu o putem duce aşa acasă, mama ei ar omorî-o.

— Ştiu. Ares începe să conducă, apoi adaugă: Va fi mai bine să rămână la mine acasă.

Întorc capul spre el atât de repede, încât mă doare gâtul şi-i arunc o privire neîncrezătoare. Marco îşi trece mâna prin păr.

— Da, o să rămân şi eu la tine ca să te ajut s-o cari.

Calmează-te, Raquel, sunt doar prieteni!

Va rămâne şi Marco acolo, e normal, sunt prieteni care rămân acasă la prietenul lor. Dar gelozia mă macină pe dinăuntru. Când ajungem la mine acasă, şovăi să cobor, dar nu vreau să fac o scenă, mai ales în faţa lui Marco.

Controlându-mă, afişez un zâmbet fals.

— Ei bine, vă doresc o seară frumoasă!

Deschid portiera vehiculului, dar Ares mă ia de mână şi şi-o duce la buze.

— Ai încredere în mine, vrăjitoareo!

Trag adânc aer în piept. Vreau să-i spun că încrederea e ceva ce se câştigă, nu ceva ce se cere, dar îmi înghit cuvintele şi mă dau jos din camionetă.

În frigul suav de toamnă, văd camioneta dispărând pe stradă în jos.

ARES HIDALGO

— Ares, nu vrea să se dea jos din camionetă! mormăie Marco enervat.

Închid portiera şoferului şi mă îndrept spre portiera din spate. Samy e lungită pe o parte pe banchetă, cu picioarele atârnându-i în afara camionetei.

— Samy! o strig, iar ea mă priveşte. Trebuie să cobori acum!

— Nu, murmură ea. Se învârte totul cu mine.

— Haide, Samy! îi spun şi, cu grijă, îmi trec mâinile pe sub picioarele şi spatele ei, ca să o car.

Marco închide portiera în urma mea. Intrăm pe ușa din spate a casei, pe care mi-o deschide Marco. Samy se agață cu putere de gâtul meu, murmurând:

— Prințul meu întunecat.

Marco îmi adresează o privire tristă când o aude numindu-mă așa. Ea mi-a spus așa de când eram mici, pentru că, după părerea ei, mereu am fost acolo să o salvez, dar ceea ce a uitat e că și Marco a fost mereu acolo pentru ea.

— Mi-e foame, spune Marco.

Se îndreaptă către bucătărie, iar eu mă duc spre camerele de oaspeți, pentru că sub nicio formă nu voi urca scările cu ea așa.

Intru în cameră și o las jos. Se clatină, dar se menține pe picioare cu sprijinul meu.

— Nu trebuia să bei așa de mult!

Ea își mângâie fața cu stângăcie.

— Simțeam nevoia.

Ochii ei negri îi întâlnesc pe ai mei și știu că nu trebuie să întreb, dar ea așteaptă să o fac.

— De ce?

Arată spre pieptul meu.

— Doar știi de ce.

Tăcerea domnește între noi pentru câteva secunde, iar expresia feței sale este din ce în ce mai tristă.

— Ares...

— Hm?

— Toată noaptea ai fost ocupat cu iubita ta, distrându-vă, și nici măcar nu m-ai privit.

— Samantha...

— Și eu doar te-am privit de la distanță. Mi-a fost foarte dor de tine!

Vocea ei imploratoare mă chinuieşte. Îmi pasă de ea, poate nu aşa cum se aşteaptă ea, dar e în continuare foarte importantă pentru mine.

— Ţie nu ţi-a fost dor de mine nici măcar un pic?

Mă gândesc să-i spun că da, ca să nu o fac să se simtă prost, dar chipul lui Raquel îmi invadează mintea – zâmbetul ei, felul cum se strâmbă când nu-i convine ceva, dar nu vrea să o spună, cum mă simt când mă atinge... E ca şi cum ar pătrunde dincolo de pielea mea, ca şi cum ar putea ajunge cu mâinile ei până la inima mea şi mi-ar încălzi-o. Aşa că nu răspund, căci nu vreau să-i dau speranţe false lui Samy, când inima mea îi aparţine lui Raquel.

Ochii ei negri se umplu de lacrimi şi-mi trec mâna prin păr.

— Nu plânge!

— Eşti un idiot! Ştiai asta? Furia din vocea ei este înţepătoare când adaugă: De ce? De ce ai făcut sex cu mine? De ce te-ai jucat cu mine precum cu toate celelalte? Am crezut că sunt diferită, că îţi pasă de mine.

— Samy, îmi pasă mult de tine!

— Minţi! Dacă ţi-ar păsa, nu ai fi permis niciodată să se ajungă aici. Ştiai despre sentimentele mele pentru tine şi, dacă nu mi le împărtăşeai, nu trebuia să laşi lucrurile să avanseze.

Mă apropii de ea şi încerc să o ating cu mâna, dar ea se îndepărtează ca şi cum atingerea mea ar fi otrăvitoare.

— Samantha...

Lacrimile îi cad libere pe obraji.

— De ce, Ares? Vocea i se frânge: De ce m-ai sărutat în noaptea aceea de Crăciun? De ce ai început ceva când ştiai că nu simţi nimic?

— Samantha...

— Pentru prima dată în viaţa ta, spune-mi adevărul! De ce?!

— Eram confuz! Am crezut că simt ceva pentru tine, dar nu a fost aşa... Îmi pare rău!

Durerea de pe chipul ei îmi strânge pieptul.

— Chiar îmi pare rău!

— Îţi pare rău? Ea scoate un hohot de râs printre lacrimi, apoi zice: Ce uşor e pentru tine să spui asta! Distrugi tot ce e bun în jurul tău şi te aştepţi să repari totul cu un „îmi pare rău". Viaţa nu funcţionează aşa, Ares. Nu poţi să-i răneşti pe oameni şi să te aştepţi să fii iertat ca şi cum ar fi aşa de simplu.

— Ştiu că sunt un rahat, Samantha, dar eu...

— Ştii că eşti un rahat, dar continui să-i răneşti pe oameni. Nu faci nimic ca să schimbi asta!

— Nu ştii despre ce vorbeşti. Încerc să fiu diferit.

— Pentru ea? Vrei să te schimbi pentru Raquel, nu?

— Da.

Ea-şi muşcă buza.

— Şi... n-ai putut să încerci asta cu mine? Oare n-am fost îndeajuns de bună pentru tine?

— Nu e vorba despre asta, Samantha. Pur şi simplu nu pot controla ce simt. Îmi pasă mult de tine, dar ea... – fac o pauză – ea este... Ce mă face ea să simt este... alt nivel.

O lacrimă mare îi alunecă pe obraz.

— O iubeşti?

Pare foarte rănită, şi nu vreau să-i fac şi mai mult rău.

— Trebuie să te odihneşti.

Ea încuviinţează şi se clatină spre pat. Se lungeşte într-o parte, privind în direcţia mea, şi ridică mâna, chemându-mă.

— Ai vrea să stai cu mine până adorm?

Şovăi, dar este atât de afectată, încât nu o pot răni şi mai mult, aşa că mă întind lângă ea şi feţele noastre rămân la o

distanţă prudentă. Ea doar mă priveşte şi lacrimile i se rostogolesc pe o parte a feţei.

Îi mângâi obrazul.

— Îmi pare rău!

Vocea ei este slăbită.

— Te iubesc atât de mult, încât mă doare!

E prima oară când îmi spune că mă iubeşte, dar, într-un fel, vorbele ei nu mă surprind. Poate că ştiam deja.

Ea îmi înţelege tăcerea şi-mi adresează un zâmbet trist.

— Trebuie să mă îndepărtez de tine o vreme, trebuie să mă eliberez de aceste sentimente. Pentru că, în calitate de cea mai bună prietenă a ta, vreau să mă bucur pentru tine, fiindcă în sfârşit ai găsit pe cineva care să te motiveze să te schimbi, cineva care să te facă fericit, dar sentimentele astea stupide strică totul.

— Ia-ţi cât timp ai nevoie, iar eu voi fi aici când te vei întoarce!

Ea mă ia de mână.

— Oferă ce-i mai bun din tine, Ares! Ai o şansă să fii fericit, nu-i da cu piciorul, e bine să-ţi deschizi inima; asta nu te face slab. Nu-ţi fie teamă!

— Teamă? Izbucnesc într-un hohot de râs sarcastic, apoi îi mărturisesc: Sunt îngrozit.

— Ştiu. Ea mă strânge de mână şi adaugă: Ştiu că ţi-e greu să ai încredere în oameni, dar Raquel este o fată bună.

— Asta ştiu, dar nu pot evita să mă simt atât de al naibii de vulnerabil. Oftez: Ea are puterea de a mă distruge. Ar putea s-o facă foarte uşor dacă ar vrea.

— Dar nu o va face. Închide ochii şi zice: Noapte bună, Ares!

Mă aplec şi-i sărut fruntea.

— Noapte bună, Samy!

38

EXAMENUL

RAQUEL

„Prieteni..."

Ce-a fost în mintea mea când i-am zis asta?

Mor de nerăbdare să-i trimit un mesaj. Nu m-a contactat prea mult. Mi-a trimis doar un mesaj în care-mi spune că are ceva de rezolvat şi că mă va suna în curând. Au trecut deja mai multe zile.

Cum naiba are de gând să-mi câştige dragostea în felul ăsta? Oare s-a întâmplat ceva cu Samy? Şi dacă s-a hotărât să se dea bătut şi nu mai vrea să lupte pentru mine? Mi-au trecut prin minte o mulţime de opţiuni ce frizează nebunia. Asta e, înnebunesc! Oare ăsta o fi planul lui? Să mă ignore ca să cedez şi să-l accept din nou ca şi cum nimic nu s-a întâmplat? Ha! Nici să nu visezi la asta, zeule grec!

Mormăi, închizând cartea din mâinile mele şi punându-mi faţa pe masă. Dani oftează lângă mine.

— Se pare că pedeapsa pe care i-ai impus-o te afectează mai mult pe tine.

Dani dă pagina cărţii pe care o citeşte.

— El n-a fost niciodată uşor de înţeles, aşa că nu ştiu de ce eşti atât de uimită!

Frustrată, îmi ciufulesc părul.

— Se presupune că acum eu deţin întregul control, dar tăcerea asta mă omoară.

— Poate că ăsta e planul lui, nu crezi? Să-ţi fie atât de dor de el, încât, atunci când îl vei vedea, să sari pe el, uitând de ideea de a începe ca prieteni.

— Crezi?

— Şşşşttt! ne atrage bibliotecara atenţia să tăcem.

Îi zâmbim amândouă. Am venit aici să vedem dacă, în sfârşit, terminăm de citit cartea pe care ne-a dat-o profesoara de Literatură. Îmi place să citesc, dar profesoara asta ne dă doar cărţi vechi şi plictisitoare. Aş vrea să spun că apreciez un clasic bun, dar ar însemna să mint.

— Examenul e mâine! Nu vom termina niciodată de citit, murmur, având grijă să nu atrag atenţia bibliotecarei.

Dani mă loveşte uşor cu palma pe spate.

— Ai încredere, suntem deja la pagina 26.

Îmi acopăr faţa.

— 26 din 689 de pagini. Ne-am ars!

Nu-mi pot aminti când am citit ultima oară o carte din cele obligatorii. Cum am supravieţuit acestei materii în gimnaziu fără să citesc? Şi atunci îmi amintesc: Joshua, lui chiar îi plăcea să citească orice. El ne ajuta mereu cu aceste materii şi, în schimb, noi îl ajutam cu orice altă materie la care avea probleme.

Un val de tristeţe mă cuprinde când îmi aduc aminte – obişnuiam să venim toţi trei să citim împreună şi să ne facem temele aici. De ce a trebuit să mă trădeze aşa? De ce? Cum a putut să strice aşa o prietenie de-o viaţă? Zâmbetul lui tandru îmi invadează mintea, felul cum îşi aranja ochelarii în timp ce strâmba din nas.

„Tu-mi placi mult, Raquel, îmi placi la nebunie!"

Îmi amintesc clar vulnerabilitatea de pe chipul lui când a zis asta. Asta să fie problema? S-a lăsat purtat de sentimentele lui? Asta nu-l scuză, dar, cel puțin, e o explicație; și eu am făcut multe prostii din cauza a ceea ce simt pentru Ares. Nu pot să neg că nu mi-e foarte dor de Joshua, căci a făcut mereu parte din viața mea și-mi pasă de el, în ciuda a tot ce s-a întâmplat.

Ah, bărbații din viața mea nu sunt deloc normali!

Sunt așa de cufundată în gândurile mele, încât nu o observ pe persoana care e în picioare în fața mesei noastre până când mâna sa pune două vrafuri de hârtii și două cafele în fața noastră. Ridic privirea și dau de persoana care era în gândurile mele în urmă cu câteva secunde.

Joshua ne adresează un zâmbet.

— Este rezumatul cărții. Aveți puncte-cheie pe care doar o persoană care a citit-o le-ar ști. Cred că va fi bine dacă citiți și studiați asta.

Înainte să pot spune ceva, el se întoarce cu spatele și pleacă. Eu și Dani ne uităm uimite una la alta.

Dani ia vraful de hârtii și le cercetează.

— E nebun, spune în timp ce răsfoiește, dar asta... e perfect redactat și ușor de înțeles! Doamne, mulțumesc! Și cafea... Sărută cafeaua, apoi zice: Trebuie să spun că nu-l mai urăsc atât de mult... Dani se oprește brusc când se uită la mine, apoi: Ah, îmi pare rău... M-am emoționat puțin. Nu trebuie să acceptăm ajutorul lui dacă te deranjează.

Nu e vorba despre asta... Zâmbetul lui, dorința lui de a ajuta... se vedeau atât de sincere pe chipul său!

Joshua a fost mereu foarte ușor de citit, atât de opus lui Ares, care, cu expresia lui rece, nu-mi dă voie să știu nimic. Chiar și acum, când se presupune că dețin controlul asupra

situației, nu știu ce gândește sau ce vrea ori cum trebuie să-i interpretez tăcerea. Mi-ar plăcea să-l pot citi pe Ares la fel cum o pot face cu Joshua. Dar e de înțeles, căci îl cunosc pe Joshua de-o viață, iar pe Ares, în schimb, de doar câteva luni.

Timp...

De asta am nevoie ca să-l înțeleg pe nebunul ăla?

— Raquel?

Dani își trece mâna prin fața ochilor mei.

— Vom accepta asta sau nu?

Șovăi o clipă, dar oricum n-are sens să-l refuzăm. Joshua nu va ști dacă l-am folosit sau nu.

— Îl vom accepta.

Ne petrecem restul după-amiezii citind rezumatul și studiind pentru examen.

VINERI

— Am trecut examenul! strigă Dani, verificând notele la avizier.

— Ahhh!

Țopăi și o îmbrățișez cu putere în timp ce ne învârtim și sărim ca nebunele.

Ne despărțim, strigăm din nou și ne îmbrățișăm iar. Nu am plecat, deși ultima oră s-a terminat. Am așteptat să vedem dacă profesoara avea să afișeze notele examenului de azi-dimineață.

— Ce-i cu zarva asta?

Carlos apare lângă noi.

Ne despărțim din nou și Dani îl ciupește de obraji.

— Lingăule! Am trecut examenul de literatură!

— Au! Carlos se eliberează, mângâindu-și obrajii, apoi zice: Serios? Trebuie să sărbătorim, fac cinste!

— Pentru prima dată, spui şi tu ceva inteligent.

Dani bate cuba cu el, uimindu-ne pe amândoi. Probabil că este foarte bine-dispusă de a acceptat o invitaţie din partea lui Carlos.

Joshua iese dintr-una din sălile de curs şi se îndreaptă spre noi. Îşi ţine ghiozdanul pe un umăr şi poartă un pulover cu glugă, cu părul lui rebel castaniu ieşindu-i de-o parte şi de alta a feţei, în timp ce ochii lui de culoarea mierii îi întâlnesc pe ai mei şi, pentru o clipă, paşii lui şovăie, de parcă n-ar şti ce să facă, dar în cele din urmă decide să meargă mai departe.

Carlos deschide gura ca să spună ceva, dar Dani îl ia de braţ şi clatină din cap. Joshua trece pe lângă mine, lăsând privirea în jos. Ştiu că ar trebui măcar să-i mulţumesc, dar pare că nu vor să-mi iasă cuvintele din gură. Îl voi putea ierta într-o bună zi?

Sunt ipocrită pentru că-i dau atâtea lui Ares şi nu sunt în stare să-i dau o a doua şansă celui mai bun prieten al meu?

Acestea sunt întrebări pentru care n-am încă răspuns.

Dani pare că-mi citeşte mintea şi se întoarce spre el.

— Hei, tocilarule!

Joshua se opreşte şi se întoarce încet spre noi.

— Mulţumim!

El doar ne zâmbeşte şi-şi vede de drum. Totuşi, nu pot evita să nu observ tristeţea din ochii lui, acea suferinţă care a fost prezentă de când a încercat să-mi explice de ce m-a trădat, când a adus rezumatul la bibliotecă şi acum, când tocmai ne-a adresat un zâmbet atât de fals, încât nu reuşeşte să elimine nici măcar o fărâmă din tristeţea din ochii lui.

Pentru prima dată, mă pun în locul lui. Joshua nu are alţi prieteni. Prietenii lui am fost întotdeauna eu şi Dani. Socializarea nu a fost punctul lui forte; de obicei a fost catalogat drept

tocilarul clasei, iar cine se apropia de el o făcea doar pentru a obține notițe sau ajutor. El a fost întotdeauna în lumea benzilor sale desenate, a cărților și a jocurilor video.

Acum probabil că e foarte singur...

Dani apare lângă mine și mă ia de mână, strângându-mi-o.

— El a luat propriile decizii.

O privesc. Cum poate să-mi citească mintea atât de bine?

— Din vina lui suferă. Nu-i nimic dacă te simți prost, dar să nu te simți obligată să-l ierți, ci doar acordă-ți timp.

Fac cumva să zâmbesc și, aruncând o ultimă privire spre coridorul pe unde a dispărut el, încerc să mă axez pe faptul că am trecut examenul.

— Bine, cred că ar trebui să plecăm.

Carlos zâmbește cu gura până la urechi și mă îmbrățișează dintr-o parte.

— Să sărbătorim cu stăpâna inimii mele!

Dani îl apucă de ureche.

— Nu fi lipicios, altfel nu vii cu noi!

— Au! Au! Am înțeles.

Ieșim din școală, tachinându-l pe Carlos că nu a trecut examenul, dar, cu toate astea, vine să sărbătorească împreună cu noi. Râd când trec colțul pentru a intra în parcare și ochii mei întâlnesc acea camionetă neagră pe care o cunosc atât de bine. Mă opresc brusc.

Dani și Carlos înaintează fără mine câțiva pași, până când își dau seama că m-am oprit și se opresc și ei, întorcându-se spre mine.

Dani îmi adresează o privire mirată.

— Ce s-a întâmplat?

Sărmana mea inimă simte înainte ca ochii mei să vadă și începe să bată disperată în pieptul meu. Mi se taie respirația

şi-mi strâng mâinile transpirate pe lângă corp. Simt o senzaţie ciudată în stomac. Doamne, uitasem efectul pe care acea fiinţă îl are asupra mea!

Şi atunci se întâmplă...

Ares coboară din camionetă, închide portiera şi-şi sprijină spatele de ea. Îşi vâră mâinile în buzunarele jachetei din piele neagră pe care o poartă. E la fel de frumos ca întotdeauna, dacă nu chiar mai mult. Mă priveşte şi lumea din jurul meu dispare când ochii aceia albaştri îi întâlnesc pe ai mei.

Mi-a fost atât de dor de tine!

Vreau să alerg spre el, să ţopăi şi să-l îmbrăţişez atât de tare, încât să se plângă că nu poate respira. Vreau să-i iau faţa între mâini şi să-l sărut până rămân fără aer. Vreau să-l simt lipit de mine, cu mirosul lui plăcut învăluindu-mă.

Dar nu pot...

Şi asta mă doare.

Unde ai fost, idiotule, de m-ai făcut să-mi fie atât de dor de tine?

Mă concentrez asupra furiei şi a frustrării pe care le simt pentru că n-am ştiut nimic de el săptămâna asta. Încerc să-mi stăpânesc impulsul pe care-l simt de a alerga spre el şi să mă îmbrăţişeze învârtindu-mă, ca în filme, fiindcă asta este realitatea, iar dacă el nu învaţă acum, nu va şti niciodată să mă preţuiască.

Trebuie să fiu puternică.

Recăpătându-mi respiraţia, îmi liniştesc inima şi mă îndrept spre el, trecând pe lângă Dani şi Carlos.

— Mă întorc imediat!

În timp ce mă îndrept spre el, nu pot să nu mă gândesc cu ce sunt îmbrăcată. Blugii mei uzaţi, cizmele vechi şi pulloverul roz din lână nu sunt ce am mai bun în dulap, dar de unde să

știu că Ares va apărea din senin aici? Cel puțin, părul meu este strâns într-o coadă decentă. Mă opresc în fața lui. De aproape arată și mai chipeș. Cum de are gene atât de lungi și de frumoase? Ce invidioasă sunt!

Concentrează-te, Raquel!

Încrucișându-mi brațele la piept, îmi ridic bărbia.

— Maiestatea Sa a decis să ne onoreze cu prezența! glumesc.

Ares zâmbește și autocontrolul mi se clatină. Pe neașteptate, mă ia de mână și mă trage spre el. Mă izbesc de pieptul lui, mirosul lui fin invadându-mi nasul și făcându-mă să mă simt sigură pe mine. Își pune brațele în jurul meu, îmbrățișându-mă ferm. Îi simt respirația deasupra capului meu și apoi se apleacă pentru a-mi șopti ceva la ureche.

Vocea lui este la fel de suavă, calmă și masculină ca întotdeauna.

— Și mie mi-a fost dor de tine, vrăjitoareo!

Ca o idioată, zâmbesc cu fața lipită de jacheta lui și închid ochii.

39

BĂRBATUL

ÎMI PERMIT SĂ MĂ BUCUR DE ÎMBRĂȚIȘAREA LUI ARES TIMP DE cinci secunde. Știu că nu mă pot aștepta să se schimbe de pe o zi pe alta, dar, cel puțin, ar trebui să încerce puțin mai mult. A fost foarte drăguț să-mi spună că va lupta pentru mine, luând-o de la zero. Totuși, să mă ignore o săptămână întreagă? Mișcare greșită! S-ar părea că are probleme cu logica sau poate că n-a fost niciodată nevoit să o folosească cu fetele.

Experiența...

Poate că Ares nu a trebuit niciodată să se străduiască în niciun fel cu femeile. O singură privire cu ochii aceia frumoși și acel zâmbet șmecher atât de sexy pe care-l are sunt mai mult decât suficiente pentru a-i da jos lenjeria intimă oricărei fete, știu, mă includ și pe mine aici, dar încerc să ies din acea mulțime.

Ignorând protestele inimii mele, împotrivindu-mă hormonilor mei tâmpiți care știu că se bucură de apropierea lui, fac un pas în spate, împingându-l pentru a-l îndepărta de mine. Când privirea mea întâlnește marea albastră a ochilor lui, pot să văd confuzia înotând în ei. Mi-e foarte greu.

Îmi dreg glasul.

— Ce cauți aici?

El se încruntă auzind tonul înghețat al vocii mele.

— Am venit să te văd.

Îi zâmbesc.

— Ei bine, m-ai văzut, trebuie să plec.

Mă răsucesc pe călcâie şi încep să merg înapoi spre prietenii mei.

Ares mă apucă de braţ, întorcându-mă din nou spre el.

— Hei, aşteaptă!

— Da?

Ochii lui îmi cercetează chipul, ca şi cum ar analiza fiecare detaliu.

— Eşti supărată pe mine.

— Nu.

— Ba da, eşti!

Îmi adresează acel zâmbet strâmb care-mi place atât de mult.

— Eşti dulce când eşti supărată.

Mi se taie respiraţia pentru o secundă. Ce se presupune că trebuie să răspund la asta?

Fii puternică, Raquel! Gândeşte-te la acea dată când te-ai hotărât să renunţi la ciocolată pentru că-ţi provoca multă acnee; a fost greu, dar ai reuşit.

Ares este ciocolata.

Nu vrei acnee.

Dar este atât de delicios...

Acneea doare!

Neştiind ce să spun, îi adresez din nou un simplu zâmbet.

— Îmi pare rău, vrăjitoareo, dar a fost o săptămână... Zâmbetul îi dispare când adaugă: Destul de complicată.

Expresia sa jucăuşă se risipeşte şi este înlocuită de tristeţea pe care se străduieşte să o ascundă. Îmi vine să-l întreb dacă s-a întâmplat ceva, dar presimt că nu-mi va spune.

— Bine, nu-mi datorezi explicaţii. La urma urmei, suntem doar prieteni.

În momentul în care vorbele îmi ies din gură și văd ce impact au asupra lui, regret că am spus asta. L-am rănit și nu asta era intenția mea, voiam doar să fac o glumă pentru a domoli tensiunea. Ares își umezește buzele, încercând parcă să treacă cu vederea ceea ce tocmai am zis.

— Mă rog, de fapt, am venit să te caut pentru că vreau să ieșim împreună azi.

— Am deja planuri, îmi pare rău!

Ares aruncă o privire în spatele meu.

— Cu ei?

— Da, mergem să sărbătorim că am trecut un examen.

Ares ridică o sprânceană.

— Păi, de obicei, nu le treci?

Nu cu o notă atât de mare precum cea de azi.

— Ei, nu e vorba de asta, doar că... E vineri. Știi și tu, găsim orice motiv ca să sărbătorim.

— Nu le poți inventa o scuză și să vii cu mine?

— Nu, ar fi trebuit să mă anunți din timp.

— Raquel! mă strigă Carlos grăbit.

Ares îl privește din cap până-n picioare.

— El cine e?

— Un coleg. Chiar trebuie să plec.

Agățându-mă de autocontrolul meu, îi adresez un ultim zâmbet și mă îndepărtez de el.

Mai am puțin și ajung la prietenii mei, când Ares apare mergând pe lângă mine și mă uit ciudat la el.

— Ce faci?

— Vin cu voi, mă informează ca și cum ar fi ceva stabilit. Sunt „prietenul" tău. Face din nou acele ghilimele cu degetele și spune: Așa că pot și eu să particip la o sărbătorire între prieteni.

Îmi mijesc ochii și deschid gura pentru a protesta, dar Ares mi-o ia înainte ca să o salute pe Dani. I se prezintă lui Carlos, strângându-i tare mâna.

Dani îmi adresează o privire ce vrea să spună: „Ce naiba...?" Iar eu îi răspund cu o mare confuzie pe chip.

— Bun, și unde mergem? întreabă Ares, zâmbind cu toată charisma lui.

Dani îi zâmbește la rândul ei.

— Ne gândeam să mergem la cafeneaua de pe strada principală.

Ares ne adresează o privire confuză.

— Sărbătoriți cu cafea?

Dani își arcuiește o sprânceană.

— Da. E vreo problemă?

El își ridică mâinile, în semn de pace.

— Nu, niciuna, dar eu am alcool acasă, se oferă Ares.

Ha! Încerci să mă duci pe teritoriul tău, zeule grec?

Bună încercare!

Fața lui Carlos se luminează.

— Serios?

Ares încuviințează, găsind un aliat.

— Da, și de foarte bună calitate.

Carlos ne privește.

— Mergem?

Eu și Dani schimbăm priviri, dar ea salvează situația.

— Nu, mulțumim, preferăm cafea!

Carlos se îmbufnează.

— Dar...

Dani îl apucă de braț, înfigându-și unghiile în el.

— Au! Cafea! Da, e mai bine cafea.

Ares este dezamăgit.

— Bun, presupun că va trebui să beau singur cu Apolo.

Dani îl priveşte brusc.

— Apolo?

El îşi vâră mâinile în buzunarele jachetei.

— Da, probabil că e singur acasă.

Dani şovăie şi-mi dau seama că acum vrea să meargă acasă la Ares.

Ce manipulator!

I-a mituit pe Carlos cu alcool şi pe Dani cu Apolo. Trebuie să recunosc că joacă inteligent. Dani nu spune nimic şi îşi ţine în continuare privirea în jos. Ştiu că ea nu va spune cu voce tare că vrea să meargă, fiindcă va pune întotdeauna prietenia noastră pe primul loc, cum a făcut mereu. Lasă decizia în mâinile mele şi de-aia o iubesc atât de mult.

Carlos şi Dani vor să meargă, şi asta mă face să mă simt ca personajul negativ al poveştii dacă spun nu, iar Ares o ştie. E foarte inteligent la manipulat, dar ca să facă lucrurile bine cu mine, nu. În privinţa asta nu-i mai funcţionează creierul.

— Bine, mergem cu el, îi anunţ, cedând.

Doar accept. Casa mea e lângă a lui, trebuie doar să merg cu el, să-i las să se facă comozi şi să plec. Pare un plan uşor, dar de fiecare dată când m-am dus acasă la Ares am sfârşit în pat cu el sau pe canapea. Ceva dinăuntrul meu îmi spune că de data asta va fi diferit.

Ia-o ca pe o provocare, Raquel!

Pe drum spre casa lui Ares, o sun pe mama şi-i spun că o să învăţ cu Dani la o cafenea. Tensiunea cu ea s-a redus puţin, dar încă trebuie să o anunţ unde sunt din când în când.

Camioneta miroase a el şi, deşi încerc să ignor ce-i provoacă apropierea lui, corpul meu nu minte şi nici nu-şi poate controla reacţiile. Casa lui este la fel de elegantă precum mi-o

amintesc. Carlos vorbește întruna despre tot ce vede și Dani își aranjează părul cu atenție când crede că n-o vede nimeni.

Un Apolo zâmbitor iese de pe coridor și ne salută cu mâna. E foarte frumos cu părul lui ciufulit și o cămașă în carouri descheiată care lasă la vedere un tricou alb pe dedesubt și niște blugi.

— Chiar ați venit.

— Oh, piticule! îl salută Carlos. Locuiești aici?

— El este fratele meu, îi explică Ares.

Servitoarea cu părul roșu coboară scările, ducând un coș gol.

— Bună seara!

Toți o salutăm politicos.

Ares îi poruncește cu o voce amabilă:

— Claudia, pregătește niște băuturi și adu-le în sala de jocuri, te rog!

Oh, nu, sala de jocuri, nu!

O face intenționat?

Îl privesc o secundă și zâmbetul lui șmecher îmi spune că da.

Dani și Apolo se salută stânjeniți și mă întreb ce s-o fi întâmplat între ei doi în ultima vreme. Trebuie să mă pun la curent. Intrăm toți în sala de jocuri și este la fel cum mi-o amintesc: televizorul mare, diferitele console de jocuri video, canapeaua... Canapeaua pe care mi-am pierdut virginitatea.

Pasiunea, abandonul, senzațiile. Buzele lui peste ale mele, mâinile lui pe tot corpul meu, frecarea trupurilor noastre goale. În mod inconștient, îmi ating buzele cu degetele. Mi-e dor de el și este o adevărată tortură să-l am atât de aproape și să fiu nevoită să mențin distanța între noi.

— Îți amintești ceva?

Vocea lui mă aduce la realitate şi-mi las cât pot de repede mâna în jos, ca să mă întorc în faţa lui Ares.

— Nu.

Ochii mei îi caută pe ceilalţi, care pornesc consola şi aranjează totul în timp ce râd de ceva ce a zis Carlos.

— Nu minţi! Se mai apropie puţin şi zice: Şi eu îmi amintesc noaptea aceea când intru aici.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Mă prefac că nu pricep şi fac un pas în lateral ca să trec de el şi să mă îndrept spre grup.

Când trec pe lângă el mă apucă de braţ, oprindu-mă.

— De fiecare dată când mă aşez pe acea canapea, îmi amintesc de tine, goală, virgină, umedă pentru mine.

Înghit în sec, desprinzându-mă.

— Nu mai spune asta!

— De ce? Ţi-e teamă că te umezeşti şi că mă vei lăsa să ţi-o trag din nou?

Nu spun nimic şi mă îndepărtez de el. Dintr-odată, e foarte cald aici.

Fecioară a Abdomenelor, de ce îmi faci viaţa aşa de grea?

— Ăăă, eşti bine, prinţeso? mă întreabă Carlos când mă alătur grupului. Eşti roşie toată.

— Prinţesă? întreabă Ares, ajungând la noi.

Carlos zâmbeşte ca fraierul.

— Da, ea este prinţesa mea, stăpâna acestei inimi umile.

Şi astfel s-a aşternut cel mai incomod minut de linişte din acea zi. Ares îşi încrucişează mâinile pe piept, aruncându-i o privire ucigaşă lui Carlos. Eu şi Dani ne privim, neştiind ce e de făcut. Carlos continuă să zâmbească nevinovat.

Apolo observă tensiunea.

— Ah, Carlos, aşa eşti tu amuzant mereu!

— Haideți să ne jucăm! schimbă Dani subiectul.

În mod surprinzător, Ares îi face jocul.

— Desigur, ce părere aveți dacă prima întrecere o facem eu și Carlos?

Carlos indică spre Ares și apoi spre sine însuși.

— Tu și cu mine?

— Da, dar o întrecere fără premiu nu este distractivă.

Carlos se emoționează.

— Bine. Care este premiul?

Ares mă privește și mă aștept la ce-i mai rău.

— Dacă câștigi, poți să iei trei jocuri originale din colecția mea.

Fața lui Carlos se luminează foarte repede.

— Și dacă pierd?

— De acum încolo îi spui lui Raquel pe nume. Fără prințesă sau ce mai ești tu obișnuit să folosești cu ea.

Răceala din vocea lui, din cererea lui, mi-a amintit cât de rece poate fi acest băiat. Carlos râde în hohote, uimindu-ne pe toți. Nimeni nu spune nimic, și cred că nu se mișcă nimeni. Eu deschid gura ca să spun că Ares nu are niciun drept să se bage în viața mea și în felul cum mă strigă ceilalți, dar Carlos mi-o ia înainte.

— Nu.

— Poftim?

— Dacă e așa, atunci nu joc.

Ares își lasă mâinile în jos.

— Ți-e teamă că pierzi?

— Nu, sunt o persoană foarte glumeață, dar ceea ce simt pentru ea nu este o glumă pentru mine.

Ares își încordează mandibula.

— Ce simți pentru ea?

— Exact, şi s-ar putea ca ea să nu-mi împărtăşească sentimentele, dar cel puţin am curajul să strig asta în gura mare şi nu mă folosesc de manipulări şi de jocuri stupide ca să obţin ce-mi doresc.

Oh...

Nodurile degetelor lui Ares se albesc din cauză că strânge foarte tare pumnii.

Carlos îi zâmbeşte.

— Bărbaţii luptă pe faţă pentru ceea ce vor, copiii se poartă în felul acesta, adaugă, arătând spre Ares.

Ares se abţine şi se pare că e foarte greu pentru el să facă asta. Fără să spună ceva, face stânga-mprejur şi iese din sala de jocuri, trântind uşa în urma lui. Oftez uşurată. Carlos îmi zâmbeşte ca întotdeauna.

Dani se aşază pe canapea, lângă noi.

— Eşti nebun! Am crezut că o să mor de infarct.

Apolo are o expresie a feţei pe care nu o pot înţelege. E supărat? Pentru prima dată, nu-i pot citi chipul tandru.

— Ai avut noroc, nu trebuia să-l fi provocat aşa.

Carlos se ridică.

— Nu mi-e frică de frate-tău.

Apolo zâmbeşte şi nu este gingaş; este acel zâmbet nerușinat al fraţilor Hidalgo când ceva nu le place.

— Vorbeşti mult despre maturitate, dar tocmai ai provocat pe cineva fiind conştient de emoţiile sale puternice, ca să fii maturul şi victima. Cine se foloseşte de jocuri stupide? Mă întorc imediat.

Iese pe aceeaşi uşă pe care a dispărut fratele său. Indiferent cine are dreptate, Apolo va fi mereu de partea lui Ares, deoarece sunt fraţi, la urma urmei.

Enigmaticii fraţi Hidalgo.

40

SENTIMENTUL

PLOAIE...

Ploaia întotdeauna îmi dă o stare melancolică. În camera mea e semiîntuneric; doar mica mea lampă luminează încăperea, oferindu-i o nuanță galbenă. Sunt lungită în pat, cu ochii spre fereastră, privind cum cad picăturile. Rocky e lângă mine pe podea, cu boticul pe picioarele din față.

De când m-am întors de la Ares nu m-am mișcat din pat. Au trecut deja câteva ore. S-a lăsat noaptea, întunecând totul. Pe de-o parte, mă simt vinovată și nu știu de ce. Am procedat corect plecând, căci ei ne-au lăsat singuri. În plus, nu voiam să se mai iște o altă ceartă între Carlos și Ares.

Mă gândesc prea mult.

Ploaia se întețește, așa că mă ridic să-mi închid fereastra; nu vreau să mi se ude toată camera. De fiecare dată când mă apropii de acele perdele, îmi amintesc primele dăți în care am interacționat cu Ares.

Când, în sfârșit, ajung la fereastră, mi se oprește inima.

Ares stă pe scaunul acela pe care l-am văzut prima dată, aplecat, cu mâinile la ceafă și ochii ațintiți asupra solului.

Clipesc, ca nu cumva să fie rodul imaginației mele; totuși, Ares este acolo, iar ploaia cade peste el. E ud leoarcă, iar cămașa

albă i se lipeşte de trup ca o a doua piele. Ce naiba face? E toamnă, pentru numele lui Dumnezeu, poate să răcească!

Îmi dreg glasul.

— Ce faci?

Trebuie să vorbesc mai tare pentru că zgomotul ploii îl înăbuşă. Ares îşi înalţă capul ca să mă privească. Tristeţea din ochii lui mă lasă o clipă fără răsuflare şi un zâmbet tandru i se formează pe buze.

— Vrăjitoareo.

Înghit în sec. De fiecare dată când îmi spune aşa face ravagii în fiinţa mea.

— Ce cauţi acolo? O să răceşti!

— Îţi faci griji pentru mine?

De ce pare atât de uimit că-mi fac griji?

— Bineînţeles!

Nici măcar nu stau pe gânduri înainte de a răspunde. Într-un fel, mă jigneşte că Ares crede că nu-mi pasă deloc de el.

Nu spune nimic, doar îşi abate privirea. O să rămână acolo?

— Vrei să urci?

Indiferent de situaţia noastră actuală, nu-l pot lăsa acolo, căci pare foarte trist. Ştiu că a păţit ceva.

— Nu vreau să te deranjez.

— Nu mă deranjezi. Doar poartă-te frumos cât stai aici şi nu vom avea probleme.

— Să mă port frumos? La ce te referi?

— Să nu mă seduci sau chestii de-astea.

— Bine, spune şi ridică mâna. Promisiune de zeu grec.

Urcă şi, de îndată ce pune piciorul în camera mea, îmi dau seama că poate n-a fost o idee bună să-i spun să vină; unu, pentru că este al naibii de sexy ud leoarcă şi, doi, pentru că-mi udă tot covorul.

— Trebuie să-ţi dai jos hainele!

El mă priveşte uimit.

— Am crezut că fără seducţie.

Îmi feresc privirea.

— Sunt ude leoarcă. Nu-ţi face iluzii, dă-ţi-le jos în baie. O să văd ce pot găsi care să-ţi vină.

Evident, nu găsesc nimic care să i se potrivească lui Ares, doar un halat de baie pe care l-a primit în dar mama acum ceva vreme şi pe care nu l-a purtat niciodată. Mă opresc în faţa uşii de la baie.

— Am găsit doar un halat.

Ares deschide uşa şi mă aşteptam să se acopere cu hainele lui sau ceva de genul, dar nu, o deschide şi iese în boxeri, de parcă ar fi cel mai normal lucru din lume. Doamne sfinte, ce bine arată!

Roşesc şi privesc în altă parte, întinzându-i mâna cu halatul ca să-l ia.

— Roşeşti?

— Nu, îi răspund, comportându-mă normal.

— Ba da, deşi nu înţeleg de ce – doar m-ai mai văzut dezbrăcat.

Nu-mi aminti!

— Mă întorc imediat!

Mă ia de mână şi-mi vorbeşte cu o voce în care se simte clar disperarea:

— Unde te duci?

— Am pus la fiert lapte ca să fac ciocolată caldă.

Fără tragere de inimă, îmi dă drumul la mână.

Când mă întorc, e aşezat pe podea, cu spatele lipit de pat, jucându-se cu Rocky. Nici măcar câinele meu nu-i poate rezista. E drăguţ cu acel halat de baie alb! Îi dau cana cu ciocolată caldă şi mă aşez lângă el, iar Rocky vine să-mi lingă braţul.

Rămânem în tăcere, sorbind din cănile noastre, urmărind cum ploaia loveşte în geam. Deşi e destulă distanţă între

corpurile noastre cât Rocky să treacă printre noi, încă simt acea neliniște când el e aproape de mine.

Îndrăznesc să-l privesc și ochii lui sunt absenți, pierduți, observând fereastra.

— Ești bine?

El coboară privirea spre cana cu ciocolată din mâinile sale.

— Nu știu.

— Ce s-a întâmplat?

— Unele lucruri.

Își trece degetul pe marginea cănii.

— Voi fi bine, nu-ți face griji.

Oftez.

— Știi că poți să ai încredere în mine, nu?

El mă privește și zâmbește.

— Știu.

Nu vreau să-l presez. Știu că-mi va povesti ce i se întâmplă când se va simți pregătit s-o facă. Rămânem acolo în tăcere, admirând ploaia și cu o cană de ciocolată caldă în mâini, pur și simplu bucurându-ne că suntem împreună.

ARES HIDALGO

E o senzație plăcută.

N-am crezut niciodată că ar putea fi atât de reconfortant să stai în liniște cu cineva, mai ales cu o fată. Până acum, tot ce împărtășisem cu fete fuseseră tăceri stânjenitoare, priviri incomode și multe scuze pentru a le îndepărta de mine. Dar cu Raquel până și tăcerea este diferită; totul cu ea a fost al naibii de diferit.

De prima dată când am vorbit, Raquel a fost foarte imprevizibilă. Aceasta a fost prima trăsătură a ei care mi-a atras atenția. Când mă așteptam la o reacție din partea ei, făcea ceva

complet diferit de ceea ce-mi imaginasem, iar asta mă intriga. Îmi plăcea să o enervez, să o fac să roşească şi să văd acea cută între sprâncenele ei când se enerva. Totuşi, n-am plănuit niciodată să simt ceva mai mult.

E doar distracţie, mi-am zis de atâtea ori când mă trezeam zâmbind ca un idiot cu gândul la ea.

Zâmbesc aşa doar pentru că e distractiv, asta-i tot!

Fusese foarte uşor să mă păcălesc singur, deşi nu a durat mult, şi am ştiut că am dat de belele când am început să resping fete pentru că nu simţeam nimic.

Era ca şi cum Raquel ar fi monopolizat tot ce simţeam, iar asta mă îngrozea. Întotdeauna am deţinut puterea, controlul asupra vieţii mele, asupra dorinţelor mele, asupra altor persoane. Era imposibil să cedez acea putere; nu i-o puteam ceda ei.

În toată acea luptă interioară, am rănit-o iar şi iar. Ea a primit fiecare lovitură, fiecare vorbă usturătoare, ca un glonţ emoţional care durea mai mult decât cel anterior. Voiam să cred că se va da bătută şi că viaţa mea va reveni la normal, dar, în adâncul sufletului, mă rugam să nu renunţe, să mai aştepte puţin până când aveam să-mi rezolv dezastrul.

Ea a aşteptat, dar a şi obosit.

Vrea să o luăm de la zero? Să lupt pentru ea?

De ce nu?

Dacă merită cineva efortul meu, ea e aceea.

Măcar atât pot face după toate rănile pe care i le-am cauzat. Îi sunt recunoscător că îmi dă cel puţin şansa să o cuceresc. Îi mulţumesc şi pentru că m-a invitat în camera ei, căci aveam nevoie de asta, aveam nevoie de liniştea şi pacea pe care ea mi le oferă.

Terminându-mi ciocolata, las cana alături şi-mi întind picioarele, punându-mi mâinile pe lângă corp. Îndrăznesc să o privesc, iar ea încă suflă în ce i-a rămas din ciocolată. Presupun

că pentru ea este mai caldă decât pentru mine. Mie-mi era foarte frig când am băut-o.

Profitând de lipsa ei de atenție, o observ lent. Pijamalele ei sunt din acelea tip salopetă care au un fermoar în mijloc și o glugă cu urechiușe de pus pe cap. Probabil că arată adorabil cu gluga acoperindu-i capul. Părul ei e prins într-un coc dezordonat, de parcă s-ar fi foit de multe ori în pat. Nu putea să doarmă, hm?

Inevitabil, ochii mei alunecă pe chipul ei și rămân pe buzele sale, care sunt întredeschise în timp ce suflă din nou în ciocolata ei.

Vreau să o sărut.

Să o simt lipită de mine.

Simt că a trecut o veșnicie de când i-am gustat ultima oară buzele, dar nu s-a scurs decât o săptămână.

Simțindu-mi parcă privirea, Raquel se întoarce spre mine.

— Ce-i?

Mor de nerăbdare să-ți cuprind fața cu mâinile și să te sărut, să-ți simt corpul lipit de al meu.

Clatin încet din cap.

— Nimic.

Își îndepărtează privirea, roșeața invadându-i obrajii. Îmi place la nebunie efectul pe care-l am asupra ei, pentru că și ea are același efect asupra mea, ba chiar mai rău. Îmi strâng mâinile pe lângă corp. Nu trebuie să o ating; ea m-a lăsat să intru aici, nu o pot speria acum.

Oftez, ascultând picăturile de ploaie izbind fereastra, și mă simt mult mai bine acum. Simpla ei prezență lângă mine mă face să mă simt mai bine.

Sunt atât de terminat!

Îi simt mâna peste a mea pe covor, iar căldura pielii ei mă cuprinde și mă consolează. Nu îndrăznesc să o privesc pentru

că știu că, dacă o fac, voi fi pe punctul de a-mi pierde controlul și de a-i implora săruturile.

Cu ochii asupra geamului ud al ferestrei, îi spun:

— Bunicul meu e în spital.

Pentru o clipă, ea nu zice nimic.

— O, ce s-a întâmplat?

— A suferit un atac cerebral și a leșinat în baie.

Ochii mei urmăresc o picătură care alunecă încet pe fereastră.

— Infirmierii de la azil l-au găsit inconștient de-abia după două ore, așa că nu știm dacă-și va reveni sau dacă va rămâne cu sechele foarte grave.

Ea mă strânge de mână.

— Îmi pare rău, Ares!

— Două ore..., murmur, cu un nod care mi s-a format în gât, apoi înghit în sec. Nu trebuia să permitem niciodată să fie dus la acel azil. Avem destui bani ca să-i plătim o infirmieră care să aibă grijă de el acasă. Lui îi era bine acasă, iar infirmiera îi verifica mereu starea sănătății, fiind atentă la el. Sunt sigur că, dacă ar fi fost acasă, rahatul ăsta nu s-ar fi întâmplat.

— Ares...

— Trebuia să fi luptat împotriva acelei decizii... Am fost niște lași nenorociți! Bineînțeles, unchii mei voiau ca el să se ducă la azil, sunt sigur că-și doreau să moară acolo și să-și poată pretinde averea. Unchii mei, verii mei... – fac un gest de neplăcere – îmi provoacă scârbă. Habar n-ai ce pot face banii din oameni. Tata a fost singurul care a decis să nu trăiască din banii bunicului meu. El doar i-a împrumutat bani pentru a-și începe afacerea și, când a avut succes, i-a înapoiat. Cred că de aceea bunicul a fost întotdeauna mai apropiat de noi; într-un fel, îl admira pe tata. Raquel îmi mângâie mâna într-un mod liniștitor, în timp ce continui: Bunicul ne-a iubit foarte mult,

iar noi am permis să fie dus în locul acela. Şi acum este... Trag adânc aer în piept şi continui: Mă simt foarte vinovat.

Las privirea în jos. Raquel se mişcă şi se aşază pe picioarele mele. Căldura corpului ei îl mângâie pe al meu, iar mâinile ei îmi susţin faţa, obligându-mă să o privesc.

— Nu e vina ta, Ares. Nu a fost decizia ta, nu te poţi învinovăţi pentru deciziile altor persoane.

— Ar fi trebuit să lupt puţin mai mult, nu ştiu, să fac ceva mai mult.

— Te asigur că, dacă ai fi avut altceva de făcut, ai fi făcut. Nu obţii nimic chinuindu-te în halul ăsta. Acum nu ne rămâne decât să aşteptăm şi să avem încredere că totul va fi bine, că el va fi bine.

O privesc direct în ochi.

— Cum poţi fi atât de sigură?

Ea îmi oferă un zâmbet sincer.

— Doar ştiu; ai trecut prin multe, cred că meriţi o pauză. Bunicul tău va fi bine.

Neputându-mă controla, o trag spre mine şi o îmbrăţişez, îngropându-mi faţa în gâtul ei. Mirosul ei îmi invadează nasul, liniştindu-mă. Vreau să rămân aşa, cu ea lângă mine. Raquel mă lasă să o îmbrăţişez şi-mi mângâie ceafa.

E eliberator să povesteşti cuiva ce simţi, căci îţi ia puţin greutatea de pe piept, ca şi cum ai împărtăşi durerea. Îi inspir mirosul, trăgând adânc aer în piept, afundându-mi şi mai mult faţa în gâtul ei.

Nu ştiu cât timp stăm aşa şi-i sunt recunoscător că nu se dezlipeşte de mine, că mă lasă s-o ţin aşa, lipită de corpul meu.

Când, în cele din urmă, se desprinde de mine, vreau să protestez, dar nu o fac, iar degetele mele îi trasează delicat chipul.

— Eşti atât de frumoasă! îi spun văzând cum roşeşte.

Îmi mângâie obrazul cu palma.

— Şi tu eşti drăguţ.

O senzaţie plăcută îmi umple pieptul...

Aşadar, asta înseamnă să fii fericit. Momentul acesta este perfect: ploaia lovind fereastra, ea aşezată pe mine, mâna ei pe chipul meu, ochii noştri purtând o conversaţie atât de profundă, încât cuvintele nu ar egala-o niciodată.

Niciodată n-am crezut că voi avea aşa ceva, crezând că dragostea este un motiv pentru a-i permite altei persoane să-ţi facă rău, că a lăsa o fată să intre în viaţa ta te-ar slăbi. Totuşi, iată-mă aici, lăsând-o să intre, iar frica s-a diminuat, fiind eclipsată de această senzaţie caldă şi minunată.

Îmi ling buzele, observând fiecare detaliu al feţei ei. Vreau să o memorez, ca să mi-o pot aminti bine când ea nu va fi cu mine. Sunetul ploii se amestecă cu respiraţia ei suavă, iar bătăile inimii mele îmi răsună în urechi.

Deschid gura şi o spun chiar înainte să-mi termin gândul:

— Te iubesc!

Ochii i se cască de uimire şi mâna i se opreşte pe chipul meu. Ştiu că nu se aştepta la asta, pentru că nici eu nu mă aşteptam. Cuvintele mi-au ieşit din gură înainte să le pot controla. Tăcerea domneşte între noi şi ea lasă mâna în jos spre piept, şovăind; nehotărârea e evidentă pe chipul ei.

— E în regulă, nu te simţi presată să-mi răspunzi, o asigur zâmbind fals. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să te presez.

— Ares... Eu...

Îi cuprind faţa cu mâinile şi mă aplec spre ea, sărutând-o pe obraz şi apoi continuând spre urechea ei:

— Am zis că e în regulă, vrăjitoareo.

Răsuflarea mea pe pielea ei o face să se înfioare şi mă bucur.

Când mă dezlipesc, ea pare şi mai nehotărâtă, mişcându-se lângă mine, şi-i ofer cel mai frumos zâmbet al meu, strângând-o de şolduri.

— Nu te mai mişca atâta, că am şi eu o limită!

Sângele îi năvăleşte în obraji şi lasă privirea în jos.

— Perversule!

— Frumoaso!

Ea mă priveşte din nou, roşie ca focul, şi se ridică. Îmi simt picioarele reci fără atingerea ei. Ce naiba am? E ca şi cum i-aş implora cu disperare atenţia, dragostea. Cine ar fi zis? Eu, rugându-mă de o fată, spunându-i că o iubesc fără să obţin un răspuns.

Oftez, zâmbind, râzând de mine însumi.

Îmi amintesc cuvintele lui Raquel din acea seară în clubul lui Artemis, după ce m-a excitat şi a plecat: „Karma este o javră, zeule grec!" Oh, chiar este! Raquel ia ambele căni de pe podea şi le pune pe masa pe care se află calculatorul, apoi se întoarce şi mă priveşte mirată.

— De ce râzi?

— De mine însumi, îi spun sincer, ridicându-mă.

— E târziu, şopteşte, încrucişându-şi braţele pe piept.

O simt în defensivă, atentă, şi nu o pot învinovăţi. Îi e teamă să nu o rănesc din nou.

— Vrei să plec?

Mă uimeşte teama din vocea mea. Ea doar mă priveşte fără să spună nimic, iar eu îmi dreg glasul.

— Bine.

Mă îndrept spre fereastră şi văd că ploaia a încetat, dar încă burează.

— Ares... Stai!

Mă întorc din nou spre ea; stă sprijinită de masa calculatorului, cu braţele încă încrucişate pe piept.

— Hm?

— Poţi... să rămâi.

Vocea ei e suavă.

— Dar fără...

— Sex, închei eu fraza.

Raquel deschide gura să spună ceva, dar apoi o închide şi doar încuviinţează.

Nu pot evita uşurarea care-mi străbate corpul; nu vreau să plec. Compania ei este mai mult decât suficientă pentru mine. Deşi să stau cu ea în acelaşi pat este o tentaţie pe care s-ar putea să-mi fie greu s-o controlez, mă voi strădui cât voi putea.

Câinele ei se întinde în faţa ferestrei, în timp ce Raquel aranjează patul, aruncând pernele într-o parte, făcând loc pentru amândoi. Ea se lungeşte, băgându-se sub cearşafuri, iar eu nu pot decât să o imit şi mă aşez pe partea mea ca să o privesc. Patul ei are mirosul său şi e foarte reconfortant. Ea e lungită cu spatele, cu privirea în tavan.

Suntem destul de aproape ca să-i pot simţi căldura şi mintea mea îşi aminteşte noaptea aceea când am atins-o în acest pat şi am fost pe punctul de a o poseda.

Nu te gândi la asta acum, Ares!

Dar cum să n-o fac? O doresc atât de mult, încât îmi strâng mâinile ca să nu încerc să o ating. Mă întorc pe spate; trebuie să încetez să o privesc.

Închid ochii şi sunt uimit când o simt târându-se spre mine. Îşi pune braţul pe talia mea şi-şi aşază capul pe umărul meu, îmbrăţişându-mă dintr-o parte. Inima mi se accelerează şi mi-e ruşine că acum ea o poate auzi stând cu urechea pe pieptul meu.

De asta am nevoie.

— Totul va fi bine, îmi şopteşte, sărutându-mă pe obraz. Noapte bună, zeule grec!

Zâmbesc ca un idiot.

— Noapte bună, vrăjitoareo!

41

O NOUĂ DIMINEAȚĂ

RAQUEL

O SENZAȚIE DE CĂLDURĂ ȘI DE PLENITUDINE MĂ INVADEAZĂ când deschid ochii și-l găsesc pe Ares dormind lângă mine. Ceva atât de simplu ca a-l vedea lângă mine când mă trezesc îmi provoacă foarte multe emoții și mă face să oftez și să zâmbesc ca o idioată.

E lungit pe spate, cu fața întoarsă ușor spre mine. Părul lui negru este răvășit, iar genele sale lungi îi mângâie pomeții. E foarte frumos, dar simt că am trecut dincolo de aspectul său fizic și l-am văzut pe băiatul din spatele acelei înfățișări atât de perfecte. Băiatul care nu știe să-și controleze emoțiile, care încearcă să nu se arate slab în fața nimănui, care se dovedește jucăuș când nu este sigur ce să facă sau rece când se simte predispus să fie rănit.

Oricine îl cunoaște pe Ares pentru prima dată ar spune că este un băiat perfect. Când, în realitate, pentru mine, el a fost ca o ceapă.

Știu, ciudată alegere de cuvinte și totuși foarte potrivită. Ares are mai multe straturi, exact ca o ceapă, iar eu, cu timpul și cu răbdare, le-am desfăcut până am ajuns la băiatul drăguț care aseară mi-a spus că mă iubește.

Nu am putut să-i spun că şi eu îl iubesc. De ce? Lupta aceea interminabilă pentru a ajunge la inima lui Ares mi-a provocat multe răni. Cu fiecare strat pe care-l desfăceam pierdeam o bucată din mine, din credinţele mele, din iubirea pentru propria persoană. Încă am răni care nu s-au vindecat. Şi o parte din mine e foarte supărată; nu pe Ares, ci pe mine însămi pentru tot ce mi-am permis să pierd cu el.

N-ar trebui să fie aici, ci ar fi trebuit să-l fi trimis la naiba de mult. Totuşi, nu pot să-mi controlez inima, nu pot să mint şi să spun că nu mai simt nimic pentru el, că nu simt fluturi în stomac şi că nu mi se taie respiraţia când el mă priveşte cu ochii aceia atât de minunaţi pe care-i are. Nu pot spune că nu mă simt pe deplin fericită să mă trezesc lângă el.

Iubire tâmpită!

Tatuajul cu dragonul arată foarte bine pe pielea lui fină. Neliniştită, îmi ridic mâna şi trasez cu degetul tatuajul lui. Ochii îmi coboară pe braţul lui şi nu mă pot abţine să nu-i observ pătrăţelele. La un moment dat azi-noapte, Ares şi-a dat jos halatul de baie, rămânând doar în boxeri, şi adevărul e că nu mă plâng. Cearşaful îl acoperă doar de la talie în jos, iar eu mă simt ca o perversă lingându-mi buzele.

Hormonii mei au luat-o razna şi, dacă Ares n-ar fi arătat foarte deprimat aseară, nu l-aş fi lăsat să rămână, pentru că este o tentaţie prea mare pentru sărmana mea fiinţă. Îi privesc buzele şi-mi amintesc acea noapte când mi-a făcut sex oral în patul lui, cum am strâns cearşafurile pe lângă mine, cum am gemut, ce am simţit.

Gata, Raquel! O să-l violezi până la urmă.

1... 2... 3.

Haide, autocontrol, trebuie să te linişteşti!

Îmi plesnesc mintal hormonii, îmi retrag mâna şi oftez. Va fi mult mai greu decât am crezut. Ares este prea provocator

pentru gustul meu, chiar şi când doarme. Nici măcar nu trebuie să se străduiască. Mă fac comodă, sprijinindu-mi faţa în mână ca să-l observ ca o hărţuitoare ce sunt.

Şi atunci el deschide ochii, surprinzându-mă. Mama mia, ce ochi mari are! Lumina zilei se reflectă în ei şi, având-l atât de aproape, pot să văd cât de profund şi de frumos este albastrul ochilor săi.

Rămân nemişcată, aşteptându-i reacţia. Ares nu a fost cel mai priceput în ceea ce priveşte trezitul împreună, ci a fugit în ambele dăţi, şi nu am stat niciodată aşa, trezindu-ne literalmente unul în faţa celuilalt. Aşa că mă pregătesc pentru ce-i mai rău.

Mama spune că pesimiştii trăiesc mai bine viaţa pentru că întotdeauna sunt pregătiţi pentru ce-i mai rău şi, când ce-i mai rău nu se întâmplă, bucuria e de două ori mai mare. Nu am fost niciodată de acord cu ea, dar azi aş putea spune că i-aş lua în considerare punctul de vedere. Sunt atât de pregătită să-l văd pe Ares ridicându-se şi oferindu-mi scuze ca să plece, încât, când nu o face, inima mi-o ia la goană.

Şi atunci idiotul zeu grec face ceea ce mă aştept cel mai puţin.

Zâmbeşte.

De parcă n-ar fi suficient de frumos trezit recent din somn, cu părul lui în toate direcţiile, părând vulnerabil, fraierul îmi oferă un zâmbet atât de pur, încât simt că leşin.

Bucurie dublă.

— Bună dimineaţa, vrăjitoareo! îmi şopteşte, întinzându-se.

Privesc ca o proastă cum i se flexionează muşchii braţelor şi ai pieptului.

Fecioară a Abdomenelor, creatoare a acestei fiinţe, ai milă de mine!

Ares îşi dă la o parte cearşaful şi se ridică; e doar în boxeri, aşa că pot să văd mult mai mult decât ar trebui.

El se întoarce spre mine, ciufulindu-şi părul.

— Pot să-ţi folosesc baia?

Mă poţi folosi pe mine, frumosule!

Raquel, controlează-te!

Doar încuviinţez, în timp ce ochii mei neliniştiţi coboară asupra boxerilor lui şi observ că e întărit.

— Doamne!

Roşesc, îndepărtându-mi privirea.

Ares râde.

— E doar erecţia de dimineaţă, stai liniştită!

Înghit în sec.

— Bine.

— De ce roşeşti?

— Chiar mă întrebi asta?

Îl privesc, dar îmi ţin ochii asupra feţei sale.

Ridică din umeri.

— Da, l-ai mai văzut, l-ai simţit în tine.

Rămân fără salivă de la atâta înghiţit în sec.

— Ares, nu începe cu asta!

Îmi adresează un zâmbet strâmb.

— De ce? Te excită când îţi vorbesc aşa?

Da.

— Fireşte că nu, doar că... e nepotrivit.

Degetele sale se joacă cu elasticul de la boxeri pe talie.

— Nepotrivit?

Îşi linge buza de jos.

— Nepotrivit e ceea ce vreau să-ţi fac. Mi-e dor să te aud gemându-mi numele.

— Ares!

Ridică mâinile în semn de pace.

— Bine, mă duc la baie.

Când, în sfârşit, intră în baie şi închide uşa, respir şi eu. După ce folosesc baia de pe hol şi încerc să aranjez dezastrul

care a devenit părul meu în timpul nopții, mă întorc în camera mea cu hainele uscate ale lui Ares și-l găsesc așezat pe patul meu. Îi dau hainele și încerc să nu mă uit la el în timp ce se îmbracă, dar când își trage pantalonii îi văd posteriorul și-mi mușc buza de jos.

— Îmi place să te fac să roșești! Ești drăguță când faci asta.

Roșesc și mai tare.

— Încă mă surprinde cât de instabil ești.

— Instabil? Iar începi cu asta?

— Da.

— Și pot să știu ce-am făcut azi ca să-mi spui așa?

Enumăr pe degete.

— Aseară: romantic. În dimineața asta: sexual, obraznic, iar acum: tandru.

El râde și se așază pe pat pentru a se încălța.

— Îți înțeleg punctul de vedere, dar este vina ta. Tu mă faci să simt prea multe lucruri deodată. Așa că reacționez diferit de fiecare dată, iar tu mă faci instabil.

Ridic o sprânceană, arătând cu degetul spre mine.

— Ca de obicei, dai vina pe mine.

Se încalță și se ridică.

— Ai planuri azi?

— Dă-mi voie să-mi verific agenda.

— Desigur.

— Serios, sunt o fată foarte ocupată.

El vine spre mine și eu fac un pas înapoi.

— A, da?

— Da.

Îți trece brațul pe spatele meu și mă trage spre corpul lui, iar mirosul său mă învăluie.

— Nu accept un nu drept răspuns; dacă-mi spui nu, te voi seduce chiar aici și vom sfârși acolo, zice și arată spre pat.

— Ce arogant! Eşti prea încrezător în abilităţile tale de seducţie.

— Nu, doar ştiu foarte bine că mă doreşti la fel de mult cum te doresc şi eu.

Îmi umezesc buzele.

— Oricum ar fi, dă-mi drumul, nu am planuri!

El zâmbeşte victorios şi-mi dă drumul.

— Trec să te iau diseară.

Mă sărută pe frunte şi face stânga-mprejur.

Oftez adânc în timp ce-l privesc cum pleacă pe fereastra mea.

O întâlnire...

Cină romantică, film şi un sărut la despărţire?

E tipic, cred că e normal să mă aştept la aşa ceva de la o primă întâlnire. Aşa e mereu reflectat la televizor, şi aşa mi-a povestit Dani, prima mea sursă de întâlniri.

Aşa că sunt uimită când Ares opreşte maşina în parcarea spitalului. Îl observ scoţându-şi centura şi fac la fel.

Spitalul?

Prima mea întâlnire va fi într-un spital. Ce romantic, zeule grec!

Rămân nemişcată, observând cum Ares ezită să vorbească. Poartă o cămaşă neagră care face contrast cu părul lui închis la culoare şi ciufulit. Îmi place la nebunie cum îi vine negrul sau albul sau, de fapt, toate culorile. Întotdeauna arată foarte chipeş, fără măcar să se străduiască. Ares îşi linge buzele, înainte de a-şi aţinti ochii aceia albaştri asupra mea.

— Eu... aveam rezervare la un restaurant drăguţ, bilete la film şi un loc cu îngheţată delicioasă.

Întâlnirea tipică, hm?

Nu spun nimic, iar el continuă:

— Când am plecat de acasă, am fost sunat: bunicul s-a trezit. Nu voiam să te las să mă aştepţi sau să anulez întâlnirea, nu voiam s-o dau iar în bară, aşa că te-am adus aici cu mine. Ştiu că nu este perfect şi este groaznic de antiromantic, dar...

Îmi pun degetul pe buzele lui.

— Taci!

Îi adresez un zâmbet sincer.

— Între noi n-a fost niciodată nimic convenţional, aşa că asta e perfect.

Ochii lui se îmblânzesc, plini de emoţie.

— Eşti sigură?

— Absolut.

Nu minţeam, asta chiar este perfect pentru noi; ca să fiu sinceră, întâlnirea tipică nu era ceea ce aşteptam de la el, aşteptam mai mult... Voiam mai mult de la el. Şi asta însemna mai mult. Ares mă lasă să intru în viaţa lui, îmi arată slăbiciunile sale, iar faptul că vrea să mă aibă alături în acest moment atât de vulnerabil şi de important pentru el înseamnă mult pentru mine.

Fiindcă ştiu că pentru el nu este uşor să-şi arate sentimentele, mai ales dacă e vorba despre latura sa vulnerabilă.

Îmi cobor mâna şi deschid portiera camionetei. Mergem în tăcere spre intrarea în spital şi simt teama şi aşteptarea emanând din Ares. El îşi vâră mâinile în buzunarele pantalonilor, după care le scoate şi-şi trece mâna prin păr, pentru a le vârî apoi la loc.

E neliniştit.

Nu-mi pot imagina ce trebuie să simtă. Când îşi scoate din nou mâinile, îl apuc de una şi el mă priveşte.

— Totul va fi bine.

Ţinându-ne de mână, intrăm în lumea albă a spitalului. Lumina e atât de puternică, încât se poate vedea fiecare detaliu de pe pereţi, de pe podea. Infirmiere şi doctori în halate albe trec

dintr-o parte în alta. Unii duc cafele, iar alţii, dosare. Deşi mama e infirmieră, vizitele mele la spital au fost puţine; pentru că ei nu-i plăcea să mă expună la acest loc, acela era motivul pe care mi-l invoca mereu. Arunc o privire asupra mâinii mele înlănţuite cu cea a lui Ares şi mă cuprinde o senzaţie de căldură.

Ceva atât de simplu cum este să merg cu el de mână e foarte plăcut. După ce îi spune cum îl cheamă unui fel de portar în lift, urcăm.

Etajul patru este silenţios, dezolant. Văd doar infirmiere la un post pe lângă care trecem pentru a o lua pe un coridor lung, unde lumina nu mai este atât de strălucitoare, ci mai slabă. Mi se pare ciudat cum partea de terapie intensivă nu are lumina vibrantă de la etajul de jos, ca şi cum iluminarea s-ar adapta potrivit locului. Sunt sigură că etajul acesta al spitalului a fost martor la multe lucruri triste, despărţiri şi durere.

În capătul coridorului sunt trei persoane şi, pe măsură ce ne apropiem de ele, văd cine sunt: Artemis, Apolo şi domnul Juan Hidalgo, tatăl lui Ares. Mă simt agitată; e ceva foarte intim pentru familia lui... Dacă prezenţa mea îi incomodează?

Domnul Juan stă sprijinit de perete, cu braţele încrucişate la piept şi capul aplecat.

Artemis stă pe un scaun din metal, înclinat pe spate, cu cravata de la costumul său desfăcută şi primii nasturi de la cămaşă descheiaţi. Părul lui de obicei perfect pieptănat acum este ciufulit. Observ că are un bandaj în jurul nodurilor degetelor de la mâna dreaptă.

Apolo stă pe podea, cu coatele pe genunchi, în timp ce-şi ţine capul cu ambele mâini. Are o vânătaie recentă pe obrazul stâng. S-a bătut cu cineva?

Când ne aud paşii, ochii le cad asupra noastră. Înghit în sec când îi văd că întreabă din priviri ce caut acolo, dar când observă mâinile noastre înlănţuite ceva se schimbă şi par să se relaxeze.

Ares se grăbește spre tatăl lui și eu îi dau drumul la mână.

— Cum se simte?

Domnul Juan oftează.

— E treaz, îl evaluează neurologul, vorbește cu el, știi și tu, controlul de rutină înainte să-i facă alte analize.

— Îl vom putea vedea în seara asta?

Ares nu se sfiește să-și ascundă îngrijorarea și incertitudinea din voce. Vrea să știe cât de mult l-a afectat atacul cerebral pe bunicul lui.

— Cred că da, îi răspunde tatăl lui, relaxându-și umerii.

Eu rămân în spate, neștiind ce să spun sau să fac. Ares își întoarce gâtul spre mine, iar ochii tatălui său îi urmăresc mișcarea și cad asupra mea.

— Tată, ea este Raquel, iubita mea.

„Iubita mea..."

Cuvintele îi ies de pe buze firesc și observ cum își amintește că am stabilit să începem ca prieteni, dar, înainte să poată retracta, îi zâmbesc domnului Juan.

— Încântată de cunoștință, domnule! Sper ca bunicul Hidalgo să se facă bine în curând!

El doar îmi zâmbește la rândul lui.

— Încântat de cunoștință! Tu ești fiica Rosei, nu?

— Da, domnule.

— Domn? Mă faci să mă simt bătrân!

Deși zâmbește, bucuria nu-i umple ochii.

— Spune-mi Juan.

— Desigur.

Se vede că este un domn foarte amabil, ceea ce mă nedumerește; mă așteptam la un bătrân acru și arogant. Însă cred că ar fi trebuit să presupun că nu este așa când Ares mi-a povestit despre el aseară.

„Tata a fost singurul care a decis să nu trăiască din banii bunicului meu. El doar i-a împrumutat bani pentru a-şi începe afacerea şi, când a avut succes, i-a înapoiat. Cred că de aceea bunicul a fost întotdeauna mai apropiat de noi; într-un fel, îl admira pe tata."

Juan a luptat şi a muncit din greu să ajungă unde este acum. Cred că asta spune multe lucruri bune despre el. Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu mama lui Ares de l-a înşelat şi a fost atât de neglijentă pentru a permite ca el, copil fiind, să o descopere.

Întotdeauna am crezut că bărbaţii sunt cei care distrug căsniciile. Ştiu, este o generalizare teribilă, dar acum îmi dau seama că nu este aşa, că ambele sexe fac greşeli care marchează vieţi.

Îi salut cu mâna pe Artemis şi pe Apolo, care-mi zâmbesc. Artemis nu pare genul de persoană care să se certe cu cineva. Arată întotdeauna impecabil, matur şi rece. Sau poate că trag concluzii greşite.

Un medic înalt, în vârstă şi cu păr alb, iese din cameră, aranjându-şi ochelarii. Fac un pas în spate, lăsându-i pe Apolo şi pe Artemis să se ducă lângă Ares ca să audă ce are de zis doctorul.

— Sunt veşti bune.

Suspinele răsună pe coridor.

Doctorul începe să explice o grămadă de lucruri în limbajul său medical, pe care nu-l înţeleg prea bine, dar puţinul pe care-l descifrez este că, se pare, deşi mai trebuie făcute câteva analize, sechelele atacului cerebral suferit de bunic sunt minime şi va fi bine. Doctorul le spune că pot intra să-l vadă şi se retrage.

Privesc cum cei trei bărbaţi din faţa mea şovăie. Vor să se îmbrăţişeze, dar caracterele lor nu le permit, iar asta mi se pare foarte trist. De ce este atât de greu de înţeles că e bine să te îmbrăţişezi când vrei să plângi de bucurie pentru că bunicul tău va fi bine?

Emoţiile le străbat feţele foarte clar: bucurie, uşurare, vină.

Hotărâtă, îl apuc pe Ares de braţ şi-l întorc spre mine şi, înainte să poată spune ceva, îl îmbrăţişez strâns. Văd pe deasupra umărului lui Ares cum Apolo îşi îmbrăţişează tatăl şi un Artemis şovăitor li se alătură.

Când ne desprindem, toţi trei se pregătesc să intre şi eu îi adresez câteva cuvinte de încurajare lui Ares înainte de a-l vedea dispărând pe acea uşă. E de înţeles ca eu să nu intru acolo; nu cred că bunicul ar dori să vadă o necunoscută după ce s-a trezit din aşa ceva.

Mă aşez pe scaunul din metal pe care înainte a stat Artemis.

Sunt cufundată în gândurile mele, iar paşii răsună pe tot etajul. Când îmi ridic privirea, văd o fată îndreptându-se spre mine şi-mi ia câteva secunde să o recunosc fără uniformă: Claudia.

Mă salută şi stăm puţin de vorbă. O întreb ceva şi ea se pregăteşte să-mi răspundă, când auzim sunetul clar al unor tocuri îndreptându-se spre noi. Claudia se întoarce şi eu îi urmez privirea.

Sofía Hidalgo merge perfect pe tocurile ei roşii cui de doisprezece centimetri. Poartă o fustă albă care-i acoperă genunchii şi o cămaşă de aceeaşi culoare cu imprimeu roşu. Are în mâini o poşetă discretă, mică, tot de culoare roşie. Chipul ei arată impecabil cu un machiaj care pare realizat profesionist şi are părul strâns într-o coadă de cal.

Doamna aceasta o fi având vreo patruzeci de ani, aproape cincizeci, dar arată de treizeci; eleganţa sa este atât de autentică, încât oricine ar spune că s-a născut cu ea. Este foarte frumoasă, dar ochii aceia albaştri pe care zeul meu grec i-a moştenit de la ea cad asupra mea şi o sprânceană perfectă se ridică.

— Şi tu cine eşti?

42

IUBITUL

OAMENII NU SUNT CEEA CE PAR.

Să nu judeci niciodată o carte după copertă.

Toate acele proverbe care se referă la faptul că nu trebuie să crezi niciodată că ştii cum este o persoană doar privind-o capătă sens în ochii mei. Cine mi-a dovedit-o? Claudia.

Prima dată când am văzut-o pe Claudia mi s-a părut supusă şi sfioasă, o menajeră care e obişnuită să lase capul în jos în faţa şefilor ei, care a fost martoră la cele mai bune şi cele mai rele momente din familia pentru care lucrează, dar care nu spune nimic despre asta.

Mă înşelam?

Da, şi chiar foarte mult.

Mama lui Ares aşteaptă răspunsul meu, fără să se deranjeze să-şi ascundă privirea dispreţuitoare. Nu pot să rostesc niciun cuvânt. Nu mi-e ruşine să recunosc că sunt foarte intimidată de această doamnă.

Doamna Sofia îşi încrucişează braţele la piept.

— Ţi-am pus o întrebare.

Îmi dreg glasul.

— Numele meu este Ra-Raquel.

Îi întind mâna amabil.

Ea aruncă o privire mâinii mele şi apoi se uită iar la mine.

— Bine, Ra... Raquel, îmi ironizează bâlbâiala. Ce cauţi aici?

Claudia se pune lângă mine şi, cu capul sus şi voce fermă, răspunde:

— A venit cu Ares.

Auzind numele lui Ares, doamna ridică o sprânceană.

— Glumeşti? De ce ar aduce Ares o fată ca ea?

Claudia îşi abate privirea.

— De ce nu-l întrebaţi chiar dumneavoastră? O, aşa-i, comunicarea cu fiii dumneavoastră nu este punctul dumneavoastră forte.

Doamna Sofía strânge din buze.

— Nu începe cu tonul tău ironic, Claudia! Nu cred că vrei să mă provoci.

— Atunci, nu vă mai uitaţi aşa la ea, nici măcar nu o cunoaşteţi.

Doamna ne adresează o privire obosită.

— Nu trebuie să-mi pierd timpul cu voi. Unde e soţul meu?

Claudia nu-i răspunde, doar îi arată uşa, iar doamna intră, lăsându-ne singure, şi, în sfârşit, simt că pot să respir.

Îmi duc mâna la piept.

— Ce doamnă neplăcută!

Claudia îmi zâmbeşte.

— Nici n-ai idee.

— Dar pe tine nu pare să te intimideze.

— Am crescut în casa aceea. Cred că am dezvoltat abilitatea de a mă descurca foarte bine cu persoane intimidante.

Are sens. Mi-am amintit cât de intimidant este Artemis şi chiar şi însuşi Ares, înainte să-l cunosc bine, iar acum doamna asta... Cu siguranţă, Claudia trebuie să fie imună la astfel de personalităţi puternice, după ce a crescut înconjurată de ele.

— Îmi închipui. Doar că am crezut că ea fiind şefa ta, tu...

— I-aş permite să mă intimideze şi să mă trateze urât? Încheie în locul meu. Ea nu e şefa mea, domnul Juan este, iar el m-a protejat mereu de vrăjitoarea aia, mai ales după ce... Claudia se opreşte o clipă, apoi zice: Cred că am vorbit prea mult despre mine. Povesteşte-mi despre tine!

Oftez şi ne aşezăm.

— Nu sunt multe de povestit, în afară de faptul că am căzut în vraja celor din familia Hidalgo.

— Observ asta, dar văd că ai reuşit deja să-l faci pe idiotul ăla să-şi recunoască sentimentele.

— De unde ştii?

— Pentru că eşti aici, îmi răspunde. Bunicul Hidalgo este una dintre cele mai importante persoane pentru ei. Faptul că eşti aici spune multe.

— Am auzit atâtea despre acel domn, încât aş vrea să-l cunosc.

— Sper să-l cunoşti curând, este o persoană minunată.

Stăm de vorbă o vreme şi-mi dau seama de cât de mult îmi place de Claudia. Este o fată amuzantă şi cu un caracter puternic. Cred că am putea fi prietene foarte bune. Îmi transmite o stare de bine şi mă simt în largul meu lângă ea. Există persoane cu care pur şi simplu avem o chimie foarte bună şi facem un fel de clic, chiar şi după ce vorbim o singură dată.

În cele din urmă, după ce vorbesc o vreme cu Claudia, Ares iese din cameră, urmat de Artemis şi Apolo. Eu şi Claudia ne ridicăm. Ochii lui Artemis îi întâlnesc pe cei ai Claudiei şi el strânge din buze înainte de a face stânga-mprejur şi a se îndepărta pe coridor.

Apolo ne zâmbeşte, evitând cu orice preţ privirea Claudiei.

— Ne ducem să luăm o cafea. Bunicul a întrebat de tine, Claudia, şi ar trebui să intri după ce ies părinţii mei.

Şi, cu asta, mezinul familiei Hidalgo îl urmează pe Artemis.

Ares se apropie de mine, cu ochii lui albaştri plini de emoţie, de uşurare, de linişte. Nu-mi imaginez cât de îngrijorat a fost toate zilele astea pentru bunicul său, care se pare că e bine.

Zeul grec mă ia de mână şi nu pot să nu observ că n-o salută pe Claudia.

— Să mergem, vrăjitoareo!

Îi arunc o privire Claudiei, care ţine capul plecat, şi un murmur îi iese de pe buze:

— Îmi pare rău!

Ares o priveşte.

— Nu a fost vina ta.

Pare sincer când spune asta.

— Impulsivitatea lui nu va fi niciodată vina ta, Claudia.

Ea doar încuviinţează, iar eu nu pricep nimic.

Îmi iau rămas-bun de la Claudia şi-l urmez pe Ares. Ochii îmi cad pe mâna lui, care o ţine cu putere pe a mea, şi apoi urcă pe braţul lui, pe umărul lui şi ajung la profilul chipului său frumos. Pare atât de ireal să merg ţinându-mă cu el de mână!

„Tată, ea e Raquel, iubita mea."

Iubita lui...

Titlul îmi face inima să bată de emoţie. Niciodată nu m-am gândit să devin iubita lui; el este băiatul pe care-l urmăream din umbră, imaginându-mi să fiu astfel cu el într-o bună zi, dar niciodată nu m-am gândit că mi se va îndeplini dorinţa.

Ares mă priveşte. Buzele sale frumoase schiţează un zâmbet şi jur că inima ameninţă să-mi iasă din piept şi să mă părăsească.

Vreau să-l sărut.

Îmi strâng mâna liberă ca să mă controlez şi să nu-l trag spre mine şi să-mi lipesc buzele de ale lui. Ajungem la cafeneaua spitalului şi Ares mă lasă la o masă după ce mă întreabă ce vreau,

apoi se duce să comande ceva pentru amândoi. Cu mâinile în poală, arunc o privire în jur.

Îi văd pe Artemis şi pe Apolo, stând la mese diferite. Mă încrunt. Ce-au păţit ăia doi?

Încet, mintea mea începe să pună lucrurile cap la cap: mâna bandajată a lui Artemis, ochiul vânăt al lui Apolo, privirea şi tensiunea stânjenitoare dintre Artemis şi Claudia când a ieşit din cameră. Oare... s-au bătut pentru ea? Nu e posibil. Pe Apolo îl interesează Dani. Sau nu? Iar Artemis nu pare genul care să fie interesat de Claudia. Sau da?

Ce naiba se întâmplă?

Ares se întoarce, punând un Caramel Machiatto în faţa mea, preferatul meu.

— Mulţumesc! îi zic cu un zâmbet.

El se aşază, întinzându-şi în faţă picioarele lungi, iar eu ştiu cât de bine definiţi sunt muşchii coapselor sale pe sub pantalonii aceia, şi mai ştiu şi ce există între acele picioare.

Raquel, pentru numele lui Dumnezeu, eşti într-un spital!

Contestându-mi moralitatea, iau o înghiţitură de cafea, închizând ochii. Ce delicios! Când deschid ochii, Ares are o sprânceană ridicată. Eu îmi ling buzele, pentru că nu vreau să pierd nicio picătură din această băutură delicioasă.

— Ce-i?

— Nimic.

Îmi mijesc ochii.

— Ce-i?

— Faţa pe care tocmai ai făcut-o mi-a amintit de cea pe care o ai când te fac să ajungi la orgasm.

Deschid atât de larg ochii, încât mă dor, iar căldura îmi invadează obrajii.

— Ares, suntem într-un spital!

— Tu ai insistat să ştii.

— N-ai ruşine.

Gura lui schiţează acel zâmbet strâmb care-l caracterizează şi care mă face să nu mai pot respira.

— Nu, am chef de tine.

Îmi dreg glasul, sorbind din nou din cafeaua mea. Ares îşi întinde mâna pe masă, cu palma în sus, oferindu-mi-o. Eu nu şovăi să o accept.

— Ştiu că nu trebuia să spun că eşti iubita mea acolo sus; nu vreau să te presez. Ştiu că trebuie să câştig unele lucruri.

— E în regulă, serios.

Mâna lui se desprinde de a mea şi aproape mă îmbufnez; bea şi el din cafeaua lui şi sunt curioasă să aflu care este preferata lui.

— Ce-ai comandat?

Îmi răspunde pe un ton ironic:

— O cafea.

— Ştiu deja asta. Mă refer la ce fel de cafea ai comandat.

Ares se apleacă peste masă, iar faţa lui ajunge foarte aproape de a mea.

— De ce nu afli tu însăţi? întreabă şi arată spre buzele sale.

Aşa de aproape, văd cât sunt de umede şi cât de moi par, dar îl împing încetişor, îndepărtându-l.

— Bună încercare!

— Până când mă mai torturezi, vrăjitoareo?

— Nu te torturez.

— Ba da, o faci, dar e în regulă, o merit.

Vorbim o vreme şi-mi dau seama că starea lui de spirit s-a schimbat drastic. Este bucuros, uşurat şi-mi place să-l văd aşa. Curiozitatea mă învinge.

— Ce-au păţit ăia doi? întreb şi arăt spre Artemis şi spre Apolo.

— S-au certat.

— Pentru Claudia?

Ares mă priveşte uimit.

— De unde știi asta?

— Doar am pus lucrurile cap la cap. Ce s-a întâmplat cu ea?

— Nu e treaba mea să vorbesc despre asta.

— Ah, ce plictisitor!

Ares își încrucișează brațele la piept.

— Nu sunt o bătrână bârfitoare, sunt iubitul tău.

I-a ieșit așa de firesc, încât nici măcar nu și-a dat seama că a spus-o până când mi-a observat expresia uimită. Ares își scarpină ceafa.

— Am devenit un fraier din cauza ta.

— Un fraier de care-mi place la nebunie.

Ares îmi adresează un zâmbet triumfal.

— Îți plac la nebunie, prieteno?

Roșesc, chicotind ca o proastă.

— Doar un pic.

După ce trece iar prin camera bunicului său, Ares mă aduce acasă, parcând camioneta în fața casei. Stinge doar luminile camionetei, dar o lasă pornită. Tensiunea sexuală din atmosferă îmi îngreunează respirația. El își scoate centura și-și întoarce corpul spre mine.

— Știu că n-a fost cea mai romantică întâlnire din lume, dar m-am simțit foarte bine. Mulțumesc că mi-ai fost alături în seara asta!

— A fost perfectă, îi zic sincer. Mă bucur mult că bunicul tău e bine!

Ares își sprijină cotul pe volan și-și trece degetul mare peste buza de jos.

— Este momentul pentru întrebarea importantă.

— Ce întrebare?

El se apleacă spre mine, obligându-mă să-mi îngrop spatele în scaun. Fața lui e atât de aproape de a mea, încât răsuflarea lui îmi mângâie buzele.

— Săruți la prima întâlnire?

Nu m-am gândit la asta, deloc. Nu prea mă pricep la întâlniri, dar îmi amintesc că Dani îmi spunea că ea săruta la prima întâlnire, că voia să știe dacă există chimie sau nu, ca să nu piardă timpul cu alte întâlniri.

Totuși, situația asta e diferită. Știu că există chimie, prea multă, aș spune eu, și că el sărută delicios, și asta e problema. Nu știu dacă mă pot controla în caz că-l sărut, căci autocontrolul meu are o limită.

Ares își linge buzele.

— Nu-mi răspunzi?

Deja respir agitat. Inima e la limita colapsului și nu pot să vorbesc. Ares oftează înfrânt și se întoarce în scaunul lui.

— Îmi pare rău, iar te presez...

Neputând să mă abțin, îmi scot centura și-l apuc de gulerul cămășii pentru a-l trage spre mine. Buzele lui le întâlnesc pe ale mele și gem simțindu-le.

Ares mormăie, apucându-mă de păr, mișcându-și buzele agresiv peste ale mele. Sărutul nu este romantic și nici nu vreau să fie. Amândoi ne-am simțit prea mult lipsa ca să fie romantic. Este un sărut carnal, pasional, plin de emoții volatile și intense. Respirațiile noastre încinse se amestecă în timp ce buzele noastre umede se ating, se apasă, se sug, declanșând acel foc incontrolabil care ne cuprinde atât de ușor.

Limba lui îmi conturează buzele, pentru a intra apoi în gura mea, intensificând sărutul. Nu mă pot abține să nu gem pe buzele lui. Ares își pune brațul liber pe mijlocul meu și mă lipește de el. Corpul meu este electrizat de senzații, fiecare nerv răspunzând la fiecare atingere, oricât de mică ar fi.

Ares se năpustește asupra mea, obligându-mă să mă retrag în scaunul meu, fără să-și dezlipească gura de a mea. Folosește maneta ca să-mi lase scaunul pe spate și trece din locul lui în

al meu, aşezându-se complet peste mine. Mă uimeşte abilitatea cu care face asta atât de repede. Picioarele lui ajung între ale mele, desfăcându-le, şi mă bucur că am colanţi pe sub rochia de toamnă, pentru că el mi-o ridică până la şolduri, expunându-mi-le.

Îşi apasă corpul peste al meu şi simt prin pantaloni cât de întărit este. Buzele lui le părăsesc pe ale mele pentru a-mi ataca gâtul. Privesc plafonul camionetei în timp ce el devorează cu buzele sale pielea gâtului meu şi coboară până la sânii mei, mâinile lui neîndemânatice trăgând de fermoarul rochiei mele.

Împotrivindu-mă sentimentelor mele din aceste momente, îmi pun mâinile pe umerii lui.

— Ares, nu...

El înalţă capul, ochii lui albaştri plini de dorinţă îi întâlnesc pe ai mei şi autocontrolul meu se clatină. Pieptul lui urcă şi coboară datorită respiraţiei sale accelerate. Pentru o clipă, cred că se va supăra că l-am adus în starea asta pentru ca apoi să-i spun nu, dar mă uimeşte cu un zâmbet cald.

— Bine.

Gura lui o întâlneşte din nou pe a mea, dar de data asta într-un mod suav şi tandru. Eu zâmbesc peste buzele lui şi murmur:

— Vanilla Latte.

El se depărtează un pic.

— Ce?

— Cafeaua pe care ai băut-o.

Ares îmi zâmbeşte la rândul lui şi este al naibii de frumos în amestecul de semiîntuneric din camioneta lui, culoarea ochilor ieşindu-i în evidenţă. El arată spre pantalonii săi.

— Tot mai crezi că asta nu este tortură?

— Doar puţin.

— Desigur, dar e bine pentru mine.

Îşi trece palma pe obrazul meu.

— Doar va face mult mai intens momentul în care mi te vei dărui din nou.

— Pari foarte sigur că se va întâmpla asta.

— Sunt.

Siguranța sa mi s-a părut întotdeauna sexy.

— Crezi că nu știu cât de umedă ești în clipa asta?

— Ares...

— Îți amintești ce bine te simți când sunt în tine? Atingerea aceea, frecarea aceea care te duce la nebunie și te face să mă rogi să-ți dau mai mult.

— Doamne...

Îmi pun mâinile pe pieptul lui.

— Nu mai vorbi așa!

— Te-ai înroșit toată.

Ares zâmbește și se întoarce în scaunul lui.

— Și eu am dreptul să te torturez.

— Idiotule! murmur, revenindu-mi în fire. Trebuie să plec.

Deschid portiera și nu mă mir cât de tare-mi tremură mâna. Cobor.

— Noapte bună!

Închid portiera în urma mea.

Ares coboară geamul, cu antebrațul pe volan.

— Hei, vrăjitoareo!

Îl privesc.

— Când te vei atinge în noaptea asta, să gemi tare numele meu!

Mi se taie respirația, iar el îmi face cu ochiul.

— Eu voi face la fel, gândindu-mă la tine.

Închide geamul și pleacă, lăsându-mă cu gura căscată.

Zeu grec idiot și pervers!

43

PETRECEREA DE HALLOWEEN

— ARĂŢI EXTRAORDINAR!

— Mă simt extraordinar, răspund cu un zâmbet larg pe chip în timp ce mă privesc în oglindă.

Fac parte dintr-acele persoane care uneori se simt frumoase, uneori, aşa şi-aşa, iar alteori, pur şi simplu oribile; este foarte ciudat, ca şi cum n-aş şti exact cum arăt, şi nu ajută faptul că frumuseţea este ceva ce poate fi foarte subiectiv.

— Trebuie să spun că această deghizare este cea mai bună decizie pe care ai luat-o în ultima vreme, continuă Dani, pensându-şi sprâncenele în faţa oglinjoarei pe care o ţine în mâini.

Ne aranjăm ca să ieşim în seara asta de Halloween. Gregory m-a invitat în seara aceea de la club, dar tot am aşteptat să mă invite însuşi Ares. Nu a fost greu să-mi aleg deghizarea. În noaptea asta voi fi o vrăjitoare; costumul meu constă dintr-o rochie neagră fără bretele, strânsă în partea de sus, dar largă de la talie în jos, care-mi ajunge până la jumătatea coapselor, un colier cu un pandantiv roşu, mănuşi negre, cizme lungi de aceeaşi culoare şi, bineînţeles, o pălărie mare.

Dani s-a ocupat de machiajul meu: umbre întunecate, rimel negru intens şi gura de culoarea focului. Mă simt supersexy.

Cea mai bună prietenă a mea, pe care a trebuit să o conving să vină cu mine, s-a hotărât să se deghizeze în pisicuță rea, cu tot cu urechiuşe.

— Nu-mi vine să cred că merg cu tine! murmură ea, ridicându-se.

— Ares mi-a zis să te iau.

Este adevărat, Ares mi-a zis s-o iau pe Dani, că este o ieşire de grup şi că ar fi corect să am o prietenă cu mine.

— În plus, Apolo sigur va fi acolo.

— Şi ce contează că va fi acolo?

Oftez; ştiu că lui Dani nu-i place să-şi recunoască slăbiciunile sau că un băiat o afectează.

— Nu trebuie să mă minţi. Ştiu că te doare.

— Pfff! pufneşte ea. Te rog, între noi doi nu era nimic.

— Dar începea să se înfiripe ceva când, dintr-odată, el nu ţi-a mai scris, comentez. Iar asta te înnebuneşte. Nu eşti obişnuită ca un băiat să se îndepărteze de tine.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Mulţi băieţi s-au îndepărtat de mine.

— Ah, da? Ca de exemplu? Ia să văd!

Ea îmi întoarce spatele ca să-şi finiseze machiajul.

— Nu-mi amintesc acum un nume concret, dar...

— Dar nimic, o întrerup. Hai să mergem, te vei distra şi, dacă el îţi vorbeşte, îl întrebi direct de ce s-a schimbat, punct. Asta e Dani pe care o cunosc eu.

— Bine, răspunde în silă. De acord, nu-ţi promit nimic.

Mă apropii de ea şi o ciupesc de obraji.

— Acum, zâmbeşte, pisicuță frumoasă!

Ares îmi trimite un mesaj spunându-mi că a sosit deja, iar eu îi răspund să ne mai lase câteva minute. Aşa că-mi spune că va coborî din camionetă şi va fuma o ţigară cu Marco afară, în timp ce ne aşteaptă.

Sunt foarte agitată; nu știu cum va reacționa când va vedea în ce m-am deghizat, și vreau să-l surprind. Ultimele două săptămâni au fost foarte bune pentru noi doi. Ares s-a purtat superbine și am ieșit de mai multe ori, având, în sfârșit, tipicele întâlniri mult așteptate. Totuși, tensiunea sexuală dintre noi a crescut la nivele supraomenești. Adevărul e că nu știu cum de am rezistat atât de mult.

Ieșim din casă și mai întâi îl văd pe Marco în costumul lui de polițist, și nu pot să neg că arată foarte bine. Ares iese din spatele camionetei și mi se taie respirația din două motive: primul, arată ridicol de sexy, și al doilea, s-a deghizat în zeu grec. E îmbrăcat cu un fel de halat alb care-i lasă la vedere brațele bine definite, are un lanț aurit care-i străbate pieptul și o coroană pe părul lui negru ciufulit. Îmi ling buzele. Nu mă pot abține, e prea mult pentru sărmanul meu suflet!

Fecioară a Abdomenelor, ai grijă de mine în seara asta!

Ares mă privește și ochii lui coboară încet pe tot corpul meu, fiecare părticică din mine luând foc, arzând practic sub intensitatea privirii sale, în timp ce un zâmbet strâmb îi apare pe buze.

— Știam!

— Și eu știam!

Arăt spre costumul lui.

— Vino-ncoace!

Îmi face semn să mă îndrept spre el și-i dau ascultare; de aproape, chipul lui e și mai frumos cu acea coroană pe cap. Ar fi putut să fie foarte ușor un zeu, căci frumusețea o are deja. Mâna lui îmi mângâie brațul.

— Bună, vrăjitoareo!

— Bună, zeule grec!

Mâinile-mi sunt agitate, așa că le pun pe pieptul lui, coborându-le puțin ca să simt acel abdomen bine definit prin

țesăturile fine ale costumului său. Cine m-ar putea învinovăți că-l pipăi așa?

— Mă atingi așa de repede?

Îmi mușc buza.

— Ups, păi, îți vine foarte bine costumul!

Ares se apleacă spre mine.

— A, da? Dar cred că ți-ar plăcea mai mult să mă atingi fără costum.

Mă prefac scandalizată.

— Îmi propui ceva indecent?

Ares dă din cap.

— Foarte, foarte indecent, vrăjitoareo!

Îl împing și izbucnesc în râs pentru a domoli tensiunea dintre noi, pentru că, altfel, o să sfârșesc sub el gemându-i numele chiar înainte de a pleca.

Fug de Ares și dau de Marco, ce stă de vorbă cu Dani.

— Bună, Marco!

— Bună, Raquel! Suntem gata?

— Da, răspund, simțind privirea lui Ares pe partea din spate a capului meu. Și Apolo?

Marco ridică din umeri.

— E în camionetă, știi că el nu fumează.

Mă încrunt. Știu că nu are acest obicei, dar tot mi se pare ciudat că nu este aici, afară, salutându-ne. Ce are Apolo în ultima vreme? La școală n-am vorbit prea mult cu el; s-a schimbat.

— Să mergem! spune Ares, deschizând portiera șoferului și intrând în camionetă.

Fac și eu la fel și o văd pe Dani șovăind când Marco deschide portiera pentru ca ea să intre și, în plus, va sta la mijloc, chiar lângă Apolo.

Toți înăuntru, îl salutăm pe Apolo, care este deghizat în marinar, cu o pălărioară albă care-l face să arate mai drăguț

decât de obicei. Văd clar expresia de stânjeneală de pe chipul lui Dani şi îi adresez o privire reconfortantă.

— Localul e plin, comentează Marco, cercetându-şi telefonul. Sunt foarte liniştit că avem acces VIP.

— La ce te aşteptai? răspunde Ares. Este Halloween, la urma urmei.

— La anul ar trebui să ne deghizăm în ceva de grup, vorbeşte Apolo, uimindu-ne. Să fim toţi Power Rangers sau Ţestoasele Ninja sau personaje dintr-un serial precum *Urzeala tronurilor*, ar fi foarte cool!

Marco râde.

— Câţi ani ai? Doisprezece?

Simt impulsul de a-l apăra.

— Ei, nu e nimic rău în a ne deghiza în grup, îmi place ideea ta, Apolo!

Îi adresez un zâmbet şi el îmi zâmbeşte la rândul lui.

Marco nu intenţionează să tacă.

— Spui asta când nici măcar voi doi nu v-aţi deghizat în cuplu.

— Ba am făcut-o, vrăjitoare şi zeu grec, îi explic, dar Marco pufneşte. E ceva între noi doi ce n-ai înţelege niciodată.

Râde şi Ares.

— Are dreptate, Marco. N-ai înţelege niciodată. Relaţia cea mai lungă pe care ai avut-o a fost cu ţigara pe care tocmai ai fumat-o şi care s-a terminat deja.

Râdem toţi şi Marco mormăie.

— Toţi împotriva mea, hm?

Când ajungem la bar, îmi dau seama că Marco nu exagera când a spus că e plin. E o coadă de oameni la intrarea în local şi un afiş pe uşă care spune că e plin ochi şi că nu garantează intrarea nici dacă aştepţi afară ore întregi. Paznicul nici măcar nu clipeşte când ne lasă să intrăm.

Decorul este halucinant: totul e negru și portocaliu, de tavan atârnă cranii și schelete, pe stâlpi sunt păianjeni și sânge fals, iar barmanii sunt deghizați în pirați și servesc băuturi verzi și de culori scârboase. Există mai multe aparate de fum, care degajă din când în când și învăluie totul în ceață. Toată lumea e deghizată. Ochii îmi umblă peste tot, încercând să observ costumele. Atmosfera este perfectă; pe bună dreptate atâția oameni vor să intre. Artemis știe să-și conducă afacerea și să profite de petreceri.

Urcăm scările în zona VIP, unde ne așteaptă o masă, la care se află deja Samantha, Gregory, Luis și Andrea. Fără Nathaly în seara asta? Ce mă bucur!

Fața lui Gregory se luminează când mă vede, și mă emoționez și eu. Se ridică și mă îmbrățișează.

— Raquel, știam că vei veni!

Mă dezlipesc de el.

— Bineînțeles, n-aș rata niciodată să-ți văd costumul de vampir.

Îmi ridic degetul mare.

— Îți vine super!

Și Luis se ridică.

— De când sunteți voi atât de apropiați? Mă simt exclus.

Ares ni se alătură.

— Același lucru mă întrebam și eu.

Își pune mâna pe mijlocul meu, lipindu-mă de el.

Gregory clatină din cap.

— Stai liniștit, bebe! Îi face cu ochiul și adaugă: N-am ochi decât pentru tine.

Ares îi adresează o privire obosită și eu mă desprind de el.

— Relaxează-te, vampirii nu sunt genul meu!

Luis intervine:

— Ei îi plac... Ce se presupune că ești, Ares? Zeu?

— Un zeu grec.

Samantha ni se alătură, salutând cu un zâmbet.

— Îți onorezi numele?

Lui Luis îi pică fisa.

— Ah, așa-i, că voi aveți nume de zei greci! Al tău e al războiului sau ceva de genul, nu?

Gregory oftează.

— De-aia e așa de problematic.

Ares îi lovește brațul.

— Pe cine faci tu problematic?

Gregory îi face din nou cu ochiul.

— Dă mai tare, bebe!

Râdem toți și ne așezăm.

E mult mai ușor și mai comod să petrec timpul cu grupul de prieteni ai lui Ares. Cred că trebuia doar să-i cunosc, să petrec timp cu ei ca să nu mă mai simt în afara grupului, ci parte din el. Până și Andrea poate purta o conversație decentă fără prietena ei Nathaly. Totuși, nu uit că Gregory mi-a spus că este o profitoare și că i-a frânt inima.

Apolo se așază cât mai departe de Dani, ceea ce o obligă să stea de vorbă cu Luis, care cochetează cu ea, fără să știe că inima prietenei mele este la mezinul familiei Hidalgo și nu se poate abține să nu-i arunce ocheade din când în când.

Simțindu-mă mai relaxată în acest grup, îmi permit să beau câteva pahare. Băuturile arată scârbos, dar au un gust divin, mai ales una care se numește „Târăște-mă în iad!", care e delicioasă. Și, în ritmul ăsta, dacă continui să beau, voi ajunge în iad cu un anumit zeu grec care umblă pe aici. Îmi simt obrajii și urechile fierbinți, buzele, uscate; aparent, alcoolul mă încălzește, ceea ce mă transformă într-un obiectiv ușor pentru Ares.

Din păcate, alcoolul nu-mi afectează doar hormonii, ci mă face și îndrăzneață și curioasă, și merg prin zona VIP să văd dacă există pe-acolo același salon cu lumânări ca în clubul lui Artemis. Nu-mi dau seama că Ares mă urmărește până nu ajung înăuntru și vocea lui răsună în spatele meu:

— Ce cauți aici, vrăjitoareo?

Mă întorc spre el și văd în ochii lui albaștri strălucind ceva întunecat și periculos: dorință.

Înghit în sec pentru a doua oară în această noapte. Privirea mea observă micuța canapea de alături și inima îmi bate disperată. Suntem singuri în acest semiîntuneric.

— Ar trebui să ne întoarcem.

Ares se apropie de mine cu pași lenți.

— Da, ar trebui.

Îmi ling buzele, observându-i corpul, amintindu-mi cum e să-l simt gol lipit de trupul meu.

— Da, serios, ar trebui să plecăm.

El încuviințează, ajungând atât de aproape de mine, încât trebuie să-mi ridic ochii ca să-l privesc.

— Știu.

— Atunci, de ce stăm în continuare aici? întreb, și nasul lui îl atinge pe-al meu.

Buzele mi se deschid, anticipând ce urmează. Deja nu mai respir cum trebuie.

El mă apucă de gât.

— Pentru că în noaptea asta, șoptește, vei fi a mea din nou, vrăjitoareo!

Și, zicând asta, își lipește buzele de ale mele.

44

PIERDEREA CONTROLULUI

ARES HIDALGO

NU MĂ POT CONTROLA, NU VREAU SĂ MĂ CONTROLEZ!

Am aşteptat prea mult, am rezistat prea mult. Controlul mi se clatină şi se crapă cu fiecare sărut, cu fiecare atingere a limbii mele cu a ei, cu finețea pielii ei pe mâinile mele. O lipesc de perete, sărutând-o disperat. Pălăria de vrăjitoare îi cade şi se pierde în întuneric.

Încerc să mă calmez şi să fiu blând, să simt fiecare parte din ea, dar aşteptarea îşi spune cuvântul şi, deşi vreau să o devorez, să o penetrez, să o aud gemându-mi numele la ureche, nu mă grăbesc; o mângâi, o sărut şi, când respirația ei se transformă în gâfâieli, ştiu că este la fel de excitată ca mine. Mâinile îmi devin neliniştite şi alunecă pe sub acea rochie scurtă de vrăjitoare pe care o poartă, iar buzele mele nu le părăsesc pe ale ei. Mişcându-i lenjeria intimă într-o parte, degetele îmi alunecă între picioarele ei, iar ea geme şi eu îi muşc buza de jos.

— Te-ai umezit aşa de repede?

Ea nu spune nimic, doar se înfioară când unul dintre degetele mele o penetrează. E aşa de cald şi de umed în ea, încât simt că-mi va exploda penisul, aşa e de tare.

— Ares..., murmură cu vocea plină de dorinţă. Suntem... N-ar trebui s-o facem aici.

Ea chiar crede că ne putem opri acum?

Îmi adâncesc şi mai mult degetul în ea şi o aud gâfâind, agăţându-se de umerii mei. Buzele mele le părăsesc pe ale ei pentru a-i linge şi muşca pielea gâtului. Ştiu că este punctul ei slab; îşi lasă capul pe spate, iar şoldurile i se mişcă în ritmul degetelor mele, înnebunindu-mă. Îmi folosesc mâna liberă pentru a-i mângâia sânii prin rochie.

Gata, nu mai pot să aştept!

Fără să mă pot abţine, mă dezlipesc de ea, scoţându-mi mâna dintre picioarele ei pentru a-mi elibera mădularul şi a-mi pune prezervativul, dar ea protestează nerăbdătoare.

— Ares, te rog!

O privesc în ochi, jucăuş.

— Hm?

Ea nu şovăie să-mi spună ce vrea.

— Te vreau acum în mine!

— Ah, da?

O tachinez ridicându-i un picior şi punându-l în jurul taliei mele.

— Vrăjitoare perversă!

Erecţia mea îi atinge zona umedă dintre picioare şi-mi lipesc fruntea de a ei.

— Nu o să fiu blând.

Ea îmi muşcă buza de jos.

— Nu vreau să fii.

O apuc de păr, obligând-o să mă privească în ochi, şi-mi mişc şoldurile spre înainte, penetrând-o complet dintr-o singură împunsătură. Gemem amândoi din cauza senzaţiei. Doamne, am uitat cât de delicios este să fiu în ea, umed, strâmt, cald, suav...

Nu-mi pot lua ochii de la ea, pentru că arată al naibii de sexy și vulnerabilă așa, cu obrajii roșii, buzele umflate, ochii strălucindu-i de dorință. Își pune mâinile în jurul gâtului meu și-i iau și celălalt picior, pentru a o ridica astfel complet și a începe să mă mișc, lipind-o de perete cu fiecare mișcare bruscă. O sărut din nou, înăbușindu-i gemetele cu gura mea.

— O, Doamne, Ares! gâfâie, pierzându-și controlul.

Atingere de piele suavă, umedă și caldă... Mai mult, am nevoie de mai mult! Îmi accelerez mișcările, împingând-o și mai mult în perete, intrând și ieșind din umezeala ei. Pentru o clipă, mă gândesc să mă opresc, nu vreau să-i fac rău, dar, din felul cum îmi cere mai mult, știu că-i place la fel de mult ca mie.

Dacă o să continuăm așa, o să-mi dau drumul mai repede decât îmi doresc. Nu vreau să creadă că sunt un începător grăbit. Cu ea în brațe, mă mișc în spate până mă așez pe una dintre canapele, cu ea pe mine, având puterea de a mă înnebuni și mai mult decât m-a înnebunit deja.

Raquel nu șovăie să se miște pe mine, în cercuri, în față și în spate, și-mi dau seama că nu a fost o idee bună ca să nu termin repede. Arată foarte sexuală – luminile lumânărilor îi oferă o nuanță strălucitoare pielii sale ușor transpirate. Arată ca o zeiță; n-am crezut niciodată că sexul poate oferi asemenea senzații. Nu este doar aspectul fizic al acestuia, ci și conexiunea, acele emoții care se transmit cu fiecare atingere, fiecare privire, fiecare sărut.

La naiba, ea mă are practic în palmă!

Are puterea de a mă distruge, și adevărul e că nu-mi pasă, să fiu distrus de ea ar fi un privilegiu dat naibii. Își mușcă buzele, lăsându-și rochia în jos și expunându-și sânii.

O, da, un privilegiu dat naibii!

O strâng de talie, ghidându-i mișcările.

— Îți place să mă călărești așa?

Ea geme.

— Da, îmi place mult!

Îi trag o palmă şi ea tremură de plăcere.

— Eşti udă toată...

Mă îndrept puţin ca să ling zona dintre sânii ei şi apoi să-i sug.

— Vreau să-ţi dai drumul pe mine, aşa cum eşti.

O simt strângându-se pe mădularul meu şi ştiu că mai e puţin.

— O, Ares, ce bine... Ah!

Mă mişc odată cu ea, penetrând-o adânc. Gemetele ei îşi pierd controlul şi ştiu că şi eu mai am puţin.

O îmbrăţişez, şoptindu-i la ureche lucruri senzuale, dar cu coada ochiului observ mişcare în dreapta mea. Privesc şi văd un chip ţâşnit printr-o mică deschizătură în perdelele care ne ascund.

Marco.

Din instinct, mâinile mele lasă în jos rochia lui Raquel şi simt uşurare ştiind-o acoperită, dar ea nu se opreşte. Marco întârzie două secunde să reacţioneze, iar eu îi adresez o privire rece, care-l face să plece.

Aş vrea să spun că asta mi-a tăiat inspiraţia cu Raquel, dar nu este aşa. Vrăjitoarea mea continuă să se mişte pe mine, la limita orgasmului, târându-mă cu ea. Mă sărută şi atingerea trupurilor noastre conectate se intensifică.

Geme pe gura mea, corpul ei înfiorându-se peste al meu, umezeala ei strângându-mi erecţia. Orgasmul ei îl impulsionează pe al meu şi o strâng de şolduri în timp ce-mi dau drumul.

Dintr-odată, aud din nou muzica şi sunetul respiraţiilor noastre grele. Raquel mă îmbrăţişează şi eu îmi îngrop faţa în gâtul ei. Simt bătăile accelerate ale inimilor noastre şi nu vreau să mă mişc. În momentul acesta, senzaţia este perfectă.

Şi aceasta a fost mereu una dintre primele mari diferenţe cu Raquel. Înainte de ea, mereu voiam să mă îndepărtez de fata cu care tocmai făcusem sex şi, când eram deja satisfăcut, nu-mi doream decât să mă îndepărtez de ele. Dar cu Raquel întotdeauna am simţit acea nevoie de a rămâne lângă ea, ţinând-o lipită de mine. Încă-mi amintesc ce mult m-a speriat acest sentiment primele dăţi când am făcut sex cu Raquel. Acea senzaţie de a vrea să rămân lângă ea nu mi se mai întâmplase înainte şi mă îngrozea, de aceea fugeam sau încercam să o îndepărtez.

Îi inhalez aroma şi zâmbesc pe pielea ei.

Nu-mi mai e teamă, vrăjitoareo.

Nu mai vreau să fug.

O sărut şi ne ridicăm cu grijă, aranjându-ne costumele. O observ lăsându-şi rochia în jos şi aranjându-şi-o, şi zâmbesc şmecher.

— Presupun că am ieşit deja din *friendzone*.

Ea mă priveşte cu ochii întredeschişi.

— Nu începe!

Fac pe nevinovatul.

— Nu încep nimic.

Fac o pauză.

— Spun doar adevărul, iubito.

Ea încearcă să-şi ascundă zâmbetul.

— Iubită?

Doar încuviinţez.

— Acum sunt cu totul al tău şi tu eşti toată a mea, micuţă vrăjitoare.

— Ha! râde. De ce eşti aşa de posesiv?

Îi cuprind talia cu braţul, trăgând-o spre mine, iar ea scoate un chicotit. Îi mângâi obrazul.

— Pentru că sunt unii care au ochii pe tine.

Ea îmi adresează un zâmbet larg.

— Gelos? Eşti drăguţ când eşti gelos!

Prima dată când am simţit gelozie în viaţa mea a fost cu tine, mă gândesc, dar nu o spun.

Raquel se răsuceşte puţin, stânjenită.

— Mă duc la toaletă să... Ştii, să mă şterg puţin.

— Te aştept la masă.

Îmi face semnul de „OK" cu mâna şi se îndepărtează. Ies din salonul cu lumânări şi mă îndrept spre masă. Primul care mă întâmpină este Gregory.

— În sfârşit apari! Se ridică şi-mi şopteşte la ureche: Piaptănă-te puţin, că atragi atenţia!

Îmi trec repede mâinile prin păr şi mă îndrept spre Marco.

— Ai ţigări?

El încuviinţează, scoţând o cutie din buzunar.

— Vrei una?

— Da. Vii să fumăm?

El îmi zâmbeşte.

— Desigur.

Trecem prin salonul cu lumânări ca să ne îndreptăm spre balconul de alături. De îndată ce păşesc acolo, îmi amintesc acea dată când Raquel m-a lăsat înfierbântat în acest loc. A trecut atât de mult de atunci...

Ne aprindem ţigările, apoi trag o dată din ea şi elimin fumul în aerul rece al nopţii. Marco e aplecat, cu antebraţele pe balustrada balconului şi ochii aţintiţi asupra peisajului. Tăcerea este ciudată între noi, stânjenitoare, dar conversaţia care urmează este una despre care amândoi ştim că trebuie să o purtăm.

— Nu e nevoie s-o luăm pe ocolite, spune el ca din întâmplare.

— Ăsta nu e un joc pentru mine, Marco, încep, inhalând din nou. De data asta, nu.

— O placi cu adevărat?

— E mai mult decât atât.

Izbucneşte în râs.

— Nu mă înnebuni! Eşti îndrăgostit?

— Da.

Se strâmbă.

— Credeam că ea e doar fata ciudată care te hărţuieşte. Cum se schimbă lucrurile...

— Marco, vorbesc serios, ea nu e o joacă pentru mine, repet eu. Gata cu joaca, pariurile, provocările!

El ridică ambele mâini în aer şi vorbeşte pe un ton ironic:

— Mi-e foarte clar.

— Spune ce-ai de zis!

— Se presupune că trebuie să te ascult? zice. Oare ţie ţi-a păsat că mi-ai distrus planurile cu Samantha?

— Nu mi-ai spus niciodată că o placi cu adevărat, că nu era o joacă. De unde să ştiu? Îţi citesc gândurile?

— Ştiai ce simţeam pentru ea! Nu era nevoie să-ţi spun. Aruncă ţigara pe podea şi o calcă, apoi spune: De când eram mici am avut sentimente pentru ea, şi tu o ştiai.

Ştiam că asta va ieşi la lumină într-o bună zi, dar nu mă aşteptam să am discuţia asta azi.

— Ea nu te-a văzut niciodată diferit, ci doar ca pe un prieten, iar asta nu e vina mea.

— Crezi că nu ştiu? Dar orice speranţă pe care aş fi avut-o cu ea s-a dus dracului când ai început să i-o tragi din plăcere, pentru distracţie, entuziasmând-o ca pe o proastă.

Sting ţigara în scrumiera de pe măsuţa din balcon.

— N-am vrut niciodată să-mi bat joc de ea şi tu o ştii.

— Dar ai făcut-o, răspunde, iar furia se simte clar în vocea lui. Ne-ai distrus pe amândoi cu egoismul tău nenorocit. Nu te gândeşti niciodată la ceilalţi, ci doar la tine.

— Ce vrei? Să-ți cer scuze?

— Neah. Sper doar ca, acum, că ai găsit o persoană de care-ți pasă cu adevărat, să înveți să te gândești la ceilalți.

Își trece mâna pe cap.

— Sper doar să te maturizezi. Cum te-ai simți dacă ți-aș sufla-o pe Raquel? Dacă m-ai vedea folosindu-mă de ea pentru propria plăcere, știind că tu simți o mie de chestii pentru ea, putând s-o faci fericită și să-i oferi totul?

La simplul gând, îmi strâng mâinile pe lângă corp.

— Nici măcar să nu-ți treacă prin minte!

— E urât, nu? Mă bucur că te poți pune în locul meu acum. Îmi întoarce spatele și oftează: Stai liniștit, n-am de gând să mă apropii de vrăjitoarea ta, voiam doar să înțelegi ce am simțit.

Lăsându-mi orgoliul deoparte, zic:

— Îmi pare rău!

Marco mă privește din nou, cu uimirea vizibilă pe chip, dar eu continui:

— Chiar îmi pare rău, *bro*, ai dreptate...

— Nu mi-ai cerut scuze niciodată.

— Știu. Îi zâmbesc trist, apoi spun: Dar acum este mai ușor să-mi recunosc greșelile. Cred că ea mă face să fiu un om mai bun.

Îmi oferă un zâmbet sincer.

— Mă bucur mult să aud asta!

— Iar Samy se va vindeca, Marco, și vei avea din nou șansa de a o cuceri.

Izbucnește în râs.

— Sper! Deocamdată mă voi mulțumi cu privirile ei de ură.

— Totul bine între noi?

— Totul bine, trecutul rămâne trecut.

După ce lămurim lucrurile, intrăm amândoi din nou în club. Când ajungem la masă, Raquel râde în hohote cu Gregory, iar Samantha e în picioare cu Andrea, dansând uşor în ritmul muzicii.

Mă apropii de Samantha pentru a-i spune la ureche:

— Te provoc să dansezi cu Marco.

Ea face o grimasă.

— Urăsc provocările tale!

Dar o face. Întotdeauna am îndeplinit provocările pe care ni le lansăm. Îi văd ducându-se să danseze şi ochii îmi cad asupra vrăjitoarei mele. E atât de frumoasă când râde, şi are obrajii roşii; am observat că i se înroşeşte faţa după ce bea prea mult. Ea îmi observă prezenţa şi ochii i se luminează. Ridică mâna, chemându-mă la ea.

Da, fără îndoială, să fiu distrus de ea este un privilegiu.

45

THE WALK OF SHAME

RAQUEL

— Raquel.

Cineva mă zgâlţâie de umăr.

— Raquel!

Zgâlţâirea violentă mă aduce din lumea inconştienţei înapoi la viaţă.

— Raquel!

O şoaptă poruncitoare îmi ajunge la urechi, dar nu vreau să deschid ochii.

— Pentru Dumnezeu, trezeşte-te!

Deschid unul din ochi, strângându-l pe celălalt în timp ce mă obişnuiesc cu lumina. O siluetă este aplecată deasupra mea.

— Ce...

O mână îmi acoperă gura şi clipesc încet, încercând să văd cine e aproape deasupra mea.

Păr negru căzând de-o parte şi de alta a feţei...

Dani.

— Ştttt! Vreau să te ridici cu mare grijă!

O privesc vrând parcă să spun „ce naiba se întâmplă?", dar pare disperată.

— O să-ţi explic după, dar vreau să te ridici cu grijă şi să nu faci zgomot.

— Mai întâi de toate, stai puţin! Unde naiba suntem?

Azi-noapte...

Prin minte îmi trece o serie de imagini prea ruşinoase: Margarita, votcă, dansuri pe masa din club, Gregory făcând striptease, eu şi Ares sărutându-ne în faţa tuturor, Dani şi Apolo aruncându-şi priviri de „la prima neatenţie, ţi-o trag în noaptea asta".

Oh, Fecioară a Abdomenelor, o să ajung în iad!

Practic, am comis prea multe păcate într-o singură noapte. Şi nu doar asta. A trebuit să venim cu taxiul acasă la Marco, singura casă fără supraveghere din partea adulţilor. Şi mai mult alcool, şi mai mult striptease, şi mai multe priviri sexuale între Apolo şi Dani şi chiar mai multe săruturi între mine şi Ares.

Dani îmi eliberează gura şi eu mă aşez, pentru că mi se întoarce stomacul pe dos şi capul îmi zvâcneşte.

— Ce se întâmplă?

Gâtul îmi arde, sec, rănit de atâta alcool.

Dani îşi duce degetul arătător la buze şi-mi face un semn spre locul de lângă mine. Ares doarme lângă mine, întins pe burtă, ţinând capul în direcţia opusă nouă. Cearşaful un pic mai sus de talie. E la bustul gol, cu tatuajul vizibil şi părul acela negru ciufulit îndreptat în toate părţile.

Doamne, trebuie să fie un privilegiu să te trezeşti alături de un asemenea bărbat! Poate că-mi irosesc toată fericirea vieţii cu acest băiat, dar merită osteneala.

Dani mă aduce din nou la realitate, fluturându-şi mâna prin faţa mea.

Mă ridic cu grijă, iar salteaua scârţâie şi ne uităm amândouă la zeul grec, dar el este pe tărâmul viselor. Simt o uşoară

durere în zona dintre picioare şi ameţesc puţin, iar Dani mă sprijină, aşteptând să-mi recapăt echilibrul.

Nu o să mai beau.

Ştiu, asta am zis şi data trecută.

Alcoolul este ca un fost iubit pe care nu l-ai uitat. Promiţi să nu-i mai cazi în plasă, să nu-l mai guşti niciodată, dar te seduce şi pici din nou în ea.

Caut tocurile pe care le purtam aseară, care sunt aruncate într-un colţ al camerei, şi-mi vine în minte o amintire.

— Vrăjeşte-mă, vrăjitoareo! strigă Ares în timp ce intrăm în cameră împiedicându-ne.

Mă apucă de talie ca să mă sărute uşor.

Eu scot un chicotit.

— Eşti foarte beat.

E aşa de frumos cu obrajii lui roşii şi ochii întredeschişi! Ares arată cu degetul spre mine.

— Nici tu nu eşti tocmai personificarea abstinenţei.

— Uau! Personificarea. Cum face creierul tău intoxicat ca să spună aceste cuvinte?

Ares îmi oferă un zâmbet larg, atingându-şi fruntea.

— Coeficientul...

— Cel mai mare din regiune, închei fraza în locul lui. Inteligent şi frumos. De ce eşti aşa de perfect?

El ridică din umeri şi-mi mângâie obrazul.

— De ce eşti tu atât de perfectă?

Şi-mi amintesc detaliat tot ce am făcut după asta. Doamne!

— Pământul către Raquel!

Cu sângele năvălindu-mi în obraji, revin cu picioarele pe pământ. Dani îmi face un semn cu mâna să o urmez la uşă, iar eu clatin din cap.

— Nu pot să plec şi să-l las aşa.

Dani şopteşte:

— Îi explici apoi totul printr-un mesaj. Trebuie să plec de-aici.

— Nu crezi că se va simţi puţin folosit?

Dani îmi adresează o privire ce vrea să spună: „Vorbeşti serios?"

— Îi explici mai încolo. Hai să mergem! insistă, dar eu şovăi. Te rog!

— Bine!

Ieşim amândouă din cameră cu tocurile în mâini, închizând cu grijă uşa în urma noastră.

— Acum, poţi să-mi explici ce se întâmplă?

Dani clatină din cap.

— Îţi explic pe drum. Nu face zgomot, mulţi oameni dorm în aceste camere!

Coridorul este lung, cu uşi pe ambele părţi. Îmi vine să protestez, dar Dani începe să meargă în faţa mea, iar ochii îmi cad pe partea din spate a topului de la costumul ei şi văd eticheta. E îmbrăcat invers?

Ă-ău, greşeală de începător!

— Dani, ai făcut sex azi-noapte?

— Ştttt!

Îmi astupă gura, lipindu-mă de perete.

Eu mă eliberez.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, ţi-ai tras-o cu Apolo!

— Raquel!

— Neagă!

Dani deschide gura să spună ceva şi o închide din nou. Nu-mi vine să cred.

— În numele Fecioarei Abdomenelor!

Dani se încruntă.

— Mai întâi de toate, fecioara aceea nu există și, în al doilea rând, taci, Raquel, nicio vorbă în plus!

— Oh, nu mă așteptam la asta, spun amuzată.

Dani mă apucă de braț.

— Mișcă! Nu face ca acest *walk of shame* să fie mai rău decât este deja!

— *Guok* cum?

Dani își dă ochii peste cap.

— Mersul rușinii, știi tu, a doua zi după ce ți-o tragi cu cineva cu care nu trebuia s-o faci, e chiar și un film despre asta.

Chicotesc.

— Știam eu! Ți-am zis că-ți dau o lună ca să cedezi!

Dani îmi aruncă o privire ucigașă.

— Mișcă-te! E ora nouă și mama ta iese azi la unsprezece din tură.

— Of, la naiba, cu asta trebuia să începi!

Pornim să străbatem coridorul când auzim mânerul unei uși învârtindu-se.

— O, la naiba, la naiba! murmură Dani și amândouă ne foim dintr-o parte în alta, neștiind ce să facem, izbindu-ne una de alta de mai multe ori.

În cele din urmă, încremenim și o vedem pe Samy ieșind cu mare grijă dintr-una din camere, tot cu tocurile în mâini, iar atitudinea ei este foarte asemănătoare cu a noastră.

Să nu-mi spui că...

Samy ne vede și paralizează pentru o clipă, salutându-ne cu mâna ei liberă. Ne apropiem și Dani o ia de mână ca să fugim împreună.

— Nimeni nu judecă pe nimeni!

Când coborâm scările, ne întâlnim cu Andrea. Da, fata care are nu știu ce relație cu Gregory e la ușă, deschizând-o cu grijă.

— Îţi baţi joc de mine?

Eu, Dani şi Samy ne privim şi zâmbim, iar eu oftez.

— Ăsta trebuie să fie cel mai popular *wouk of chin* din istorie.

Samy râde.

— Vrei să spui *walk of shame*?

Las capul în jos şi murmur:

— Engleza nu e punctul meu forte.

Ieşim din casă, oprindu-ne în grădină. Samy îşi cercetează telefonul, care a rămas fără baterie.

— Are cineva baterie să chemăm un taxi?

Andrea ne zâmbeşte.

— Am venit cu maşina, vă pot duce eu.

E o maşină foarte frumoasă, mică şi feminină. Samy se aşază pe locul copilotului, iar eu şi Dani, în spate. Andrea începe conversaţia.

— Nu vi se pare foarte ciudată situaţia asta?

Samy încuviinţează.

— Prea ciudată, aş spune eu.

Neputând să mă abţin, zic:

— Îmi pare rău, dar cred că toate suntem curioase să ştim cu cine...

Dani e de acord.

— Nimeni nu judecă pe nimeni. Să spunem numele!

Andrea râde.

— Gregory.

Samy se înroşeşte.

— Marco.

— Ce? spun uimită. Nu mă aşteptam la asta!

Samy oftează.

— Nici eu.

Andrea mijeşte ochii.

— Nimeni nu e uimită de dezvăluirea mea? Era atât de evident?

Spunem toate în cor:

— Da!

— Auci! Andrea se bosumflă, apoi zice: Şi tu eşti evidentă, Raquel. Ares, cine altcineva?

Scot limba la ea, iar Andrea mă vede prin oglinda retrovizoare şi-mi arată degetul mijlociu. Faptul că ne-am găsit în această situaţie atât de ruşinoasă şi de vulnerabilă a creat o atmosferă de încredere foarte plăcută între noi.

Samy se întoarce uşor în scaunul ei.

— Şi tu, Daniela?

Dani lasă capul în jos şi, cu demnitatea la pământ, şopteşte:

— Apolo.

— Ce?!

Strigătul lui Samy şi al Andreei îmi provoacă o grimasă. Îmi ating fruntea.

— Fără ţipete! Mahmureală. Aţi uitat?

Andrea opreşte la un semafor aflat pe roşu.

— La asta chiar că nu mă aşteptam!

Dani îşi trece mâna pe faţă.

— Ştiu, mi-am tras-o cu un copil.

Andrea o priveşte ca şi cum ar fi nebună.

— Nu, nu de-asta, ci pentru că nu ştiam că voi vă cunoaşteţi atât de bine.

Samy încuviinţează.

— Să nu-mi zici că te simţi prost din cauza vârstei, Daniela!

Vinovăţia e evidentă pe chipul lui Dani.

— Apolo nu este un copil, este un adolescent, şi dă-mi voie să-ţi spun că e mult mai matur decât mulţi băieţi mai mari pe care-i cunosc.

Mă bucur mult că Samy gândeşte ca mine.

— Asta i-am zis şi eu, dar e paranoică în privinţa vârstei şi a ce va spune lumea.

Samy îi adresează un zâmbet reconfortant şi-şi întinde mâna pentru a o strânge pe a lui Dani.

— Nu-ţi face sânge rău, Daniela! Da?

Andrea străbate bulevardul principal.

— Îmi pare rău că întrerup romantismul, dar vă supăraţi dacă trec pe la farmacie? Mă doare capul de leşin. Trebuie să iau ceva pentru durere.

— Eu am nevoie de un Gatorade pentru hidratare, şopteşte Samy.

— Ai pierdut multe lichide azi-noapte? glumeşte Dani şi toate ne strâmbăm de scârbă.

— Dani!

Andrea îşi parchează maşina la farmacie şi oftăm adânc. Presimt că acesta este începutul unor noi prietenii; la urma urmei, nu există o modalitate mai bună de a începe o legătură de încredere decât hidratându-ne şi luptând cu una dintre cele mai groaznice mahmureli din vieţile noastre.

46

CEI FOLOSIȚI

ARES HIDALGO

NU MĂ AȘTEPTAM SĂ MĂ TREZESC ȘI SĂ NU O SIMT PE RAQUEL lângă mine în pat când mi-am întins brațul. Capul mi se învârte, dar mă ridic, mă împleticesc până la baie, arunc o privire acolo și nimic. Observ că hainele ei nu sunt nicăieri, așa că-mi dau seama că a plecat.

Vrăjitoarea m-a folosit și a plecat?

Nu-mi vine să cred! Asta trebuie trecută pe lunga listă de prime dăți cu Raquel. Niciodată vreo fată nu a dispărut a doua zi dimineață după o noapte de sex, acela a fost întotdeauna rolul meu.

Ea continuă să-mi fure locul întâi în toate.

Dar de ce a plecat? N-am făcut nimic greșit azi-noapte. Sau da? Îmi trec mâna peste față, amintindu-mi tot ce am făcut azi-noapte. Doamne, a fost cel mai bun sex pe care l-am făcut în viața mea! Femeia asta mă înnebunește! Zâmbesc ca un prost, evaluând singurele haine pe care le am de îmbrăcat: costumul de zeu grec. Ah, nu-mi vine să cred! Sub nicio formă nu voi ieși așa! Caut haine în dulap, căci aceasta este una dintre camerele

de oaspeți ale lui Marco și, cum e obișnuit să rămânem aici din când în când, întotdeauna există haine în plus pentru musafiri.

După ce-mi pun niște pantaloni scurți și un hanorac alb, cobor scările în salon, unde dau peste o scenă care pare extrasă din filmul *Marea mahmureală*.

Gregory este lungit pe canapea, cu o pungă cu gheață pe frunte. Apolo stă pe podea, cu spatele lipit de partea de jos a canapelei și cu o găleată lângă el; e palid. Marco se așază pe fotoliu cu o pungă cu gheață pe...

Marco e primul care mă vede.

— Nici nu vreau să aud!

Nu mă pot abține să nu râd.

— Dar ce naiba?

— Sunt pe moarte, mormăie Gregory.

Ochii-mi sunt în continuare la Marco.

— Ce-ai pățit?

Marco își abate privirea.

— Ce parte din „nici nu vreau să aud" n-ai înțeles? Uită de asta!

— E greu să uit când ții o pungă cu gheață pe penisul tău.

Apolo oftează.

— De ce ești așa de necioplit, Ares?

Mă așez în capătul canapelei, la picioarele lui Gregory.

— Ți l-ai rupt?

Marco îmi aruncă o privire ucigașă.

— Nu, doar... Cred că sunt arsuri de la frecare.

Izbucnesc într-un hohot de râs.

— La naiba, *bro*, și eu care credeam că am avut o noapte sălbatică!

Gregory râde împreună cu mine.

— Și eu la fel, dar nu, se pare că lui Marco i-a dat ca unui televizor vechi.

Eu şi Gregory spunem în acelaşi timp:

— Fără oprire!

Marco strâmbă din buze.

— Ha, ha, ce nostimi!

Apolo zâmbeşte.

— A fost bună asta!

Eu şi Apolo plecăm acasă şi, când ajungem, ne ducem direct în bucătărie. Încă suntem slăbiţi şi ameţiţi. Avem nevoie de lichide, de mâncare şi de un duş zdravăn. Apolo se prăbuşeşte la masa din bucătărie, lipindu-şi obrazul de ea. Eu doar iau două sticle de băuturi energizante din frigider şi le pun pe masă, aşezându-mă în capătul celălalt. Ştiu că Apolo şi-a făcut de cap azi-noapte şi sunt foarte curios.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— N-am zis nimic.

— Dar te gândeşti.

Iau o înghiţitură din băutura mea.

— Îţi imaginezi lucruri.

Claudia intră în bucătărie şi se oferă să ne pregătească o supă. Dar Apolo spune că este obosit şi se duce în camera lui.

E rândul meu să-mi odihnesc faţa pe masă în timp ce aştept să-mi pregătească Claudia supa. Fără să-mi dau seama, adorm. Un picior în genunchi mă trezeşte. Clipesc şi-mi ling buzele, în timp ce o durere înţepătoare îmi străpunge gâtul. Când îmi dezlipesc faţa de pe masă, simt semnele marginilor din lemn pe obraz. Mă îndrept în scaun, dând cu ochii de o privire rece.

Artemis stă în celălalt capăt al mesei, cu o cafea aburindă în faţa lui, îmbrăcat în hanoracul lui negru de făcut sport şi cu părul uşor umed de transpiraţie. Eu încă nu înţeleg cum se poate trezi duminica dimineaţă să facă sport. Dar, mă rog, multe lucruri nu le înţeleg la fratele meu mai mare.

Are braţele încrucişate la piept.

— O noapte grea?

— Nici n-ai idee!

Claudia se mişcă în jurul aragazului.

— Oh, te-ai trezit, supa e deja gata!

— Mulţumesc! îi spun pe un ton uşurat. Salvezi o viaţă.

Claudia îmi zâmbeşte.

— Nu te obişnui!

Îmi serveşte supa şi simplul miros care emană din aceasta mă face să mă simt mai bine.

Artemis soarbe din cafeaua lui şi mă pregătesc să iau o lingură de supă, când vorbeşte:

— Nu-l lăsa pe Apolo să bea, încă nu are vârsta potrivită.

— Ştiu, a fost doar o zi.

Ridic din nou lingura, dar Artemis vorbeşte iar:

— Mi-a zis directoarea de la liceul tău că încă nu ţi-ai depus dosarul la facultatea de drept sau de afaceri.

Pun lingura lângă farfurie.

— Nu suntem nici măcar la jumătatea anului şcolar.

— Mai bine mai devreme decât mai târziu. Ai vreuna în minte?

Îmi încordez mandibula.

— Îţi va fi foarte uşor să fii acceptat la Princeton. Eu şi tata am absolvit acolo şi ai fi considerat moştenitor pentru a intra.

Oh, The Ivy League – cele mai prestigioase, exclusiviste şi cunoscute universităţi din Statele Unite. Procesul de selecţie este şi mai riguros decât cel de la alte universităţi. Nu trebuie doar să ai note excelente, ci şi mulţi bani şi, pe deasupra, mai este şi cunoscuta „moştenire": dacă părinţii sau rudele tale apropiate au absolvit la una dintre acele universităţi, eşti practic admis.

Să nu mă înţelegeţi greşit, chiar sunt interesat de una dintre acele universităţi, dar nu pentru facultatea la care se gândeşte

fratele meu. Claudia îmi adresează o privire plină de compasiune şi îşi vede de gătit în continuare. Oare e atât de evident că mă stânjeneşte acest subiect?

Artemis pare că nu vrea să tacă.

— Te-ai gândit ce domeniu vei alege? Afaceri sau drept? M-ai ajuta foarte mult dacă ai opta pentru afaceri; avem de gând să deschidem o altă sucursală în sud. De-abia a început construcţia şi ar fi ideal să o poţi conduce după ce-ţi iei licenţa.

Nu vreau să studiez drept sau afaceri.

Vreau să studiez medicină.

Vreau să salvez vieţi.

Vreau să am cunoştinţele necesare pentru a-i îngriji cât mai bine pe bunicul meu şi pe cei la care ţin.

Mă gândesc la toate aceste lucruri, dar nu le spun, deoarece ştiu că, în momentul în care-mi vor ieşi de pe buze, voi pierde tot respectul şi validarea în faţa fratelui meu mai mare, pentru că a renunţa la moştenire este ca o trădare în astfel de familii.

La ce foloseşte un medic într-o transnaţională de succes?

Am avut o viaţă în care nu mi-a lipsit nimic, în care n-a trebuit să muncesc pentru nimic. Moştenirea are o latură foarte plăcută, dar oamenii se înşală dacă sunt de părere că nu există un preţ într-o astfel de viaţă.

Oamenii nu văd presiunea, mulajul a ceea ce se presupune că trebuie să fii, mesele solitare, cât de greu este să-ţi faci prieteni adevăraţi sau să obţii afecţiune pură. Am crezut că viaţa mea se va baza pe acest cerc până când m-a văzut Raquel.

Şi nu vorbesc despre faptul că m-a privit; ea a văzut prin mine şi s-a apropiat cu acele sentimente atât de pure, cu faţa aceea atât de frumoasă şi de uşor de citit, care m-a lăsat fără cuvinte. Raquel a fost întotdeauna atât de autentică, de transparentă, iar reacţiile ei sunt atât de sincere! N-am crezut că există astfel de persoane.

Ea, care nici măcar nu știe cât este de frumoasă, mi-a spus cu atâta siguranță că mă voi îndrăgosti de ea! Ea, care muncea pentru a-și cumpăra lucrurile pe care le voia, care întotdeauna a fost singuratică din cauza absenței tatălui ei și a serviciului mamei sale; ea, care a trecut prin atâtea rahaturi cu mine...

Încă zâmbește cu toată inima.

Și este un zâmbet care mă dezarmează și mă face să cred că totul este posibil. Și că voi deveni un mare medic într-o bună zi, fiindcă poate că nimeni din familia mea nu mă sprijină sau nu crede în mine, dar ea o face.

Și asta este mai mult decât suficient.

47

IERTAREA

RAQUEL

Noaptea de Anul Nou

Îmi pare rău...

Iartă-mă...

N-am vrut niciodată să-ți fac rău.

Nu știu ce-a fost în mintea mea.

Să ceri iertare poate fi foarte greu. E nevoie de maturitate și de curaj. A recunoaște că ai greșit înseamnă să te confrunți cu tine însuți și să înfrunți faptul că nu ești perfect și că niciodată nu vei fi, că ești în stare să faci greșeli la fel ca toată lumea.

Să greșești e omenește, să recunoști e o dovadă de curaj.

Cele mai grave greșeli sunt acelea care nu pot fi șterse, indiferent cât de mult ceri scuze, sunt acelea care lasă o cicatrice în inima ta. Acelea care încă dor când îți amintești de ele.

Noaptea de Anul Nou are un aer aparte, un mod de a ne sensibiliza, de a ne face să reflectăm asupra a tot ce am făcut, a ceea ce nu am făcut, asupra persoanelor pe care le-am mâhnit cu bună știință sau fără să vrem. Am trecut prin atâtea lucruri anul acesta, mai ales de la începutul verii! Ultimele șase luni au fost un *montagne russe* de emoții pentru mine.

Ceasul arată ora 23.55 şi ochii mi se umplu de lacrimi, ceea ce aş vrea să spun că mă uimeşte, dar nu este aşa. Întotdeauna am plâns când se apropie miezul nopţii de Anul Nou, fie de tristeţe, fie de bucurie, de nostalgie sau o combinaţie de sentimente pe care nici măcar eu n-am reuşit să le descifrez.

Mama îşi trece braţul pe deasupra umărului meu pentru a mă îmbrăţişa dintr-o parte. Stăm amândouă pe canapea. Suntem acasă la cea mai bună prietenă a ei, Helena, care are o familie numeroasă. Întotdeauna petrecem aici noaptea de Anul Nou. Presupun că mamei nu i-a plăcut niciodată ideea să o petrecem singure. Şi nici mie.

Mama îmi mângâie braţul, odihnindu-şi bărbia pe capul meu.

— Încă un an, fata mea.

— Încă un an, mami.

Helena apare în faţa noastră, cu nepotul ei de trei ani în braţe.

— Haide, în picioare, e momentul numărătorii inverse!

Sunt aproximativ cincisprezece persoane în această încăpere mică. Prezentatoarea de pe ecranul televizorului începe să numere invers.

10

Râsul lui Dani...

9

Nebuniile lui Carlos...

8

Argumentele tocilăreşti ale lui Yoshi...

7

Inocenţa lui Apolo...

6

Palma mamei...

5

Cuvintele jignitoare ale lui Ares...

4

Cuvintele dulci ale lui Ares...

3

Zâmbetul lui frumos când se trezește...

2

Albastrul adânc al ochilor lui...

1

Te iubesc, vrăjitoareo!

— La mulți ani!

Toată lumea strigă, se îmbrățișează, sărbătorește și nu mă pot abține să nu zâmbesc, deși lacrimi mari îmi alunecă pe obraji. Am căpătat obiceiurile de la băiatul cel instabil.

Mi-e foarte dor de el! După Halloween, ne-am văzut aproape în fiecare zi, dar acum două săptămâni mi-a spus că familia lui își petrece mereu Crăciunul și Anul Nou pe o plajă exotică din Grecia, pentru că se pare că au rude acolo, și nu m-am putut abține să nu-l tachinez spunând că zeii greci se duc în Grecia. Ares m-a întrebat de nenumărate ori dacă vreau să rămână acasă. Cum îmi puteam permite să-l privez de acel timp cu familia lui? Nu sunt atât de egoistă.

Mama mă îmbrățișează, aducându-mă cu picioarele pe pământ.

— La mulți ani, frumoaso! Te iubesc mult!

O îmbrățișez și eu. Relația noastră încă este puțin fisurată, dar lucrăm la asta. Desigur, încă nu i-am zis că eu și Ares ieșim; o iau pas cu pas. Ares m-a sunat acum câteva ore să-mi ureze la mulți ani, deși e diferență de fus orar.

După câteva îmbrățișări, mă așez pe un fotoliu. N-am nimic de făcut... Realitatea asta mă ia prin surprindere. După ce

intram în noul an, Joshua venea întotdeauna să mă ia și ieșeam să urăm la mulți ani pe toate străzile, cu toată lumea trează și sărbătorind.

Mă doare...

Nu pot să neg, Joshua mi-a fost mereu alături, iar ultima lună a fost grea fără el, pentru că aveam foarte multe obiceiuri împreună. Obișnuiam să ieșim să ne jucăm cu zăpadă când cădea prima ninsoare din an, să-i primim pe copiii deghizați în costume înspăimântătoare de Halloween, să facem maratoane cu serialele noastre preferate, să cumpărăm diferite cărți pentru a face schimb după ce le terminam de citit. Aveam nopți de jocuri de masă, de povești de groază și de focuri de tabără lângă casa mea, ba chiar o dată am dat foc grădinii și mama era să ne omoare. Zâmbesc când îmi amintesc asta.

Ce fac?

Poate că nu pot avea încredere în el atât de ușor, dar îl pot ierta; în inima mea nu există loc pentru ranchiună.

Fără să stau prea mult pe gânduri, îmi iau haina și fac ce-mi dictează inima. Ies repede din casa Helenei. Frigul iernii recente mă izbește, dar alerg pe trotuar, salutând și urându-le la mulți ani tuturor celor pe care-i întâlnesc în drumul meu. Luminile de Crăciun decorează strada și copacii grădinilor din fața caselor. Unii copii se joacă cu steluțele lor de Crăciun, alții fac bulgări de zăpadă pentru a-i arunca. Priveliștea este frumoasă și-mi dau seama că uneori suntem atât de concentrați pe problemele noastre, încât nu vedem frumusețea lucrurilor simple.

Cuprinzându-mă cu brațele, încep să merg mai repede; nu pot să alerg prin zăpadă, căci nu vreau să alunec și să-mi rup ceva – asta chiar ar fi jalnic. Piciorul mi se îngroapă într-un morman de zăpadă și-l scutur ca să-mi continui drumul, dar, când ridic privirea, înlemnesc.

Joshua.

Cu haina sa neagră şi lungă, o şapcă neagră şi ochii lui uşor aburiţi de frig. Nu spun nimic şi doar alerg spre el, uitând de zăpadă, de probleme, de cicatricele emoţionale. Vreau doar să-l îmbrăţişez.

Şi o fac, înconjurându-i gâtul cu mâinile şi lipindu-l de mine. Simt mirosul acelei ape de colonie suave pe care el o foloseşte mereu şi-mi oferă o senzaţie de linişte.

— La mulţi ani, idiotule! mormăi pe gâtul lui.

El râde.

— La mulţi ani, Rochi!

— Mi-e foarte dor de tine! murmur.

El mă strânge la pieptul lui.

— Şi mie mi-e dor de tine, nici n-ai idee!

Nu.

Nu s-a întâmplat asta.

Indiferent cât de mult mi-am dorit să se fi întâmplat asta, nu ar schimba realitatea.

Realitatea sunt eu alergând prin zăpadă cu lacrimi pe obraji, fără haină şi strângând atât de tare telefonul în mână, încât s-ar putea rupe. Plămânii îmi ard din cauza aerului rece, dar nu-mi pasă. Mama aleargă în urma mea, strigându-mi să mă liniştesc, să mă opresc, să-mi pun haina, dar nu-mi pasă.

Nu pot să respir.

Încă-mi amintesc ce repede mi-a dispărut zâmbetul când am primit apelul; mama lui Joshua părea de neconsolat.

„Joshua... a încercat... să se sinucidă."

Nu se ştia dacă avea să supravieţuiască; avea pulsul foarte slab.

Nu, nu, nu!

Joshua, nu!

Totul începe să se deruleze în fața ochilor mei. *Ce-am făcut greșit? Cu ce am greșit? De ce, Joshua?* Vina a fost primul sentiment care mi-a umplut inima. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că el ar putea face așa ceva. Nu părea deprimat, nu... Eu...

Când am ajuns la el acasă, ambulanța a trecut pe lângă mine în viteză și am căzut în genunchi pe zăpadă. Vecinii lui Joshua se apropie și pun o haină pe mine. Eu îmi duc mâna la piept, respirând agitat.

Mama mă îmbrățișează din spate.

— Gata, fata mea, gata, o să fie bine!

— Mami, eu... E vina mea... Nu am mai vorbit cu el... El...

Nu pot să respir, nu mă pot opri din plâns.

Drumul până la spital cu un taxi a fost tăcut; doar suspinele mele răsunau în vehicul. Cu capul în poala mamei, mă rog ca el să supraviețuiască; se presupune că n-ar fi trebuit să se întâmple asta, e un coșmar. Nu e posibil ca cel mai bun prieten al meu să fi făcut asta, Yoshi al meu...

Când ajungem la urgențe, alerg spre locul unde se află părinții lui Yoshi. Par distruși, au ochii umflați, iar durerea este evidentă pe chipurile lor. De îndată ce mă văd izbucnesc în plâns și mă alătur lor, îmbrățișându-i.

Ștergându-mi lacrimile, mă dezlipesc de ei.

— Ce s-a întâmplat?

Mama lui clatină din cap.

— După ce am întâmpinat Anul Nou, el s-a dus în camera lui. După un timp, l-am strigat de multe ori. Am crezut că a adormit și m-am dus să văd. Vocea i se frânge, iar durerea e vizibilă pe chipul ei când continuă: A luat foarte multe pastile, era foarte palid. Copilașul meu...

Soțul ei o îmbrățișează dintr-o parte.

— Copilaşul meu părea mort.

Agonia, durerea reflectată pe chipurile lor sunt foarte greu de privit... Simt disperarea, vinovăţia, atârnând acolo. Cu ce am greşit? Ce n-am văzut? Poate totul, poate nimic. Poate că Joshua ne-a dat semnale sau nu ne-a dat nimic, totuşi această senzaţie de vină, sentimentul că am dat greş, ne macină.

Sinucidere...

Un cuvânt aproape tabu, pe care nimeni nu-l menţionează, despre care nimănui nu-i place să vorbească. Nu este plăcut şi cu atât mai puţin comod, dar realitatea e că se întâmplă. Există persoane care decid să-şi pună capăt vieţii. Personal, nu mi-a trecut niciodată prin minte aşa ceva; întotdeauna am crezut că ista li se întâmplă altor persoane, că niciodată nu i s-ar întâmpla cuiva apropiat mie.

Nu m-am aşteptat niciodată ca Joshua să facă aşa ceva.

Te rog, Joshua, nu muri! implor închizând ochii şi aşezându-mă pe un scaun în sala de aşteptare. *Sunt aici, nu voi pleca niciodată, îţi promit, te rog, nu mă părăsi, Yoshi!*

Trec minute, ore, pierd noţiunea timpului. Doctorul iese, cu o faţă ce-mi face inima să mi se strângă în piept.

Te rog...

Doctorul oftează.

— Băiatul a avut mare noroc. I-am făcut spălături stomacale, e foarte slăbit, dar stabil.

„Stabil..."

Uşurarea îmi invadează corpul. Mă simt devastată din punct de vedere emoţional, iar dacă n-ar fi să mă susţină mama, aş fi căzut din nou pe podea. Medicul vorbeşte despre a-l trimite la psihiatrie şi despre o grămadă de alte lucruri, dar eu vreau doar să-l văd, să mă asigur că e bine, că nu va pleca nicăieri, să-i vorbesc, să-l conving să nu mai facă niciodată aşa ceva,

să-i cer iertare că l-am îndepărtat de mine, că n-am încercat să rezolv lucrurile între noi.

Poate dacă aș fi fost acolo.... el n-ar fi făcut asta...

Poate.

Doctorul ne spune că Joshua va fi inconștient tot restul nopții și că ne putem duce să ne odihnim și să ne întoarcem mâine, dar niciunul dintre noi nu vrea să se miște de aici. Mama ne face rost de o cameră liberă ca să ne odihnim, căci acesta este spitalul la care lucrează ea și toată lumea o cunoaște și o respectă – este una dintre cele mai vechi infirmiere de-aici.

Mama îmi mângâie părul în timp ce-mi odihnesc capul în poala ei.

— Ți-am zis că va fi bine, fata mea. Totul va fi bine.

— Mă simt foarte vinovată.

— Nu a fost vina ta, Raquel. Nu va folosi la nimic să te învinovățești. Acum trebuie doar să fii aici pentru el, să-l ajuți să depășească momentul.

— Dacă nu l-aș fi îndepărtat de mine, poate că...

Mama mă întrerupe:

— Raquel, pacienții cu depresie clinică nu-și arată întotdeauna sentimentele. Pot părea fericiți chiar dacă nu sunt. Este foarte greu să-i ajuți dacă nu cer ajutor, iar uneori, pentru ei, să ceară ajutor nu are sens deoarece viața și-a pierdut sensul.

Nu spun nimic, doar privesc în depărtare o fereastră; văd fulgi de zăpadă căzând din nou. Mama îmi mângâie obrazul.

— Dormi puțin, odihnește-te, a fost o noapte grea!

Mă ustură ochii de la atâta plâns. Îi închid ca să încerc să dorm puțin, să uit, să mă iert.

— *O să cazi! îmi strigă de jos un Joshua mic.*

Sunt cățărată într-un copac. Scot limba la el.

— *Doar mă tachinezi pentru că nu poți să mă prinzi.*

Joshua își încrucișează brațele.

— Desigur că nu; în plus, am zis că nu e voie în copaci, trișezi.

— Trișez?

Arunc cu o creangă în el. El o evită.

— Hei!

Îmi aruncă o privire ucigașă.

— Bine, pace, coboară și continuăm după aceea jocul!

Cu grijă, cobor din copac, dar, când sunt în fața lui, Joshua mă atinge și fuge.

— Uuuuuu! Acum e rândul tău să mă prinzi.

— Hei! Asta e trișare.

El mă ignoră și continuă să alerge, și nu-mi rămâne decât să-l urmăresc.

Mă trezește o strângere de umeri, întrerupând acel vis atât de plăcut, plin de jocuri și inocență. Mama îmi zâmbește cu o cafea în mână.

— Caramel Macchiato.

Preferata mea.

Îmi amintește de Ares și de acea seară, prima noastră întâlnire, la spital. N-am îndrăznit să-l sun, să-i spun, pentru că știu că va veni fuga și nu vreau să-i stric Anul Nou. Știu că asta e cel mai puțin important în aceste momente, dar nu vreau să mai implic pe nimeni altcineva în această situație dureroasă.

— S-a trezit deja, părinții lui tocmai l-au văzut. Vrei să intri?

Inima mi se strânge și pieptul îmi arde.

— Da.

Poți să faci asta, Raquel!

Îmi tremură mâna pe mânerul ușii, dar îl apăs, deschizând ușa și intrând. Privesc în jos în timp ce o închid în urma mea. Când ridic privirea, îmi astup gura ca să-mi înăbuș suspinele ce-mi părăsesc trupul.

Joshua este întins pe cearşafuri albe, cu o perfuzie conectată la braţul său drept, atât de palid şi de fragil, încât pare că s-ar putea destrăma în orice moment. Ochii lui de culoarea mierii îi întâlnesc pe ai mei şi se umplu imediat de lacrimi.

Cu paşi mari, mă apropii de el şi-l îmbrăţişez.

— Idiotule! Te iubesc mult, mult!

Îmi îngrop faţa în gâtul lui.

— Îmi pare rău, iartă-mă, te rog!

Când ne desprindem, Joshua îşi îndepărtează privirea, ştergându-şi lacrimile.

— N-am pentru ce să te iert.

— Joshua, eu...

— Nu vreau mila ta!

Vorbele lui mă surprind.

— Nu vreau să te simţi obligată să-mi fii alături doar pentru că s-a întâmplat asta.

— Despre ce...?

— A fost decizia mea, n-are nicio legătură cu tine sau cu altcineva.

Fac un pas în spate, observându-l, dar el nu mă priveşte.

— Nu, nu vei face asta!

— Ce anume?

— Nu mă vei îndepărta de tine! declar. Nu sunt aici din obligaţie, sunt aici pentru că te iubesc foarte mult, şi da, îmi pare rău că nu te-am sunat mai înainte ca să rezolvăm lucrurile, dar înainte să se întâmple asta deja hotărâsem să te caut, jur!

— Nu-ţi reproşez nimic.

— Dar eu vreau să-ţi explic! Vreau să ştii cât de dor mi-a fost de tine, cât de mult îmi pasă de tine.

— Ca să nu mai încerc să mă sinucid?

De unde amărăciunea aceea în vocea lui? Tupeul acela şi dezinteresul pentru viaţă? Au existat mereu?

Mi-am amintit cuvintele mamei: viaţa îşi pierde sensul pentru persoanele cu depresie clinică; nimic nu mai contează. Pentru el deja nimic nu mai contează.

Mă apropii de el.

— Yoshi.

Observ cum se încordează când îşi aude supranumele.

— Priveşte-mă!

El scutură din cap şi eu îi cuprind faţa cu mâinile.

— Priveşte-mă!

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei şi emoţiile pe care le văd în ei îmi frâng inima: disperare, durere, singurătate, tristeţe, teamă, multă teamă...

Lacrimile îmi revin în ochi.

— Ştiu că acum totul pare lipsit de sens, dar nu eşti singur. Sunt mulţi oameni care te iubesc şi care sunt aici ca să respire pentru tine când ai nevoie.

Lacrimile mi se rostogolesc pe obraji, căzându-mi de pe bărbie.

— Te rog, lasă-ne să te ajutăm! Îţi promit că asta va trece şi că te vei bucura din nou de viaţă ca acel copil trişor cu care mă jucam când eram mică.

Lui Joshua îi tremură buza de jos şi îi cad lacrimi din ochi.

— Mi-era foarte frică, Raquel!

Mă îmbrăţişează, îngropându-şi faţa la pieptul meu în timp ce plânge ca un copil, iar eu nu pot decât să plâng împreună cu el.

Va fi bine. Habar n-am cum să-l fac să se îndrăgostească din nou de viaţă, dar voi respira pentru el ori de câte ori va fi nevoie.

48

FRAȚII HIDALGO

ARES HIDALGO

Impunătorul soare al Greciei îmi arde pielea și mă obligă să mă ascund în spatele ochelarilor de soare. Clima, spre deosebire de cea de acasă, nu este rece, dar nici caldă, ci potrivită, ceea ce mi-a plăcut mult de când am sosit.

Sunt lungit pe un șezlong în fața piscinei cu apă cristalină a resortului; priveliștea este relaxantă; se poate vedea întreaga coastă și plaja dincolo de piscină. Pentru mine, Grecia a avut întotdeauna un aer de antichitate, de istorie, care-ți oferă o senzație ciudată, dar în sensul bun.

Lângă mine stă bunicul. Claudia e în picioare lângă el, luând medicamentele de pe o masă aflată sub o umbreluță. Poartă un costum de baie roșu care se potrivește cu părul ei și o rochie transparentă care de-abia o acoperă.

— Cred că mi-e de-ajuns, mormăie bunicul și începe să se ridice.

Îl ajut împreună cu Claudia să se ridice în picioare.

— Da, e timpul pentru odihnă.

Bunicul se desprinde ușor din strânsoarea mea.

— Ares, fiule, încă pot să merg singur!

Îmi ridic mâinile în aer.

— Mi-e clar.

Îi observ trecând de uşile din sticlă şi sunetul unei notificări îmi atrage atenţia; ca un nebun, îmi iau telefonul, dar nu e nimic.

Nimic.

Nu ştiu nimic de Raquel de mai bine de două ore.

Şi, la naiba, sunt foarte confuz!

Am vorbit cu ea ca să-i urez la mulţi ani când aici a fost miezul nopţii, dar după aceea n-am mai ştiut nimic de ea, nici măcar când s-a făcut miezul nopţii acolo. I-am trimis mesaje, am sunat-o şi n-am primit răspuns. O fi dormind încă? Deşi aici e ora trei după-amiaza, acolo încă e dimineaţă devreme.

Alt sunet de notificare, dar, cu telefonul în mână, ştiu că nu este al meu, ci al lui Apolo, care e pe un şezlong.

Apolo înoată în piscină. Înotul a fost întotdeauna hobby-ul lui, de când era mic. Privesc ecranul telefonului său, uimit de câte notificări a primit pe... Facebook?

Apolo nu a fost niciodată foarte activ pe Facebook. Sau da?

Dar notificările nu se opresc. Aşa că mă îndrept spre marginea piscinei cu un prosop şi cu telefonul lui în mână, şi mă aplec când Apolo ţâşneşte din apă, scuturându-şi părul.

— O să-ţi explodeze telefonul.

Apolo îmi aruncă o privire confuză.

— Telefonul meu?

— De când eşti aşa de activ pe Facebook?

— Nu sunt.

Apolo se aşază pe margine, îşi pune prosopul pe umeri şi-şi scutură apa de pe mână ca să-şi ia telefonul. Mă aşez lângă el pentru că n-am nimic mai bun de făcut, acum, că vrăjitoarea mă ignoră.

Apolo glisează cu degetul ecranul telefonului şi-i văd expresia de confuzie crescând.

— O, la naiba!

— Ce s-a întâmplat?

Ca şi cum telefonul meu ar vrea să-mi răspundă, încep să fiu şi eu bombardat de notificări. Mă pregătesc să verific, când Artemis apare în câmpul meu vizual şi nu pare deloc vesel, ţinându-şi telefonul în mână.

— Apolo, mormăie Artemis, şi-l văd pe fratele meu mai mic cum lasă capul în jos. De ce ai postat acea fotografie fără permisiune?

Eu îi privesc pe amândoi.

— Ce fotografie?

— N-am crezut că se va întâmpla asta. Am doar cunoscuţi pe Facebookul meu, explică Apolo, dar eu tot nu înţeleg.

— Îmi poate explica şi mie cineva ce se întâmplă?

Artemis îmi pune în faţă ecranul telefonului său, arătându-mi o fotografie pe care ne-am făcut-o în dimineaţa asta toţi trei în pantaloni scurţi, la bustul gol, cu ochelari de soare, lângă piscină. E clar că suntem fraţi şi nu mi-e ruşine să spun că arătăm foarte bine.

Artemis oftează.

— Cineva a furat fotografia de pe Facebookul lui Apolo şi a pus-o pe o pagină de Facebook care se numeşte „Băieţi frumoşi".

Apolo este în continuare uimit.

— Fotografia a devenit virală şi are o grămadă de like-uri, iar comentariile sunt de neoprit.

Artemis îi aruncă o privire ucigaşă lui Apolo.

— În comentarii, toate acele femei şi-au pus în gând să ne găsească şi, într-un fel, asta au şi făcut, căci am peste două mii de solicitări de prietenie şi continuă să sosească.

Verificându-mi telefonul, îmi dau seama că și eu am o grămadă de cereri de prietenie și mesaje în privat de la persoane necunoscute.

— Relaxează-te, Artemis! încerc să-l calmez. E deranjant, dar privește partea bună: publicitate gratuită pentru compania Hidalgo.

Artemis ne aruncă o ultimă privire înainte de a pleca. Tot nu e fericit, dar, mă rog, expresiile de fericire nici nu sunt punctul lui forte.

— Ai citit comentariile? mă întreabă Apolo, absorbit de telefonul lui.

Foarte curios, dau click pe poză și mă pregătesc să citesc câteva dintre comentarii.

Mă opresc deoarece comentariile sunt din ce în ce mai deșucheate. Uau, e incredibil ce poate spune lumea fără măcar să ne cunoască!

Mă simt observat și ridic privirea, întâlnind doi ochi cenușii foarte frumoși. O fată cu păr negru și prietena ei blondă tocmai au intrat în piscină în partea cealaltă. Nu e prima dată când le văd; de când am sosit la resort acum două săptămâni întotdeauna le-am întâlnit în zonele comune.

Apolo îmi urmează privirea.

— Fata care te urmărește, hm?

— Nu mă urmărește.

— Știi bine că da. Chiar și eu mi-am dat seama. Apolo îi aruncă o privire și adaugă: Este foarte exotică, genul tău.

Îmi trec mâna prin păr.

— Genul meu?

Da, are dreptate, acela era de obicei genul meu, fetele cu păr întunecat și ochi deschiși la culoare, și am ajuns să mă îndrăgostesc de o fată care nu are niciuna dintre aceste caracteristici. Ce ironică e viața!

— Nu mai am niciun gen, doar ea există.

Apolo îmi adresează un zâmbet larg.

— Sunt mândru de tine!

— Şi eu de tine, frăţiorul meu care nu mai este virgin!

— Nu începe!

— Ah, haide, e normal să fiu curios! Prima dată pentru mine a fost un dezastru.

— Minţi.

— Jur, mi-a luat vreo cinci minute să-mi pun prezervativul!

Apolo face o mutră de neîncredere.

— Prea multă informaţie, Ares!

— Trebuie să întreb. Ţi-ai pus prezervativ, Apolo?

— Firește. Drept cine mă iei?

— Bine.

Când vine ora mesei în familie, mama spune, verificând ceva pe telefonul ei:

— Suntem subiect *trending* pe Twitter.

Artemis lasă capul pe spate, mormăind.

— Să nu-mi spui că e din cauza fotografiei.

Mama ne arată.

— Priviţi, hashtagul Hidalgo este în primele zece.

Reţelele sociale nu vor înceta niciodată să mă uimească.

Claudia se încruntă.

— Ce fotografie?

Apolo se aşază, luând o bucată de ananas.

— Îţi aminteşti fotografia pe care ne-ai făcut-o azi-dimineaţă?

Claudia încuviinţează. Apolo mestecă şi spune:

— A devenit virală.

Mama face o grimasă de scârbă.

— Nu vorbi în timp ce mesteci, Apolo, e nepoliticos!

Şi eu mă aşez şi-mi verific din nou telefonul; pe lângă nebunia cu fotografia, nu am niciun mesaj de la vrăjitoare.

Unde eşti, Raquel?

Oare nu ţi-e dor de mine?

Eu mor de dorul de a vorbi cu tine!

Deschid fereastra de mesaje cu ea şi observ că încă nu le-a citit. Telefonul îmi sună în mâini, dar emoţia mi se risipeşte când văd că este Samantha.

Mă îndepărtez de masă ca să răspund.

— Alo?

— O, la mulţi ani, Ares!

Vocea ei pare stânjenită; ceva nu e în regulă.

— Ce s-a întâmplat?

Ea şovăie la celălalt capăt al firului.

— S-a întâmplat ceva, Ares.

49

CADOURILE

RAQUEL

MEDICAMENTE...

Sesiuni de terapie...

Controale psihiatrice...

Şi încă o grămadă de alte lucruri legate de starea lui Joshua e tot ce aud în spital pe parcursul zilei. Nu ştiu dacă de vină e oboseala sau lipsa somnului, dar mi-e greu să fiu atentă şi să înţeleg bine despre ce vorbesc.

Mama practic m-a scos din spital când s-a lăsat întunericul, argumentând că trebuie să mă odihnesc, că am petrecut deja destul timp acolo. Dani a sosit să-i ţină companie lui Joshua în locul meu, deoarece părinţii lui Joshua s-au dus să se odihnească, pentru că erau devastaţi.

După ce am plâns o vreme pe umărul celei mai bune prietene ale mele, îmi iau rămas-bun de la Joshua şi plec. Ajung acasă, unde e pustiu şi linişte. Închid uşa în urma mea şi-mi sprijin spatele de ea, jucându-mă cu cheile în mâini, fără să mă dezlipesc de uşă.

Nu aşa îmi imaginam prima noapte din noul an; se pare că vieţii îi place să ne lovească atunci când ne aşteptăm mai puţin,

ca să vadă cât putem suporta. Mă simt ca şi cum aş fi fost lovită în abdomen şi aş fi rămas fără aer, deşi respir.

Mintea mea încearcă în continuare să înţeleagă, să caute motive, să găsească vinovaţi, să mă învinovăţească. Încă-mi amintesc conversaţia mea cu Joshua dinainte să plec.

— Ştiu că vrei să întrebi, aşa că pur şi simplu fă-o! Joshua îmi zâmbeşte: E în regulă.

Îmi frec braţele, încercând să mă încălzesc şi să câştig timp ca să-mi aleg cuvintele cu grijă, în timp ce Joshua doar aşteaptă.

— De ce? De ce ai făcut-o?

Joshua îşi îndepărtează privirea, oftând.

— N-ai înţelege.

Mă aşez pe patul de spital, lângă el.

— Voi încerca să te înţeleg.

Privirea lui se întoarce din nou la mine.

— Dă-mi timp şi promit că-ţi voi spune! Acum nu... pot.

Îmi pun mâna pe umărul lui şi-i adresez un zâmbet larg.

— Bine, voi aştepta.

Îşi pune mâna peste a mea, cu ochii pironiţi asupra alor mei.

— Mi-a fost foarte dor de tine!

— Şi mie, Yoshi! Las capul în jos şi spun: Îmi... pare rău!

— Ştttt!

Îmi ia obrazul cu blândeţe, obligându-mă să-l privesc.

— Nu trebuie să-ţi ceri iertare, Rochi!

Îmi mângâie pielea cu degetul mare.

— Dar...

Degetul lui mare se mişcă până ajunge pe buzele mele.

— Nu, opreşte-te!

Atingerea degetului său pe buzele mele mă gâdilă.

— Bine.

— Acum, du-te acasă să te odihneşti!

Își lasă mâna în jos și se apropie de mine, sărutându-mă pe frunte, pentru ca apoi să se dea înapoi.

— Du-te, voi fi bine cu Meduza!

Râd ușor.

— Nu o numi așa, altfel vei avea o noapte foarte lungă.

Joshua ridică din umeri.

— Meritǎ! Este porecla cea mai potrivită care mi-a trecut prin minte.

Dani intră, murmurând ceva despre calitatea cafelei din spital, și ne găsește zâmbind ca idioții. Ridică o sprânceană.

— Ce? Vorbeați despre mine?

— Nup! rostim amândoi în același timp.

Așa i-am lăsat, certându-se pe tema poreclelor și a altor prostii, ca de obicei.

Alunec cu spatele lipit de ușă până când ajung să stau pe podea, cu genunchii la piept. Știu că trebuie să fac un duș și să dorm, dar nu găsesc energia necesară. Vreau doar să rămân aici.

Îmi scot telefonul din buzunar și privesc ecranul întunecat. Mi s-a descărcat bateria la câteva ore după ce am ajuns la spital și mă întreb dacă Ares mi-a trimis vreun mesaj. Poate că e foarte ocupat sărbătorind Anul Nou cu familia lui și nu și-a dat seama de absența mesajelor mele, însă nu-l învinovățesc – nu i-am zis ce s-a întâmplat cu Joshua. Mintea mea a fost atât de concentrată pe a încerca să înțeleg și să înțeleg că asta i s-a întâmplat cu adevărat celui mai bun prieten al meu, încât nu mi-a stat capul să-i trimit mesaj lui Ares. Apoi mi s-a descărcat telefonul și nu voiam să mă dezlipesc de Joshua ca să mă duc să-l încarc.

Cu pași lenți, urc și fac un duș cald. Nu pot să neg că e plăcut să simt apa pe piele și-mi relaxează mușchii încordați. Acum, că sunt puțin mai relaxată, îi permit zeului grec să-mi invadeze gândurile.

Mi-e foarte dor de el!

Săptămânile astea mi s-au părut o veşnicie. E foarte derutant când te obişnuieşti să vezi pe cineva aproape în fiecare zi şi, dintr-odată, nu-l mai vezi. Mai sunt câteva zile până se întoarce şi ştiu că va fi greu, mai ales acum, când îmi doresc cu disperare îmbrăţişările lui, să-l simt lângă mine, oferindu-mi siguranţă.

În pijama, mă aşez pe pat şi, nerăbdătoare, îmi conectez telefonul să se încarce; văd cum se deschide şi sunetele mesajelor încep să răsune în toată camera. Rocky doarme liniştit într-un colţ, iar sunetele notificărilor nu par să-l deranjeze deloc.

Repede, deschid conversaţia cu Ares. Am o grămadă de mesaje de la el. Nu mă aşteptam la asta.

00.15
Te-am sunat să-ţi urez la mulţi ani, dar nu mi-ai răspuns.

00.37
Vrăjitoare?

01.45
De ce nu răspunzi la telefon?

02.20
Ai adormit?

09.05
Raquel, încep să mă îngrijorez! Eşti bine?

10.46
La naiba, Raquel, acum sunt foarte îngrijorat!

Acela a fost ultimul mesaj de la el.

Îmi muşc buza de jos în timp ce încep să scriu un răspuns; totuşi, nici nu reuşesc să termin de scris primul cuvânt, când telefonul îmi sună în mână.

Zeul grec apelează

Inima mea face ca de obicei – ameninţă să-mi iasă din piept –, aşa că trag adânc aer în piept.

— Alo?

O secundă de tăcere, de parcă nu s-ar aştepta să răspund, ca şi cum ar fi obişnuit să nu răspund, dar seriozitatea din vocea lui mă uimeşte.

— Unde eşti?

— Acasă.

— Priveşte pe fereastră!

Şi închide. Mă uit confuză la telefon. Privirea îmi cade asupra ferestrei. E închisă din cauza frigului, căci afară ninge din nou. Mă ridic şi mă duc la fereastră, dând perdelele la o parte.

Ares...

Acolo, în picioare, în curtea lui. Este puţin bronzat, în blugi şi cu o haină neagră peste o cămaşă albă. Părul său negru e ciufulit, aşa cum îi stă lui perfect, doar lui. Aş vrea să spun că mă obişnuiesc să-l văd, că mă obişnuiesc cu profunzimea acelor ochi albaştri, cu atitudinea lui încrezătoare, cu frumuseţea lui, dar aş minţi. Cred că nu mă voi obişnui niciodată, cu atât mai puţin acum, că au trecut două săptămâni fără să-l văd.

Corpul meu reacţionează ca de obicei când îl văd – inima îmi bate disperată, stomacul mi se strânge şi mâinile îmi transpiră puţin. Totuşi, nu reacţiile fizice sunt cele care mă iau mereu prin surprindere, ci senzaţiile, ceea ce mă face să simt, emoţia care-mi umple pieptul, felul cum mă face să uit că există o lume în jurul meu.

Fulgi de zăpadă cad peste el, aterizând pe haina și pe părul lui. Nu-mi vine să cred că este aici!

El îmi adresează acel zâmbet care ar lăsa fără suflare pe oricine.

— Bună, vrăjitoareo!

Nu știu ce să zic. Am rămas fără cuvinte, iar el pare că știe, pentru că sare în tăcere gardul care desparte curțile noastre și urcă pe scară pentru a intra pe fereastră în camera mea.

Fac un pas în spate, înfruntându-l, iar ochii lui par că văd prin mine. Vreau să vorbesc și să-i spun ce s-a întâmplat, dar, după cum se uită la mine, îmi dau seama că a aflat deja. Pe neașteptate, mă apucă de un braț, mă trage spre el până mă izbesc de pieptul lui și mă îmbrățișează strâns. Mirosul lui îmi umple nasul, făcându-mă să mă simt în siguranță. Și, în momentul acela, nu știu de ce, din ochi îmi țâșnesc lacrimi necontrolate și mă trezesc plângând neconsolată.

Ares doar mă consolează, mângâindu-mi spatele capului, iar vorbele mele de-abia se înțeleg:

— El... era să moară... Nu știu ce m-aș fi făcut dacă... Mă simt atât de vinovată!

Ares doar mă lasă să plâng și să murmur tot ce vreau să spun, strângându-mă puternic la piept. Doamne, mi-a fost atât de dor de el! Ne dezlipim și el îmi cuprinde fața cu ambele mâini, ștergându-mi cu degetele lacrimile, și-și apasă ușor buzele peste ale mele, sărutându-mă gingaș și delicat, ca și cum i-ar fi teamă să nu mă sparg dacă m-ar săruta mai profund.

Ne dezlipim și își odihnește fruntea peste a mea, iar ochii lui îmi străpung sufletul.

— De ce nu mi-ai zis?

Fac un pas în spate, punând distanță între noi. Nu mă pot concentra avându-l atât de aproape!

— Eu... Nu știu, totul s-a întâmplat atât de repede! Aveam mintea praf. În plus, tu erai foarte departe și nu voiam să te deranjez.

— Să mă deranjezi?

Cuvântul pare să-l supere.

— Raquel, tu ești una dintre cele mai importante persoane din viața mea, dacă nu chiar cea mai importantă; tu nu mă vei deranja niciodată. Problemele tale sunt problemele mele. Credeam că a fi un cuplu înseamnă să putem conta unul pe celălalt. Mă supără că simți că nu poți conta pe mine.

— Îmi pare rău!

— Nu-ți cere iertare, nu asta vreau! Vreau doar ca, dacă vreodată te afli într-o situație grea, să-mi spui, să nu taci doar ca să nu mă deranjezi. De acord?

Îi zâmbesc sincer.

— De acord.

— Vrei să vorbești despre ce s-a întâmplat?

Trag adânc aer în piept.

— Nu.

— Bine.

Ares își dă jos un ghiozdan închis la culoare pe care n-am observat că-l avea în spate și-l pune pe masa unde e calculatorul. Din el scoate o pungă de cadouri minunată. Ce?

Se apropie de mine, întinzând mâna cu cadoul.

— La mulți ani, vrăjitoareo!

Îl privesc uimită.

— Nu era nevoie să-mi aduci ceva.

Se apucă de bărbie, ca și cum ar sta pe gânduri.

— Mi se pare că mi-ai spus că nu accepți cadouri decât la ocazii speciale, așa că trebuie să profit de acest moment.

— Îți amintești tot ce am zis?

— Da, tot ce mă interesează rămâne aici. Își atinge fruntea și continuă: Haide, ia-l, nu mai ai nicio scuză să-l refuzi!

Oftând, iau punga. Ares mă privește nerăbdător. Pare mai emoționat decât mine să o deschid și mă molipsesc și eu puțin de emoția lui. Pun punga pe pat și o desfac. Primul lucru pe care-l scot este o cutie aurie cu bomboane care nu arată doar scumpe, ci și străine.

— Bomboane de ciocolată?

— Știu, știu, e clișeu. Ridică mâinile și adaugă: Mai e ceva.

— Am crezut că e doar un cadou, îl acuz eu.

— După cum am zis, trebuie să profit de această oportunitate.

Următorul lucru pe care-l scot este o cutie mică pătrată pe care mi-o amintesc foarte bine: iPhone-ul. Îi arunc o privire ucigașă.

— Îți bați joc de mine?

— Este unul nou, nu este cel de atunci, jur! explică el repede. Știu că-ți place iPhone-ul și că n-ai putut să-ți cumperi altul, iar telefonul acela pe care ți l-a împrumutat Dani mai are puțin și se autodistruge.

— Ești...

— Te rog?

Imploră cu ochii și-mi amintește de motanul din Shrek.

— Tu vrei doar un telefon cu care să-mi pot face poze sexy ca să ți le trimit.

Ares face pe miratul.

— Cum ți-ai dat seama?

Îmi dau ochii peste cap, zâmbind, și scot o cutie mică, dar lungă. Când o deschid, inima mi se topește; este un colier din aur cu un pandantiv cu numele meu, dar *R* de la Raquel este înlănțuit cu numele lui Ares. Pare o mică cruce cu numele noastre. Nu știu de ce-mi vine să plâng din nou. Nimeni nu mi-a mai oferit vreodată ceva atât de fin și frumos!

— Este...

N-am cuvinte.

— E frumos, Ares!

El mă ajută să mi-l pun şi mă sărută scurt pe partea din spate a gâtului, apoi se îndepărtează iar şi se sprijină de masa pe care se află calculatorul, încrucişându-şi braţele la piept.

— Mulţumesc mult, zeule grec! A fost foarte drăguţ din partea ta! îi spun sincer. Niciodată n-am crezut că ai fi în stare să fii atât de tandru!

— Am şi eu momentele mele.

— Şi eu ţi-am cumpărat ceva.

Cască ochii; nu se aştepta la asta.

— Nu e mare lucru şi nu este împachetat, pentru că nu mă aşteptam să vii atât de repede.

Agitată, caut sub pat şi scot punga din plastic unde sunt cele două cadouri pe care i le-am cumpărat, şi i-o dau.

— Mă simt groaznic că ţi-o dau aşa, după ce tu mi-ai dat ceva atât de frumos!

Ares îmi adresează o privire obosită.

— Ai putea înceta să spui astfel de lucruri? Să vedem...

Primul lucru pe care-l scoate este o carte şi citeşte titlul cu voce tare:

— *Medicină pentru începători.*

Zâmbetul i se risipeşte, dar chipul i se umple de atâtea sentimente, încât mi se strânge inima, şi mă priveşte în tăcere câteva secunde.

— Mulţumesc!

— Mai e ceva.

— OK, OK.

Scoate cu grijă un stetoscop.

— Am vrut să-ţi ofer primul tău instrument de medic, ca să mă ai mereu cu tine când vei fi doctor.

Aş vrea să-l pot descrie în aceste momente, cu emoţiile care-i străbat chipul atât de vizibil, dar n-aş avea suficiente cuvinte. Ochii lui albaştri se umezesc în timp ce el îşi linge buzele încet.

— Tu chiar crezi că voi putea să reuşesc.

Îi adresez un zâmbet plin de siguranţă.

— Nu cred, ştiu că vei putea să reuşeşti!

Îmi ridic degetul mare.

— Doctor Hidalgo.

Ares pune stetoscopul pe masă şi se repede spre mine.

— La naiba, cât te iubesc!

Îţi lipeşte buzele de ale mele înainte să-i pot spune că şi eu îl iubesc şi că ştiu că, deşi nimeni nu-l sprijină în visurile lui, eu o voi face mereu, orice s-ar întâmpla.

50

SPRIJINUL

3 LUNI MAI TÂRZIU

OCHII SUNT OGLINDA SUFLETULUI...

Unde am auzit asta? Nu contează. Doar știu cât de adevărată este fraza asta. Nu mi-am imaginat niciodată că pot vedea atât de mult doar privind ochii cuiva; e ca și cum i-aș citi biografia.

Ares nu spune nimic, doar mă privește, albastrul profund al ochilor lui strălucind foarte tare cu soarele dimineții reflectându-se în ei. Nu știu cât timp a trecut de când ne-am trezit. Stăm pe o parte, privindu-ne în ochi. Mâna lui se odihnește pe fața mea, iar degetul lui mare îmi mângâie obrazul.

Aș vrea să opresc timpul.

Să rămân așa pentru totdeauna, fără să fiu nevoită să înfrunt lumea sau să mă îngrijorez pentru ceva.

Îmi dau seama că fericirea nu este o stare perpetuă, ci sunt doar mici momente perfecte.

Ares închide ochii și mă sărută pe frunte. Când se desprinde, emoțiile din ochii lui sunt foarte clare: iubire, pasiune. Mă face să-mi amintesc de începuturile noastre, când nu puteam să-l descifrez deloc.

Simt o nouă emoție în stomac: teamă. Când ceva este atât de perfect, groaza că ceva îl poate distruge poate fi foarte tulburătoare.

Alarma telefonului său mobil ne întrerupe momentul. Ares se mișcă pentru a-l lua de pe noptieră și pentru a dezactiva alarma, și se întoarce din nou spre mine.

— Trebuie să plecăm.

— Ah! mormăi. Amintește-mi de ce trebuie să învăț.

Ares se ridică și se întinde.

— Pentru că vrei să fii psiholog și să-i ajuți pe oameni, iar pentru asta trebuie să termini liceul.

Asta mă face să zâmbesc ca o proastă.

— Bună motivație!

Mă dau și eu jos din pat. Am pe mine doar cămașa lui.

— Te voi lăsa să fii primul meu pacient dacă promiți că eu voi fi prima ta pacientă.

Buna dispoziție se risipește în aer. Ares își îndepărtează privirea fără să răspundă și se îndreaptă spre baia sa. Mă încrunt, dar nu spun nimic; subiectul studiilor sale universitare a devenit sensibil de acum o lună. Trebuie să vorbească cu părinții lui, să se hotărască la ce universitate vrea să se înscrie, deoarece datele-limită pentru înscrieri la multe universități deja încep să treacă.

După ce îl văd dispărând pe ușa băii și aud dușul, îmi caut ghiozdanul, care este lângă o mică bibliotecă pe care Ares o are cu cărți de la școală. Profit de zilele în care mama e de gardă ca să vin să stau cu el, așa că-mi pun haine în ghiozdan ca să nu întârzii dimineața la școală.

La început, a fost incomod pentru mine. Mi-era rușine să stau cu părinții și cu frații lui Ares, dar, cu timpul, mi-am dat seama că această casă este mai mult goală decât cu oameni, iar

când ei sunt acasă, tind să stea închişi în propriile lumi sau, în cazul ăsta, în propriile camere.

Cu Claudia însă am interacţionat destul de mult. Noi două pur şi simplu avem chimie, ne înţelegem foarte bine şi, deşi la prima vedere poate părea o fată dură şi închisă, în realitate este foarte dulce.

Aceste trei luni au fost minunate. Ares s-a comportat ca un prinţ, am ieşit, am petrecut timp cu prietenii mei şi cu ai lui, ne-am bucurat de sex minunat aproape în fiecare zi. Nu ne-am certat deloc până acum şi-i mulţumesc Fecioarei Abdomenelor pentru asta. Cred că merit această perioadă de pace după tot ce mi s-a întâmplat la început.

Îmi scot hainele din ghiozdan şi le pun pe masa unde Ares îşi ţine laptopul. Văd mai multe plicuri lângă acesta. Le aranjez ca să le pun în spatele laptopului, când o ştampilă de pe unul dintre ele îmi atrage atenţia: Universitatea Carolina de Nord. O recunosc pentru că aceea a fost universitatea la care m-am înscris.

Strâng din buze, confuză. Ares n-a fost niciodată interesat de acea universitate. Mereu mi-a spus că i-ar plăcea să studieze la una din cadrul Ivy League. Curioasă, scot hârtia dinăuntru, fiindcă plicul a fost deja desfăcut, şi inima mi se opreşte.

Mulţumim pentru interesul acordat de dumneavoastră programului nostru de management! Vom verifica datele şi rezultatele dumneavoastră şi vă vom comunica decizia.

Dar ce naiba...?

Management? Universitatea Carolina de Nord?

În momentul acela Ares iese din baie, cu un prosop în jurul taliei, în timp ce-şi usucă părul cu un altul.

— Gata, poţi să intri, eu...

Se opreşte când mă vede cu hârtia în mână.

— UCN? Management?

Îi arăt hârtia.

— Urma să-ţi spun...

— Te-ai înscris la UCN? Şi la management? Ce-am pierdut?

— Raquel...

— Ce s-a întâmplat cu medicina? Cu Princeton? Yale? Harvard?

Nu ştiu de ce sunt aşa de supărată. Ares strâmbă din buze, privind în altă parte. Nu ştiu dacă el se dă bătut pentru că sunt supărată.

— Trebuie să fiu realist, Raquel.

— Realist?

Aruncă prosopul şi-şi trece mâna pe faţă.

— Management sau drept, de asta are nevoie familia mea.

Nu-mi vine să cred că-l aud spunând asta.

— Şi cum rămâne cu nevoile tale?

Îmi ignoră întrebarea.

— Este aceeaşi universitate la care te-ai înscris şi tu. Nu te bucuri să ştii că vom fi împreună?

— Nu încerca să întorci asta asupra mea! E vorba despre tine, despre ce vrei pentru viaţa ta.

— Asta este ceea ce vreau pentru viaţa mea, să fiu de folos familiei mele şi să-ţi fiu alături, e tot ce-mi doresc.

— Nu!

Ares ridică o sprânceană.

— Nu?

— Doar urmezi calea cea mai comodă. Te dai bătut fără măcar să încerci şi te refugiezi în gândul că cel puţin vom fi împreună.

— Cel puțin? Nu știam că e atât de puțin important pentru tine să fim împreună!

— Din nou, nu încerca să îndrepți asta spre mine sau spre noi!

— Cum adică nu poate fi vorba despre noi? Dacă mă înscriu la celelalte universități, știi cât de departe vom fi? Va trebui să mă mut în alt stat, Raquel!

Știu... M-am gândit la asta de atâtea ori...

Dar nu pot să fiu egoistă.

— Știu, dar vei studia ce-ți dorești, urmându-ți visul. Asta e suficient pentru mine.

— Nu mă lua cu rahatul ăsta! Se apropie de mine și adaugă: Vrei să ne despărțim?

— Vreau doar să faci ce-ți dorești.

— Asta vreau să fac, asta voi face, e decizia mea.

Îmi trec mâinile prin păr.

— Nu este. De ce ești așa de încăpățânat?

Îl văd șovăind, cu ochii ațintiți asupra alor mei.

— Pentru că te iubesc!

Mi se taie respirația.

— Și simplul fapt de a mi te imagina departe de mine mă distruge.

Și pe mine...

Mă apropii de el și-i cuprind fața cu mâinile.

— Și eu te iubesc și, tocmai pentru că te iubesc, vreau să fii fericit și să realizezi tot ce-ți dorești în această viață.

Își lipește fruntea de a mea.

— Nu pot fi fericit fără tine.

— Nu voi pleca nicăieri. Vom găsi o soluție, relație la distanță sau nu știu. Fac o pauză și continui: Prefer asta decât să te văd în fiecare zi la o universitate care nu ți-a atras niciodată

atenția, studiind ceva ce urăști. Nu vreau să te văd suferind în halul ăsta, nu pot.

— Familia mea nu mă va sprijini.

— Ai vorbit cu ei? Cel puțin, încearcă!

Îl sărut scurt.

— Te rog?

— Bine.

Buzele sale le întâlnesc pe ale mele într-un sărut delicat, dar plin de atâtea emoții, încât inima începe să-mi bată mai tare. Îi răspund, trecându-mi mâinile în jurul gâtului său, sărutându-l adânc. Hormonii mi se agită când îi simt torsul umed lipit de mine, iar faptul că n-are decât un prosop pe el nu ajută deloc. Gurile noastre se mișcă mai tare, atingând și lingând, așa că îmi lipesc sânii de el, plină de dorință.

Ares mă ridică, așezându-mă pe birou și vârându-se între picioarele mele, și întrerup sărutul, rămasă fără răsuflare.

— O să întârziem.

— Hai repejor!

Mă sărută din nou, ridicând cămașa lui pe care o am pe mine, fără lenjerie intimă. Prosopul cade pe podea și Ares mă strânge mai tare, obligându-mă să-mi desfac picioarele complet, erecția lui atingându-mi zona intimă. Mi-am luat deja pilula, așa că nu folosim prezervativ.

Înainte să-i pot spune ceva, mă penetrează și un geamăt de uimire îmi iese pe gură, dar se înăbușă pe buzele lui. Mișcările lui sunt bruște și profunde, dar este o senzație al naibii de plăcută. Îl apuc cu putere de gât în timp ce el mă împunge, masa izbindu-se de perete cu fiecare penetrare.

Săruturile noastre devin necontrolate și umede. Nu trece mult timp până atingem amândoi orgasmul. Cu respirația accelerată, ne îmbrățișăm. Să faci atât de des sex are avantajele

sale. Ne cunoaştem intim, ştim unde să ne atingem, să ne lingem sau cum să ne mişcăm ca să ajungem la orgasm.

— Ares, o să...

Ah, la naiba! Apolo se întoarce cu spatele după ce intră neanunţat.

Repede, Ares ia prosopul şi se acoperă, punându-se în faţa mea ca să mă ascundă. Apolo continuă să privească în altă parte.

— O să întârziem. Te aştept jos.

De îndată ce pleacă, izbucnesc în râs, lovind umărul lui Ares.

— Ţi-am zis să încui uşa!

Ştiu, am devenit nişte neruşinaţi.

Ares mă sărută scurt şi mă cară spre baie.

— Haide, vom economisi timp dacă facem duş împreună.

Scot un chicot, dar îmi îngrop faţa în gâtul lui.

ARES HIDALGO

— Ei bine? începe tata, ţinând în mână un pahar cu whisky.

Artemis e lângă el, cercetând un tabel pe tableta lui. Mama se află în capătul celălalt, privindu-mă curioasă. Apolo stă lângă mine şi-mi aruncă priviri îngrijorate.

Suntem în biroul casei, pe micile fotolii de lângă marele birou al tatei. Am convocat această reuniune de familie de îndată ce am sosit de la şcoală. N-am să mint. Am mâinile transpirate şi nu ştiu unde naiba s-a dus toată saliva mea. Am gâtul atât de uscat, încât mă doare.

— Ares? mă strigă mama.

Toţi aşteaptă să vorbesc.

Nu mă pot da bătut fără să lupt. Faţa dezamăgită a lui Raquel îmi vine în minte, motivându-mă.

— După cum ştiţi deja, a sosit momentul să mă înscriu la facultate.

Artemis îşi lasă tableta jos.

— Ai nevoie de ajutor? Pot să dau câteva telefoane.

— Nu, eu...

La naiba, n-am crezut că va fi atât de greu! În momentul în care voi lăsa să-mi iasă acele cuvinte din gură, mă voi expune, vulnerabilitatea mea va ieşi la suprafaţă şi nu vreau să fiu rănit.

— Ares, fiule, mă încurajează mama. Spune ce-ai de zis!

Făcându-mi curaj, îmi strâng mâinile pe lângă corp.

— Vreau să studiez medicina.

Tăcere mormântală.

Simt că mi-am expus inima în faţa tuturor şi mă rog să nu fiu rănit.

Artemis râde.

— Glumeşti?

Îmi vine să renunţ şi să spun că da, dar nu pot face asta, nu acum, că am ajuns atât de departe!

— Nu, nu glumesc.

Tata îşi lasă deoparte paharul cu whisky.

— Medicină?

Mama intervine:

— Am crezut că am fost clari în ceea ce priveşte nevoile familiei, Ares. Tatăl tău are nevoie de un alt director sau jurist în companiile sale.

Tata o sprijină.

— Ţi-am zis că vom deschide o altă sucursală în câţiva ani. Ne extindem şi am nevoie ca fiii mei să facă parte din asta. Este moştenirea noastră familială.

— Ştiu, şi credeţi-mă că nu a fost uşor pentru mine să vă spun asta azi; nu vreau să fiu nerecunoscător. Voi mi-aţi oferit totul, dar..., spun eu cu mâna pe inimă. Sincer, vreau să fiu medic.

Mama plescăie din limbă.

— Asta are vreo legătură cu gândul de când erai mic de a-l salva pe bunicul tău? Fiule, el a avut mereu cei mai buni medici, nu trebuie să devii doctor pentru el.

Artemis își pune mâinile pe genunchi.

— Doar înscrie-te la facultatea de drept sau de management despre care ți-am vorbit zilele trecute!

— Nu. Clatin din cap și continui: Ăsta nu este un capriciu și nu o fac nici pentru bunicul. Chiar vreau să fiu medic! Nu vreau să studiez management și, cu atât mai puțin, dreptul.

Mama își încrucișează brațele la piept.

— Și vei lăsa deoparte nevoile familiei tale? Nu fi nerecunoscător!

— Vreau doar să fiu fericit, murmur. Vreau să studiez ce-mi doresc.

Artemis îmi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Chiar dacă asta implică să întorci spatele familiei tale?

— Nu sunt...

— Nu, răspunde tata. Toți am făcut sacrificii în familia asta, Ares. Crezi că Artemis își dorea să facă management? Nu, dar a făcut-o pentru familia lui. Tot ce avem este pentru că am știut să lăsăm deoparte ce ne dorim pentru ceea ce avem nevoie ca familie.

Asta doare.

— Serios? Cât ești de fericit, Artemis?

Fratele meu mai mare îmi aruncă o privire rece și eu mă uit la tata.

— Sau tu, tată? La ce folosesc atâția bani dacă nu putem face ceea ce ne dorim?

Mama îmi reproșează:

— Nu fi imprudent, tatăl tău ți-a dat deja un răspuns!

— Nu voi studia management!

Tata își încordează mandibula.

— Atunci, nu vei studia nimic!

Răceala lui mă surprinde.

— Din buzunarul meu nu vei vedea nimic pentru studiile tale dacă nu studiezi ceea ce avem nevoie! Nu voi sprijini un fiu care nu sprijină binele familiei sale.

Apolo vorbește pentru prima dată:

— Tată...

Mi se formează un nod în gât, dar nu permit să mi strângă lacrimi în ochi. Nu vreau să par mai slab decât am arătat deja.

— Tată, vreau să fiu fericit.

Nu-mi pasă de orgoliul meu sau că toți mă privesc. Fără sprijinul lui nu voi putea să reușesc. Fără bani nu pot face nimic; facultățile sunt foarte scumpe.

— Te rog, oferă-mi sprijinul tău!

Expresia tatălui meu nu șovăie.

— Răspunsul este nu, Ares!

„Tată, știi că tu ești eroul meu..." Un copil mic aleargă în jurul lui pentru a-l îmbrățișa apoi. Tatăl meu îi zâmbește copilului. „Voi fi mereu aici, protejându-te."

Trădarea mamei l-a schimbat mult. Controlându-mi durerea din inimă, mă ridic și mă îndrept spre ușă. Îl aud pe Apolo vorbind cu tata în fundal, implorându-l, dar eu doar continui să merg.

Când ajung în camera mea, Raquel se ridică din pat, privindu-mă cu precauție, și-i mulțumesc oricui e acolo sus că o am pe ea, care mă sprijină necondiționat, care nu-mi întoarce spatele, alături de care mă pot prăbuși fără să mă rușinez.

Buzele îmi tremură și am privirea încețoșată din cauza lacrimilor. Nu trebuie să mă mai abțin sau să mă mai prefac. La naiba,

ce rău mă doare! Ea are dreptate. Eu vreau să studiez medicina din toată inima mea și acum visul acela s-a risipit în fața mea.

Raquel se îndreaptă încet spre mine, ca și cum ar îngrijora-o că orice mișcare bruscă m-ar îndepărta de ea. Deschide gura, dar nu spune nimic.

Când ajunge la mine mă îmbrățișează și îmi îngrop fața în gâtul ei, plângând, și nu mi-e rușine, nu cu ea, care-mi cunoaște fiecare latură, care a crezut în mine, chiar mai mult decât propriul meu tată.

— Șttt! șoptește, mângâindu-mi gâtul. Vei fi bine, totul va fi bine.

Aud ușa deschizându-se și mă dezlipesc imediat de Raquel, ștergându-mi lacrimile în mod defensiv. Apolo intră și are ochii roșii.

— Poți conta pe mine, îmi spune hotărât. Vreau să știi că nu toți cei din familia asta îți întorc spatele. Contează pe mine!

Îmi zâmbește, dar tristețea din ochii lui este evidentă.

— Vom căuta burse, vom lucra cu jumătate de normă lunile astea, o vom rezolva cumva... Vocea i se frânge și adaugă: Pentru că tu meriți să fii fericit și nu ești singur. Înțelegi?

Idiotul ăsta... Zâmbesc și încuviințez.

— Înțeleg.

El ridică degetul mare.

— Bine.

Raquel ne apucă pe amândoi de mână, zâmbindu-ne.

— O vom rezolva.

Știu că nu va fi ușor și că totul e împotriva mea, dar, din nu știu ce motiv, îi cred pe nebunii ăștia doi, așa că zâmbesc.

— O vom rezolva.

51

LOCUL DE MUNCĂ

RAQUEL

EU, APOLO ŞI ARES DĂM CE AVEM MAI BUN MUNCIND LA schimbul de noapte de la McDonald's după ce ieşim de la liceu.

Totuşi, îl urăsc pe iubitul meu în aceste momente. Ştiu. Cum aş putea să fac asta? Când de-abia îmi vine să cred că este cu adevărat iubitul meu, de ce trebuie să fie atât de atrăgător? De ce trebuie să-i vină totul bine? Uniforma de la McDonald's este cea mai antisenzuală îmbrăcăminte din lume şi, cu toate astea, Ares arată genial în ea.

Mormăi, observând că un grup de trei fete îi zâmbesc şi îi aruncă ocheade în timp ce el ia comenzile în spatele casei de marcat. Le înţeleg, sinceră să fiu, dar acest McDonald's a devenit un circ nenorocit de când Ares a început să lucreze aici, în urmă cu o săptămână. Jur că a crescut clientela feminină doar datorită lui. Directorul este fascinat de Ares, iar mie nu-mi rămâne decât să privesc cum jumătate din sat vine aici în fiecare zi să-l vadă pe iubitul meu.

Oftez teatral, pregătind un McCafé pentru una dintre comenzi. Gabo râde lângă mine.

— Ah, McNuggets!

Gabo tot aşa îmi spune.

— Te văd cam supărată.

Pufnesc.

— Desigur că nu, sunt bine mersi.

Gabo îşi pune mâna la inimă.

— Am fost detronat. Tonul vocii lui e teatral când continuă: Înainte, eu eram regele acestui McDonald's.

Izbucnesc în râs şi-i lovesc umărul.

— Idiotule!

— O, uite! Gabo arată în spatele meu spre grupul de fete care încă comandă şi spune: Azi au îndrăznit să-i dea numerele lor de telefon.

Fetele îi dau nişte hârtiuţe printre chicoteli, iar Ares le primeşte amabil, dar nu le zâmbeşte, expresia lui se menţinându-se rece, aşa cum mi-l amintesc când l-am cunoscut.

Îmi pare rău, dar au mult de muncă pentru a ajunge unde sunt eu acum.

Gabo vâră nişte cartofi prăjiţi într-o pungă, completând o comandă.

— Nu ştiu de ce continuă să vină, comentează. El nici măcar nu le zâmbeşte. Îţi imaginezi dacă le-ar zâmbi? Am avea o explozie de ovare aici.

Apolo iese din bucătărie şi arată drăguţ cu şapca transparentă pe cap.

— Sau o inundaţie.

— Nu ajuţi deloc, îi zic, pregătind comenzile pentru Drive-Thru.

Apolo îmi adresează acel zâmbet inocent pe care-l are.

— Calmează-te, mai sunt doar câteva minute până se termină tura!

Nu a fost uşor să ignor toată atenţia pe care a primit-o Ares, dar am încercat să o controlez cât mai bine cu putinţă. Deşi nu se câştigă mult cu jumătatea de tură de la McDonald's după şcoală, tot e ceva. Apolo a decis să lucreze şi el pentru a-şi sprijini fratele. Ne-am înscris pentru mai multe burse şi aşteptăm răspunsuri.

Trăgând cu urechea, aştept până când Ares termină să le ia comanda fetelor şi ele se îndepărtează, apoi mă duc în spatele lui şi şoptesc:

— Te observ.

Ares se întoarce, cu acel zâmbet strâmb pe care-l iubesc atât de mult formându-i-se pe buze, şi mă simt ca regina lumii, pentru că el îmi zâmbeşte cu atâta uşurinţă, în timp ce-şi încrucişează braţele la piept.

— Să mă observi întotdeauna a fost hobby-ul tău, nu?

Ştiu că se referă la faptul că îl urmăream în secret.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Nu? Oare parola ta de la Wi-Fi nu era AresŞiCuMine Forever?

— Nu eşti singurul Ares din lume.

— Sunt singurul Ares din lumea ta.

Ridic o sprânceană.

— De ce eşti aşa de sigur?

Apolo apare între noi.

— Nu mai cochetaţi, avem clienţi!

Arată spre două fete care-l aşteaptă pe Ares ca să comande.

Doamne! De unde apar atâtea fete?

Oftez enervată şi mă aşez în faţa casei de marcat.

— Bine aţi venit! Vă pot lua comanda?

Fetele nu-şi disimulează supărarea.

— Ăăă...

Se privesc una pe alta.

— Încă nu știm ce vrem, așa că ne vom gândi.

Și fac câțiva pași în spate, îndepărtându-se. Serios?

Ares își pune mâna pe talia mea, împingându-mă ușor de lângă casa de marcat.

— Ai încredere în mine, vrăjitoareo!

De îndată ce Ares preia controlul casei de marcat, cele două fete se întorc, zâmbind larg.

Respiră, Raquel!

— Te poți odihni cincisprezece minute, du-te! îmi spune șeful, și nu șovăi să ies de acolo.

Aerul proaspăt de primăvară mă întâmpină când ies. Mă așez pe trotuar, lângă local, relaxându-mi picioarele; simt nevoia să mă îndepărtez o vreme de fetele care-l urmăresc pe iubitul meu.

Aud ușa deschizându-se și fata de douăzeci de ani care vine mereu să comande o cafea și să scrie în acest McDonald's iese, cu un ghiozdan în spate în care știu că-și ține laptopul; este o clientă fidelă și încă nu înțeleg de ce vine mereu în locul acesta, care nu are nimic special.

Ne privim și ea îmi zâmbește amabil.

— Ești bine?

Îi zâmbesc.

— Da, cred că da.

Ea pare să șovăie o secundă, dar, în cele din urmă, se așază lângă mine.

— Nu vreau să sune ciudat, dar am văzut tot.

Mă încrunt.

— La ce te referi?

— Băiatul nou e iubitul tău?

— De unde știi?

Ea râde, iar ochii albaştri i se luminează.

— Am spirit de observaţie. Avantajul faptului că sunt scriitoare, şi, în plus, am trecut prin asta.

Îi arunc o privire neîncrezătoare.

— Serios?

Ea observă cerul.

— O, crede-mă, nu e aşa de uşor precum pare să fii iubita băiatului chipeş! De multe ori m-am trezit întrebându-mă dacă eram îndeajuns pentru el sau ce naiba vedea la mine ca să fie cu mine când avea atâtea opţiuni mult mai atrăgătoare decât mine.

— Exact!

Ea îşi se întoarce spre mine, privindu-mă.

— Este foarte tentant să te subestimezi într-o astfel de situaţie. Face o pauză, de parcă şi-ar aminti ceva, apoi spune: Dar realitatea este că dragostea nu e ceva care ia naştere şi creşte pe baza aparenţelor. E nevoie de mult mai multă substanţă ca să fie adevărată. Da, atracţia fizică poate fi începutul unor sentimente, dar niciodată nu va fi îndeajuns. Întotdeauna va fi nevoie de ceva mai mult, de acea conexiune pe care nu o ai cu oricine.

Nu ştiu ce să spun, aşa că ea continuă:

— Pentru el, tu eşti acel ceva mai mult, acea conexiune. Da, există persoane mai drăguţe decât tine, mai inteligente decât tine, mai talentate decât tine, dar nimeni nu este mai bun sau mai rău decât tine şi nimeni nu este la fel ca tine.

Tăcerea domneşte între noi, dar nu este stânjenitoare. Încuviinţez şi-i zâmbesc.

— Mulţumesc, mă simt mult mai bine!

— Mă bucur!

— Am o curiozitate, zic. Eşti în continuare iubita acelui băiat chipeş?

Ea clatină din cap.

— Nu.

— Oh...

Ea ridică mâna, arătându-mi inelul.

— Sunt soţia lui acum.

— O, uau!

Bucuria pe care o emană când o spune este contagioasă.

— Arăţi foarte fericită.

— Sunt, deşi la început n-a fost deloc uşor.

— Aş vrea să fiu mai matură şi să nu fiu geloasă, dar uneori nu pot să mă abţin.

Ea râde.

— E absolut normal să simţi gelozie când eşti îndrăgostită, dar atitudinea ta va spune dacă este dăunătoare sau firească.

Pufnesc.

— Eşti foarte înţeleaptă pentru vârsta ta.

— Ţi-am mai zis, experienţa. Am trecut prin multe şi cred că asta m-a ajutat.

Trece o maşină şi opreşte în faţa noastră, la o distanţă prudentă. Tânăra îşi scutură partea din faţă a pantalonilor.

— A venit după mine.

Ridic o sprânceană.

— Soţul tău?

Încuviinţează şi se ridică.

— Sper să-ţi fi fost de ajutor!

Mă ridic.

— Chiar mi-ai fost!

Observ mişcare cu coada ochiului şi văd un bărbat ieşind din maşină. *Fecioară a Abdomenelor!*

E înalt, cu păr negru ciufulit în jurul feţei şi ochi închişi la culoare. Poartă un costum albastru-închis, dar cravata este pe

jumătate desfăcută, şi are un tatuaj misterios şi semi-ascuns pe gât. Tânăra chicoteşte lângă mine.

— E chipeş, nu?

Ruşinată, roşesc fără să spun ceva. Nu a fost intenţia mea să-i privesc aşa soţul.

El vine spre noi şi o priveşte cu adoraţie pură.

— Bună, căpşunică!

O sărută repede.

Ea îşi întoarce privirea.

— Evan, ea este Raquel, lucrează aici.

Evan îmi zâmbeşte amabil şi văd cum i se formează gropiţe în obraji.

— Îmi pare bine, Raquel! Sper că soţia mea nu te-a deranjat prea mult!

Clatin din cap.

— Nu, nu-i nimic, doar mi-a dat sfaturi foarte bune!

El îşi trece mâna în jurul umerilor ei.

— Da, se pricepe la asta.

Ea râde şi întreaga faţă i se luminează.

— Trebuie să plecăm. A fost o plăcere, Raquel!

Încep să meargă, luându-şi rămas-bun, şi ea se întoarce brusc.

— Ah, apropo, mă cheamă Jules. Ne mai vedem pe-aici!

Îi văd jucăuşi şi împingându-se, pentru ca apoi să se îmbrăţişeze din nou în timp ce se îndreaptă spre maşină. Ce cuplu frumos! mă gândesc, şi decid să mă întorc la muncă.

52

ZIUA DE NAȘTERE

Te iubesc!

Este atât de uşor de zis şi, cu toate astea, atât de greu de exprimat prin acţiuni!

De ce?

Pentru că suntem de obicei egoişti din fire, unii mai mult decât alţii, vrem ce-i mai bun pentru noi şi ce ne aduce beneficii, fiind învăţaţi să ne punem pe noi înşişi înaintea celorlalţi şi că, dacă nu ne iubim, nu putem să iubim nici pe altcineva. Şi s-ar putea ca asta să fie adevărat. Cât te iubeşti pe tine însuţi se poate reflecta în capacitatea ta de a-i iubi pe ceilalţi. Totuşi, uneori, trebuie să lăsăm deoparte ce simţim pentru binele celeilalte persoane, iar asta, după părerea mea, este iubire adevărată.

Ştiu de ce are nevoie Ares, ce-şi doreşte el cu adevărat pentru viitorul lui, şi-l sprijin sută la sută, dar nu pot să neg că mă îngrozeşte ideea de a ne despărţi, de a-l pierde. Doar imaginându-mi asta simt că mi se strânge pieptul şi am o senzaţie ciudată în stomac, dar îl iubesc şi, pentru că îl iubesc, trebuie să las deoparte ce simt pentru el ca să fie fericit.

Ce parşivă e dragostea!

Privesc scrisoarea din mâinile mele. Am fost admisă cu succes la Universitatea California de Nord cu bursă parţială ca să studiez psihologie.

Sunt foarte fericită, nu pot să neg. Mi-am dorit asta dintotdeauna și n-ar trebui să existe nimic care să o umbrească. Singura problemă este că vreau să-mi împărtășesc fericirea cu Ares, și știu că el este fericit pentru mine, dar mai știu și că asta face și mai real faptul că o vom lua pe căi diferite la sfârșitul acestui an școlar.

Este o senzație dulce-amăruie, dar presupun că așa e viața.

— Asta nu-i reacția la care mă așteptam, comentează Dani, întinzându-se în patul meu. Ai fost acceptată, idioato!

Zâmbesc.

— Nu știu, încă nu-mi vine să cred!

Ea se așază, smulgându-mi scrisoarea din mână și citind-o.

— Și cu o bursă parțială? Asta e un miracol, mai ales că n-ai niciun fel de talent.

Îi arunc o privire ucigașă.

— Ți-am zis că va folosi la ceva faptul că am câștigat turneele de șah interstatale.

Dani oftează.

— Încă nu știu cum ești așa de bună la șah. Coeficientul tău intelectual este...

Ridic o sprânceană.

— Se pare că e suficient cât să obții o bursă, URA!

Pun scrisoarea pe noptieră și mă ridic, în timp ce soarele ce se strecoară pe fereastră cade asupra lui Rocky, care doarme pe spate, cu picioarele în aer și limba scoasă. Fără îndoială, el este reincarnarea mea canină.

Dani îi aruncă o privire, îngrijorată.

— Se simte bine? Pare mort.

— E bine, are doar poziții ciudate de a dormi.

Dani izbucnește în râs.

— La fel ca stăpâna lui.

Dani a dormit la mine pentru că azi este...

— La mulți ani!

Mama intră cu o tavă cu micul dejun, zâmbindu-ne larg.

— Treci în pat, Raquel, altfel micul dejun la pat își pierde sensul!

Îi zâmbesc la rândul meu.

— Da, doamnă!

Mă întorc lângă Dani, care are părul negru împrăștiat pe toată fața și machiajul întins. Aseară am băut puțin la petrecerea noastră în pijamale dinainte de ziua mea de naștere și am sfârșit plângând amândouă pentru frații Hidalgo; eu, pentru că am primit scrisoarea de acceptare și mă voi îndepărta de Ares, iar ea, pentru că nu știe ce naiba i se întâmplă cu Apolo – ba-l iubește, ba nu, ba vrea să-l uite, ba nu poate.

Cred că am avut cu toții acea prietenă indecisă care habar n-are ce vrea cu un băiat.

Mama pune tava pe picioarele mele. E suficientă mâncare pentru mine și pentru Dani, plus o mică brioșă care are o lumânare aprinsă. Suflu în ea, iar mama și Dani aplaudă ca niște foci care tocmai au mâncat.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc larg. Mama se apleacă și mă sărută pe frunte.

— La mulți ani, frumoaso!

— Mulțumesc, mamă!

Încep să mănânc și-i ofer o clătită lui Dani, care se strâmbă și o privește pe mama, cerându-i scuze.

— Fără supărare, doamnă Rosa, dar nu-mi intră mâncarea.

Mama râde.

— Prea multă băutură aseară?

Dani pare uimită.

— De unde știți?

Mama oftează.

— Fata mea, camera asta miroase a amestec de bere și votcă, plus un miros de vin.

Ochii lui Dani se măresc.

— Cum ați știut cu exactitate ce am băut?

Mama doar ridică din umeri și eu îmi dau ochii peste cap și-i răspund:

— Cine crezi că a cumpărat alcoolul, fraiero?

Mama se îndreaptă spre ușă.

— Mâncați și dați-vă jos din pat! Mătușile și verișoarele tale urmează să sosească, și aveam multe de pregătit pentru petrecerea din seara asta.

Petrecerea de ziua mea de naștere...

Chiar dacă nu suntem foarte apropiate de rude, surorile mamei vin mereu de ziua mea și le aduc cu ele pe verișoarele mele. Mă înțeleg bine cu unele dintre ele, dar pe altele nu le suport.

— Ah! mormăi când mama iese din cameră. Sper să nu vină fetele mătușii mele Carmen, care sunt insuportabile.

Dani încuviințează.

— Da, îmi scriu mereu pe Instagram și mă întreabă ce le trebuie pentru niște audiții la agenția de modelling a mamei. Sunt foarte enervante!

— Haide, trebuie să ne pregătim!

Dani se lungește din nou, trăgându-și cearșaful pe cap.

— Nu vreau!

— Haide, Morticia!

Îi dau la o parte cearșaful.

— Morticia?

— Privește-te în oglindă și vei înțelege!

— Ce amuzantă ești!

Se ridică și, fără niciun chef, merge cu mine în baie.

Nu ai depășit limitele de încredere într-o prietenie până nu te-ai spălat pe dinți în chiuvetă în timp ce prietena ta cea mai bună urinează în aceeași baie.

— Și... l-ai invitat?

Știam că mai devreme sau mai târziu îmi va pune această întrebare.

— Bineînțeles, doar e iubitul meu, îi răspund după ce-mi clătesc gura.

— Știu, dar voiam...

— Să te pregătești psihologic să-l vezi?

— Nu, doar...

Nu termină fraza și eu mă întorc spre ea, care încă stă pe WC.

— Doar ce? Am mai avut discuția asta de o mie de ori și nu înțeleg ce-i în mintea ta. Dacă-ți place atât de mult, de ce nu ești cu el?

Ea își trece mâna pe față.

— Este complicat.

— Ba nu, nu este, Dani. Mie mi se pare foarte simplu: voi vă plăceți mult și sunteți fericiți împreună. De ce nu puteți să fiți împreună?

Ea își trece mâinile pe față.

— Mi-e frică, Raquel!

Asta mă ia prin surprindere.

— Frică?

— Mi-e foarte frică de ce simt pentru el. Nu m-am mai simțit niciodată atât de vulnerabilă!

Of, pentru numele lui Dumnezeu, Dani este afurisita versiune feminină a lui Ares!

Ce-am făcut ca să fiu înconjurată de astfel de oameni?

— Vorbeşti serios, Dani? Îmi încrucişez braţele la piept şi continui: Te auzi? Frică? La naiba cu frica, nu vei trăi niciodată viaţa la maximum dacă ţi-e teamă să nu fii rănită!

— Eu nu sunt ca tine, recunoaşte ea lingându-şi buza de jos. Tu eşti foarte puternică! Te ridici când se întâmplă ceva şi zâmbeşti mereu, de parcă viaţa nu te-ar fi lovit de atâtea ori. Eu nu sunt aşa, Raquel, sunt o persoană slabă în spatele acestei imagini puternice pe care încerc să o afişez. Şi tu ştii asta. Eu nu mă ridic uşor şi mi-e greu să zâmbesc când mi se întâmplă ceva rău, pentru că aşa sunt eu.

— Nu eşti puternică? Râd sarcastic şi continui: Cine l-a lovit pe Rafa în anul doi când m-a făcut retardată? Cine a mers înainte când tatăl ei le-a părăsit pe ea şi pe mama ei? Cine a fost acolo pentru mama ei când a recurs la alcool, având grijă de ea, asigurându-se că nu se va cufunda într-una dintre beţiile sale şi apoi la fiecare şedinţă de la alcoolicii anonimi? Cine a stat lângă mama ei şi a ajutat-o să clădească o celebră agenţie de modelling? Clatin din cap şi adaug: Nu mă lua cu rahatul ăla că nu eşti puternică! Eşti una dintre cele mai puternice persoane pe care le cunosc! E bine că ţi-e frică, e normal, dar nu lăsa teama să-ţi controleze viaţa!

Ea îmi zâmbeşte.

— Te-aş îmbrăţişa, dar...

Arată spre pantalonii ei lăsaţi în vine.

— Îmbrăţişare imaginară, îi spun, lovindu-i fruntea şi ieşind din baie. Haide, Morti, avem treabă!

Ea mormăie şi apoi o aud trăgând apa.

— Nu-mi mai spune aşa!

— Uită-te în oglindă!

Când o face, râd auzind-o scoţând un ţipăt.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Presimt că seara asta va fi interesantă.

*

— Atunci eu i-am zis: „Fireşte că nu, fraiere, eşti prea urât ca să ies cu tine", iar el a rămas şocat, aşa că doar m-am uitat urât la el şi am plecat. Toată şcoala a vorbit despre asta luni întregi.

Eu şi Dani schimbăm o privire auzind-o pe Cecilia, verişoara pe care nu o suport deloc, şi cred că vă puteţi imagina de ce având în vedere discursul ei despre respingerea unui băiat. Îmi plăcea de ea înainte ca unchiul meu să facă o afacere bună şi să înceapă să câştige bani frumoşi, ceea ce a făcut ca ea, sora ei Camila şi mătuşa mea Carmen să devină insuportabil de arogante şi să se creadă acum mai bune decât noi toţi, deoarece sunt singurii înstăriţi din familia noastră. Doar unchiul meu a rămas la fel ca întotdeauna.

Pregătirile pentru petrecere sunt gata. Mama a decorat grădina casei cu instalaţii de Crăciun şi globuri luminoase, care se potrivesc cu rochia înflorată de primăvară pe care o port. Totul arată mult mai frumos decât mă aşteptam.

Cecilia se pregăteşte să vorbească în continuare, când îl văd intrând pe Joshua.

— Yoshi!

Mă îndepărtez de verişoara mea cea vorbăreaţă şi mă îndrept spre cel mai bun prieten al meu. El îmi adresează un zâmbet larg, cum îi este obiceiul.

— Rochi, la mulţi ani!

Mă îmbrăţişează strâns şi, când ne despărţim, îmi dă cadou o cutie mică.

— Mulţumesc!

Mă întorc să o salut pe Joana, fata cu care a ieşit luna trecută şi pe care a cunoscut-o în grupul de terapie.

— Bună, bine ai venit acasă la nebuni!

Joana scoate un chicotit.

— Joshua a zis că vei spune asta ca bun venit.

Clatin din cap.

— Mă cunoaşte prea bine!

Joshua aruncă o privire în spatele meu, spre grupul verişoarelor mele.

— Oh, văd că au venit toate!

Oftez.

— Da, va fi interesant.

Locul se umple repede şi, sinceră să fiu, nici nu e prea greu să se întâmple asta având în vedere dimensiunea curţii; câţiva prieteni de la şcoală, câţiva vecini şi mătuşile şi verişoarele mele sunt suficienţi ca să umple spaţiul.

Arunc o privire spre telefonul meu. Nu e niciun mesaj de la Ares, dar nu-mi fac griji. L-am văzut aseară câteva minute înainte să sosească Dani la petrecerea în pijamale şi mi-a spus că-mi va lăsa ziua liberă să petrec cu familia mea şi că după petrecere voi fi a lui. Mi-a spus că va veni la petrecere cu Apolo. Le-am trimis o invitaţie şi lui Artemis şi Claudiei, din politeţe, dar nu cred că vor veni. Mama încă nu-l acceptă sută la sută, dar cred că şi-a dat seama că, deşi nu-l acceptă, nu mă voi despărţi de el.

Mă pregătesc să răspund la o întrebare pe care mi-a pus-o una dintre verişoarele mele, când privirile trec de mine şi se concentrează în spatele meu, spre intrare, aşa că mă întorc încet.

Ştii momentele acelea cu camera lentă în filme?

Ceva asemănător trăiesc şi eu acum, şi sunt convinsă că nu sunt singura – întreaga petrecere pare să fi paralizat. Fraţii Hidalgo se îndreaptă spre noi. Artemis poartă un costum negru fără cravată şi primii nasturi ai cămăşii pe care o are pe dedesubt sunt descheiaţi; părul lui e pieptănat pe spate perfect, iar acel început de barbă îi împodobeşte chipul masculin.

Apolo zâmbeşte larg, chipul lui frumos iluminându-se, părul lui umed mângâindu-i urechile şi fruntea; poartă o cămaşă de un albastru-închis şi blugi.

Iar Ares...

Ares vine între ei, mergând de parcă lumea i-ar aparţine, ca zeul grec ce este, ridicându-şi mânecile cămăşii sale negre până la coate şi lăsând la vedere un frumos ceas negru, pentru ca apoi să-şi treacă degetele prin părul ciufulit. Chipul acela fermecător ne dăruieşte un zâmbet strâmb, iar ochii lui albaştri strălucesc, lăsându-mă fără suflare.

Fecioară a Abdomenelor...

— Sfântă Fecioară Maria! o aud pe Cecilia exclamând în spatele meu.

Mătuşa mea are gura căscată, literalmente.

— De unde au apărut băieţii ăia?

Toată lumea îi priveşte într-o tăcere absolută în timp ce ei se apropie de mine. Artemis este primul care vorbeşte amabil, salutându-i pe toţi cu mâna.

— Bună seara!

Ares îmi adresează un zâmbet şmecher şi se apleacă spre mine, sărutându-mă scurt.

— La mulţi ani, vrăjitoareo!

53

ZIUA DE NAȘTERE: PARTEA A DOUA

CUM SĂ FACI SĂ AMUȚEASCĂ TOȚI LA O PETRECERE?

Doar invită trei zei greci și funcționează perfect. Până și muzica s-a oprit, dar să nu credeți că este vreun truc de magie sau ceva, nu. Mătușa mea Helena are sarcina să schimbe melodiile și e fermecată de cei trei băieți din fața mea.

Sinceră să fiu, îmi înțeleg rudele. Ai nevoie de timp să te obișnuiești cu ei. Simt nevoia să rup tăcerea.

— Mulțumesc că ați venit, băieți! le spun din inimă.

Nu pot nega că sunt uimită să-l văd pe Artemis aici. Nu mi-am imaginat niciodată că va veni.

Apolo îmi adresează un zâmbet gingaș și o aud pe Camila suspinând în spatele meu.

— Nu ai pentru ce să ne mulțumești, noi îți mulțumim că ne-ai invitat!

Bineînțeles, mătușa Carmen nu poate să tacă.

— Raquel, fata mea, unde-ți sunt bunele maniere?

E momentul acela incomod când trebuie să-i prezinți familiei tale pe iubitul tău frumos și pe frații lui.

— Apolo, Ares și Artemis, ele sunt mătușile mele Carmen și Maria, și verișoarele mele: Cecilia, Camila, Yenny, Vanessa, Lilia și Esther.

După tot protocolul şi leşinul verişoarelor mele, fraţii Hidalgo se duc într-un grup unde se află Daniel (fratele lui Dani) şi alţi băieţi să stea de vorbă. Verişoarele mele scot un ţipăt.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Raquel! Iubitul tău este... Nu-mi vine să cred!

Cecilia e mută. Nici mătuşa mea Carmen nu spune nimic. Mătuşile mele se duc să discute în altă parte, lăsând grupul mare de fete singure. Camila oftează.

— Apolo... Până şi numele lui e frumos. Mă apucă de umeri şi întreabă: Are iubită?

Ochii mei îi întâlnesc pe ai lui Dani, care pare destul de deranjată de interesul Camilei.

— Ah, cred că da, are iubită.

Camila se strâmbă.

— Ah, nu, bineînţeles că are iubită. Cum să nu aibă iubită băiatul acela atât de tandru şi de frumos?

Yenny ia o înghiţitură din băutura de fructe cu puţin alcool pe care am preparat-o.

— Iubite? Să se ducă naibii iubitele, aş da orice să-l agăţ pe cel mai mare!

Cecilia scuipă băutura.

— Yenny!

Nu mă pot abţine să nu zâmbesc. Vanessa bate cuba cu Yenny.

— Mi-ai citit gândurile. O singură noapte, atâta vreau de la oricare dintre băieţii aceia!

Ridic o sprânceană.

— Poftim?

Vanessa râde.

— 'Stai liniştită, nu de la al tău, de la ceilalţi doi.

Dani intervine:

— Şi Apolo are iubită. Aţi uitat?

Vanessa o priveşte.

— Şi?

Dani nu-şi poate ascunde enervarea.

— Şi? Te-ai încurca cu un băiat care are iubită?

Vanessa pufneşte.

— Nu-l vreau ca să mă mărit cu el. Doar o noapte. Câteva ore vor fi suficiente.

Toate fluieră şi chiuie văzând cât de directă este verişoara mea. Recunosc că-mi amintesc de cât de direct este Ares. Se pare că în fiecare familie este cineva aşa. Dani îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Are şaisprezece ani.

Yenny şi Vanessa ridică din umeri.

— Şi?

Lui Dani nu-i vine să creadă.

— Nu vă pasă ce va spune lumea despre voi?

Vanessa clatină din cap, zâmbind.

— Trebuie să te modernizezi, fată, sau tu încă mai crezi în rahatul ăla misogin că e bine ca bărbaţii să iasă cu fete mult mai mici decât ei, dar e rău dacă facem noi asta?!

Yenny încuviinţează.

— Exact, nu vorbim despre pedofilie. El e un adolescent conştient de ceea ce-şi doreşte. Dacă ambele părţi se plac, care-i problema?

Camila întoarce privirea.

— Tăceţi amândouă, Apolo e pentru mine!

Yenny ridică din umeri.

— Cum doreşti. Pe mine mă interesează cel mare. Începutul acela de barbă este atât de sexy...

Vanessa îi loveşte jucăuş umărul.

— Va trebui să mă învingi, pentru că și mie tot el îmi place.

Cecilia vorbește pentru prima dată după o vreme.

— Vorbiți de parcă ați avea vreo șansă cu băieții aceia. Vă rog, reveniți cu picioarele pe pământ!

Camila își încrucișează brațele la piept.

— Dacă a reușit Raquel, care n-are nimic deosebit, și noi putem.

— Ei! protestez, trăgând-o de păr.

Camila se desprinde.

— N-am vrut să te jignesc.

Ochii mei îi întâlnesc pe ai lui Ares, care ține în mâini un pahar din plastic roșu și bea o înghițitură. Când lasă paharul în jos, un zâmbet șmecher îi dansează pe buze.

— Mă întorc imediat! le spun și mă apropii de Ares.

Nu-mi pot îndepărta privirea. Mă simt captivată de acel albastru al ochilor lui, ca întotdeauna. Fiecare pas pe care-l fac îmi accelerează inima. Îmi strâng mâinile pe lângă corp și le simt ușor transpirate.

Persoanele din jurul meu dispar una câte una; suntem doar eu și el.

Zeul grec și vrăjitoarea.

Instabilul și hărțuitoarea.

Mă opresc în fața lui, zâmbind ca o idioată.

— Ares.

Îmi zâmbește la rândul lui.

— Raquel.

— Cum e să fii violat mintal de toate verișoarele mele?

Se apucă de bărbie, ca și cum s-ar gândi.

— Mă simt puțin folosit.

Pufnesc.

— Desigur, de parcă n-ai fi obișnuit să trezești astfel de reacții.

Ares ridică o sprânceană.

— Eşti geloasă?

— Pffff, te rog!

Ares zâmbeşte larg, trecându-şi degetul mare pe obrazul meu.

— Arăţi sexy când eşti geloasă.

— Nu sunt geloasă!

Degetul lui coboară şi-mi mângâie marginea buzelor, iar mie mi se taie respiraţia.

— Mă ucide să te văd în rochia aia.

Înghit în sec.

— De ce?

Îşi retrage mâna de pe faţa mea.

— Ştii tu de ce.

Mătuşa mea Carmen trece pe lângă noi.

— Raquel, te cheamă mama ta, e în bucătărie, spune şi-şi vede de drum.

Oftez.

— Trebuie să mă duc să dau o mână de ajutor.

Fac stânga-mprejur, dar Ares mă apucă de braţ şi mă întoarce spre el. Se apropie de mine suficient cât să-i pot mirosi parfumul delicios şi se apleacă pentru a-mi şopti la ureche:

— Rudele tale te văd ca o fată atât de inocentă! Dacă ar şti cum gemi şi mă rogi să-ţi dau mai mult când te penetrez...

Deschid ochii exagerat de mult.

— Ares!

— Sau cât de mult te umezeşti cu un simplu sărut.

Sfântă Fecioară a Abdomenelor, roagă-te pentru noi, amin!

Ares îmi dă drumul şi-mi duc mâna la piept, încercând să-mi menţin calmul. Fug de acolo cât pot de repede. La naiba! Cum de mă poate excita doar cu vorbe? Ares are un talent, în mod cert. Făcându-mi aer cu mâinile, mă îndrept spre casă. Mama mă aşteaptă la bucătărie cu nişte tăvi.

— Nu voiam să te pun să faci ceva, dar am nevoie de ajutor doar ca să împarți astea și promit că nu te mai deranjez.

— Stai liniștită, mamă, nu mă deranjează să ajut. La urma urmei, sunt invitații mei.

Iau tava și mă pregătesc să plec, când mama își drege glasul.

— Fata mea.

— Da?

— Chiar dacă încă nu mă simt pe deplin comod cu băiatul acela, ce am observat lunile astea m-a ajutat să-mi dau seama că nu e rău pentru tine. Așa că nu mai trebuie să inventezi scuze ca să ieși cu el.

— O, mamă, eu...

Mă întrerupe:

— Du-te să duci tăvile, te așteaptă invitații!

Îi zâmbesc.

— Mulțumesc!

Ies cu tava și cu un zâmbet larg pe chip, și mă întâlnesc cu Claudia la intrare.

— Hei, ai venit!

Arată foarte drăguț într-o rochie mov și cu părul desfăcut și strălucitor.

— Da, la mulți ani!

Vrea să-mi dea cadoul, dar vede că am mâinile ocupate.

— Poți să-l pui pe masa aceea, băieții sunt în spate.

Ea șovăie.

— Toți trei?

Încuviințez.

— Da, intră! Împart astea și ne vedem acolo. OK?

Împart gustările pe tavă și sunt pe punctul de a ajunge la grupul unde se află Daniel, Apolo și Artemis, când Camila mă interceptează.

— Le duc eu astea.

Îmi ia tava şi se îndreaptă spre ei. Nici măcar n-am timp să procesez totul. O privesc cum îi zâmbeşte lui Apolo cu neruşinare după ce îi oferă tava şi rămâne acolo să stea de vorbă cu el. Trebuie să recunosc că e curajoasă.

— Ce tupeistă!

Vocea lui Dani mă face să tresar pentru că n-am simţit-o venind lângă mine. Expresia feţei sale e sumbră.

— O s-o omor!

— Doar vorbeşte cu el, căci nu cred că el o place.

Încerc să o calmez. Yenny şi Vanessa profită de îndrăzneala Camilei şi i se alătură, folosindu-se de ea pentru a se amesteca subtil în discuţie.

— Alea cine sunt?

Vocea Claudiei se aude lângă mine, făcându-mă din nou să tresar uşor. De ce oamenii continuă să apară din senin lângă mine?

— Sunt verişoarele mele, explic, oftând prelung.

Claudia strâmbă din buze.

— Am nevoie să beau ceva.

Dani i se alătură.

— Şi eu. Haide, ştiu unde e votca!

— Eh, duceţi-vă şi distraţi-vă!

Ridic degetul mare, dar mă apucă fiecare de câte un braţ şi mă târăsc cu ele.

Va fi distractiv.

54

OBSERVATORUL

ARES HIDALGO

NU MI-A PLĂCUT NICIODATĂ SĂ MĂ DUC LA PETRECERI DE aniversare.

În casa familiei Hidalgo nu se organizează petreceri de aniversare de mult timp. Acum sunt doar cine de aniversare, care se termină în tăcere şi cu zâmbete stânjenite. Într-un fel, căminul meu n-a mai fost acelaşi după tot ce s-a întâmplat. Atmosfera nu mai este aceeaşi. Iar eu şi prietenii mei mereu ieşim la vreun club pentru a sărbători acele zile speciale, aşa că nici atunci nu sunt petreceri de aniversare.

Deşi nu a fost ceva constant în viaţa mea, mă distrez la această petrecere de aniversare. Atmosfera este familială, comodă. Nu este o masă lungă cu o cină, nici un club zgomotos, aşa că e bine. Oamenii vorbesc liniştit în jur. Daniel şi Apolo discută în faţa mea despre ceva legat de şcoală.

Ca să fiu sincer, motivul pentru care acum îmi plac petrecerile de aniversare nu este doar atmosfera, ci ea: Raquel. Ochii îmi cad asupra acelei fete cu păr răvăşit şi ochi expresivi care s-a infiltrat complet în inima mea. Ea zâmbeşte deschis la ceva

ce spune Daniela şi tot chipul i se luminează. Arată minunat. Dacă petrecerea asta o face să zâmbească aşa, voi participa la toate şi chiar voi organiza cu plăcere oricâte ar fi nevoie.

N-am crezut niciodată că ea mă va face să simt toate astea. În amintirile din copilăria mea am văzut-o de mai multe ori prin gardul care separă casele noastre, dar de-abia acum un an şi ceva am văzut-o cu adevărat. Încă-mi amintesc acea zi în care am observat-o privindu-mă de la fereastra ei. Bineînţeles, m-am făcut că plouă, că nu-mi dau seama. Într-un fel, ochii ei curioşi asupra mea au început să mă intereseze şi am început să-mi doresc să aflu mai multe despre ea, ce-i plăcea, ce făcea, la ce şcoală învăţa.

Curiozitatea ei în privinţa mea a trezit-o şi pe a mea în privinţa ei.

Şi atunci, într-o zi, drumurile noastre s-au intersectat şi, deşi ea nu şi-a dat seama, încă-mi amintesc clar.

— Să plecăm de-aici!

Daniel cască în timp ce mergem printre toate tarabele de la târgul şcolar de la şcoala surorii lui, Daniela. Încă nu înţeleg de ce ea a încetat să mai vină la şcoala noastră în favoarea acesteia.

Şcoala Danielei a organizat un târg menit a strânge fonduri pentru proiectele şcolare şi personale ale elevilor. Daniel m-a târât cu el pentru a o susţine pe sora lui, dar Daniela a vândut tot ce-a avut pentru a strânge fonduri şi a plecat. Aşa că nu mai trebuie să rămânem pe-aici.

Totuşi, când trecem printre oameni, la distanţă văd mai multe mese cu lucruri de vânzare ale mai multor elevi. O anumită masă mi-a atras atenţia: Raquel, fata aceea care mă urmăreşte tot timpul de la fereastra ei.

Ea stă într-o parte a mesei sale, oferindu-şi brăţările realizate manual oricui trece pe acolo, dar nimeni nu-i dă atenţie. Masa

ei este plină de brățări aranjate, neatinse. Mă îndoiesc că a vândut ceva. În spatele mesei sale e un anunț cu „Fonduri pentru a-mi plăti cursurile de șah".

Șah, hm?

Mă opresc, pentru că, din nu știu ce motiv, nu vreau să mă vadă. Daniel se oprește mirat lângă mine.

— Ce-i?

— Poți să te duci fără mine la parcare, vin și eu imediat.

El mă privește mirat, dar își continuă drumul. Trecând prin fața mesei lui Raquel, o salută și ea îi zâmbește. Are un zâmbet foarte frumos.

Mă folosesc de persoanele care merg drept scut pentru a o observa. Chipul ei este foarte expresiv, ca și cum ai putea să știi exact ce gândește doar privind-o.

Ce faci, Ares? îmi reproșează conștiința, dar e doar curiozitate.

Ea oftează și se așază în spatele mesei sale, înfrântă. Buzele sale se strâmbă de frustrare și, în cele din urmă, chipul i se umple de tristețe și nu-mi place. Mă stânjenește să o văd tristă. Nici măcar n-am vorbit cu ea și deja mă afectează.

N-ai vândut nimic, ochi curioși?

Caut printre oameni pe cineva cunoscut și-l găsesc pe un băiat care uneori vine pe terenul nostru de fotbal să se antreneze cu noi și-i dau bani ca să-i cumpere toate brățările pe care le are pe masă. Rămân la distanță, să văd cum expresia lui Raquel se schimbă din tristețe pură în neîncredere și apoi în fericire și emoție. Îi mulțumește de o mie de ori băiatului și îi dă punga cu brățările.

Băiatul îmi aduce brățările și pleacă, iar eu rămân acolo, cu punga într-o mână, observând-o pe fata curioasă al cărei zâmbet îmi place să-l privesc.

— Ares?

Revin cu picioarele pe pământ. Apolo se încruntă, așteptând un răspuns la ceva ce n-am auzit. Ochii lui trec de la mine la Raquel și totul pare să facă clic în mintea lui.

— Te-a înnebunit.

Nu mă deranjez să neg, iar Daniel clatină din cap punându-și mâna pe umărul lui Apolo.

— L-am pierdut.

— Știu, și trebuie să-mi mulțumești.

— Șttt!

Îl fac să tacă pentru că nu vreau să-i povestească lui Daniel cum a început totul. Mintea mea deja nostalgică ajunge ușor la altă amintire:

— Ce anume vrei să fac?

Apolo se încruntă, confuz.

Oftez, stânjenit.

— Ți-am explicat deja.

— Dar nu înțeleg de ce vrei să fac asta.

— Tu doar fă-o!

— Și ai impresia că ea o să mă creadă? Ares, ea știe că avem bani! Cum să creadă că nu avem internet și că-l furăm pe-al ei?

— Da, o să te creadă.

— Dacă vrei să-i vorbești, de ce nu o faci pur și simplu?

— Nu vreau să-i vorbesc.

Apolo ridică o sprânceană.

— Serios? Și de ce nu te duci tu direct și-i spui că-i furi Wi-Fi-ul?

— Pentru că vreau să prelungesc asta cât mai mult posibil, să sufere puțin. O merită pentru că mă urmărește.

Claudia intră cu un coș cu rufe recent spălate.

— Oh, reuniune între frați, asta-i ceva nou!

Apolo nu șovăie să o implice în conversație, deși îi fac semne să tacă.

— Ares vrea să se folosească de mine ca să-i vorbească fetei de alături.

Claudia râde puțin.

— A, serios? Ai nevoie de victime noi, Hidalgo?

Le arunc amândurora o privire deloc prietenoasă.

— Nu e vorba de asta.

Claudia pune coșul pe pat.

— Și atunci, despre ce e vorba?

O ignor, privindu-l pe Apolo.

— Mă ajuți sau nu?

Apolo se ridică.

— Bine, o voi face în seara asta.

Și iese din cameră înainte să-i pot spune ceva.

Claudia îmi aranjează hainele pe rafturi în tăcere, cu un zâmbet dansându-i pe buze.

— Ce? o întreb. Vorbește!

Ea continuă să zâmbească.

— N-am nimic de zis.

— Spune ce-ai de zis!

Ea termină de aranjat și se întoarce spre mine, ținând coșul gol lipit de șold.

— Mă bucur că în sfârșit te-ai hotărât să-i vorbești!

— Nu știu despre ce vorbești.

Claudia își linge buzele, zâmbind. Nu pricep ce i se pare așa de amuzant!

— Știm amândoi că înțelegi. A fost foarte amuzant să vă văd urmărindu-vă reciproc. Mereu am crezut că ea îți va vorbi prima, dar se pare că n-ai mai putut să reziști.

— Spui numai prostii. Urmărire reciprocă? De parcă aș avea nevoie să urmăresc pe cineva.

Claudia încuviințează, iar acea expresie zeflemitoare mă deranjează un pic.

— Cum spui tu, Hidalgo, dar faptul că i-ai cerut ajutorul lui Apolo a demonstrat cât de mult te interesează fata aceea.

— Eşti nebună, Claudia! Nu e ce crezi tu, vreau doar să-i dau o lecţie.

— De când îţi investeşti timpul şi energia în a-i da o lecţie unei fete? De ce să plănuieşti asta cu atâta atenţie?

Strâng din buze.

— N-am de gând să port discuţia asta cu tine.

Claudia face o reverenţă în derâdere.

— Cum spuneţi, domnule!

Şi pleacă, încă zâmbind.

Surâd când îmi aduc aminte, iar ochii îmi cad din nou asupra lui Raquel. Poate că de la bun început mi-a luat atât de mult să-i vorbesc, să o înfrunt, pentru că ştiam că ea va fi cea care mă va face să mă simt aşa, care va avea inima mea în mâinile ei. Poate că am ştiut asta de la bun început şi de aceea am luptat împotriva acestui lucru cu atâta înverşunare şi, cu toate că am păstrat distanţa, punga cu brăţările ei realizate manual a stat mereu sub patul meu, amintindu-mi că fata care mă privea de la fereastra ei zâmbise datorită mie în acea seară şi că acel zâmbet avea să-mi rămână întipărit în minte pentru totdeauna.

55

DANSUL

RAQUEL

ARES SE ÎNTOARCE CÂND CEI PREZENȚI SE PREGĂTESC SĂ-MI cânte la mulți ani. Mă postez în fața tortului și Ares de cealaltă parte a mesei. Toți încep să cânte, în timp ce eu mă uit doar la lumânări, neștiind unde să privesc.

E momentul acela incomod când ți se cântă la mulți ani și nu știi ce să faci sau încotro să privești.

Mă concentrez asupra acelor ochi albaștri pe care-i iubesc atât de mult și vocile se risipesc în jurul meu. Arată atât de frumos în întuneric, iar luminile lumânărilor din tortul meu îi luminează chipul!

Te iubesc!

Vreau să o spun, dar știu că sunt prea multe priviri asupra mea.

Suflu în lumânări și toți aplaudă, felicitându-mă. Ares face un pas în spate, dispărând printre oameni. Lumea mă îmbrățișează, mă sărută și mă felicită, dar ochii mei îl caută pe zeul grec, fără succes. Unde s-a dus? Majoritatea mătușilor mele suferă de rău de tort, care constă în faptul că, atunci când se cântă la mulți ani și fiecare are o bucată de tort, este momentul de a se duce la culcare, că petrecerea se încheie pentru ele.

Verişoarele mele profită de asta pentru a pune muzică diferită acum, că suntem singuri, şi formează un fel de grup de dans, care pare un ring de dans improvizat. Camila stinge luminile, lăsându-ne în semiîntuneric, şi-mi este şi mai greu să-l găsesc pe Ares.

După ce cercetez această latură a „ringului de dans" fără să-l găsesc, trec pe lângă cei care dansează, atingând umeri şi spate. Atmosfera din acest grup de persoane care dansează oferă o senzaţie electrică, aproape sexuală. Mă opresc în mijlocul lor, amintindu-mi acea noapte în club în care Ares mă privea din zona VIP ca un prădător. Îmi amintesc cum l-am căutat după aceea.

Mereu l-am urmărit, căutându-l, şi poate că a sosit momentul să mă caute el pe mine.

Încep să dansez printre mulţimea de adolescenţi cu hormonii zburând prin aer, simţind ritmul muzicii, care este lent, dar foarte senzual. Versurile sunt pline de propuneri sexuale şi de obicei nu ascult acest gen de muzică, dar este al naibii de lipicioasă şi bună pentru dans.

Îl simt înainte de a-l vedea.

Căldura corpului său îmi atinge spatele în timp ce continui să mă mişc, apucându-mi cu mâinile poalele rochiei şi ridicându-mi-o puţin, unduindu-mă încet. Mirosul caracteristic al apei sale de colonie ajunge până la mine. Deşi ştiu că Ares e în spatele meu, nu mă întorc, doar continui să-l incit. Respiraţia lui îmi mângâie partea din spate a gâtului, făcându-mă să-mi muşc buza de jos.

Mâinile lui cad peste ale mele, ridicându-mi uşor rochia, apoi le coboară din nou, mângâindu-mi coapsele, iar atingerea degetelor sale pe pielea mea îmi accelerează respiraţia.

Ares mă lipeşte de el; îi simt tot corpul lipit de al meu. El e cel care mă torturează mereu şi a sosit momentul să-i răspund puţin cu aceeaşi monedă. Îmi împing fundul în el, atingând,

ispitind, sus și jos. Nu mă miră cât e de tare. Ares își strânge mâinile peste ale mele, mormăind lângă gâtul meu.

Îmi mușcă ușor urechea.

— Te joci cu focul, vrăjitoareo!

Păi, da, și vreau să mă ard!

Una din mâinile sale îmi părăsește coapsa pentru a urca, mângâindu-mi abdomenul. Mi se taie respirația când ajunge până la sânii mei, dar nu-i atinge, și mor de nerăbdare să o facă. El o știe.

Îi simt respirația îngreunată pe urechea mea, trimițându-mi un curent de excitație prin tot corpul. Mâna aflată încă pe coapsa mea se mișcă în sus, în rochia mea, iar degetele sale îmi ating zona intimă pe deasupra lenjeriei și scot un geamăt.

— Ares...

Atingerea trupurilor noastre a devenit mai dură și sexuală. Le sunt recunoscătoare zgomotului și întunericului care ne înconjoară și care ne ascunde de restul lumii. Cu mâna ascunsă în rochia mea, Ares îmi mișcă într-o parte lenjeria intimă, iar eu îmi țin respirația. Degetul lui caută, alunecând în umezeala mea. Îl aud gemând la urechea mea.

— Doamne, mă omori!

Degetul lui mă penetrează și simt că mi se înmoaie picioarele, dar el mă lipește de erecția lui.

Asta e prea mult.

Îmi linge gâtul, degetele lui înnebunindu-mă. Mă plâng când își scoate mâna de-acolo, dar mă apucă de păr, trăgându-mă spre el, și mă sărută, gurile noastre mișcându-se agresiv.

— Trebuie să ieșim de aici, murmură pe buzele mele. Altfel, jur că o să ți-o trag chiar aici, în fața tuturor!

Mă ia de mână și mă târăște printre oameni. Intrăm în întunericul casei mele, căci majoritatea adulților dorm, și mulțumesc cerului că Cecilia și Camila încă nu s-au dus la culcare, pentru că vor

dormi în camera mea. Ajungem în dormitor și de-abia reușesc să trag zăvorul. Ares mă lipește de ușă, sărutându-mă disperat.

Mâinile lui îmi caută sânii și-i mângâie, atingându-mi sfârcurile cu degetul mare pe deasupra rochiei. Îmi înăbuș un geamăt de plăcere în gura lui. Buzele lui le părăsesc pe ale mele pentru a-mi săruta gâtul, sânii. Mâinile îi alunecă pe dedesubtul rochiei mele pentru a-mi da jos lenjeria intimă. Fac un pas ca să mi-o scot și, cu privirea încețoșată de dorință, îl observ pe Ares îngenunchind în fața mea, ridicându-mi rochia.

— Ares... Ce...? Ah...

Gura lui îmi găsește zona intimă și-mi las capul pe spate, lipindu-l de ușă. Ares îmi ridică un picior, punându-și-l pe umăr, continuându-și atacul, sugând, lingând, iar eu îmi acopăr gura pentru a încerca să-mi controlez gemetele.

Nu mai pot să rezist prea mult.

— Ares! gem, pe punctul de a atinge orgasmul, iar el continuă, implacabil, ducându-mă pe marginea prăpastiei, și cad.

Unde de plăcere se deplasează prin corpul meu, făcându-mă să tremur, să-mi închid ochii și să-mi înăbuș gemetele în palmă. Valurile orgasmului îmi accelerează inima și-mi fac corpul sensibil.

Ares se ridică și, înainte să-i pot spune ceva, mă duce de mână la fereastră și mă întoarce spre ea, cu el în spatele meu.

— Dă-ți jos rochia!

Îi dau ascultare, întrucât îmi place când devine autoritar.

— Apleacă-te!

Îmi așez mâinile pe sticla groasă a ferestrei, pentru că este închisă, și îmi mușc buza, aplecându-mă, expunându-mă pentru el, ceea ce mă excită și mai mult.

Îl aud desfăcându-și pantalonii și simt că înnebunesc gândindu-mă la ce mă așteaptă.

— De la fereastra asta a început totul, așa-i? îl aud zicând, iar ochii mei privesc acel scaun din plastic care se află în

curtea casei lui. De aici te-ai certat cu mine în acea noapte, şi uită-te acum la tine!

Mâna lui îmi mângâie posteriorul.

— Expusă, umedă, aşteptând cu nerăbdare să ţi-o trag!

Îmi trage o pălmuţă care mă face să tresar, pentru că nu mă aşteptam. Mâna lui îmi apucă părul, ridicându-mi faţa, şi-mi văd reflexia în sticla ferestrei – sunt dezbrăcată, vulnerabilă.

Îl văd în spatele meu, gol de la talie în jos, iar cămaşa de-abia îl acoperă. Îi pot vedea erecţia şi-mi ling buzele.

Ares se apleacă peste mine pentru a-mi şopti la ureche:

— Cere-mi să ţi-o trag!

Sunt atât de excitată, încât nu mi-e ruşine să-l rog.

— Te rog, penetrează-mă, Ares, vrea...

Nu mă lasă să termin şi mă penetrează dintr-o singură împunsătură, făcându-mă să scot un mic ţipăt.

Mâinile îmi alunecă uşor pe geam în timp ce el mă apucă de şolduri ca să mă împingă mai tare şi să ajungă cât mai adânc cu putinţă.

— Ah, Doamne, Ares!

E o senzaţie atât de plăcută, încât de-abia mă pot ţine pe picioare. Cu o mână pe şoldul meu, o foloseşte pe cealaltă pentru a-mi mângâia sânii, intensificând senzaţiile prin tot corpul. Văzându-mi reflexia şi pe el în spatele meu împungându-mă este cel mai sexy lucru pe care l-am văzut în toată viaţa mea; intră, iese, intră, iese. Senzaţia de piele pe piele, a mădularului său cald în umezeala mea, este minunată!

Degetele sale se înfig în şoldurile mele, mişcările lui devenind mai disperate şi neîndemânatice. Şi ştiu că este pe punctul de a-şi da drumul, ceea ce-mi încurajează al doilea orgasm.

Îl văd închizând ochii, îl simt întărindu-se şi mai mult în mine şi ne dăm drumul amândoi, gemând şi tremurând. Acolo unde a început totul, cu respiraţia necontrolată, ochii mei privind de la fereastră.

56

BUNICUL

ARES HIDALGO

MĂ RELAXEAZĂ SĂ O PRIVESC ÎN TIMP CE DOARME.

Îmi oferă o senzație de pace, de siguranță pe care n-am crezut că mi-o poate trezi cineva. Îmi trec degetele pe obrazul ei cu delicatețe, căci nu vreau să o trezesc, chiar dacă știu că e nevoie de mult mai mult decât de o simplă atingere pentru asta. Raquel este epuizată.

Am epuizat-o. Un zâmbet arogant mi se formează pe buze și mi-aș dori ca ea să-l poată vedea ca să glumească sau să mă tachineze în privința asta.

Știu că mi-ar spune ceva de genul: „Zeu grec arogant ce ești!"

Pare atât de vulnerabilă și de frumoasă când doarme! Transparența ei, ușurința cu care pot să o citesc, este unul dintre lucrurile care m-au atras la ea. Nu trebuie să-mi fac griji pentru motive ascunse, minciuni sau sentimente false. Ea este adevărată, foarte transparentă și evidentă în privința a tot ce simte. Exact de asta am avut întotdeauna nevoie.

Claritate, onestitate.

Este singurul mod în care pot avea încredere și mă pot expune în felul acesta, singurul mod în care-mi puteam permite să-mi urmez sentimentele, să le eliberez și să-mi deschid inima în fața ei.

Mă apropii de ea și-i sărut fruntea.

— Te iubesc!

Ea se mișcă puțin, dar continuă să doarmă. Să o observ dormind mă face să mă simt puțin hărțuitor, amintindu-mi de începuturile noastre.

Micuța mea vrăjitoare hărțuitoare.

Care credea că nu știam că mă urmărește, toate acele dăți în care m-am comportat ca și cum nu știam că ea mă privește.

O bătaie în ușă mă aduce înapoi cu picioarele pe pământ. O acopăr pe Raquel în întregime cu cearșaful și mă ridic, îmbrăcându-mă repede, dar nu-mi găsesc cămașa. Așa că deschid ușa la bustul gol.

Două fete, pe care le recunosc ca verișoarele lui Raquel, dar ale căror nume nu mi le amintesc, rămân paralizate când mă văd. Ochii lor urcă și coboară pe bustul meu gol cu nerușinare.

— Ăăă...

Una din ele roșește, schimbând o privire cu cealaltă.

— Doamne sfinte, ce bunăciune ești!

— Cecilia! o ceartă cealaltă fată.

Cecilia își mușcă buza.

— Spun doar adevărul, Camila, iar el știe că e bunăciune, așa că de ce să negăm că suntem vrăjite?

Îi ignor complimentul.

— Îmi închipui că voi sunteți verișoarele care vor dormi în camera lui Raquel.

Camila încuviințează.

— Da, scuze că v-am întrerupt!

Le zâmbesc.

— Stați liniștite, intrați! Mă dau la o parte și spun: Tocmai plecam, trebuie doar să-mi găsesc cămașa.

Cecilia mă urmează în cameră.

— Pentru ce? Arăți perfect fără cămașă.

Camila o apucă de braț.

— Cecilia!

Îmi adresează o privire prin care-mi cere scuze.

— Îmi pare rău, Ceci a băut mult!

— Stai liniștită!

Îmi iau cămașa de pe podea și mă aplec să o sărut scurt pe obraz pe Raquel, după care îmi pun cămașa și le privesc.

— Să nu o treziți, e epuizată și a fost o zi agitată pentru ea.

Camila încuviințează.

— Bine.

— Noapte bună!

Ies pe hol și mă îndrept spre scări.

— Ares!

Mă opresc și mă întorc ca să văd cine mă strigă.

Cecilia se îndreaptă încet spre mine, zâmbind.

— Eu...

Vocea mea adoptă acel ton înghețat obișnuit, defensiv.

— Ce?

— Nu înțeleg... Eu și ea, n-are sens.

Fata asta habar n-are cât de rece și de brutal de sincer pot să fiu. Mi-a văzut doar latura drăguță, care iese la iveală doar cu Raquel, cu nimeni altcineva.

— Nu trebuie să înțelegi, deoarece n-are nicio legătură cu tine.

— Știu... Mai face un pas spre mine și adaugă: Dar tu ești atât de perfect... iar ea este atât de...

— Încetează! o întrerup. Ai mare grijă ce spui despre ea!

— Nu aveam de gând să spun ceva rău.

— Adevărul e că nu mă interesează câtuși de puțin ce ai de zis. Noapte bună!

O las cu vorba neterminată și plec.

*

— De ce nu mi-ai zis?

Raquel ține mâinile în șold și e supărată.

— Ares?

— Nu știu.

Veștile proaste sosiseră în mai multe feluri: e-mailuri și scrisori de respingere. Principalul motiv invocat era că trecuse termenul de înscriere pentru burse și că erau deja obținute de alți studenți care depuseseră actele la timp.

Raquel a aflat de la Apolo, pentru că eu nu i-am povestit când am început să primesc răspunsuri. Nu știam cum să-i spun, deja îmi pierdusem speranța, dar ea, nu, și nu voiam să-i iau asta.

Nu pot să mint. Refuzul mă întristează enorm și singura mea consolare este să știu că, cel puțin, voi putea să fiu la aceeași universitate cu ea. Voi fi nefericit studiind ceva ce nu-mi doresc, dar cel puțin voi fi nefericit alături de ea.

— Ești supărată pe mine?

Raquel oftează și-și pune mâinile în jurul gâtului meu.

— Nu.

Mă sărută scurt.

— Îmi pare foarte rău că n-a funcționat, dar încă avem ce-am strâns în aceste luni, ne vom gândi noi la ceva.

— Raquel...

Ochii ei îi întâlnesc pe ai mei.

— Nu, nici să nu te gândești să te dai bătut!

— Crezi că vreau să mă dau bătut? Dar nici nu ne putem agăța de speranțe inexistente.

— Ai încercat să vorbești cu bunicul tău?

— Pentru ce? El mi-a zis deja că nu se va băga între mine și tata.

— Vorbește din nou cu el.

Clatin din cap.

— Nu.

— Ares, el este ultima ta şansă, te rog, încearcă din nou!

Oftez.

— Nu vreau să fiu iar refuzat, recunosc, lăsând capul în jos.

Raquel îmi ţine faţa, obligându-mă să o privesc.

— Totul va fi bine. O ultimă încercare.

O sărut delicat, trasându-i delicat obrajii cu degetele mele. Când mă desprind, îi zâmbesc la rândul meu.

— O ultimă încercare.

Ies din casa ei şi mă îndrept spre a mea.

Bunicul Hidalgo nu pare deloc surprins să mă vadă. Stă în biroul tatălui meu, cu o ţinută lejeră, dar clasică – pantaloni şi o cămaşă bine călcată şi încheiată.

Claudia stă lângă el, râzând de ceva ce-i spune bunicul.

— Bună! salut puţin agitat. Ce mai faci, bunicule?

El îmi zâmbeşte.

— Am avut şi zile mai bune, aşa funcţionează bătrâneţea.

Mă aşez pe scaun în celălalt capăt al mesei care împarte minisala biroului, poziţionându-mă în faţa lor.

— Claudia, draga mea, îi vorbeşte gingaş bunicul. Le poţi spune fiului meu şi lui Artemis să vină în birou un moment?

Îi cheamă pe tata şi pe Artemis? Pentru ce? Asta nu se va încheia bine.

Claudia iese, închizând uşa în urma ei.

— Bunicule, eu...

El ridică mâna.

— Ştiu de ce eşti aici.

Deschid gura să vorbesc, dar tata intră, cu costumul lui obişnuit. Probabil tocmai s-a întors de la serviciu, urmat de Artemis.

— Ce se întâmplă, tată? Suntem ocupaţi. Avem o videoconferinţă în zece minute.

Tata îmi aruncă o privire rapidă, dar nu spune nimic. Artemis pare confuz.

— Anuleaz-o! îi porunceşte bunicul zâmbind.

Tata protestează.

— Tată, e importantă...

— Anuleaz-o! ridică bunicul vocea, uimindu-ne.

Artemis şi tata schimbă o privire şi tata încuviinţează, aşa că Artemis anulează videoconferinţa. Amândoi se aşază într-o parte, la aceeaşi distanţă de mine şi de bunicul meu.

Tata oftează.

— Ce se întâmplă acum?

Bunicul îşi recapătă calmul.

— Ştiţi de ce e Ares aici?

Tata îmi aruncă o privire rece.

— Îmi închipui că pentru a-ţi cere din nou ajutorul.

Bunicul încuviinţează.

— Aşa e.

Artemis spune:

— Ceea ce-mi imaginez că te-a enervat, pentru că i-ai spus deja că nu.

Mă ridic.

— Nu e nevoie de asta, bunicule, am înţeles.

— Stai jos!

Nu îndrăznesc să-l provoc şi mă aşez.

Bunicul se întoarce încet spre tata şi spre fratele meu.

— Discuţia asta este mult mai importantă decât orice afacere stupidă pe care o încheiaţi. Familia este mai importantă decât orice afacere, iar voi pare că aţi uitat asta.

Nimeni nu spune nimic, iar bunicul continuă:

— Dar nu vă faceţi griji, sunt aici ca să vă amintesc. Ares a avut mereu totul, n-a trebuit să lupte niciodată pentru nimic, n-a muncit niciodată în viaţa lui, a venit la mine căutând ajutor, l-am refuzat ca să văd dacă se dă bătut din prima, dar mi-a depăşit aşteptările cu vârf şi îndesat. Băiatul ăsta a muncit zi şi noapte, înscriindu-se pentru burse luni întregi, luptând pentru ce-şi doreşte.

Artemis şi tata mă privesc, uimiţi.

Bunicul vorbeşte din nou:

— Ares nu şi-a câştigat doar sprijinul meu, ci şi respectul meu. Bunicul mă priveşte direct în ochi şi adaugă: Sunt foarte mândru de tine, Ares!

Mi se strânge pieptul.

— Mă simt mândru că-mi porţi numele de familie şi că eşti sânge din sângele meu.

Nu ştiu ce să spun. Zâmbetul bunicului dispare când privirea îi cade asupra tatălui meu.

— Sunt foarte dezamăgit de tine, Juan! Moştenire familială? Să mor dacă m-am gândit vreodată că moştenirea familială poate fi ceva material. Moştenirea familială este loialitate, sprijin, afecţiune, să transmiţi toate aceste caracteristici pozitive din generaţie în generaţie. Moştenirea familială nu este o nenorocită de firmă.

Tăcerea este agonizantă, dar bunicul o umple fără problemă.

— Faptul că ai devenit dependent de muncă pentru a nu înfrunta infidelităţile soţiei tale nu-ţi dă dreptul să-ţi faci copii la fel de nefericiţi ca tine.

Tata îşi strânge pumnii.

— Tată!

Bunicul clatină din cap.

— Ce ruşine, Juan, că fiul tău te-a rugat să-l sprijini şi, cu toate astea, i-ai întors spatele! N-am crezut niciodată că mă voi

simți atât de dezamăgit de tine! Bunicul îl privește pe Artemis și-i spune: Pe el l-ai făcut să studieze ceva ce ura, ai făcut tot posibilul să-l modelezi după chipul și asemănarea ta, și uite-l! Crezi că e fericit?

Artemis deschide gura, dar bunicul ridică mâna.

— Taci, fiule! Chiar dacă ești doar rodul proastei creșteri a tatălui tău, sunt supărat și pe tine că i-ai întors spatele fratelui tău, că nu l-ai sprijinit! Mi-e milă de amândoi și astfel de momente îmi doresc cel mai puțin să fie asociate cu numele nostru.

Artemis și tata lasă capetele în jos. Acceptarea din partea bunicului este ceva extrem de important pentru ei.

— Sper să puteți învăța ceva din asta și să deveniți mai buni ca oameni! Am încredere în voi.

Mă uimește tristețea de pe chipul tatei și al lui Artemis și niciunul nu îndrăznește să ridice privirea.

Bunicul se uită din nou la mine.

— Am demarat procesul înscrierii tale la medicină la universitatea despre care i-ai vorbit lui Apolo. Bunicul îmi dă un plic alb și adaugă: Este un cont bancar pe numele tău, cu fonduri suficiente pentru a-ți plăti facultatea, cheltuielile universitare, iar înăuntru e o cheie a apartamentului pe care l-am cumpărat în apropierea campusului pentru tine. Ai tot sprijinul meu și-mi pare rău că a trebuit să-ți vezi propriul tată întorcându-ți spatele. Partea bună este că ai putut să experimentezi ce înseamnă să nu ai totul și să muncești pentru ce-ți dorești. Vei fi un mare doctor, Ares!

Nu pot să mă mișc; nu știu ce să spun. Dintre toate scenariile pe care mi le-am imaginat, acesta nu mi-a trecut niciodată prin minte. Bunicul își scutură mâinile și se ridică încet.

— Bun, asta era tot, mă duc să mă odihnesc puțin!

Cu capul plecat, tata iese după el. Eu continui să stau acolo, cu plicul în mână, procesând totul.

Artemis se ridică.

— Îmi pare rău!

Pot număra pe degete dăţile în care fratele meu mai mare mi-a spus acele cuvinte.

Artemis îşi trece mâna pe faţă.

— Chiar îmi pare rău şi mă bucur că măcar tu poţi să faci ce-ţi doreşti! Un zâmbet trist îi apare pe chip, iar apoi adaugă: Meriţi, Ares! Ai o putere interioară pe care eu n-am avut-o când mi s-a impus ce trebuia să fac. Bunicul are mare dreptate să te admire.

— Niciodată nu e târziu să-ţi schimbi viaţa, Artemis.

Zâmbetul lui trist este plin de melancolie.

— E târziu pentru mine. Succes, frate!

Şi, zicând acestea, pleacă, lăsându-mă singur.

Nu ştiu cum să mă simt. Emoţiile îmi sunt răvăşite, dar recunosc că principalul sentiment este fericirea pură.

Am reuşit!

O să fiu medic!

O să studiez ce-mi doresc, voi salva vieţi.

Singurul lucru care-mi umbreşte fericirea este gândul la fata cu ochi sinceri care aşteaptă să o sun şi să-i povestesc ce s-a întâmplat, fata pe care o iubesc şi care va fi la mii de kilometri distanţă de mine după ce va începe semestrul universitar.

Bunicul se înşală într-o singură privinţă – n-am avut niciodată totul şi nici de data asta nu pare să fie o excepţie.

57

BALUL DE ABSOLVIRE

RAQUEL

DULCE-AMAR...

Asta simt când Ares îmi povestește ce s-a întâmplat cu bunicul lui. Mă bucur pentru el, cu toate că latura mea egoistă, inima mea, se întristează puțin pentru că acum este ceva real.

Chiar ne vom despărți.

Nu am simțit asta cu adevărat până acum și simplul fapt de a mă imagina departe de el îmi strânge pieptul, tăindu-mi respirația. Totuși, știu că e visul lui, știu că asta își dorește și n-aș face niciodată ceva pentru a-l opri.

Dar mă doare.

Vocea lui Dani sună departe de mine când, de fapt, e lângă mine.

— Raquel? Mă auzi?

— Ah, îmi pare rău, am mintea în altă parte...

— E ultima noastră zi de școală, încearcă să fii prezentă!

Își atinge fruntea pentru a sublinia că mintea mea trebuie să înceteze să mai gândească și să mă bucur de ziua asta.

Ultima zi de cursuri.

Pe de-o parte, nu-mi vine să cred că am terminat ultimul an de liceu, că vara e din nou aici, vestind aproape un an de când am vorbit cu Ares pentru prima dată.

— Iubirea mea! aud în spatele meu şi nu trebuie să mă întorc ca să ştiu cine e.

Dani îşi abate privirea de la mine.

— Uite-l pe prinţul tău intens.

Nişte braţe puternice mă apucă din spate.

— Julieta mea, frumoasa mea, totul meu!

Îi îndepărtez braţele şi îl înfrunt.

— Carlos, ce ţi-am zis să nu mă mai îmbrăţişezi tot timpul?

Dacă ar şti Ares...

Carlos se strâmbă.

— Dar e ceva normal între viitori soţi să se îmbrăţişeze.

Dani îl apucă de ureche, ca de obicei.

— Viitori soţi... Eşti pe zi ce trece tot mai nebun!

— Au! Carlos geme de durere, dar îi face cu ochiul şi adaugă: Mai nebun de dragoste.

Dani îl strânge de ureche din nou.

— Au! Au!

— Eşti atât de libidinos!

Dani îi dă drumul, prefăcându-se că vomită.

Carlos îşi freacă urechea.

— Cum vă petreceţi ultima zi de şcoală?

Îmi lipesc spatele de dulapul meu.

— La fel ca orice altă zi.

Dani oftează şi-mi adresează o privire tristă.

Carlos ne ia de mâini.

— Nu vă faceţi griji! Chiar dacă distanţa ne va despărţi, noi vom fi mereu împreună.

Asta mă face să zâmbesc.

Carlos e un tip foarte drăguț și contagios de vesel, deci clar îmi va fi dor de el.

Nostalgia mă lovește dintr-odată. Gata cu aceste coridoare, gata cu colegii mei de clasă de-o viață, gata cu nebuniile lui Carlos, gata cu acele conversații nebunești în clasă înainte să sosească profesorul!

S-a terminat!

Nu voi pleca doar din școală, ci și din acest sat. Voi locui în campusul universității. Voi lăsa toate astea în urmă și, pe de-o parte, mă simt îngrozită. Din fericire, Dani și Yoshi vor fi la aceeași universitate cu mine; nu mă voi despărți de ei, ci va trebui să mă despart doar de el.

Zeul grec...

Alung aceste gânduri pentru că sunt foarte dureroase.

Carlos își drege glasul.

— Știu că este o întrebare prostească, dar vrei să mergi cu mine la balul de absolvire?

Îi adresez un zâmbet amabil.

— Carlos...

Dani își pune un braț pe umărul meu, îmbrățișându-mă dintr-o parte.

— Îmi pare rău, Casanova, mă are deja pe mine!

Eu și Dani am decis asta când ne-am dat seama că nu avem partener. Ares trebuie să participe la balul de absolvire de la școala lui, nu la al nostru.

Carlos mormăie.

— Ah, să nu-mi spuneți că veți face chestia aia de a merge cu cea mai bună prietenă, ce plictisitor!

Dani îi zâmbește cu răutate.

— Ei bine, da, nu avem parteneri cu care să mergem, așa că am stabilit deja.

Carlos îmi face cu ochiul, iar eu o sărut pe Dani pe obraz și o privesc.

— Îmi pare rău, dar îi aparțin! Sunt cățelușa ei în seara asta.

— Știam că voi aveți o relație lesbiană ascunsă.

Joshua ni se alătură, cu șapca lui tipică, aranjându-și ochelarii ca să ne vadă mai bine, presupun.

— Joshua!

Carlos îl apucă teatral de umeri.

— Ele au de gând să meargă împreună la balul de absolvire. Spune-le că nu, convinge-o pe Raquel să vină cu mine!

Yoshi oftează, punându-și mâinile peste ale lui.

— Carlos, nu știu dacă îți amintești că ea are iubit. Un băiat înalt, căpitanul unei echipe de fotbal care sunt sigur că îți va trage una în fund dacă mergi cu ea.

— Nu mi-e frică de el. Carlos se desprinde de Yoshi și adaugă: Dragostea îmi dă curaj.

Yoshi îl lovește cu palma în umăr.

— O să fii bătut zdravăn dacă te duci cu ea.

Dani se dezlipește de peretele de care se sprijinea.

— Trebuie să plecăm, trebuie să ne pregătim pentru diseară!

Carlos se strâmbă.

— Pentru ce? Nu aveți un băiat pe care să-l impresionați.

Dani se apropie de el.

— Nu avem nevoie de unul, îi spune cu hotărâre. Noi, fetele, nu avem nevoie să ne facem frumoase doar ca să impresionăm un băiat. Ne place să ne privim în oglindă și să ne admirăm frumusețea.

— Oh, cineva a devenit profundă!

Yoshi încuviințează.

Ne luăm rămas-bun de la băieți și mergem pe culoar spre ieșire. Când ajung la ușă, mă întorc ca să arunc o ultimă

privire coridorului lung unde am petrecut atât de mulți ani din viața mea.

Cu un oftat, ies din școală.

— Ohhhhh! cântăm eu și Dani cât ne țin plămânii în mijlocul ringului de la balul de absolvire.

Cocktailul acela roșu în mod cert are alcool. Nu știu cum au făcut să strecoare alcoolul, dar nu mă plâng.

Este afurisitul nostru bal de absolvire.

Dani îmi cântă și-mi oferă paharul ei din plastic roșu ca să toastăm. Cea mai bună prietenă a mea arată minunat, cu o rochie neagră decoltată, care se potrivește cu părul ei închis la culoare, și un machiaj grandios. Întotdeauna i-am admirat pometii și structura facială – este foarte atrăgătoare. Pe bună dreptate a făcut-o de mai multe pe modelul pentru agenția mamei sale; Dani s-a născut pentru asta.

În ceea ce mă privește, mi-am pus o rochie roșie care mă strânge la talie și mi se ajustează foarte bine pe șolduri, dar este largă de acolo în jos.

Ne apucăm de poalele rochiilor pentru a ne undui mai bine.

Suntem două nebune, dar două nebune care petrec pe cinste.

Dani își ridică telefonul și face un Snapchat sau o poveste pentru Instagram cu noi dansând, arătându-ne paharele cu o grămadă de hashtaguri printre care #NuENevoieDeBăieți, #AlcoolLaAbsolvire, #UuupsWeDidItAgain.

Râd când o văd lăsând telefonul în jos pentru a-l posta; totuși, expresia i se schimbă când vede ceva, sprâncenele ei aproape unindu-se.

Ochii ei îi întâlnesc pe ai mei și nu trebuie să vorbim; o întreb din priviri „ce se întâmplă?"

Ea îmi dă telefonul și apasă pe povestea de pe Instagram a cuiva. Primul lucru pe care-l văd este fața lui Ares, zâmbetul

lui strâmb oferindu-i acea expresie şmecheră care-mi place atât de mult! Arată perfect în costumul pe care-l poartă, cu o cravată închisă la culoare, care nu se distinge bine în fotografie pentru că este întuneric în locul unde se află.

În alte circumstanţe, m-aş fi bucurat de această fotografie, dar are efectul contrar – simt cum buna dispoziţie mi se evaporă.

Pentru că nu este singur.

Nathaly e lângă el şi sunt prea lipiţi pentru gustul meu. Obrajii aproape li se ating pentru a putea să apară în selfie. Hashtagurile doar înrăutăţesc situaţia: #CuHidalgo; #ViitorMedic; #AşaSauMaiFrumos; #CeSeÎntâmplăAziAiciRămâneAici.

Simt cum căldura îmi invadează faţa de furie şi stomacul mi se strânge, recunoscând gelozia. Dani se apropie ca să-mi strige la ureche pe fondul muzicii.

— Sunt sigură că ea a făcut asta dinadins.

Oh, ştiu că aşa a făcut-o, dar tot fierb pe dinăuntru.

Gelozia este foarte neplăcută, îmi alimentează imaginaţia şi deja mi-au trecut prin minte diferite scene cu ei doi sărutându-se, atingându-se, dansând împreună, dar scutur din cap, pentru că sunt sigură că asta nu se va întâmpla, fiindcă am încredere în el. Totuşi, nu pot să neg că mă deranjează pentru că ştiu că ei au o poveste împreună.

Părăsim ringul de dans şi-mi iau telefonul, calmându-mă.

Nu acţiona în mod imatur, Raquel!

Îi scriu un mesaj iubitului meu:

Cum petreci?

Întârzie să-mi răspundă, iar asta mă enervează şi mai mult. Se simte atât de bine, încât nu-mi răspunde. Hm? Doamne, trebuie să încetez să mai gândesc aşa!

Telefonul îmi vibrează cu un răspuns:

El:
Normal. Lipseşti tu ca să fie perfect.

Eu:
Cu cine eşti?

El:
Cu toată şcoala?

Sarcasmul lui nu mă amuză, dar nu ştiu cum să-l întreb cu cine este mai precis, fără să par insistentă.

Nu-i răspund şi el îmi scrie din nou:

Mai e puţin şi plecăm de aici ca să mergem la *after*.

Afterul va fi acasă la Ares, bineînţeles; nu-i răspund nici de data asta, pentru că ştiu că trebuie să am încredere în el şi că, dacă-i vorbesc acum, se va vedea că sunt supărată. Aşa că decid să-mi alung din minte imaginea acelei fotografii şi mă concentrez să mă simt bine cu prietenii mei. Ne apucăm să dansăm în grup, trecând în mijloc cu rândul şi demonstrându-ne abilităţile de dans, care nu sunt foarte bune, dar cu luminile disco asupra noastră suntem expuşi.

Trebuie să spun că cine pune alcool în presupusul cocktail de fructe întrece puţin măsura – este din ce în ce mai tare. Mi-e cam frică să nu guste vreunul dintre profesorii care ne supraveghează şi să dăm de belele. Acea îngrijorare dispare la al patrulea cocktail.

După o vreme, telefonul îmi vibrează în mână.

Zeul grec <3 apelează

Mă îndepărtez de muzică și ies din sala de gimnastică a școlii pe un coridor pustiu și liniștit. Când îi văd numele pe ecran îmi amintesc din nou de acea fotografie cu Nathaly.

Înghițind cu greu, răspund.

— Alo?

— Ei, e totul bine?

— Ăăă, da.

Vocea îmi sună forțat.

— Nu te-ai priceput niciodată să minți, vrăjitoareo!

— Sunt bine.

— Știi că tinzi să strâmbi din buze într-o parte când ceva te deranjează?

Asta mă face să mă încrunt.

— Faci asta chiar acum, îmi spune și ridic privirea pentru a-l vedea acolo, pe culoarul pustiu și semiîntunecat al școlii, îndreptându-se spre mine.

El oricum e frumos în haine simple, dar în costum și cu cravată pare din altă lume.

Ares lasă jos telefonul de la ureche și-mi adresează un zâmbet care nu este nici șmecher, nici arogant – este un zâmbet pur, ce mă dezarmează. Pare atât de fericit să mă vadă, încât uit de Nathaly sau de orice îndoială din mintea mea.

El mă iubește, e scris pe tot chipul lui, în ochii lui, în zâmbetul lui. Și mă simt fraieră că m-am îndoit de asta pentru o secundă, din cauza unei simple fotografii, când ceea ce simțim noi doi este atât de sincer, atât de pur!

El ajunge la mine și mă sărută scurt, șoptindu-mi pe buze:

— Arăți minunat!

— Nici tu nu arăți deloc rău, recunosc.

— Ce s-a întâmplat?

Degetul lui mare îmi mângâie obrazul.

— Ce te-a supărat?

Sinceră să fiu, nu mă mai supără nimic; nu-mi pasă decât de el şi de momentul acesta. Aşa că mă ridic pe vârfurile picioarelor, îl apuc de cravată şi-l sărut, luându-l prin surprindere; nu este un sărut blând, ci unul în care-mi pun toate sentimentele, toată această dragoste care mă mistuie. Nu-i ia mult timp să-mi urmeze ritmul, gurile noastre mişcându-se împreună, accelerându-ne respiraţiile.

Când ne dezlipim, îl duc de mână într-o sală de clasă goală şi închid uşa în urma mea. Ares mă priveşte amuzat şi flămând de buzele mele, de mine. Muşcându-mi buza de jos, îl înfrunt, având biroul profesorului exact în spatele meu. Ares nu disimulează, ştiu că asta îl excită la fel de mult ca pe mine. Ochii lui mă străbat cu desfrâu şi nerușinare.

— Azi este ziua absolvirii tale.

Mâinile lui aterizează pe şoldurile mele şi le strânge. Mirosul lui plăcut mă face să-mi muşc buza - îmi place la nebunie cum miroase.

— Şi nu ţi-ai tras-o niciodată în locul ăsta.

Mă ridică, aşezându-mă pe birou, şi se vâră între picioarele mele; degetul lui mare îmi mângâie gura.

— Dar asta urmează să se schimbe, vrăjitoareo.

Buzele lui cad peste ale mele, sărutându-mă posesiv, dar al naibii de copleşitor şi delicios.

58

ULTIMA PETRECERE

ARES HIDALGO

— DESFĂ PICIOARELE!

Mormăi pe buzele ei. Nu este o cerinţă, ci o poruncă; cu atâtea săruturi, le-a strâns, ţinându-mă uşor la distanţă, erecţia mea apăsând pe genunchii ei.

Ea crede că asta mă poate opri. O apuc de păr, ochii mei găsindu-i pe ai ei. Pot să văd amuzamentul în privirea ei, deci mă provoacă.

— Desfă picioarele, vrăjitoareo! repet, strângându-mi mâna în părul ei.

Ea îmi zâmbeşte.

— Nu!

O sărut din nou, cu gura mea neobosită peste a ei, cerând, făcând-o să gâfâie. Îi place să mă incite, să mă provoace, îi place când îmi pierd controlul şi i-o trag tare. Aşa că-mi vâr mâna liberă între picioarele ei în timp ce ea se luptă, încercând să le strângă, apăsându-mi mâna, dar ajung la chiloţii ei, atingând-o cu degetul pe deasupra lor şi făcând-o să scoată un geamăt.

Îi părăsesc buzele pentru a coborî la sânii ei, sugându-i şi muşcându-i peste rochie.

Îmi folosesc degetul pentru a-i da la o parte chiloții și pentru a o atinge acolo direct cu degetul meu mare.

— Oh, Ares!

Ea își lasă capul pe spate.

— Crezi că-mi poți rezista? o întreb, deși știu deja că nu poate – umezeala ei este răspunsul de care am nevoie.

Printre gâfâieli, șoptește:

— Da... pot.

Ridic o sprânceană, eliberându-i părul și folosindu-mi ambele mâini pentru a-i scoate lenjeria intimă.

— Nu, Ares, nu! murmură, dar nu opune deloc rezistență.

Îi place să joace acest joc, încercarea de a rezista, să o penetrez cu putere.

Brusc, o oblig să desfacă picioarele; ea se cutremură, mâinile ei împingându-mi pieptul într-o încercare eșuată de a mă îndepărta. O apuc de partea din spate a genunchilor până ajunge pe marginea mesei, cu picioarele desfăcute și expusă pentru mine.

Aroma excitației sale e delicioasă și aproape mă face să dau naibii totul și să o penetrez chiar acolo, dar mă abțin, căci vreau să mă roage.

Îngenunchez în fața ei și scoate un țipăt când gura mea face contact cu zona ei intimă. O devorez fără ezitare, fără să mă opresc, iar gemetele ei răsună prin toată sala întunecată, excitându-mă și mai mult, dacă e posibil. Geamătul ei este sunetul meu preferat după vocea ei. Picioarele ei tremură pe umerii mei.

Geme, cutremură-te și roagă-mă, vrăjitoareo!

Plăcerea ta mă umple în moduri inexplicabile. Tu ești totul pentru mine.

O simt tremurând și știu că orgasmul îi e aproape, așa că mă opresc și mă ridic, lăsând-o atârnând pur și simplu. Ochii noștri se întâlnesc și rugămintea și enervarea sunt clare în ai ei.

Părul ei castaniu pare negru în acest întuneric. Îmi trec degetul mare pe buza de jos, ștergându-mi-o.

Ea nu se mișcă, nu strânge picioarele, doar stă acolo și mă privește. Îmi desfac cămașa încet și ea observă cum deschei fiecare nasture, expunându-mi pieptul. Când mi-o dau jos, mâinile ei îmi ating pieptul, coborând până pe abdomen.

— Ești atât de sexy, Ares Hidalgo! murmură, capitulând.

O iau de mână și i-o cobor până la pantalonii mei, ca să poată simți cât de tare sunt. Ea mă strânge ușor și mă face să gem puțin. Oh, nu, nu va avea putere asupra mea, nu în seara asta!

Mă vâr între picioarele ei, apropiindu-ne chipurile.

— Roagă-mă să ți-o trag, vrăjitoareo!

Ea îmi adresează un zâmbet strengar.

— Și dacă nu o fac?

— Te vei întoarce la petrecere umedă și nesatisfăcută.

Îmi mușcă buza de jos.

— Și tu vei suferi.

Mă desprind de ea și-mi deschei pantalonii.

— Nu.

Ea ridică o sprânceană.

— Te dai bătut?

Clatin din cap, lăsând să-mi cadă pe podea pantalonii, împreună cu boxerii, și încep să mă ating în fața ei, iar ochii ei înfometați mă privesc cu dorință. Îi ating intrarea umedă, dar nu o penetrez și fac un pas în spate.

Ea deschide gura ca să protesteze, dar o închide, luptându-se din toată ființa. Nu vrea să piardă. Atunci o să îngreunez și mai mult situația. Încep să-i ating zona dintre picioare, umezeala ei alunecând printre degetele mele, iar ea închide ochii, gemând.

— Roagă-mă, vrăjitoareo!

Clatină din cap.

— Eu.... Ah, Ares!

— Știu că vrei să mă rogi, murmur, mișcându-mi degetele mai repede. Știu că vrei să mă simți în tine, penetrându-te, dur, iar și iar.

Știu că-i place să-i vorbesc așa, o excită, iar pe mine mă înnebunește reacția ei la cuvintele mele. O sărut din nou, folosindu-mi limba în gura ei ca să o fac să simtă cât de mult o doresc și că o simplă rugăminte din partea ei va fi suficientă ca să mă îngrop în ea și să se termine această tortură.

Când ne separăm ca să luăm aer, ea îmi ia mâna dintre picioarele ei și, cu ochi întredeschiși, o spune:

— Te rog, penetrează-mă, Ares!

Cuvintele ei trimit un curent de dorință care-mi coboară prin tot corpul, până la mădularul meu.

— Spune-o din nou!

Ea își pune mâinile în jurul gâtului meu și-mi șoptește la ureche:

— Te rog, dă-mi tare, Ares!

Nu trebuie să mi-o ceară din nou. O apuc de talie și o lipesc de mine, cu picioarele ei în jurul șoldurilor mele. O penetrez dintr-o singură împunsătură. Un țipăt înăbușit îi iese de pe buze, și e atât de fierbinte și de umedă, încât senzația mă lasă nemișcat pentru o clipă.

Îi atac gâtul și încep să mă mișc repede înăuntrul și în afara ei. Raquel se lasă pe spate, susținându-și partea posterioară a corpului cu brațele.

— Oh, Doamne, da, Ares, îmi place la nebunie! Mai vreau, te rog!

Eu mă țin de șoldurile ei ca să accelerez ritmul. Văd totul clar și asta mă excită în ultimul hal. Sunt un bărbat vizual, așa că-mi place la nebunie genul acesta de poziții în care pot să văd totul.

Raquel geme necontrolat. Sunetul contactului brusc al corpurilor noastre răsună în jurul nostru.

— Aşa îţi place, nu? Tare?

Ea continuă să geamă drept răspuns.

— Eşti a mea, Raquel, îi spun pierzându-mi controlul, iar eu sunt al tău!

— Da!

Se agaţă din nou de gâtul meu, iar mâinile ei coboară pe spatele meu şi-i simt unghiile înfigându-se în pielea mea.

— Mai repede! mă roagă la ureche, şi mormăi de dorinţă, dându-i ascultare.

Muşcându-i gâtul, continui să mă mişc, simţind-o complet. Mă îngrop şi mă pierd în ea. O strâng atât de tare de şolduri, încât ea se strâmbă de durere, deşi ştiu că-i place, îi place la nebunie să mă facă să-mi pierd controlul.

Ritmul creşte implacabil şi rapid. O simt umezindu-se şi mai mult, iar orgasmul ei este aproape şi asta doar mă apropie de al meu. Gemetele ei devin şi mai zgomotoase, cuvintele ei, mai îndrăzneţe şi sexuale, iar asta e tot ce am nevoie ca să-mi dau drumul în ea, cu ea. Orgasmele noastre ne termină, lăsându-ne fără aer şi oferindu-ne o plăcere absolută.

Îmi odihnesc fruntea peste a ei şi observ că are ochii închişi.

— Raquel.

Deschide ochii şi mă priveşte, şi atunci are loc acea mare diferenţă, acea conexiune care arde între noi doi.

— Te iubesc foarte mult!

Cuvintele îmi ies pur şi simplu pe gură; ea mă face să fiu mereu siropos.

Îmi zâmbeşte.

— Şi eu te iubesc, zeule grec!

După ce ne îmbrăcăm, ieşim pe culoarul pustiu pentru a ne întoarce în sala de gimnastică a şcolii lui Raquel, unde balul de

absolvire este încă în plină desfășurare. Raquel merge ciudat și incomod, și un zâmbet obraznic îmi dansează pe buze.

Ea observă și se încruntă.

— Bucură-te, idiotule!

Eu fac pe nebunul.

— Ce-i? Nu poți să mergi bine?

Ea mă lovește ușor în braț.

— Nu începe!

O iau de mână.

— O meritai pentru că m-ai provocat.

Ea pufnește.

Trecându-mi degetul mare pe obrazul ei, mă apropii și o sărut ușor, bucurându-mă de fiecare atingere a buzelor noastre. Când mă dezlipesc de ea, îi sărut nasul.

— Haide, vrăjitoareo, e timpul să te întorci la bal și să știe toți că iubitul tău tocmai ți-a tras-o ca niciodată în viața ta.

Ea îmi lovește umărul.

— Tot un idiot ai rămas, zeule grec.

Îi fac cu ochiul.

— Un idiot pe care-l rogi să ți-o tragă.

— Taci!

Zâmbind, ne întoarcem în sala de gimnastică.

RAQUEL

Auci!

Mă doare când merg. N-am crezut niciodată când auzeam fraze de genul „O să ți-o trag de-ți va fi greu să mergi o săptămână", dar acum o știu din proprie experiență, mulțumită lui Ares, care afișează o expresie arogantă prin toată sala unde se desfășoară balul.

Îi arunc o privire ucigașă, la care el răspunde făcându-mi cu ochiul în timp ce continuă să stea de vorbă cu Joshua. Ares și Joshua s-au înțeles de minune în ultima vreme, ceea ce mă bucură mult. E minunat când iubitul tău și cel mai bun prieten al tău se înțeleg bine.

Dani îmi aruncă o privire pe care o cunosc bine.

— Ce-i?

— Ți-a tras-o tare, nu?

Îmi feresc privirea.

— Dani!

Ea își ridică paharul și-l ciocnește de al meu.

— Noroc! Ești o cățea, îmi place la nebunie!

Oricine s-ar simți jignită, dar Dani o spune cu afecțiune. Știu, e ciudat, dar ce pot să spun? Prietena mea cea mai bună e ciudată.

Ares se apropie de noi.

— Mergem la *afterul* de la mine de acasă, nu?

Dani încuviințează.

— Da. Daniel mi-a trimis un mesaj, se pare că sunt deja acolo.

Apolo, Joshua, Dani, Ares și eu părăsim balul și ne îndreptăm spre camioneta lui Ares. E de-abia ora nouă seara, nu-mi vine să cred că s-au întâmplat atâtea într-un timp atât de scurt.

Tăcerea stânjenitoare dintre Apolo și Dani este palpabilă, mai ales din partea lui Dani. Le-a fost greu să se comporte normal după tot ce s-a întâmplat, dar cred că facem progrese. Apolo nu a mai căutat-o, iar asta i-a frânt inima lui Dani și a nedumerit-o. Ea a avut mereu control asupra băieților, dar cu Apolo nu a fost așa.

Când intrăm în casă, aud pe cineva strigându-mi numele.

— Raquel! strigă Gregory, întinzându-și brațele, iar eu îl îmbrățișez strâns. Felicitări!

Îmi place foarte mult de Gregory, căci mă înțeleg de minune cu el, chiar mult mai bine decât cu Marco. Marco este atât de... nu știu cum să explic; e o fire foarte închisă și seamănă foarte mult cu Ares când l-am cunoscut, poate de-aia sunt cei mai buni prieteni.

Ares îl dezlipește pe Gregory de mine.

— Suficient!

Gregory întoarce privirea.

— Da, plictisitorule!

Îmi permit să admir salonul și e decorat foarte frumos. Sunt câteva persoane, iar unii sunt colegi cu Ares. Sunt și adulți, presupun că unii părinți. Ochii mei o recunosc pe Claudia, îmbrăcată cu o rochie neagră foarte frumoasă, alături de alte două fete îmbrăcate la fel ca ea. Îmi dau seama că ele împart șampanie și aperitive peste tot. Oh, îi servesc pe oameni.

Îi caut pe părinții lui Ares, dar nu-i văd și ochii îmi cad asupra unui domn în vârstă așezat pe canapea, îmbrăcat într-un costum foarte elegant. Bunicul? Da, el este. Ares mi-a arătat poze cu el, ca să nu mai vorbesc despre cele care atârnă prin toată casa.

Bunicul Hidalgo are o atitudine încrezătoare incredibilă; nu știu cum să explic, e ca și cum înțelepciunea lui ar emana din el, iar când Ares mi-a povestit cum le-a vorbit tatălui său și lui Artemis, bunicul și-a câștigat tot respectul meu. Pe de-o parte, îmi vine să mă duc să-l îmbrățișez și să-i mulțumesc, dar știu că sunt o necunoscută. Artemis e lângă el, tot într-un costum; cred că nu l-am văzut niciodată cu haine casual. În mod cert, eleganța este caracteristică acestei familii.

Îl las pe Ares vorbind cu prietenii lui și mă îndrept spre Claudia, care-mi zâmbește când mă vede.

— Bună, felicitări!

— Mulţumesc, a fost un an... foarte interesant!

Ea încuviinţează.

— Da, ştiu. Dar ai reuşit, mă bucur pentru tine!

— Şi eu. Ce mai faci?

Ea ridică din umeri.

— Supravieţuiesc, ştii şi tu.

— Mă bucur să te văd!

Deşi noi două nu suntem apropiate, simt o conexiune foarte plăcută cu ea. Claudia face parte dintr-acele persoane care emană o energie vizibilă şi plăcută.

— Vrei ceva de băut?

Îmi oferă o cupă de şampanie şi o accept.

— Mulţumesc! Păi, te las să-ţi vezi de ale tale.

O las să-şi vadă de treabă şi mă îndepărtez de ea pentru a mă aşeza pe o canapea într-un colţ al salonului. Probabil că au mutat-o ca să facă spaţiu pentru lume. Învârt paharul în mâini, observând lichidul din el, cu mintea distrasă, gândindu-mă la o mie de lucruri deodată. Canapeaua se afundă încetişor lângă mine; cineva se aşază acolo în tăcere. Recunosc mirosul acelei ape de colonie sofisticate, scumpe.

— Cărui fapt îi datorez onoarea? glumesc, întorcându-mă pentru a-l privi.

Artemis îmi zâmbeşte.

— Curiozitate, pentru că nu pari a fi cu mintea aici.

— Atât de evident e?

— Îţi admir puterea de a sărbători cu el, în ciuda a ceea ce înseamnă asta pentru relaţia voastră.

— Nu e uşor.

— N-am zis că este. Îşi slăbeşte puţin nodul cravatei şi adaugă: De aceea te admir.

— La fel a zis şi mama, ceva de genul că sunt matură pentru vârsta mea.

— Ares e norocos.

Ridic o sprânceană.

— Acesta e oare un compliment indirect?

El nu spune nimic, ci soarbe din paharul lui cu şampanie, aşa că îl mai tachinez puţin.

— Artemis Hidalgo, aisbergul, tocmai mi-a făcut un compliment. Oare visez?

— Nu fi aşa de uimită!

Ochii lui păstrează acel aer de tristeţe şi melancolie.

— Ştiu să fac foarte bine deosebirea între persoane bune şi rele.

Arată spre mine cu paharul.

— Tu faci parte din categoria celor bune şi de aceea ai respectul meu.

Nu ştiu ce să spun.

Ochii lui cad asupra lui Ares, care râde din toată inima de ceva ce Gregory a spus grupului.

— N-am crezut niciodată că el va putea să depăşească ce ni s-a întâmplat, că va avea încredere în cineva în felul ăsta şi că se va schimba în bine. Nu doar pentru că a fost în stare să se îndrăgostească. Ares nu mai este băiatul acela capricios de acum un an care nu preţuia nimic şi pe nimeni. Într-un fel, asta-mi dă speranţă. Poate că nu totul e pierdut pentru mine. Bea dintr-o singură înghiţitură şampania care i-a mai rămas în pahar şi adaugă: Mulţumesc, Raquel!

Îmi adresează un zâmbet sincer şi este prima dată când îl văd surâzând. Se ridică şi pleacă, lăsându-mă fără cuvinte.

59
CĂLĂTORIA

RAQUEL

ALEARGĂ...

La naiba!

La naiba!

Lătrături în spatele nostru.

Fi-ar să fie!

Ar fi trebuit să fac sport.

De ce nu sunt deloc în formă?

Pentru că nu faci sport, idioato, tocmai ai zis-o!

În depărtare, reușesc să văd silueta lui Ares. Marco gonește pe lângă mine, ca un fulger afurisit. Din nou, îi urăsc pe cei care joacă fotbal.

Inima o să-mi iasă din piept. Mă ajunge din urmă și Dani.

— Aleargă, Raquel, aleargă!

— Nu sunt... Rămân fără aer, după care spun: Forrest Gump!

Dani îmi zâmbește.

— Știu, dar mereu am vrut să spun asta. Serios, aleargă!

Se îndepărtează, grăbită, eu îi arăt un deget.

— Ce naiba crezi că am făcut?

Samy, Apolo și Joshua mă depășesc la rândul lor. *Oh, nu, și ei...*

Oficial, sunt ultima.

Mai am puțin și intru în panică, dar îl văd pe Ares întorcându-se după mine și luându-mă de mână ca să mă tragă în urma lui. Câinii latră cu putere în spatele meu. Nici măcar nu îndrăznesc să privesc.

Cum am ajuns să fim urmăriți de patru câini?

Să spunem doar că de vină sunt alcoolul și proastele decizii, cu accent pe proastele decizii.

Am avut ideea genială de a sărbători și mai mult după ce petrecerea de acasă de la Ares s-a terminat. Ideea mea era să bem toți ceva la mine acasă, să ascultăm muzică, dar, desigur, asta n-a fost suficient. Lui Dani, cea pe care o numesc cea mai bună prietenă a mea, i-a venit minunata idee de a ne arăta un lac oribil pe care l-a descoperit săptămâna trecută în timp ce alerga sau Dumnezeu știe ce făcea. Așa că, evident, având cu toții în creier alcool care dă curaj, am lăsat-o să ne ducă acolo. Dar ceea ce Dani nu știa este că lacul nu a fost făcut public pentru că de fapt NU este al publicului, ci este proprietate privată, parte a unei ferme păzite de câini.

Și astfel am ajuns să fugim ca să ne salvăm viețile.

Cu ajutorul lui Ares, sar gardul (care, în primul rând, ar fi trebuit să ne prevină că nu este un domeniu public) și-i lăsăm pe câini de partea cealaltă. Cad teatral în genunchi. Inima îmi bubuie în urechi, în cap, în toate părțile.

— O să... – respirație îngreunată – mor.

Ares, Marco și Apolo arată de parcă nici n-ar fi alergat să-și salveze viețile, nici măcar n-au transpirat. Spre consolarea mea, Dani și Samy sunt la câțiva pași de mine, mormăind și respirând la fel de greu ca mine. Iar Joshua, păi, să spunem doar că Joshua e mai mult pe lumea cealaltă decât pe asta.

Samy de-abia poate să vorbească.

— O să te omor, Daniela!

Dani ridică mâna.

— Eu...

Joshua ne luminează cu comentariul său:

— A fost... incredibil!

Toți îi aruncăm o privire de „dar ce naiba..."

Joshua își trece mâna pe față.

— A fost ca un joc video, pe viu, adrenalină, uau!

OK, există posibilitatea ca unii dintre noi să fim în continuare foarte beți. Dani râde din senin, în hohote.

Ce să mai, cu siguranță mulți sunt foarte beți. Ochii cafenii și gingași ai lui Joshua cad asupra mea.

— Și trebuie să o spun. Dacă ăsta ar fi un joc video, ai fi moartă, Raquel. Nu aș alege niciodată personajul tău ca să joc.

Pentru a doua oară în noaptea asta îi arăt cuiva degetul; alcoolul mă face să fiu obraznică. Îmi ridic privirea spre cer și sunt uimită de cât de senin devine.

— Oh, la naiba! Ăla-i soarele?

Dani râde din nou și Joshua i se alătură. Apolo îi urmărește privirea.

— Oh, s-a luminat de ziuă.

Când a trecut noaptea?

— Alcoolul ne face să pierdem noțiunea timpului, vorbește Samy în timp ce trage aer în piept.

Marco o observă și adorarea e evidentă în ochii lui. Oh, e foarte îndrăgostit! El și Samy au ieșit o vreme, mă bucur mult! Samy merită să fie fericită, e o fată bună. Ochii îmi cad asupra lui Apolo, care o privește discret pe Daniela. Mă întreb dacă e vreo șansă pentru ei sau niciuna.

Clima minunată a verii mi se așază pe piele, încălzindu-mi-o.

— Ce plăcut e să poți sta așa afară, fără haine, fără jachete! Mi-era dor de asta!

Dani încuviinţează.

— Este o zi perfectă pentru mers la plajă.

Samy se strâmbă.

— Ai dreptate, bine-ar fi să putem merge.

Joshua umblă dintr-o parte în alta; devine hiperactiv când bea.

— Şi de ce nu mergem?

Toţi întoarcem capetele spre el, ca fata din *Exorcistul*, iar el continuă:

— Ares şi Marco sunt treji şi în camionetele lor încăpem toţi.

Dani îl loveşte cu cotul.

— Nu mai lua decizii în numele celorlalţi!

Ares zâmbeşte.

— Nu, mi se pare o idee excelentă.

Apolo îl susţine.

— Da, asta este, probabil, ultima dată când vom fi adunaţi aşa.

Majoritatea dintre noi vor pleca la universitate şi, deşi eu, Dani şi Joshua vom merge la aceeaşi universitate, nu pot spune acelaşi lucru şi despre ceilalţi, mai ales despre Ares. Mă doare atât de mult de fiecare dată când îmi amintesc asta, încât am împins-o în partea din spate a capului meu, de parcă ar fi mai puţin real dacă nu mă gândesc.

Joshua îşi ridică mâinile în aer.

— La plajă toţi!

Nu mă pot abţine să nu zâmbesc. Entuziasmul lui este contagios şi mă bucur mult să-l văd fericit, mai ales după ce i s-a întâmplat. M-am emoţionat mult când am aflat că va merge la aceeaşi universitate ca mine. Vreau să fiu aproape de el, nu doar pentru că vreau să am grijă de el, ci şi pentru că vreau să

fiu acolo dacă va recidiva sau se va simți singur. Depresia nu este ceva ce se vindecă de pe o zi pe alta, e nevoie de timp și s-ar putea să existe situații care să ducă la o recidivă, iar dacă se întâmplă la un moment dat asta, vreau să fiu acolo pentru el.

Samy mijește ochii, privind în spatele meu.

— Ăla e Gregory?

Mă întorc ca să mă uit și, într-adevăr, îl văd pe Gregory mergând spre noi cu o sticlă de ceea ce pare a fi Jack Daniel's în mână. Dar ce...?

— Băieți! În sfârșit, v-am găsit! strigă, apropiindu-se de noi.

Ne-a spus că ne va prinde din urmă, dar asta s-a întâmplat cam acum o oră și, fiindcă n-a sosit, am crezut că nu va mai veni.

Marco râde.

— Cum naiba ai ajuns aici?

Gregory își scutură telefonul.

— Uber.

Marco îi trage o palmă pe spate.

— Ești ca un gândac afurisit! E foarte greu să scape omul de tine.

Gregory se arată jignit.

— Un gândac? Serios?

Samy intervine de partea iubitului ei:

— N-ai auzit că gândacii ar rezista la radiația unei explozii nucleare? Este un compliment la adresa rezistenței tale.

Marco o privește, mulțumit, dar nu spune nimic. Am observat că, deși el nu este foarte expresiv și afectuos cu ea, privirea lui spune totul. Mi se pare așa de tandru când un băiat dur se îndrăgostește!

Gregory ridică din umeri.

— Puțin îmi pasă! Măcar am ajuns și cred că am auzit pe cineva spunând „plajă". Contați pe mine.

Joshua se uită la Ares, Apolo, Gregory și Marco și șoptește:

— Uau, voi sunteți incredibil de chipeși!

Râdem cu toții, iar Gregory îi face cu ochiul.

— Burlac, la ordinele tale.

Joshua îi adresează o privire obosită.

— Nu. Vreau să spun că voi sunteți primii prieteni bărbați pe care-i am și sunteți prea chipeși; asta nu va funcționa.

Gregory se preface să n-are aer.

— Termini relația cu mine și nici măcar n-am început-o?

Joshua îl ignoră.

— Mă refer la faptul că, dacă ies cu voi, nu voi agăța nicio fată.

Întorc privirea și-l apuc de obraji.

— Și tu ești foarte drăguț, Yoshi.

Simt privirea grea a lui Ares asupra capului meu și îmi cobor mâinile încet. Marco se strâmbă.

— Yoshi?

Apolo râde puțin.

— Ca broasca-țestoasă a lui Mario Kart?

Eu le arunc o privire ucigașă.

— Nu este o țestoasă, e un dinozaur.

Gregory se apucă de nas.

— Ne putem concentra să mergem la plajă?

Samy încuviințează.

— Gândacul are dreptate. E un drum de două ore, așa că haideți să mergem!

Dani se preocupă de logistica chestiunii și o admir că gândește când am băut până dimineața.

— Nu avem costume de baie, nici mâncare.

Gregory își drege glasul.

— Cum ar spune bunicul meu, „nu contează de ce ai nevoie, vei găsi undeva pe drum".

Marco ridică o sprânceană.

— Bunicul tău nu a părăsit-o pe bunica ta pentru o femeie pe care a cunoscut-o pe şosea?

Gregory răspunde:

— Exact, lui îi lipsea dragostea şi a găsit-o pe drum. Hei, nu-mi mai distruge momentele cool!

Cu Marco şi Gregory tachinându-se, ne îndreptăm spre locul unde am lăsat parcate camionetele.

E timpul să călătorim!

Pe drum, Ares îşi odihneşte braţul pe geamul deschis de alături, în timp ce ţine volanul cu cealaltă mână; nu are cămaşă, ci doar o şapcă lăsată pe spate şi nişte ochelari de soare. Soarele se strecoară pe fereastră şi-i alunecă pe piele, scoţându-i în evidenţă muşchii torsului bine definiţi.

Fecioară a Abdomenelor, de ce ai exagerat cu el? De ce aduci pe lumea asta o asemenea fiinţă? Pentru ca sărmanele muritoare ca mine să suferim de fiecare dată când îl vedem.

Gregory apare între scaunele noastre.

— Mă simt de parcă aş fi copilul aici, în spate, comentează. Mamă, vreau ţâţă!

Îi lovesc fruntea cu degetele.

— Foarte amuzant!

Gregory se întoarce la locul lui.

— Abuz infantil. Îl apucă pe Ares de umăr şi-l scutură, apoi spune: Tată, nu faci nimic?

Ares oftează.

— Stai liniştit, fiule, o voi pedepsi mai târziu!

Şi nerușinatul îmi adresează zâmbetul acela strâmb care-i stă atât de bine.

Gregory se strâmbă.

— Bleah!

Ares râde.

— Cum crezi că ai venit pe lume, fiule?

— Mă dau bătut! Gata!

Gregory se întoarce la locul lui cu braţele încrucişate la piept ca într-un acces de furie.

Apolo, care e în dreapta lui, se strâmbă, iar Dani, care e în stânga lui, ne ignoră, gânditoare, privind pe fereastră. Joshua s-a dus în camioneta lui Marco. Oprim la un supermarket ca să cumpărăm cele necesare pentru aventura noastră improvizată. Merg pe unde sunt costumele de baie, încercând să aleg unul simplu. Ares apare în faţa mea, ţinând în mâini un costum de baie întreg.

— Cum ţi se pare ăsta?

Îmi încrucişez braţele la piept.

— Îmi plac costumele de baie din două piese.

Ares îmi zâmbeşte.

— Dar acesta ţi-ar veni foarte bine. În plus, îl poţi asorta cu aceşti pantaloni scurţi. Îmi arată o pereche cu cealaltă mână şi adaugă: O combinaţie frumoasă.

Ha! Bună încercare, zeule grec!

— Nu, mulţumesc, concentrează-te să alegi ceva pentru tine!

Ares se schimonoseşte. Doamne, ce buze frumoase are, atât de apetisante!

— Te rog?

— Bună încercare! îi spun, întorcându-i spatele.

Ares îşi înfăşoară braţele în jurul meu prin spate, pentru a-mi şopti la ureche:

— Bine, dar dacă mă apucă gelozia, ştii cum fac.

Înghit în sec.

— Aşa că să nu te plângi dacă ajung să ţi-o trag pe nisipul plajei.

— Indiferent cu ce-o să mă îmbrac, tot o să mi-o tragi, îi zic, întorcându-mă în braţele lui ca să-l sărut scurt.

El zâmbeşte pe buzele mele.

— Mă cunoşti atât de bine!

— Aşa că voi alege ce vreau.

El deschide gura pentru a protesta.

— Şi, dacă protestezi – îmi cobor mâna pe abdomenul lui până la pantalonii săi, strângând încet –, nu vei avea parte deloc de sex în noaptea asta.

Ares îşi muşcă buza de jos, ridicându-şi mâinile, învins.

— Alege ce vrei.

— Mulţumesc!

Îi fac un semn cu mâna ca să se îndepărteze şi el îmi dă ascultare.

Cine deţine puterea acum, zeule grec?

Aleg un costum de baie simplu de culoare roşie, nişte ochelari de soare şi o pălărie de plajă. Dani apare lângă mine cu ce şi-a ales şi suntem gata să mergem la plajă.

— Plajă, venim! exclamă Gregory cu pumnii în aer.

Cred că această călătorie va fi foarte interesantă.

60

FOCUL DE TABĂRĂ

ARES...

Ares...

Ares...

Nu pot să-mi iau ochii de la el. Ares râde de o poveste pe care Gregory o interpretează cu mâinile în aer. Amândoi sunt la bustul gol, cu plaja pe fundal. Briza mării îmi mișcă părul spre spate. Stau pe un trunchi, bucurându-mă de priveliște.

Apusul e aici. Nu știu cum a trecut ziua pe drum, când plaja era la doar două ore de mers. Mă rog, de fapt, știu: la fiecare oprire ne țineam de glume și vorbeam prostii o bună bucată de timp.

Apolo, Marco și Yoshi se joacă cu o minge pe care am cumpărat-o la una dintre acele opriri și aleargă pe nisip ca niște copii. Dani se plimbă pe marginea plajei, bucurându-se de un moment de singurătate și de liniște, presupun.

Samy se așază lângă mine pe trunchi.

— Frumoasă priveliște, nu?

— Da, a meritat călătoria.

Îmi oferă un pahar metalic.

— Vrei o gură?

Accept și iau o înghițitură, iar gustul puternic de whisky îmi arde gâtul.

— Whisky?

I-l dau înapoi și o văd cum bea fără măcar să se strâmbe.

— Presupun că m-a afectat compania băieților; m-am molipsit de la gusturile și obiceiurile lor.

Îmi trec palma peste gură, de parcă asta mi-ar îndepărta gustul.

— Nu ai prietene?

— Nu, ei au fost mereu prietenii mei.

Ochii ei se îndreaptă spre Gregory, Ares și apoi spre Marco și Apolo.

— Dar sunt bine, ei s-au purtat minunat cu mine.

— Trebuie să fi fost emoționant să-i cunoști de mici, comentez curioasă.

Samy râde ușor.

— Oh, crede-mă, știu multe povești rușinoase, deși Claudia mă întrece – știe mult mai multe decât mine!

Îi adresez o privire întrebătoare, iar ea pare că-mi citește mintea și ridică mâna în semn de pace.

— Nu, nici eu nu știu ce se întâmplă între ea, Artemis și Apolo.

Asta mă face să mă încrunt.

— Apolo?

Ea deschide ochii ca și când ar fi spus ceva ce nu trebuia.

— Ăăă! Își aranjează părul după ureche și continuă: Vreau să spun... Nu că s-ar întâmpla ceva, doar îmi închipui... Uită ce-am zis!

Mintea mea se întoarce la spital, atunci când mi-am dat seama că Artemis îl lovise pe Apolo, și apoi la momentul de ziua mea când Apolo îl lovise pe Artemis. Privirea îmi cade asupra lui Dani, nevoia de a o proteja fiind mai puternică decât orice.

— Apolo are vreo legătură cu Claudia?

Samy nu spune nimic, așa că o presez.

— Samy, nu-mi place să-i presez pe oameni, dar Dani este prietena mea cea mai bună și pentru ea aș face orice. Am nevoie să știu dacă trebuie să-i spun să-l uite pe Apolo.

— Dacă aș ști ce se întâmplă, ți-aș spune. Serios, Raquel. Dar habar n-am. Artemis este un bloc de gheață indescifrabil, Apolo este atât de onorabil, încât n-ar vorbi niciodată despre o fată, iar Ares, ei bine, e sincer cu orice, mai puțin cu ceea ce-i privește pe frații lui. Au un simț al loialității incredibil.

O cred.

Ori de câte ori am încercat să obțin informații de la Ares cu privire la acest subiect s-a dovedit un eșec, chiar și o dată când am încercat să folosesc sexul ca pe o armă de extragere de informații, dar el doar mi-a tras-o și am rămas la fel de curioasă. Ares se alătură celorlalți băieți ca să se joace cu mingea, în timp ce Gregory se îndreaptă spre noi.

— Frumuseți tropicale!

Asta mă face să zâmbesc. Gregory e foarte energic și vesel, și îmi amintește de Carlos. Samy îi oferă să bea.

— De unde ai mereu atâta energie?

Gregory bea și declară:

— E forța tinereții. Se așază pe nisip, în fața noastră, apoi continuă: Despre ce vorbeați? Aveați niște fețe serioase.

— Prostii, îi zic, mângâindu-l pe cap ca și cum ar fi un cățeluș. Cine e băiat bun?

Gregory latră și scoate limba. Samy își întoarce privirea.

— Din cauza ta nu se maturizează.

Gregory îi adresează o privire de cățeluș rănit.

— Nu o să te mângâi.

Gregory are în continuare ochi de cățeluș și privesc spectacolul cu un zâmbet pe chip. Samy oftează.

— Bine.

Și-i mângâie capul. Gregory scoate limba și-i linge mâna.

— Ah!

Soarele se pregăteşte să se ascundă.

— Ar trebui să facem un foc de tabără înainte să dispară lumina zilei.

De ce-mi vin mereu astfel de idei?

Facem opt drumuri pentru a căuta lemne.

În filme nu este atât de complicat să aprinzi un foc de tabără; pare uşor şi practic. Ei bine, în realitate e al naibii de greu. Întunericul s-a aşternut peste noi şi suntem toţi transpiraţi, dar în cele din urmă focul s-a aprins. Ne aşezăm în jurul lui, cu reflexia focului pe chipurile noastre strălucitoare din cauza transpiraţiei.

Stau lângă Ares şi îmi sprijin capul pe umărul lui, privind flăcările focului, ale cărui scântei albastre mă liniştesc şi-mi oferă o senzaţie de pace. Vântul de pe plajă, sunetul valurilor, băiatul de lângă mine, prietenii în jurul meu... E un moment perfect şi sunt atentă la fiecare detaliu ca să păstrez această clipă într-un colţ special în inima mea.

— O să-mi fie dor de voi! rupe Gregory tăcerea şi cred că spune ceea ce toţi gândim.

Apolo aruncă o bucată de lemn în foc.

— Cel puţin, şi tu te duci la universitate, Gregory. Eu o să rămân singur la şcoală.

Dani se uită la el, iar ochii ei îi trădează sentimentele. Mă întreb dacă la fel de evidente sunt şi ale mele când îl privesc pe Ares.

Bineînţeles că da, mormăi mintal către conştiinţa mea.

Marco a fost plecat cu maşina şi se întoarce ţinând în mâini pungi pline cu bezele.

— A sosit mâncarea!

Samy îl ajută cu pungile.

— Da! Mi-e poftă de ceva dulce.

Gregory tușește.

— Marco poate să-ți dea ceva dulce, știi tu, să sugi.

Samy se strâmbă.

— Ești de cea mai joasă speță!

Lui Dani îi vine minunata idee de a vorbi.

— În plus, aia nu e dulce.

— Ohhhhhhhhh!

Nu pot decât să-mi astup gura. Dani roșește când își dă seama că a făcut o mare greșeală. Asta numesc eu sinucidere verbală. O vor tachina de-a pururea cu asta.

În timp ce Dani e tachinată, Ares îmi șoptește:

— Mergem să ne plimbăm pe plajă?

Doamne, iubesc vocea lui!

Mă îndrept de spate, ridicându-mi fața de pe umărul lui ca să-l privesc.

— Doar dacă promiți să te porți frumos.

El îmi zâmbește larg.

— Nu pot să fac promisiuni de care nu mă pot ține.

— Ares...

Mă ia de mână, cu un zâmbet șmecher dansându-i pe buze.

— Bine, promit să nu fac nimic din ce nu-ți dorești!

Mijesc ochii.

— Bună încercare! Ai mai folosit o dată strategia asta, așa că nu voi ceda.

Strânge din buze, prefăcându-se frustrat.

— N-am crezut că-ți amintești.

Îl ating cu degetul pe frunte.

— Îmi amintesc totul, zeule grec.

El își freacă fruntea.

— Asta-i evident. Cine ar uita cât de plăcut ți-am tras-o în acea dimineață? Ai gemut atât de mult și...

Îi astup gura.

— Bine, hai să ne plimbăm!

Mă ridic brusc.

— Venim imediat! spun repede.

Ares mă urmează în tăcere, dar pot să-i simt zâmbetul stupid, deşi nu-l văd. Ajungem pe mal şi-mi scot pantofii, ţinându-i în mână, lăsând valurile să-mi ude picioarele ori de câte ori ating malul. Face şi Ares la fel.

Mergem împreună, cu mâinile noastre libere înlănţuite. E atât de plăcută tăcerea... Ştim amândoi că mai avem câteva zile de petrecut împreună, dar nu vorbim despre asta. Ce-am rezolva dacă am discuta? Ares oricum va pleca. Prefer să mă bucur de fiecare secundă cu el, fără să purtăm discuţii care doar ne-ar face să suferim înainte de vreme.

Cum ar spune mama: „Nu suferi înainte de vreme! Când va veni momentul să treci podul acela, o vei face."

Totuşi, judecând după expresia feţei lui Ares, îmi dau seama că vrea să spună ceva în privinţa asta, aşa că decid să zic ceva înainte să deschidă gura. Mi-am amintit discuţia cu Samy.

— Pot să te întreb ceva?

El îmi ridică mâna înlănţuită cu a lui şi o sărută.

— Desigur.

— E ceva între Claudia şi Apolo?

— Ţi-am spus deja...

— Bine, bine, zi-mi un singur lucru! Îmi aleg cuvintele: Dani e foarte îndrăgostită de el şi nu vreau să sufere, Ares. Nu trebuie să-mi spui ce se întâmplă exact, spune-mi doar dacă trebuie să-i zic celei mai bune prietene ale mele să-l uite sau să-şi păstreze speranţele, te rog!

Ares mă priveşte, strâmbând din buze. Îl văd şovăind. În cele din urmă, vorbeşte:

— Spune-i să-l uite.

Oh...

Asta m-a durut şi nici măcar nu sunt Dani. Presupun că asta e chestia cu cele mai bune prietene – simţi pentru ele, împărtăşind nu doar poveşti, ci şi emoţii. Ares nu mai spune nimic şi ştiu că nu voi mai scoate nimic altceva de la el, aşa că închei subiectul. Doar îl privesc mergând lângă mine şi-mi amintesc atât de multe lucruri, încât mi se strânge inima.

„Crezi că nu ştiu despre mica ta obsesie faţă de mine încă din copilărie?"

„Da, te doresc, vrăjitoareo!"

„La dispoziţia ta, întotdeauna, vrăjitoareo!"

„Şi tu eşti frumoasă!"

„Rămâi cu mine, te rog!"

„Pot să fiu Christian Grey al tău când doreşti, micuţă vrăjitoare perversă!"

„Sunt îndrăgostit, Raquel."

Îi văd doar profilul chipului frumos în timp ce mintea mă face să retrăiesc totul.

— Ah, sunt masochistă, şoptesc.

Ares mă priveşte.

— Sexual? Am observat că-ţi place să-ţi trag câte-o pălmuţă şi...

— Taci! Nu, mă refer emoţional. Ai fost atât de idiot cu mine la început...

— Defineşte „idiot".

Îi dau drumul la mână şi îi arăt degetul.

— Am înţeles.

— Păi, cum de ţi-a trecut prin minte să-mi dai telefonul mobil chiar după ce am făcut sex prima dată? Bun-simţ, Ares, bun-simţ.

Expresia i se întunecă.

— Îmi pare rău, nu voi înceta să-ți cer iertare pentru toate astea, n-am nicio scuză! Îmi întinde mâna din nou și adaugă: Mulțumesc că nu te-ai dat bătută! M-am schimbat în bine datorită ție.

Nu-i dau mâna și fac pe dura.

Ares sare și arată nisipul de lângă mine.

— Crab!

— Ah! Unde?

Mă lipesc de el din instinct.

El mă îmbrățișează din lateral.

— Vino, te voi proteja!

Îl împing când îmi dau seama de minciuna lui ca să mă facă să-l îmbrățișez.

— Ah!

Ares mi-o ia înainte și îngenunchează în fața mea, oferindu-mi spatele lui.

— Haide, sus!

Îmi amintesc cum a făcut asta în seara în care am fost jefuită, cum m-a făcut să mă simt în siguranță, cât de drăguț s-a purtat cu mine în noaptea aceea.

„Da, nu voi pleca. De data asta, nu."

Micul dejun a doua zi, cum mă luase de mână cu delicatețe, făcându-mă să mă simt în siguranță, asigurându-mă că nu va permite să mi se întâmple ceva rău. A fost prima dată când am văzut latura tandră a lui Ares. Mă urc pe spatele lui și el se ridică, lăsându-mă să-mi înfășor picioarele pe șoldurile lui și mâinile în jurul gâtului său, ca să mă susțin.

Ares mă cară pe mal și-mi dau seama că ziua asta e plină de momente perfecte. Îmi odihnesc fața pe umărul lui. Sunetul valurilor îmi umple urechile, iar căldura corpului lui Ares se

amestecă cu a mea. Cum voi supraviețui fără tine, zeule grec? Alung această întrebare din mintea mea.

— Ares.

— Hm?

Îmi dezlipesc fața de umărul lui.

— Te iubesc!

El rămâne tăcut pentru o clipă, iar asta mă face să-mi mijesc ochii, până când vorbește:

— O să rămân.

— Ce?

— Știi că, dacă mi-o ceri, o să rămân. Corect?

— Știu.

— Dar nu o să mi-o ceri.

— Nu.

Oftează și nu mai spune nimic o vreme.

Nu i-aș putea cere niciodată să rămână, să-și abandoneze visul pentru mine. Nu pot fi atât de egoistă, nu pot să-i iau asta. N-ar fi corect ca, în timp ce eu îmi îndeplinesc visul și urmez facultatea pe care mi-am dorit-o dintotdeauna, el să fie nevoit să studieze ceva ce nu vreau doar ca să fie cu mine.

Întotdeauna am crezut că, atunci când oamenii spuneau „dragostea nu este egoistă", se păcăleau singuri, ghidându-se după principiul că trebuie să ne punem mereu pe noi mai presus de ceilalți, dar când este pentru binele celuilalt, e bine să lași deoparte ce simți pentru fericirea celuilalt. Cred că nu există o dovadă de iubire mai mare decât aceea.

Îmi pun din nou capul pe umărul lui și de-abia îl aud șoptind:

— Și eu te iubesc, vrăjitoareo!

Acestea fiind spuse, îl las să mă care pe mal, savurând fiecare secundă din acest moment.

61

DESPĂRȚIREA

A SOSIT ZIUA...

Ziua în care trebuie să plece, când nu va mai fi la câțiva metri de mine, ca vecinul meu, ci la mii de kilometri distanță. Tăcerea domnește între noi. Nu este incomodă, ci dureroasă, pentru că știm amândoi la ce ne gândim: la inevitabila realitate. Cerul e frumos și stelele strălucesc la intensitate maximă; poate că e o încercare de a ne ilumina această tristețe sfâșietoare.

Există o oarecare durere inexplicabilă în inevitabil. Este mult mai ușor să te îndepărtezi de cineva când ți-a frânt inima, când ți-a făcut rău, dar e imposibil să o faci când nu e nimic rău între voi, când iubirea e acolo, vie, palpitând ca inima unui nou-născut, plină de viață, emanând viitor și fericire.

Ochii îmi cad asupra lui, a lui Ares al meu.

Zeul meu grec.

E aici, cu părul lui ciufulit și ochii roșii după o noapte nedormită, dar, cu toate astea, tot frumos este.

Pieptul mi se strânge, tăindu-mi respirația.

Doare...

— Ares...

El nu mă privește.

— Ares, trebuie să...

El clatină din cap.

— Nu.

Ah, băiatul meu instabil!

Mă lupt cu lacrimile care-mi umplu ochii. Buzele îmi tremură. Iubirea mea pentru el mă mistuie, mă asfixiază, îmi dă viaţă şi mi-o ia. Avionul lui decolează peste o jumătate de oră. Deja el trebuie să intre în zona de aşteptare pentru a urca în avion, unde eu nu am voie să intru. Ne aflăm în sala de aşteptare a aeroportului, de unde putem vedea cerul prin geamurile transparente.

Mâna lui o atinge încet pe a mea înainte de a o strânge cu putere. El încă nu se uită la mine; ochii aceia albaştri sunt concentraţi asupra cerului. În schimb, eu nu-mi pot lua ochii de la el. Vreau să-mi amintesc fiecare detaliu al lui când nu va mai fi cu mine, vreau să-mi amintesc cum e să fiu lângă el, să-i simt căldura, mirosul, iubirea. Poate că sună siropos, dar iubirea vieţii mele e pe punctul de a urca într-un avion şi a se despărţi de mine cine ştie pentru cât timp, aşa că am dreptul să fiu siropoasă.

— Ares?

Vocea lui Apolo răsună în spatele nostru, cu aceeaşi impetuozitate şi tristeţe pe care le-a avut şi vocea mea când i-am amintit că e timpul să plece.

Ares îşi dezlipeşte ochii de la cer şi-şi lasă capul în jos.

Când se întoarce să mă înfrunte, mă străduiesc să zâmbesc prin lacrimile care mi se formează în ochi, dar nu reuşesc să schiţez un zâmbet trist. El îşi linge buzele, dar nu spune nimic. Are ochii roşii şi ştiu că nu poate să vorbească, ştiu că va plânge în momentul în care va vorbi, iar el vrea să fie puternic pentru mine, îl cunosc foarte bine.

Îmi strânge mâna cu putere şi lacrimile îmi scapă din ochi.

— Ştiu.

Îmi șterge lacrimile, ținându-mi fața de parcă ar dispărea în orice moment.

— Nu plânge!

Râd fals.

— Cere-mi ceva puțin mai ușor!

Mă sărută scurt, dar cu atâta emoție, încât plâng neauzit, lacrimile mele sărate amestecându-se cu sărutul nostru.

— Nu te da bătută, hărțuiește-mă, urmărește-mă, dar nu mă uita, te rog!

Zâmbesc pe buzele lui.

— De parcă te-aș putea uita.

— Promite-mi că acesta nu este sfârșitul, că vom încerca până nu vom mai putea, până când toate amintirile și mijloacele s-au epuizat, până când vom putea spune că am încercat totul și chiar și atunci să mai încercăm puțin.

Îmi înfășor brațele în jurul gâtului său și-l îmbrățișez.

— Promit!

Îmi sărută o parte a capului.

— Te iubesc atât de mult, vrăjitoareo...

Vocea i se frânge ușor, iar asta îmi rupe sufletul.

— Și eu te iubesc, zeule grec!

Când ne separăm, el își șterge repede lacrimile și trage adânc aer în piept.

— Trebuie să plec.

Eu doar încuviințez, iar lacrimile îmi alunecă pe obraji și-mi cad de pe bărbie.

— O să fii un mare medic.

— Și tu o psihologă minunată.

Doamne, ce tare doare!

Îmi simt fața contractându-se de durere în timp ce-mi înăbuș suspinele. Ares își ia rămas-bun de la Apolo, de la Artemis și de

la părinții lui, care merg cu el la poarta pe care trebuie să intre pentru a trece de zona de securitate și a se duce la poarta de îmbarcare. Familia lui rămâne mai în spate, în timp ce eu mă opresc la poartă cu el și-mi șterg lacrimile.

— Anunță-mă când ajungi, da?

El încuviințează și-mi dă drumul la mână pentru a se îndrepta spre poartă, dar se oprește la jumătatea drumului și se întoarce. Se apropie cu pași repezi și mă îmbrățișează.

— Te iubesc, te iubesc, te iubesc! Ești iubirea vieții mele, Raquel, te iubesc!

Suspinele îmi scapă, așa că-mi înfășor mâinile în jurul taliei lui.

— Și eu te... Mi se frânge vocea, apoi spun: Te iubesc!

— Te rog, să luptăm pentru asta! Știu că nu va fi ușor, știu că vor fi momente grele, dar... te rog, nu înceta să mă iubești!

— Nu... Nu vei putea... să scapi de mine așa de ușor, îi spun cu vocea frântă când ne despărțim și văd cât de roșie e fața lui și-i observ lacrimile de pe obraji. Îți promit, voi fi mereu hărțuitoarea ta!

Își trece degetul mare pe obrazul meu.

— Și eu al tău.

Îi adresez o privire confuză.

— Și eu te urmăream, vrăjitoare bleagă!

— Ce?

— N-am rămas niciodată fără internet. L-am rugat pe Apolo să se prefacă în fața ta. Era scuza mea ca să-ți vorbesc. Ai avut întotdeauna parte de atenția mea, vrăjitoareo.

Nu știu ce să spun. Zeu grec idiot! Cum de alege momentul acesta ca să-mi spună asta? Ares scoate din buzunar niște brățări pe care le recunosc foarte bine și rămân fără aer, pentrú că eu le-am făcut acum mult timp la un târg școlar, dar nu reușeam să le vând până când le-a cumpărat pe toate un băiat.

Ares îl trimisese pe băiatul acela? Făcuse asta pentru mine când nici măcar nu ne vorbeam?

Ares pune vreo două brățări în palma mâinii mele și o închide.

— Întotdeauna ai avut atenția mea, repetă cu pasiune, iar asta doar mă face să plâng și mai tare.

— Ares...

— Trebuie să plec. Îmi sărută fruntea și adaugă: Te voi anunța când aterizez, te iubesc!

Mă sărută scurt și dispare pe poarta de securitate înainte să pot regreta că-l las să plece și să-l rog să rămână.

Cu mâna pe geamurile mari transparente din aeroport, văd decolând avionul lui, îl văd dispărând pe cer și simt că aerul mi-a părăsit corpul, că s-a căscat o gaură în el și că nu se va închide niciodată. Poate se va vindeca, dar cicatricea va rămâne mereu acolo.

Pe de-o parte, mi-l imaginez întorcându-se, ca în filme, spunându-mi că mă iubește și că nu mă va lăsa, dar nu e așa. Viața reală este de obicei mai cruntă decât filmele de dragoste. Îmi strâng mâna într-un pumn pe fereastră.

Pe curând, zeule grec!

Părinții lui Ares împreună cu Artemis au plecat deja. Apolo stă lângă mine, plângând din tot sufletul, în timp ce eu doar plâng în liniște. Drumul de întoarcere acasă devine cea mai tristă oră din viața mea. Eu și Apolo luăm un taxi, dar niciunul dintre noi nu vorbește, nu spunem nimic; amândoi suntem absorbiți în propria tristețe. Copaci, case, persoane și vehicule trec pe lângă noi, dar nu le văd; e ca și cum n-aș fi aici.

Nici măcar nu-mi iau rămas-bun de la Apolo când cobor din mașină. Intru în casă ca un zombi. Camera mea mă întâmpină în tăcere, ochii îmi cad asupra ferestrei și durerea îmi strânge inima cu putere. Mintea mea se joacă cu mine – mi-l

imaginez pe Ares intrând pe fereastră, zâmbind, ochii lui albaştri frumoşi iluminându-se când mă vede.

Privesc spre pat şi-mi amintesc acea noapte când i-am pregătit ciocolată caldă şi mi-a povestit despre bunicul lui. Ares s-a dezvoltat foarte mult ca om. Dintr-un idiot care nu preţuia nimic s-a transformat într-un băiat care preţuieşte totul, căruia îi este mai uşor să-şi exprime sentimentele, care înţelege că e bine să fii slab, că e bine să plângi. Nu vreau să-mi atribui această schimbare, pentru că nimeni nu se schimbă dacă nu vrea cu adevărat să o facă; eu am fost doar acel brânci de care avea nevoie pentru a începe.

Mă aşez pe pat, fără să privesc un loc anume. Dani deschide brusc uşa, privirea ei întâlnind-o pe a mea, iar asta îmi e de ajuns ca să-mi pierd controlul.

— Dani, a plecat.

Ea îmi adresează o privire tristă, apropiindu-se de mine.

— Chiar a plecat...

Încep să plâng neconsolat, descărcându-mă. Simt că o parte din mine a plecat cu el şi poate chiar aşa este.

Dani se grăbeşte, aruncându-şi geanta pe jos, şi mă îmbrăţişează.

— A plecat, continui să repet iar şi iar.

În braţele celei mai bune prietene ale mele, plâng toată noaptea, până când adorm. Mă trezesc puţin doar ca să citesc că Ares a ajuns, dar, după ce vorbesc cu el, doar plâng până adorm iar.

3 LUNI MAI TÂRZIU

— Şi apoi i-am zis că e un idiot, spun cu telefonul în faţa mea, vorbind despre Joshua. Cum de i-a trecut prin cap să bage un ou în cuptorul cu microunde?

Ares râde, iar chipul i se vede pe ecranul telefonului meu. Vorbim pe Skype în timp ce gătesc la căminul universității.

— Și asta n-a fost cel mai rău, continui. A băgat la spălat o cămașă roz cu hainele lui albe. Ghici cine poartă doar roz acum?

— Și eu care credeam că voi face cele mai multe greșeli locuind singur...

Îmi mijesc ochii.

— Ai ars toate oalele din apartamentul tău.

— Învățam.

— Nu știi nici măcar să faci cafea.

— N-ai gustat-o.

— Mulțumesc lui Dumnezeu! spun printre dinți.

Ares îmi adresează o privire ucigașă.

— Ieri am făcut paste. Mi-au ieșit cam lipicioase, dar comestibile.

— Uite cine e aici!

Îi arăt vrăjitoarea din pluș pe care mi-a dăruit-o când ne-am văzut în vacanța de Ziua Recunoștinței, acum câteva săptămâni.

— E colega mea de cameră.

— Că tot veni vorba de colege de cameră... Și Dani?

— E la o petrecere a frăției.

— Și Joshua?

— La fel.

— Colegii tăi sunt la petrecere, iar tu stai aici și vorbești cu iubitul tău. Ce fidelă!

Îl privesc obosită.

— Nu m-au pasionat niciodată petrecerile.

Gust supa pe care o prepar și-mi sug degetul.

— Mmmm, e delicioasă!

— Ce n-aș da să fiu deget!

— Ares!

— Ce? Mi-e dor de tine, vrăjitoareo! O să mor de la lipsă de iubire şi sex.

Întorc privirea.

— Doar tu poţi fi romantic şi sexual în acelaşi timp.

— Vreau să vină vacanţa de Crăciun! Îşi trece mâna pe faţă şi adaugă: Ştii ce-ar trebui să încercăm?

— Nu vom face sex la telefon, uită de asta!

— Trebuia să încerc.

— Dar, dacă eşti cuminte, s-ar putea să-ţi trimit o poză sexy.

El îmi adresează acel zâmbet strengar care-mi place atât de mult.

— Oh, bine, mi se pare corect!

— Mai e o săptămână până la Crăciun. O să mă lipesc de tine ca o gumă de mestecat. Ştii, nu?

— Atunci îmi place la nebunie guma de mestecat!

— Flirtezi cu mine?

El îşi muşcă buza de jos.

— Funcţionează?

— S-ar putea.

Vorbim în continuare şi râd de încercările lui nereuşite de flirt. Până acum ne-a mers bine, ne-a fost foarte dor unul de altul, dar ne-am văzut cel puţin o dată pe lună. Nu spun că e uşor, dar e acceptabil, mă face să cred că vom putea supravieţui.

Când vine vacanţa de Crăciun, ajung acasă, îi povestesc mamei cum mi-a mers în primele luni la universitate şi mă apuc să pregătesc ciocolată caldă. Urc cu două cești în ambele mâini şi, când ajung în camera mea, mă aşez în faţa patului, punând ceştile lângă mine.

Nu trece mult timp şi-l văd pe Ares la fereastră. Alerg spre el, sar pe el şi-l sărut cu disperare, rămânând fără aer. Buzele

acelea pe care le iubesc atât de mult mă întâmpină cu aceeaşi disperare. Sărutul este pasional şi are gust de „mi-a fost dor de tine". Gurile noastre se mişcă împreună aşa cum ne place, în acea sincronie perfectă.

Când ne dezlipim, respiraţiile noastre sunt agitate. Frumoşii lui ochi albaştri se pierd în ai mei şi-mi trec degetele pe faţa lui, apoi prin părul lui şi-l sărut din nou.

După o sesiune de săruturi, ne aşezăm în faţa patului, fiecare cu câte o cană de ciocolată în mână. Începe să ningă, iar afară plutesc mici fulgi de nea.

Ciocnim cănile, toastând, şi-mi dau seama că e nevoie de mai mult decât de distanţă ca să se distrugă ce e între noi. Ne aflăm într-un moment de schimbări în vieţile noastre, dar asta nu ne va împiedica să fim împreună şi să depăşim situaţia. Şi ştiu că, atunci când vor apărea greutăţile, amândoi vom lupta sută la sută; poate că ne vor învinge sau poate vom triumfa, asta doar timpul va decide.

Şi, chiar dacă se va termina la un moment dat, voi putea spune că am luptat până în ultima secundă, până n-am mai putut, pentru că ştiu că şi el o va face.

Suntem zeul grec şi vrăjitoarea, la urma urmei.

Cea care simţea de toate şi cel care nu simţea nimic, acum simţim amândoi prea mult.

Şi acolo, în liniştea camerei mele, cu o cană de ciocolată caldă într-o mână şi cu cealaltă înlănţuită cu a lui, stăm în tăcere, privind cum ninge ***de la fereastra mea.***

SFÂRŞIT